

Дъглас Престън, Линкълн Чайлд

Сърцето на Луцифер

1

Диуейн Майкълс седеше на втория ред в залата и гледаше професора с нещо, което се надяваше да мине за интерес. Клепачите му бяха толкова натезжали, сякаш върху тях бяха привързани оловни топчета. Главата му туптеше с ритъма на сърцето, а върху езика си усещаше отвратителен вкус. Беше дошъл късно, само за да установи, че огромната зала е пълна и има едно-единствено свободно място: в средата на втория ред, точно срещу малката катедра.

Направо страхотно.

Диуейн специализираше електроинженерство. Беше избрал този курс по същата причина, по която го правеха студентите от три десетилетия насам – да отбие номера. „Английска литература – хуманистичната перспектива“ открай време имаше славата на курс, през който можеш да минеш набързо, без изобщо да отвориш учебник. Несменяемият професор, една стара фъшкия на име Мейхю, нареждаше монотонно като хипнотизатор, поглеждайки едва-едва от четиридесетгодишните си лекции, с глас в най-подходящата за приспиване тоналност. Старият глупак никога не беше променял изпитите и Диуейн ги имаше всичките в квартирата си. Но ето че за негов „късмет“ точно този семестър курсът се преподаваше от известния д-р Торънс Хамилтън. Сякаш самият Ерик Клептън се бе съгласил да свири на младежки бал – така му се мазнеха.

Диуейн се размърда тъжно. Задникът му беше залепнал върху неудобната пластмасова седалка. Той се озърна наляво, после надясно. Всички наоколо – студенти, предимно от горните курсове – си водеха записки, записваха на касети, улавяйки всяка дума на професора. За първи път залата беше пълна. Не се виждаше обаче нито един студент от инженерите.

Ама че гадост!

Диуейн си напомни, че все още разполага с една седмица, за да се откаже от курса. Макар че се нуждаеше от този кредит и беше напълно възможно професор Хамилтън да се окаже снизходителен. По дяволите, всичките тези студенти не биха дошли в събота сутринта, ако смятаха, че ще им вадят душата, нали така?

Междувременно Диуейн осъзна, че ще е по-добре да направи усилие да изглежда буден.

Хамилтън се разхождаше напред-назад по подиума и дълбокият му

плътен глас кънтеше. Приличаше на сив лъв с отметнатата си назад като грива коса, облечен в шикозен графитен костюм вместо в баналния изтъркан туид. Имаше необичаен акцент, не беше нюорлиънски, определено не беше янки. Но не звучеше много и британски. Един асистент седеше на стола зад него и усърдно си водеше записки.

– И така – казваше д-р Хамилтън, – днес разглеждаме „Пуста земя“ на Томас Елиът – поемата, която обхваща двадесети век с цялото му отчуждение и пустота. Една от най-великите поеми, писани някога.

„Пуста земя“. Сега Диуейн си спомни. Ама че заглавие. Разбира се, не си бе направил труда да я прочете. И защо да го прави? Беше поема, не някакъв шибан роман: можеше да я прочете още сега, в час.

Той измъкна томчето с поеми на Елиът – беше го взел от един приятел, не обичаше да харчи пари за нещо, което никога нямаше да погледне пак – и го разтвори. Тук, на първата страница под заглавието, имаше снимка на самия автор: невероятно миниатюрни бабешки очила, стиснати като кокоши задник устни. Диуейн изсумтя и започна да прелиства страниците. „Пуста земя“, „Пуста земя“... ето я тук.

О, по дяволите! Това не бяха няколко четиристишия. Кучият му син продължаваше страница след страница.

– Първите няколко стиха вече са толкова известни, че ни е трудно да си представим чувството – шока – който са изпитали хората, когато за пръв път са го прочели в „Дайъл“ през 1922-а година. Поемата не е онова, което обикновено се разбира под „поезия“. Тя е по-скоро своеобразна анти-поезия. Личността на автора е заличена. На кого принадлежат тези мрачни, тревожни мисли? Има я, разбира се, общоизвестната хаплива алюзия с Чосър във встъпителния стих. Но има и нещо много повече. Нека поразсъждаваме върху образите в началото: „люляци от мъртвата земя“, „тъмни корени“, „забравящ сняг“. Никой поет в световната история на литературата, приятели мои, не е писал преди това за пролетта по подобен начин.

Диуейн прелисти поемата докрая, колкото да разбере, че съдържа над четиристотин стиха. О, не. Не...

– ... Интересното е, че Елиът е избрал във втория стих люляци пред маковете, които биха били по-традиционен избор за онова време. Тогава полята в Европа били осеяни с невиджано от столетия количество макове – дължало се на безбройните гниещи тела на падналите в Първата световна война. Но по-важното е, че макът, с който се свързва наркотичният сън, изглежда по-подходящата метафора за образността на Елиът. Защо тогава той е избрал люляци? Да видим как Елиът използва

алюзията, въвличайки тук най-вероятно Уитмановото „Когато люляци последни в двора ми цъфтяха...“

Мили боже, това беше истински кошмар: седеше в средата на зала-та и не разбираше и дума от онова, което говореше професорът. Кой би допуснал, че могат да се напишат четиристотин стиха за някаква откачена пуста земя? Като стана дума за „пусто“, чувстваше главата си като натъпкана с памук. Това не му беше попречило да стои до среднощ и да обръща чашка след чашка.

Изведнъж осъзна, че класът е замръзнал, а гласът иззад катедрата е млъкнал. Вдигна поглед към д-р Хамилтън и установи, че професорът стои неподвижно, а лицето му е застинало в странна гримаса. Елегантно или не, старото приятелче изглеждаше все едно има таралеж в гашите. Изражението на лицето му бе някак вяло. Диуейн го наблюдаваше как бавно извади носна кърпичка, попи внимателно челото си, след което я сгъна прилежно и я върна в джоба си. Хамилтън прочисти гърло.

– Извинете – каза той и се протегна за чашата вода върху катедрата, след което отпи малка глътка. – Както казах, нека обърнем внимание на метриката, която използва Елиът в първата част на поемата. Свободният му стих е с агресивни анжамбмани: единствените стихове с пунктуация са онези, които завършват изреченията му. Обърнете внимание също така и на подчертаването на глаголите: ражда, смесва, движи. Това напомня зловещото усамотено биене на барабан; то е заплашително; то разрушава смисъла на фразата; то създава чувство на безпокойство. То ни съобщава, че нещо ще се случи в тази поема и че то няма да е приятно.

Любопитството, което се бе породило у Диуейн по време на неочакваната пауза, се стопи. Необичайното, поразено изражение на професора изчезна също тъй бързо както се бе появило, и лицето му – въпреки че все още изглеждаше бледо – бе загубило пепеливия си цвят.

Диуейн отново насочи вниманието си към книгата. Би могъл набързо да прегледа поемата и да схване за какво става дума. Погледна заглавието, после очите му се плъзнаха надолу към епиграмата или епиграфа, или както там го наричаха.

Той спря. Какво, по дяволите, беше това? *Nam Sibyllam quidem...* Каквото и да е, не беше английски. А ето, малко по-нататък пък се виждаха странни завъртулки, които дори не бяха от нормалната азбука. Той хвърли поглед към обяснителните бележки в долната част на страницата и разбра, че първото изречение е на латински, а второто – на гръцки. След това идваше и посвещението: На Езра Паунд, *il miglior fabbro*. Бележката обясняваше, че това е на италиански.

Латински, гръцки, италиански. А шибаната поема още дори не бе започнала. Какво следваше, може би йероглифи?

Пълен кошмар.

Той хвърли поглед по първата страница, после мина на втората. Безсмислици, казано без заобикалки. „Аз ще ти покажа страха в една шепа прах“. Какво трябваше да означава? Погледът му падна върху следващия стих: Frish weht der Wind...

Диуейн рязко затвори тома, усети, че му прилошава. С това чашата беше преляла: едва три стиха от поемата, и вече пет езика. Първото нещо, което щеше да направи утре сутринта, бе да отиде при регистратора и да се откаже от тази тъпотия.

Облегна се назад. Главата му пулсираше. Сега, след като вече бе взел решението, се питаше единствено как ще да издържи следващите четиридесет минути без да се хвърли през прозореца. Поне да седеше някъде отзад, откъдето би могъл да се измъкне незабелязано...

От подиума професорът продължаваше да напява:

– След като изяснихме всичко дотук, можем да продължим с прегледа на...

Внезапно Хамилтън спря отново.

– Извинете. – Лицето му се отпусна по същия неестествен начин, както преди. Той изглеждаше... объркан? Смутен? Не: изглеждаше уплашен.

Диуейн се поизправи, внезапно заинтригуван.

Ръката на професора запърха из въздуха, той извади кърпичката от джоба си, но я изпусна, докато се опитваше да избърше челото си. Огледа се неспокойно, ръката му продължаваше да прави странни движения, сякаш гонеше муха. Най-сетне тя намери лицето му и започна да го опипва леко, като слепец. Треперещите пръсти докосваха устните му, очите, носа, косата, после отново се замяха из въздуха.

Залата беше занемяла. Асистентът остави химикалката си, лицето му изразяваше тревога. Какво става, чудеше се Диуейн. Сърдечен пристъп?

Професорът направи малка стъпка напред и залитна, препъвайки се в подиума. Другата му ръка излетя нагоре към лицето и взе да натиска, да разтяга кожата, да дърпа долната устна, последваха дори няколко леки плесници.

После той внезапно спря и погледът му мина по залата.

– Нещо да не е наред с лицето ми?

Мъртва тишина.

Бавно, много бавно, д-р Хамилтън се отпусна. Пое си дъх на пресекулки, после още веднъж и постепенно чертите му се разведриха. Той прочисти гърлото си.

– Както казах...

Диуейн видя как пръстите на едната му ръка отново оживяват разтреперани и започват да дърпат, да щипят кожата на лицето.

Това беше твърде странно.

– Аз... – започна професорът, но ръката му попречи да продължи. Устата му се отвори и затвори няколко пъти, изпускайки само глухо хриптене. Направи още една мъчителна стъпка, като робот, и наново се спъна.

– Какви са тези неща? – попита той с дрезгав глас. Господи, сега клепачите му се бяха опънали гротескно, двете ръце дращеца и след миг върху бузата му се появи кървава струйка.

През залата премина тревожен шепот.

– Има ли нещо, което да не е наред, професоре? – осмели се да попита асистентът.

– Аз... зададох... въпрос – протътна професорът почти против волята си, гласът му бе заглушен от дланите върху лицето.

Поредна залитаща стъпка и внезапен писък:

– Лицето ми! Защо никой не иска да ми каже какво става с лицето ми?

Пълно мълчание.

Пръстите се мачкаха, юмруците удържа носа, който изхрущя леко.

– Махнете ги от мен! Те се впиват в лицето ми!

Ама че гадост: сега от ноздрите му течеше кръв и пръскаше бялата му риза и елегантния графитен костюм. Пръстите му раздираха, късаха като нокти на граблива птица; ето, единият се вдигна – и Диуейн с ужас видя как се забива в очната кухина.

– Вън! Извадете ги!

Последва рязко, въртеливо движение, което напомни на Диуейн на загребване на сладолед и внезапно очната ябълка изскочи, уродливо голяма, потръпваща, взряна право в Диуейн от невъзможен ъгъл.

В залата отекнаха писъци. Студентите от предната редица се отдръпнаха ужасени. Асистентът скочи от стола си и се втурна към Хамилтън, който ожесточено го отблъсна.

Диуейн седеше вкаменен на мястото си с изпразнено съзнание и парализирани крайници.

Сега професор Хамилтън правеше една след друга механични

стъпки, раздирайки лицето си, отскубваше цели кичури коса и влачеше крака, сякаш всеки момент щеше да се сгромоляса върху Диуейн.

– Лекар! – изкрещя асистентът. – Извикайте лекар!

Магията се развали. Настъпи внезапно движение, всички се надигнаха изведнъж, запрескачаха изпуснатите книги, чуха се паникьосани гласове.

– Лицето ми! – викаше професорът през врявата. – Къде е лицето ми?

Някои от студентите се втурнаха към вратата с крясъци, други се блъскаха напред, към пострадалия професор, наскачаха върху подиума, опитвайки се да го спрат. Той се нахвърли върху тях слепешката, скимтейки неистово, с лице като кървава маска. Някой, който се опита да се измъкне от редицата, настъпи жестоко Диуейн. Капки кръв опръскаха лицето му: той усещаше топлината им върху кожата си. Все още не можеше да се помръдне. Осъзна, че не е в състояние да отмести очи от професора, че не може да избяга от този кошмар.

Студентите бяха успели да свалят професора на подиума и сега се хлъзгаха в кръвта му, опитвайки да задържат гърчещите се ръце и подкачащото тяло. Докато Диуейн гледаше, професорът ги изблъска с демонична сила, грабна чашата с вода и я разби в пода, след което крещейки започна да реже със стъклата гърлото си, сякаш се опитваше да изгребе нещо.

В един миг Диуейн осъзна, че може да се движи. Той се завъртя и хукна към пътеката между редиците. Спринтира към стълбите срещу задния изход на залата. Единственото, за което можеше да мисли, беше как да избяга далеч от този необясним ужас, на който бе станал свидетел. Докато се измъкваше през вратата и се носеше с пълна скорост по коридора, една фраза продължаваше да ехти в съзнанието му отново и отново:

Аз ще ти покажа страха в една шепа прах.

2

– Вини? Вин? Сигурен ли си, че не искаш помощ?

– Не! – Лейтенант Винсънт Д'Агоста се постара гласът му да прозвучи спокойно и хладно. – Не. Всичко е наред. Само още няколко минути.

Той погледна към часовника: беше почти девет. Още няколко минути. Да, бе. Щеше да е доволен, ако успее да сложи вечерята до десет.

Кухнята на Лора Хейуърд – той все още мислеше за нея като за нейна; беше се преместил едва преди шест седмици – представляваше истински оазис на реда, толкова спретната и изрядна, колкото самата Хейуърд. Сега мястото приличаше на бойно поле. Мивката преливаше от мръсни чинии и тенджери. В нея, както и около празното кошче, се търкаляха половин дузина празни кутии и остатъци от доматиен сос и зехтин. Почти толкова готварски книги лежах на плота с побелели от трохи и брашнен прах страници. Единственият прозорец, гледащ към заснежената пряка на Седемдесет и седма и Първа улица беше изпъстрен с мазни петна от пържени наденички. Въпреки силната струя на вентилатора, миризмата на изгорено месо бе заседнала упорито във въздуха.

От седмици насам, когато разписанието им позволяваше да прекарват времето си един с друг, Лора забъркваше – изглежда без всякакво усилие – едно след друго изискани блюда. Д'Агоста беше удивен. За неговата бъдеща бивша жена, която сега живееше в Канада, готвенето винаги бе представлявало истинско мъчение, съпроводено от театрални въздишки, дрънчене на тигани и най-често неудовлетворителни резултати. С Лора бяха като деня и нощта.

Но наред с изумлението, Д'Агоста чувстваше и известна заплаха. Като детектив капитан в Нюйоркското полицейско управление Лора Хейуърд го надвишаваше по ранг... а нима и по готварски умения? Всеки знае, че от мъжете излизат най-добрите готвачи, особено от италианците. Те слагат в малкия си джоб французите. Така че той все обещавахе да ѝ сготви истинска италианска вечеря, точно както я правеше баба му. Всеки път щом повтореше обещанието си, описанието на вечерята прерастваше в нещо все по-сложно и зрелищно. И най-сетне тази вечер се очертаваше да приготви бабината си лазаня по неаполитански.

Но щом влезе в кухнята, той осъзна, че изобщо не си спомня как

точно баба му прави лазанята по неаполитански. О, беше я гледал безброй пъти. Дори помагаше понякога. Но какво точно се слагаше в онова рагу, което тя изсипваше върху пластове макарони? И какво добавяше към онези малки кюфтенца, което – наред с наденичката и различните сирена – завършваше пълнката? Беше се обърнал в отчаянието си към готварските книги на Лора, но всяка от тях даваше противоречиви предложения. И сега, часове по-късно, той продължаваше да се върти тук, където всичко се намираше в различна степен на готовност и безсилието му се увеличаваше с всяка изминала секунда.

Чу, че Лора казва нещо от дневната, където я бе заточил. Пое си дълбоко дъх.

– Какво каза, скъпа?

– Казах, че утре ще се прибера късно. Рокър свиква официална среща на всички капитани на 22-и януари. Така че ми остава само понеделник вечер, за да подготвя докладите и протоколите.

– Да го вземат дяволите Рокър с неговата бумачина! Как е, между другото, приятелчето ти, комисарят?

– Изобщо не ми е приятелче.

Д'Агоста се обърна отново към рагуто, което вреше на котлона. Продължаваше да е убеден, че единствената причина, поради която го взеха на старата му работа в полицията и възстановиха трудовия му стаж е, че Лора бе прошепнала няколко думи в ушенцето на Рокър. Не му харесваше, но това беше положението.

Един огромен мехур от рагуто се надигна и изригна, като обля ръката му с горещи пръски.

– О-о-х! – извика той, а междувремето подложи ръката си под струя студена вода, докато с другата превключи температурата.

– Какво става?

– Нищо. Всичко е наред. – Той разбърка тенджерата с дървена лъжица, осъзна, че дъното е загоряло и бързо я премести на друго колело. Вдигна лъжицата предпазливо към устните си. Не беше лошо, никак не беше лошо. Поносима гъстота, приятен вкус, само дето малко нагарчаше от загорялото. Въпреки това обаче изобщо не беше като на баба му.

– Какво друго слагаше в рагуто, бабче? – промърмори той.

Дори да имаше някакъв отговор откъм невидимия хор, то Д'Агоста не би могъл да го чуе.

Внезапно откъм печката се чу силен съск. Голямата тенджера със солена вода кипеше. Сподавяйки ругатнята, Д'Агоста намали котлона, скъса плика с макароните и изсипа половин килограм от тях в

разпенената вода.

Откъм дневната долитаха звуци на музика: Лора беше пуснала диск на Стийли Дан.

– Заклевам се, че ще говоря с хазаина за портиера – провикна се тя през вратата.

– Кой портиер?

– Онзи новия, който дойде преди няколко седмици. Това е най-враждебният човек, когото някога съм виждала. Що за портиер е, като дори не ти отваря вратата? А тази сутрин не пожела да ми извика такси. Просто поклати глава и се отдалечи. Струва ми се, че не знае английски. Или, най-малкото, се преструва, че не знае.

Какво очакваш за две хиляди и петстотин на месец, помисли Д'Агоста. Но това си беше нейният апартамент, така че си премълча. Нейни бяха и парите за наема – поне засега. Но той бе решил да промени това колкото се може по-скоро.

Когато се беше нанесъл тук, нямаше никакви очаквания. Изживяваше един от най-лошите периоди в живота си и не си позволяваше да мисли за повече от един ден напред. Освен това беше в ранния етап на нещо, което обещавахе да бъде неприятен развод: едно ново романтично обвързване вероятно нямаше да е най-умното нещо за него точно сега. Но се бе оказало далеч по-добре, отколкото можеше да се надява. Лора Хейуърд беше повече от гадже или любовница – тя бе негова сродна душа. Беше се страхувал, че като работят на едно и също място, повисшият ѝ чин може да се окаже проблем. А стана тъкмо обратното: това им даваше обща основа, възможност да си помагат един на друг, да говорят за случаите си, без да се притесняват за поверителност.

– Някакви новини за „Ухажора“? – чу той Лора да пита откъм дневната.

„Ухажора“ наричаха в НПУ престъпника, който напоследък крадеше пари от банкомати с хакната банкова карта, а после показваше голия си задник на охранителната камера. Повечето от инцидентите бяха станали в района на Д'Агоста.

– Имаме вероятен свидетел на вчерашния му обир.

– Свидетел на какво? – попита Лора многозначително.

– На лицето, разбира се. – Д'Агоста разбърка макароните. Погледна фурната, за да се увери, че се бе загряла до нужната температура. След това се обърна към разхвърляния плот, като си прехвърляше наум всичко. Наденица: да. Кюфтенца: да. Рикота, пармезан и моцарела фиордилате: всичко беше готово. Изглежда все пак ще направя фокуса...

...По дяволите. Трябваше да настърже пармезана.

Той отвори чекмеджето и започна да тършува бясно. По едно време си помисли, че чува входния звънец.

Може би си въобразяваше. Малко хора търсеха Лора, а при него определено не идваше никой. Особено пък по това време. Сигурно беше доставка от вьетнамския ресторант долу, бяха сбъркали вратата.

Ръката му напипа рендето. Той го измъкна, взе парчето пармезан и се приготви да го настърже възможно най-ситно.

– Вини? – провикна се Лора. – Покажи се, моля те.

Д'Агоста се поколеба само за миг. Нещо в тона ѝ го накара да пусне всичко на плота и да излезе от кухнята.

Тя стоеше в коридора и говореше с някакъв непознат. Лицето на мъжа беше в сянка, беше облечен в скъп дъждобран. Нещо в него му се стори познато.

Мъжът направи стъпка напред, към светлината. Д'Агоста затаи дъх.

– Вие! – възкликна той.

Мъжът се поклони.

– А вие сте Винсънт Д'Агоста.

Лора го погледна. Кой е този, казваше изражението ѝ. Д'Агоста бавно изпусна въздуха от дробовете си.

– Лора – каза той. – Радвам се да те запозная с Проктър. Шофьорът на агент Пендъргаст.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Проктър се поклони.

– Приятно ми е да се запознаем, мадам.

Тя протегна ръка.

Проктър се обърна отново към Д'Агоста:

– А сега, сър, бихте ли били така любезен да дойдете с мен?

– Къде? – Но Д'Агоста вече знаеше отговора.

– На Ривърсайд Драйв 891.

Д'Агоста облиза устните си:

– Защо?

– Защото там някой ви очаква. Някой, който би желал да го посетите.

– Сега?

В отговор Проктър просто се поклони.

3

Д'Агоста седеше на задната седалка на зашеметяващия Ролс Ройс „Сребърен призрак“, модел 59-а и гледаше през прозореца, но всъщност не се виждаше нищо. Проктър бе поел на запад през парка и сега голямата кола се носеше като стрела нагоре по Бродуей.

Д'Агоста се размърда на бялата кожена седалка, едва сдържаше любовитството и нетърпението си. Изкушаваше се да засипе Проктър с въпроси, но беше сигурен, че шофьорът няма да отговори.

Ривърсайд Драйв 891. Домът – по-точно един от домовете – на специален агент Алоизиус Пендъргаст, приятел на Д'Агоста и негов партньор в няколко необикновени случая. Мистериозният агент от ФБР, когото Д'Агоста познаваше, но все още не бе опознал, и който изглежда имаше девет живота, като котка...

... До онзи ден преди по-малко от два месеца, когато той бе видял агент Пендъргаст за последен път.

Случи се на стръмния склон на един хълм южно от Флоренция. Специалният агент бе заобиколен от настървени за плячка ловджийски кучета, задържан от дузина въоръжени мъже. Пендъргаст се бе пожертвал, за да може Д'Агоста да избяга.

И Д'Агоста му бе позволил да го стори.

Той се размърда неспокойно при спомена. Някой, който би желал да го посетите, бе казал Проктър. Възможно ли беше въпреки всичко Пендъргаст да е успял някак да се спаси? Нямахше да е за пръв път. Изпита внезапен прилив на надежда...

Но не, не беше възможно. Чувстваше със сърцето си, че Пендъргаст е мъртъв.

„Ролсът“ вече се движеше по Ривърсайд Драйв. Д'Агоста се помръдна отново и се загледа в уличните табелки. Сто двайсет и пета улица. Сто и трийсета. Много бързо добре поддържаните сгради и тревни площи около Колумбийския университет отстъпиха място на разнебитени, напълно западнали постройки. Обичайните скитници бяха прогонени на завет от януарския студ и мътната светлина на вечерта караше улицата да изглежда пуста.

Недалеч, точно отвъд Сто трийсет и седма, Д'Агоста вече различаваше обкованата с дървени летви фасада и овдовялата алея пред къщата на Пендъргаст. От тъмните очертания на огромното здание по гърба му

полазиха студени тръпки.

Ролсът отмина портите на ошипената желязна ограда и спря. Без да изчака Проктър, Д'Агоста излезе от колата и се вгледа в познатите очертания на просторното имение с прозорци, покрити с ламаринени капаци. За всеки външен поглед постройката изглеждаше като всяко друго изоставено имение по протежение на улицата. Отвътре обаче това бе дом на чудеса и тайни, почти отвъд мислимото. Той усети, че пулсът му се ускорява. Може би въпреки всичко Пендъргаст е вътре, облечен в обичайния си черен костюм, седи в библиотеката, в камината пламти буен огън, а танцуващите пламъци хвърлят странни сенки върху бледото му лице. Скъпи ми Винсът, щеше да каже той. Благодаря ти, че дойде. Мога ли да ти предложа чаша „Арманяк“?

Д'Агоста изчака Проктър да отключи и да отвори тежката врата. Откъм тухлената постройка се процеждаше бледа светлина. Той пристъпи, докато Проктър грижливо заключваше вратата зад него. Почувства, че сърцето му започва да бие още по-силно. От самия факт, че се намира в пределите на имението, го обзе странна смесица от чувства: въодушевление, безпокойство, съжаление.

Проктър се обърна към него:

– Ако обичате, насам, сър.

Шофьорът го поведе по дълъг коридор към синия куполообразен приемен салон. Тук дузина остъклени шкафове разкриваха внушителна сбирка от невероятни експонати: метеорити, скъпоценни камъни, вкаменелости от древни растения и животни, пеперуди. Очите на Д'Агоста се насочиха към отсрещния край, където се виждаше открената двойната врата на библиотеката. Ако Пендъргаст го очакваше, това бе мястото, където щеше да бъде: седнал в люлеещ стол с играеща върху устните полуусмивка, наслаждавайки се на ефекта, който драматичната му поява упражнява върху приятеля му.

Проктър тръгна натам и му направи знак да го последва. Сърцето му се разтуптя, когато прекрачи прага и влезе във великолепната стая.

Миризмата беше същата, каквато я помнеше: на кожа, на канаваца, с лек дъх на дървесен дим. Но днес нямаше огън, който да пропуква весело в камината. Стаята беше студена. Инкрустиралите полици, пълни с томове в кожени подвързии, с вдълбани в тях мотиви от злато, изглеждаха мрачни и неясни. Гореше само една лампа – на странична масичка стоеше истинско произведение на „Тифани“ – и очертаваше малък светъл кръг в огромното море тъмнина.

След миг Д'Агоста различи смътна фигура, която стоеше до

масичката, извън петното от светлина. Тя се раздвижи бавно и направи няколко крачки към него. Веднага разпозна в нея младата Констанс Грийн, подопечна и асистентка на Пендъргаст. Вероятно беше към двайсетте, беше облечена в дълга, старомодна рокля от кадифе, която обхващаше плътно талията ѝ и падаше на тежки гънки почти до пода. Въпреки очевидната ѝ младост, поведението ѝ носеше уравновесеността на много по-възрастна жена. И очите ѝ също – Д'Агоста помнеше тези нейни странни, пълни с опит и мъдрост очи, чудноватата ѝ, старомодна реч. Освен това имаше и нещо друго, нещо отвъд нормалното, което се излъчваше от нея, подобно полъха на старинност, който се носеше от дрехите ѝ.

Тези очи бяха различни днес. Изглеждаха призрачни, тъжни, потъмнели от загубата... и от страх?

Констанс протегна ръката си:

– Лейтенант Д'Агоста – произнесе тя сдържано.

Д'Агоста пое ръката, както винаги несигурен дали да я стисне, или да я целуне. Не направи нито едното, нито другото и след миг тя я издърпа.

Обикновено Констанс бе учтива и спазваше етикета педантично. Но днес тя просто стоеше срещу Д'Агоста, без да му предложи да седне или да се осведоми за здравето му. Изглеждаше неуверена. И той можеше да предположи защо. Надеждата, която се бе събудила в него, започна да гасне.

– Разбрахте ли нещо? – попита тя, а гласът ѝ бе толкова тих, че едва се долавяше. – Каквото и да е?

Д'Агоста поклати глава. Пламъкът на надеждата съвсем замря.

Констанс задържа погледа си върху него малко по-дълго. След това кимна разбиращо, сведе очи към пода, а белите ѝ ръце пърхаха край тежките поли на дрехата като объркани нощни пеперуди.

Двамата стояха в тишината един срещу друг.

Констанс отново го погледна.

– Глупаво е да продължа да се надявам. Минаха повече от шест седмици, а от него няма ни вест, ни кост.

– Знам.

– Мъртъв е. – Сега гласът ѝ бе дори по-нисък.

Д'Агоста не каза нищо.

Тя се прокашля:

– Това означава, че е време да ви дам това.

Тя отиде до една покривка и измъкна малка кутия от сандалово

дърво, инкрустирана със седеф. В ръката си държеше малко ключе, отключи я и без да я отваря, я подаде на Д'Агоста.

– Бездруго вече твърде дълго отлагах този момент. Все ми се струваше, че има вероятност да се върне.

Д'Агоста погледна към кутията. Изглеждаше му позната, но не можеше да каже къде я е виждал преди. Изведнъж се сети: беше в същата къща, в същата тази стая, миналия октомври. Беше влязъл в библиотеката, заварвайки Пендъргаст да пише бележка. Агентът я бе пхнал в същата тази кутия. Това стана в нощта преди да се отправят на онова фатално пътуване за Италия – нощта, в която Пендъргаст му беше разказал за брат си Диоген.

– Вземете я, лейтенант – рече Констанс с треперещ глас. – Моля ви, не проточвайте този миг. Така нещата само стават по-трудни.

– Съжалявам. – Д'Агоста внимателно пое кутията и я отвори. Вътре лежеше лист кремава хартия, сгънат на две.

Той внезапно си помисли, че последното, което иска, е да извади този лист. С тревожно предчувствие го разгъна и започна да чете:

Скъпи ми Винсънт,

Ако четеш това писмо, то значи, че съм мъртъв. Означава също, че съм умрял преди да съумея да изпълня една задача, която по право се пада на мен и на никой друг. Тази задача е да спра брат си, Диоген, да извърши онова, за което веднъж се беше похвалил, че ще бъде „идеалното“ престъпление.

Иска ми се да можех да ти кажа повече за това престъпление, но единственото, което знам е, че той го планира от много години и че иска да го превърне в свой апотеоз. Каквото и да е това „идеално“ престъпление, знам, че ще бъде отвратително. То ще превърне света в по-мрачно място. Диоген е човек с необикновени стандарти. Не би се задоволил с по-малко.

Страхувам се, Винсънт, че тази мисия сега ще трябва да падне върху теб. Не мога да ти опиша колко съжалявам за това. То е нещо, което не бих пожелал и на най-заклетия си враг, а още по-малко на някого, когото считам за верен приятел. И въпреки това съм убеден, че тъкмо ти си най-подготвеният да се справи. Заканата на Диоген е твърде неясна, за да се обърна към ФБР или друга институция, представляваща силата на закона, особено предвид факта, че той инсценира смъртта си преди няколко години. Един човек, посветен изцяло на тази мисия, има най-голям шанс

да попречи на брат ми да извърши това престъпление. Този човек си ти.

Диоген ми беше изпратил писмо, което съдържа само едно нещо: датата 28-и януари. По всяка вероятност престъплението ще бъде извършено точно тогава. Не бих искал обаче да правя никакви предположения – датата може и да не означава съвсем нищо. Диоген е, ако не друго, непредсказуем.

Ще ти се наложи да напуснеш полицейското управление на Саутхемптън или мястото, където в момента работиш, което и да е то. Това не може да се избегне. Събери колкото може повече информация от детектив капитан Лора Хейуърд, но имай предвид, че в неин интерес е да бъде замесена минимално. Диоген е експерт по съдебни и полицейски процедури и всяка следа, оставена на сцената на престъплението – ако допуснем, опази Боже, че не успееш да спреш навреме споменатото престъпление – ще бъде, без никакво съмнение, ловко използвана, за да заблуди полицията. Хейуърд, при все, че е отличен служител, не може да се мери с брат ми.

Оставям отделна бележка за Констанс, която до този момент ще знае всички подробности по въпроса. Тя ще ти осигури достъп до дома ми, финансите ми и всички мои източници. Незабавно ще ти предостави банкова сметка с 500 000 долара на твое име, които можеш да употребиш както намериш за добре. Препоръчвам ти да се възползваш от неocenимите й изследователски способности, но те моля да я държиш далеч от твоето пряко разследване по очевидни причини. Тя никога не бива да напуска имението – никога! Трябва да се отнасяш към нея много, много грижовно: все още е крехка както душевно, така и физически.

Като начало посети пра-леля ми Корнелия, която е затворена в болница на Литъл Гавърнърс Айлънд. Тя познава Диоген от момче и ще ти даде личната и семейна информация, от която несъмнено ще имаш нужда. Отнеси се към тази информация – и към самата нея – много внимателно.

И една последна дума. Диоген е крайно опасен. Той е на мое-то интелектуално равнище, но не притежава и капчица съзнание за морал. В добавка, жестока болест през детството му нанесе тежки поражения. Той е мотивиран от безсмъртна омраза към мен и абсолютно презрение към човешкия род. Не привличай

вниманието му по-рано, отколкото е необходимо. Бъди бдителен през цялото време.

Сбогом, приятелю – и късмет!

Алойзиъс Пендъргаст.

Д'Агоста вдигна очи.

– 28-и януари? Мили боже, дотогава остава само една седмица!

Констанс само поклати глава.

Тъкмо миризмата на мястото бе онова, което я увери, че наистина е в музея: онази смесица от нафталин, прах, стар лак и дъх на гниене. Тя тръгна по големия коридор на петия етаж, отмина дъбовите врати на офисите, всяка с името на куратора в поръбената с черен кант златна табелка. Беше изненадана колко малко нови имена вижда. Много неща се бяха променили за шест години, но тук, в музея, времето изглежда течеше различно.

Беше се притеснявала – повече, отколкото бе готова да признае – как ще се чувства тук няколко години след най-плашещото преживяване в живота си. Всъщност, точно това притеснение бе забавило решението ѝ да се върне. Но трябваше да признае, че след първите няколко дни на вълнения, от стария ужас се усещаше съвсем малко. Кошмарите ѝ, неясното чувство за уязвимост бяха избледнели с годините. Старите събития, лошото, сега бяха история. А музеят беше все още едно чудесно, старо здание, готически замък, пълен с удивителни, ексцентрични хора и странни, очарователни експонати. Най-богатата трилобитна колекция в света. „Сърцето на Луцифер“, най-ценният диамант, открит някога; „Кривият зъб“, най-големите и най-добре запазени вкаменелости на тиранозавър-рекс, познати до този момент.

Въпреки това, тя гледаше да не слиза до подземията на музея. И не мързелът я караше да ограничи броя на нощите, в които бе оставала след края на работното време.

Спомни си деня, когато бе минала по този величествен коридор за първи път като докторантка без никакъв авторитет. Докторантите се намираха толкова ниско върху тотемния стълб на музея, че очевидно не заслужаваха дори презрение – направо бяха невидими. Не че се бе засегнала: това беше ритуал, през който всеки трябваше да премине. По онова време тя бе никой – „ей, ти“, или в най-добрия случай – „госпожице“.

Как се променят нещата. Сега тя беше „доктор“, понякога дори „професор“ и името ѝ се появяваше в печата, съпроводено от цяла върволица титли след него. Последната – едва от три седмици: Главен редактор на сп. „Музеология“. Винаги си беше казвала, че титлите не означават нищо, но беше изненадана колко много я ласкаят, след като ги придоби. Професор... това звучеше толкова приятно, особено от устата на онези свадливи стари куратори, които преди десет години нямаше да

й отговорят, ако ги бе попитала колко е часът. А сега се отбиваха, за да я питат за мнението ѝ, или я затрупваха с монографиите си. Точно тази сутрин не друг, а самият шеф на антропологията и неин пряк началник, Хюго Менцес, любезно се бе поинтересувал от предмета на организираното от нея предварително обсъждане по случай предстоящата среща на Обществото на американските антрополози.

Да. Наистина доста освежаваща промяна.

Кабинетът на директора се намираще в дъното на коридора, едно от най-желаните места. Тя се спря пред голямата дъбова врата, потъмняла с патината на цял век. Вдигна ръка, но почувства нервност и я отпусна. Пое си дълбоко дъх. Радваше се, че е отново в музея, но продължаваше да се пита дали назряващият спор, в който бе на път да се забърка, не е сериозна грешка. Напомни си, че тези противоречия са ѝ наложени от-вън и че като редактор на „Музеология“ е длъжна да заеме позиция. Ако не го направеше, щеше незабавно да загуби доверието към себе си като арбитър на етиката и на свободата на словото. Още по-лошо – тя самата нямаше да може да се понася.

Ръката ѝ уверено почука един, два, три пъти. Всяко почукване бе по-силно от предишното.

За момент настъпи тишина. След това на вратата застана мисис Сърд, сухата и енергична секретарка на директора на музея. Острите ѝ сини очи я измериха строго, преди да ѝ направи място.

– Д-р Грийн? Д-р Кольпи ви очаква. Можете направо да влизате.

Марго пристъпи към вътрешната врата, която изглеждаше още по-внушителна и масивна от първата, стисна ледено-студената месингова топка и я завъртя решително.

Там, иззад огромното, обшито с кожа бюро от 19-ти век, под картината „Водопадът Виктория“ на Дьо Клефис седеше Фредерик Уотсън Кольпи, директор на Нюйоркския природонаучен музей. Той се изправи пъргаво, усмивка озари красивото му лице. Беше облечен в мрачен сив костюм със старомодна кройка. Снежнелият колосан нагръдник се освежаваше единствено от яркочервена копринена папийонка.

– А, Марго, колко мило, че дойде. Заповядай, седни. Колко мило, че дойде. Бележката, която бе получила, звучеше по-скоро като призовка, отколкото като покана.

Кольпи заобиколи бюрото си и посочи луксозно кожено кресло, което беше част от гарнитурата, наредена пред камина от розов мрамор. Марго седна, последвана от Кольпи, който зае мястото срещу нея.

– Ще желаш ли нещо? Кафе, чай, минерална вода?

– Нищо. Благодаря ви, д-р Кольпи.

Той се облегна назад и небрежно кръстоса крак връз крак.

– Толкова се радваме, че отново се върна при нас в музея, Марго – рече той с типичния си предвзето-провлачен нийоркски акцент. – Бях очарован, когато прие редакторското място в „Музеология“. Такъв късмет, че успяхме да те привлечем от „Джийн Дайн“. Тези научни статии, които публикува, действително ни впечатлиха, а опитът, който имаш в етнофармакологията, те превърна в идеалния кандидат.

– Благодаря ви, д-р Кольпи.

– Е, как ти се вижда? Удовлетворява ли те? – Гласът му беше вежлив, дори добродушен.

– Всичко е чудесно, мерси.

– Радвам се да го чуя. „Музеология“ е най-старото списание в нашата област, излиза от 1892-а и продължава да е най-уважаваното. Голяма отговорност и предизвикателство пое, Марго.

– Надявам се да продължи традицията.

– Ние също. – Той замислено поглади грижливо поддържаната си брада – Едно от нещата, с които се гордеем, е силно независимата позиция на редакторите на „Музеология“.

– Да – каза Марго. Знаеше го много добре накъде бие и беше подготвена.

– Музеят никога не се е противопоставял на редакторските мнения, отразени в „Музеология“ и няма да го направи и в бъдеще. Ние смятаме редакторската независимост на списанието за почти свещена.

– Приятно ми е да го чуя.

– От друга страна, не ни се нрави да виждаме „Музеология“ да се превръща в... как да го нарека? В оперативно-издателски орган. – Начинът, по който го произнесе, прозвуча като съвсем друг вид орган. – С независимостта идва и отговорността. В крайна сметка, „Музеология“ носи името на Нийоркския природонаучен музей.

Гласът не бе загубил мекотата си, но същевременно в него се прокрадваха и остри нотки. Марго изчакаваше. Щеше да остане спокойна и да се държи професионално. Всъщност, вече бе приготвила отговора си – даже бе го написала и запаметила, така че да може да се изрази по-гладко и убедително – но беше важно да остави Кольпи да каже каквото има за казване.

– Ето защо предишните редактори на „Музеология“ винаги са били крайно внимателни по отношение използването на своята редакторска свобода – Той остави думите да увиснат във въздуха.

– Предполагам, че имате предвид уводната статия, която се каня да публикувам върху молбата за репатриране на индианците Тано.

– Именно. Писмото от племето, което моли за връщането на Великите маски на Кива, пристигна едва миналата седмица. Бордът още не го е обсъждал. Музеят дори нямаше време да се консултира с юристите си. Не е ли малко прибързано да се изразява становището на редакцията върху нещо, което дори още не е оценено от управителите? Особено като се има предвид, че си съвсем нова на този пост?

– На мен случаят ми изглежда кристално ясен – каза тя тихо. При тези думи Колъпи се облегна назад в стола си и по лицето му премина снизходителна усмивка.

– Той е всичко друго, но не и ясен, Марго. Тези маски са в музейната колекция от сто трийсет и пет години. И са центърът на изложението „Свещени образи“, най-голямата изложба в музея след „Суеверия“ преди шест години.

Отново тежка тишина.

– Естествено – продължи Колъпи, – нямам намерение да те моля да променяш редакторското си становище. Само ще изтъкна, че има няколко факта, които може би не знаеш. – Той натисна един почти невидим бутон върху бюрото си и произнесе в също така невидим микрофон: – Папката, госпожо Сърд.

Миг по-късно секретарката се появи с овехтяла папка в ръка. Той й благодари, погледна папката, след което я подаде на Марго.

Беше много стара и от нея се носеше мирис на прах и мухъл. Тя я отвори внимателно. Вътре имаше няколко документа, изписани на ръка с тънък като паяжина почерк от средата на 19-и век, един договор и няколко чертежа.

– Това е автентичният архивен документ за придобиването на маските на Кива, които ти толкова силно желаеш да върнеш на индианците Тано. Виждала ли си го?

– Не, но...

– А може би е трябвало да го направиш, преди да тръгнеш да пишеш уводната си статия. Този тук документ е полица за продажба, с която са изплатени двеста долара за маските: страшно много пари за 1870-а година. Музеят не е платил за Великите маски на Кива с дрънкулки и мъниста. Вторият документ е договорот. Това „X“, което виждаш тук, е подписът на вожда на Обществото на Великата Кива – човекът, който е продал маските на Кендъл Суоп, музейният антрополог. Третият документ – ето го и него – е благодарственото писмо от музея,

написано до вожда, с копие до агента на индианците, с което се обещава, че маските ще получат добра грижа.

Марго се вгледа в старите документи. Постоянно я удивляваше как музеят не пуска нищо, до което се е докопал, особено пък документи.

– Въпросът, Марго, е че музеят е купил тези маски съвсем честно. Платил е отлична цена за тях. Притежаваме ги от почти век и половина. Грижим се за тях превъзходно. И освен това те са сред най-важните експонати в цялата ни сбирка, посветена на коренните американски жители. Хиляди хора ги гледат – възпитават се от тях, избират професионална кариера в областта на антропологията или археологията заради тях – всяка седмица. Нито веднъж за сто трийсет и пет години член на племето Тано не е изразил недоволство, нито пък е обвинил музея в незаконното им притежание. Не изглежда ли сега малко несправедливо от тяхна страна внезапно да започнат да си ги искат обратно? И то точно преди една направо поразителна изложба, в която те са най-голямата атракция?

В импозантния офис с високи, украсени с платна на Одюбон стени и високи прозорци, които гледаха към улицата, легна тежка тишина.

– Действително изглежда малко несправедливо – каза Марго с равен глас.

Широка усмивка озари лицето на Кольпи.

– Знаех си, че ще разбереш.

– Но това не променя редакторското ми становище.

Постепенно охлаждане на въздуха.

– Моля?

Беше време за нейното изказване.

– Нищо в тази папка не променя фактите. Съвсем просто е. Като за начало, вождът на Обществото на Великата Кива не е бил собственик на маските, за да ги продава. Те не са били негови. Принадлежали са на цялото племе. То е все едно свещеникът да започне да продава църковната утвар. Според закона не можеш да продаваш нещо, което не е твое. Полицията за продажба и договорът в тази папка са юридически невалидни. Нещо повече, Кендъл Суоп го е знаел, когато е купил маските и това се вижда от книгата му: „Церемониите на Тано“. Разбирал е прекрасно, че вождът няма право да ги продава. Наясно е бил, че маските са свещена част от церемониите на Великата Кива и че не бива никога да се изнасят от кива (Зала в голям индиански архитектурен комплекс от над 200 помещения, използвана за религиозни церемонии – Б. пр.). Дори признава, че вождът е бил мошеник. Всичко това е казано в „Церемониите на

Тано“.

– Марго...

– Ако обичате, оставете ме да довърша, д-р Колъпи. Тук става дума за далеч по-важен принцип. Тези маски са свещени за индианците Тано. Никой не може да го отрече. Те не могат да бъдат премествани. Не могат да се изработят нови. Тано вярват, че всяка маска има дух и е жива. Това не са измислени вярвания; това са искрени и дълбоко религиозни убеждения.

– Дори след сто трийсет и пет години? Хайде сега. Защо не сме чули и звук от тези хора през цялото това време?

– Тано са нямали представа къде са отишли маските им, докато не прочели за предстоящата изложба.

– Просто не мога да повярвам, че са оплаквали загубата на маските през цялото време. Те са били отдавна забравени. Всичко това е толкова удобно, Марго. Тези маски струват пет, може би десет милиона долара. Тук става въпрос за пари, не за религия.

– Не, не е така. Говорих с тях.

– Говорила си с тях?

– Разбира се. Обадох се и разговарях с вождовете на Тано Пуебло.

За миг маската на непреклонност върху лицето на Колъпи изчезна.

– Правните мотиви за това действие са неубедителни.

– Просто изпълних отговорността си като редактор в „Музеология“ да разуча фактите. Тано наистина си спомнят, помнили са през цялото време – тези маски, както доказва и вашето собствено датиране чрез въглероден анализ, са били на почти седемстотин години, когато са им били отнети. Повярвайте ми, индианците Тано помнят загубата си.

– Те няма да бъдат добре съхранявани – Тано не притежават необходимите условия да се грижат за тях!

– Като за начало трябва да се отбележи, че изобщо не е бивало да бъдат изнасяни от кивата. Те не са „музейни експонати“, те са жива част от религията им. Мислите ли, че мощите на св. Петър във Ватикана са „добре съхранявани“? Маските принадлежат на ритуалните зали кива, независимо дали там температурата на въздуха се контролира от климатици или не.

– Ако ги върнем обратно, това ще създаде ужасен прецедент. Ще завалят подобни искания от всяко племе в Америка.

– Може би. Но това не е сериозен аргумент. Сам знаете, че правилното е да върнем маските и аз имам намерение да публикувам една уводна статия по въпроса.

Тя спря и преглътна, осъзнавайки, че е нарушила всичките си предварителни решения като е повишила тон.

– И това е моето последно, независимо редакторско становище – добави тя, вече по-тихо.

5

Отвън, пред входа на кабинета на Глен Сингълтън, нямаше секретарки, регистраторки или някои от онези вечни блюдолизици, които обсаждат всеки началнически офис. Самото помещение беше не по-голямо от всички останали офиси, пръснати из тесните и прашни предели на сградата. На вратата липсваше табелка, която да оповестява високия статус на обитателя. Ако не си ченге, нямаше начин да разбереш, че това е кабинетът на главния шеф.

Но, помисли си Д'Агоста докато се приближаваше, това си беше съвсем в стила на капитана. Капитан Сингълтън беше от онази рядка порода полицаи, човек, който бе проправил пътя си през служебната йерархия почтено, изграждайки репутацията си не с целуване на задници, а с разрешаването на редица тежки случаи и солидна полицейска работа. Той живееше и дишаше само за едно: да очисти улиците от престъпници. Сигурно беше най-яко работещото ченге, което Д'Агоста познаваше, с изключение на Лора Хейуърд. Д'Агоста бе работил за повече бюрократи, отколкото би искал, и това го караше да уважава професионализма на Сингълтън още повече. Чувстваше, че и Сингълтън го уважава, и фактът значеше много за него.

Но всичко това само правеше работата, за която бе дошъл, по-трудна.

Вратата на капитана беше както винаги широко отворена. Не беше в стила му да се огражда – всяко ченге, което искаше да се срещне с него, можеше да го направи по което време иска. Д'Агоста почука и надникна вътре. Сингълтън беше там, стърчеше зад бюрото си и говореше по телефона. Изглежда дори зад бюрото този човек никога не седнаше. Наближаваше петдесетте, висок и слаб, с физика на плувец – плуваше всяка сутрин в шест, без да пропуска. Имаше продълговато лице с орлов профил. Всяка втора седмица подстригваше прошарената си коса при един абсурдно скъп бръснар в приземния етаж на Карлайл и винаги изглеждаше поне толкова добре поддържан, колкото кандидат за президент.

Сингълтън пусна една усмивка към Д'Агоста и му махна с ръка да влезе.

Д'Агоста прекрачи вътре. Капитанът му посочи един стол, но той поклати глава: нещо в несекващата енергия на капитана го караше да се

чувства по-удобно прав.

Сингълтън явно говореше с някой от завеждащите връзки с обществеността в НПУ. Гласът му бе учтив, но Д'Агоста знаеше, че вътрешно кипи: силната му страна беше полицейската работа, не пиарът. Той мразеше самото понятие – казваше на Д'Агоста: „Или хващаш престъпника, или не. Какво има толкова да се увърта?“

Д'Агоста се огледа. Офисът беше мебелиран толкова оскъдно, че изглеждаше направо анонимен. Без снимки на семейството; без задължителните фотоси, на които капитанът се здрависва с кмета или комисаря. Сингълтън беше едно от най-награждаваните ченгета на активна служба, но тук не се виждаха похвали за храброст, почетни значки или грамоти в рамки върху стените. Вместо това в единия край на бюрото му се мъдреха купчина изписани листи и петнайсет-двайсет кафяви папки на близката полица. На втора полица Д'Агоста забеляза наръчник за съдебни процедури и разследвания на престъпления, половин дузина омачкани от прелистване книги по юриспруденция.

Сингълтън остави телефона с видимо облекчение.

– По дяволите – изпъшка той. – Имам чувството, че изразходвам повече време за обществени задачи, отколкото да закопчавам лошите момчета. Напълно достатъчно, та да ми се прииска отново да съм патрул. – И той дари Д'Агоста с кратка усмивка. – Как върви, Вини?

– Всичко е наред – отвърна Д'Агоста, но съвсем не чувстваше да е така. Доброжелателството и отзивчивостта на Сингълтън правеха тази малка визита само по-трудна.

Капитанът не беше викал Д'Агоста: той бе назначен към отдела от комисарския офис. Това би му гарантирало със сигурност подозрителен, враждебен прием от другите шефове, които познаваше – Джек Уакси, например. Уакси щеше да се почувства застрашен, щеше да го държи на една ръка разстояние и да прави така, че той да получава незначителните случаи. Но Сингълтън беше пълната противоположност. Той посрещна радушно Д'Агоста, лично го запозна с подробностите и спецификата на работата в офиса си, дори му повери разследването на „Ухажора“ – а в момента нямаше по-заплетени случаи от този.

„Ухажора“ не беше убил никого. Дори не бе използвал оръжие. Но беше сторил нещо почти толкова лошо: бе направил Нюйоркското полицейско управление за посмешище. Крадец, който опразва кеша на банкомата, а после прави представление за охранителната камера, като си показва пениса, беше перфектната помия за дневните таблоиди. А „Ухажора“ бе направил визити на единадесет банкомата. Всеки пореден обир

означаваше нова уводна статия, подхилквания и намеци. Всеки път натриваха физиономията на управлението. „На Ухажора му става по-дълъг“, беше оповестил „Поуст“ след последния обир преди три дена. „Полицията установява, че ѝ е по-къс“.

– Как е свидетелката ни? – попита Сингълтън. – Справя ли се? – Той стоеше зад бюрото си и гледаше Д'Агоста. Капитанът имаше пронизващо сини очи и когато погледнеше някого, го караше да се почувства сякаш е в центъра на вселената: най-малкото, за този кратък миг човек имаше цялото му внимание. Това беше доста изнервящо.

– Разказът ѝ се подкрепя от охранителната камера.

– Добре, добре. По дяволите, мислиш си, че в тези дигитални времена банките са в състояние да наблюдават по-добре района с техните охранителни камери. Нашият човек изглежда знае какъв е обхватът им – как мислиш, дали е работил някога в силите за сигурност?

– Проверяваме го.

– Единадесет удара и всичко, което знаем до момента е, че е бял.

И обрязан, помисли си Д'Агоста безрадостно.

– Накарах детективите ни да се обадят на всички управители в клоновете от горещия списък. Те инсталират допълнителни скрити камери.

– Този тип може да работи в охранителната фирма, която доставя камерите.

– И това проверяваме.

– Една стъпка пред мен. Ей това обичам да чувам. – Сингълтън тръгна към купчината документи и започна да ги прелиства. – „Ухажора“ действа в район от двайсет пресечки. Така че следващото, което трябва да се направи, е да се следят най-внимателно банкоматите, които все още не е ударил. Ако не стесним списъка на възможностите, ще си разпилеем силите. Слава богу, че в момента нямаме никакви убийства. Вини, ще оставя на теб да се свържеш със специалния отряд и да изготвиш списък с най-вероятните банкомати от гледна точка на най-скорошни удари и да разпределиш така хората, че да ги държим под постоянно наблюдение. Кой знае? Може и да ни излезе късметът.

Сега е моментът, помисли си Д'Агоста и облиза устни.

– Всъщност, точно за това дойдох да говорим.

Сингълтън спря и го фиксира още веднъж с напрегнат поглед. Погълнат до такава степен от работата си, на капитана не му бе и хрумнало, че Д'Агоста може да идва за нещо друго.

– Какво имаш предвид?

– Наистина не знам как да го кажа, но... сър, искам да помоля да ме

пуснете в отпуска.

Веждите на Сингълтън подскочиха нагоре от изненада.

– В отпуска?

– Да, сър. – Д'Агоста знаеше как е прозвучало. Както и да го репетираше наум, никога нямаше да прозвучи добре.

Сингълтън задържа погледа си върху него по-дълго. Не каза нищо; нямаше нужда. В отпуска? Тук си едва от шест седмици и вече искаш да излизаш в отпуска?

– Нещо, което да ми кажеш, Вини? – попита той тихо.

– Семейни проблеми – отговори Д'Агоста след кратка пауза. Той се мразеше заради пелтеченето и още повече – заради лъжата. Но всъщност какво, по дяволите, трябваше да каже? Съжалявам, капитане, но разполагам с ограничено време, за да премахна човек, който официално се води мъртъв и чието местонахождение е неизвестно, за престъпление, което още не се е случило? Вътрешно нямаше съмнение, не се съмняваше изобщо, че трябва да се заеме с това. За Пендъргаст очевидно е било изключително важно, щом дори от гроба е оставил инструкции. Това беше повече от достатъчно. Но от това не му ставаше нито по-леко, нито по-добре.

Сингълтън го гледаше с поглед, в който се четяха и грижа, и замисленост.

– Вини, знаеш, че не мога да го направя.

С отвратително чувство, Д'Агоста осъзна, че ставаше дори по-трудно, отколкото бе предполагал. Щеше да го направи, дори ако трябваше да напусне – макар че това би означавало край на кариерата му. Ченгето може да напусне веднъж, но втори път – не.

– Става въпрос за майка ми – каза той. – Има рак. Според лекарите си отива.

Сингълтън не каза нищо още известно време, очевидно опитвайки се да го проумее.

– Много, много съжалявам да го чуя.

Отново настъпи тишина. Д'Агоста трескаво си пожела някой в този момент да почука на вратата, да звънне телефонът или метеор да се забие в сградата – каквото и да е, само да отклони вниманието на Сингълтън.

– Току що разбрахме – продължи той. – Беше шок, истински шок. – Той замълча с натезало сърце. Току що бе изтърсил първото извинение, което можа да измисли, и то вече му се виждаше ужасен избор. Собствената му майка, рак... Дявол да го вземе, би трябвало да отиде да се

изповяда, след като всичко това мине. И да звънне на майка си във Веро Бийч, да ѝ изпрати огромен букет рози.

Сингълтън кимаше бавно.

– Колко време ти трябва?

– Лекарите не знаят. Седмица, а може би и две.

Сингълтън кимна отново, още по-бавно. Д'Агоста усети, че целият се изчервява. Питаше се какво ли мисли в момента капитанът.

– Не ѝ остава много – продължи той. – Знаете как е. Не съм бил син за подражание и точно сега изпитвам нужда да бъда до нея... Както би направил всеки син – заключи той неубедително. – Можете да ми приспаднете тези дни от бъдещи отпуски или отпуски по болест.

Сингълтън слушаше съсредоточено, но този път не кимна.

– Разбира се – каза накрая.

Гледа Д'Агоста дълго. Погледът му сякаш казваше: Много хора имат болни родители, лични трагедии. Но са професионалисти. С какво си по-специален? Най-сетне отмести очи и се извърна, вземайки купчината листи, които лежах на бюрото му.

– Ще наредя на Мърсър и Сабриски да координират наблюдението – каза той отсечено през рамо. – Вземи си толкова дни, колкото ти трябва, лейтенант.

6

Над застоялото мочурище на Литъл Гавърнър Айлънд лежеше плътна мъгла. От мрачината идваха скръбните звуци на влекач, който се носеше надолу по Ийст ривър. Манхатън беше на по-малко от два километра през ледената черна вода, но никакви светлини от града не пробиваха булото на мъглата.

Д'Агоста седеше на предната седалка до шофьорското място, стиснал мрачно дръжката на вратата, докато служебната кола без опознавателни знаци на Лора Хейуърд подскачаше и се люшкаше по неравния път. Фаровете пронизваха тъмнината, двата снопа жълта светлина подскачаха нагоре-надолу, осветявайки за миг изровения коловоз и сухите скелети на дърветата отстрани.

– Мисля, че пропусна един трап – отбеляза той хапливо.

– Голяма работа. Ще те питам направо. Казал си на Сингълтън, че майка ти има рак?

Д'Агоста въздъхна.

– Това беше първото, което ми хрумна.

– Господи, Вини. Неговата майка умря от рак. И знаеш ли какво? Той не е отсъствал и един ден от работа. Направи погребението в неделя. Всички знаят тази история.

– Аз не я знаех. – Д'Агоста трепна като си помисли какво беше казал на капитана тази сутрин. Знаете как е. Точно сега изпитвам нужда да бъда до нея... Както би направил всеки син. Добър ход, Вини, няма що.

– Все още не мога да повярвам, че си вземаш отпуска, за да преследваш брата на Пендъргаст, базирайки се на едно писмо и едно подозрение. Не ме разбирай погрешно: никои не уважава Пендъргаст повече от мен, той беше най-блестящият служител на закона, който съм срещала. Но имаше една фатална слабост, Вини, и ти знаеш коя беше. Той не играеше по правилата. Смяташе, че е над всички нас, глупаците, ограничени от устава. И ми е много неприятно, че усвояваш този подход.

– Не усвоявам този подход.

– Това преследване на брата на Пендъргаст е до такава степен извън служебния правилник, че не е дори забавно. Искам да кажа: какво точно се каниш да правиш, ако намериш този Диоген?

Д'Агоста не отговори. Не беше стигнал чак дотам в плановете си.

Колата се разтресе, когато предната лява гума хлътна в една дупка.

– Сигурен ли си, че това е верният път? – попита тя. – Не мога да повярвам, че тук наблизо има болница.

– Това е верният път.

През мъглата постепенно започнаха да се провиждат размити силуети. С приближаването на колата неясните очертания приеха формата на портал със заострени пръчки от ковано желязо, от двете страни на който се простираше висока десет стъпки тухлена стена, покрита от мъх. Седанът се приближи до затворения портал с архаично караулно помещение от страни. Върху металната табелка се четеше: Болница „Маунт Мърси“ за душевноболни престъпници.

Появи се някакъв пазач с фенерче в ръка. Д'Агоста се протегна през Хейуърд, за да покаже значката си.

– Лейтенант Д'Агоста. Имам среща с д-р Остром.

Човекът се върна в караулното и се зае да проверява някакъв списък. Миг по-късно вратата изскърца и бавно се отвори. Хейуърд подкара по чакълестата алея към импозантна постройка, чиито бойници и кули бяха почти забулени от спускащата се мъгла. По горния ѝ край Д'Агоста забеляза цяла редица назъбени камъни, като счупени зъби на фона на тъмнината.

– Боже мой! – възкликна Хейуърд, докато надничаше през предното стъкло на колата – Пра-лелята на Пендъргаст е там?

Д'Агоста кимна.

– Очевидно това място някога е било скъп санаториум за туберкулозни милионери. Сега е затвор за душевноболни престъпници, които са били признати за невинни поради невменяемост.

– Какво точно е извършила?

– Констанс ми каза, че е отровила цялото си семейство.

Хейуърд го погледна.

– Цялото си семейство?!

– Майка, баща, съпруг, брат и две деца. Смятала, че са обладани от дявола. Или може би от душите на войниците янки, застреляни от баща ѝ. Изглежда никой не е съвсем сигурен. Както и да е било, стой на разстояние от нея. Очевидно се е измайсторила да намира бръснарски ножчета и да ги крие у себе си. Пратила е двама санитарии в спешното за последните дванайсет месеца.

– Тази жена не се шегува.

Отвътре болницата „Маунт Мърси“ миришеше на спирт и влажен камък. Въпреки занемарената мазилка, Д'Агоста все още виждаше спомена от една елегантна сграда с ръчно гравирани дървени тавани,

облицовани стени и подове от поизтърган мрамор.

Д-р Остром ги чакаше в една звукоизолирана стая на втория етаж. Той беше висок мъж в безупречно бяла лекарска престилка, който дори без да говори, внушаваше, че освен тях го очаква още много работа. Д'Агоста обиколи с поглед скромно обзаведеното помещение. Направи му впечатление, че всичко – масата, пластмасовите столове, осветителната инсталация – беше или заковано за пода, или скрито зад метална мрежа.

Д'Агоста и Хейуърд се представиха на Остром, който кимна учтиво в отговор, но не им подаде ръка.

– Тук сте, за да видите Корнелия Пендъргаст – рече той.

– По молба на нейния племенник.

– И сте запознати с ъ-ъ-ъ... специалните изисквания, които е необходимо да се спазват при такава визита?

– Да.

– Дръжте се на разстояние през цялото време. Не правете резки движения. В никакъв случай не я докосвайте и не ѝ позволявайте да ви докосне. Ще прекарате само няколко минути с нея. Дори малко превишаване на това време може да я доведе до превъзбуда. А е от първостепенно значение да не се превъзбужда. Когато видя индикации за такова нещо, ще бъда принуден да приключа разговора ви незабавно.

– Разбирам.

– Тя не обича да приема непознати и може да не пожелае да ви види. В такъв случай не бих могъл да направя нищо. Дори и да имахте съдебна заповед...

– Кажете ѝ, че съм Амбъргрис Пендъргаст. Брат ѝ. – Това бе името, което Констанс Грийн бе предложила.

Д-р Остром се намръщи.

– Не одобрявам измамите, лейтенант.

– Тогава не го наричайте „измама“. Наречете го „благородна лъжа“. Важно е, докторе. Може да се окаже, че от това зависи човешки живот.

Д-р Остром сякаш се замисли над думите му. После кимна отсечено, обърна се и напусна стаята през тежката метална врата в задната стена.

За няколко минути настъпи пълна тишина. След това, като че от огромно разстояние, до тях достигна гласът на възрастна дама, в който звучаха нотки на раздражителност и негодувание. Д'Агоста и Хейуърд се спогледаха.

Звукът се приближи. След миг металната врата се отвори отново и

в рамката ѝ се появи Корнелия Пендъргаст. Седеше в инвалидна количка, цялата повърхност на която бе облицована в дебела, черна гума. В скута ѝ лежеше малка бродирана възглавничка, върху която бе отпуснала сухите си ръце. Количката буташе самият Остром, а зад него се движеха двама санитарни, облечени в подплатени защитни облекла. Тя носеше дълга, старомодна дреха от черна тафта. Изглеждаше мъничка, с ръце като клечки и слабо телосложение; лицето ѝ бе засенчено от траурен воал. На Д'Агоста му изглеждаше невъзможно това крехко създание да е нападнало наскоро с бръснач двама санитарни. Когато количката дойде по-наблизо и спря, вълната на негодувание, която се изливаше от устата ѝ, секна.

– Вдигнете воала ми – нареди тя. Южняшкият ѝ акцент беше култивиран, почти британски в модулациите.

Един от санитарите се приближи и – стоейки на една ръка разстояние – вдигна воала с облечената си в ръкавица ръка. Д'Агоста несъзнателно пристъпи напред, загледан с любопитство.

Корнелия Пендъргаст отвърна на погледа му. Тя имаше остро, котешко лице и бледи сини очи. Въпреки напредналите години, осеаната ѝ със старчески петънца кожа имаше невероятно младежка руменина. Когато я погледна, Д'Агоста усети, че пулсът му се ускорява. В съсредоточения ѝ поглед, в линията на скулите и челюстта откри сходство с фините черти на изчезналия си приятел. Приликата би била дори още по-силна, ако не беше блясъкът на лудостта в очите ѝ.

За миг тишината в стаята бе пълна. Когато пра-лея Корнелия вдигна поглед, Д'Агоста се уплаши, че лъжата му може да предизвика взрив на негодувание.

Но тогава тя се усмихна.

– Скъпи братко. Колко мило, че си бил целия този път, за да ме посетиш. Толкова дълго не си идвал, ах ти, лошо момче! Не че те виня, разбира се – това почти ми идва в повече, като се има предвид, че живея на Север с всички тези варвари янки. – Тя се изсмя късо.

Добре, помисли си Д'Агоста. Констанс му беше казала, че пра-лея Корнелия живее в измислен свят и ще е убедена, че се намира на едно от следните места: Рейвънскрай, имението на съпруга ѝ на север от Ню Йорк сити или в старото фамилно имение на Пендъргаст в Ню Орлиънс. Очевидно днес се намираще в първото.

– Радвам се да те видя, Корнелия – отвърна предпазливо Д'Агоста.

– А коя е тази прелестна млада дама с теб?

– Това е Лора, моята... моята съпруга.

Хейуърд му хвърли многозначителен поглед.

– Колко очарователно! Все се питам кога най-сетне ще се ожениш. Крайно време беше родът Пендъргаст да бъде подсилен с нова кръв. Мога ли да ви предложа нещо освежаващо? Чай, може би? Или, още по-добре, твоят любим ментов джулеп?

Тя изглежда санитарите, които бяха заели възможно най-отдалечена позиция от нея. Те не помръднаха.

– Всичко е наред, благодаря – каза Д'Агоста.

– Толкова по-добре. Прислугата в наши дни е толкова ужасна. – Тя махна с ръка към двамата санитарии, които направо подскочиха при това движение. После се приведе напред, сякаш да придаде някаква поверителност на разговора. – Завиждам ти. Животът на Юг е толкова по-изискан. Хората тук не се гордеят да бъдат членове на обслужващата класа.

Д'Агоста кимна съчувствено и му се стори, че се намира в някаква странна, призрачна действителност. Ето, тази елегантна възрастна дама беседваше приятелски с брата, когото самата тя бе отровила преди почти четиридесет години. Той се питаше как точно да подхване разговора и да го тласне в нужната посока. Остром бе казал, че визитата трябва да е кратка. Най-добре да говори направо.

– Как, ъ-ъ-ъ... как е семейството? – попита той.

– Никога няма да простя на съпруга си, че ни доведе тук, в този ветровит хамбар. Не само е мрачно и отегчително, но липсата на всякаква култура е направо шокираща. Скъпите ми деца са единствената ми утеха.

Д'Агоста усети, че го побиват тръпки от любвеобилната усмивка, която съпътстваше това изказване. Запита се дали ги беше гледала как умират.

– Разбира се, няма подходящи за компания съседи. По тази причина дните ми принадлежат изцяло. Опитвам се да се разхождам, защото е добре за здравето ми, но въздухът е толкова влажен, че най-често бързо ме връща вътре. Станала съм бледа като призрак. Ето виж. – И тя надигна тънката си, изкривена ръка от възглавничката, за да му я покаже.

Д'Агоста автоматично пристъпи напред. Остром се намръщи и му кимна да се отдръпне.

– А как са останалите от семейството? – попита Д'Агоста – Отдавна не съм получавал вести от... от племенниците ни.

– Алойзиус идва да ме види от време-навреме. Когато се нуждае от съвет. – Тя се усмихна отново и очите ѝ проблеснаха. – Той е такова добро момче. Внимателен към по-възрастните си роднини. Не като

другия.

– Диоген – каза Д'Агоста. Пра-леля Корнелия кимна.

– Диоген. – Тя потръпна. – От деня, в който се роди, беше различен. После се разболя... А тези негови очи... – Тя направи пауза. – Ти знаеш какво казаха за него.

– Каж ми.

– Мили боже, Амбърgris! Нима си забравил?

За един кратък и напрегнат миг на Д'Агоста му се стори, че сянка на скептицизъм прекосява лицето ѝ. Но скоро тя изчезна и чертите ѝ се вгльбиха.

– Кръвта в жилите на рода Пендъргаст е покварена от векове. Но, слава богу, това е подминало мен и теб, Амбърgris.

На лицето ѝ се изписа подходящо благочестиво изражение.

– Малкият Диоген беше докоснат от развалата от самото начало. Лошо семе, наистина. След внезапното му заболяване тъмната страна на рода достигна у него пълния си разцвет.

Д'Агоста остана мълчалив, не смееше да каже нищо. След миг паралеля Корнелия се размърда и продължи:

– Беше мизантроп още от начало. И двете момчета бяха самотници, естествено – нали са Пендъргаст, – но при Диоген бе различно. Помня, че малкият Алойзиъс имаше един близък приятел на неговите години, той стана доста известен художник. И, бога ми, наистина прекарваше много време в заблатените ръкави на реката сред каджуните (Жители на щата Луизиана, чиито прадеди са французи и които говорят остаряла форма на френския език. Б.пр.), нещо, на което, разбира се, аз се противопоставях. Но Диоген изобщо нямаше приятели. Нито един! Нали помниш как никое дете не искаше да се приближи до него? Всички се бояха от Диоген до смърт. А болестта влоши нещата още повече.

– Болест?

– Много внезапна – казаха, че било скарлатина. Тъкмо тогава окоето му си смени цвета – стана млечно-синьо. Той е спял с това око, знаеш. – Тя потръпна. – Що се отнася до Алойзиъс, при него беше точно наопаки. Все тормозеха бедното момче. Знаеш, че ние, Пендъргаст, често сме обект на презрение от страна на простолюдието. Мисля, че Алойзиъс беше на десет, когато започна да посещава онзи стар тибетец на улица „Бърбън“ – винаги е имал много необичайни познати. Мъжът му преподаваше всякакви тибетски глупости, сещаш се – непроизносими думи като „чанг“ и „чунг“, нещо такова. Научи Алойзиъс на онова странно бойно изкуство, което ти гарантира, че никога повече няма да те

закачат.

– Но побойниците никога не докосваха Диоген.

– Децата имат шесто чувство, що се отнася до тези неща. А като си помисля, че Диоген беше по-малък и по-дребен от Алойзиъс!

– Какви бяха отношенията между двамата братя?

– Амбъргрис, да не би да си започнал да забравяш на стари години, скъпи? Знаеш, че Диоген мразеше по-големия си брат. Диоген не даваше пет пари за никого, освен за майка си, разбира се. Но изглежда Алойзиъс беше в друга категория. Особено след болестта.

Тя замълча и за момент безумните ѝ очи се замъглиха, сякаш се вираше далеч в миналото.

– Сигурно си спомняш мишката, домашният любимец на Алойзиъс.

– О, да. Разбира се.

– Инцитатус я наричаше, по името на любимия кон на император Калигула. По това време четеше Светоний. Обичаше да се разхожда наоколо с малкото животинче на рамо, припвяйки: „Нека всички приветстват красивата мишка на Цезар, Инцитатус!“ Знаеш колко се боя от мишки, но това малко бяло създание беше толкова мило и кротичко, че установих, че мога да го понасям. Алойзиъс бе така търпелив с него, толкова го обичаше. На какви номера го учеше само! Инцитатус можеше да върви изправен на задните си лапички. Изпълняваше дузина различни команди. Можеше да ти донесе топче за пинг-понг и да балансира с него на носа си като тюлен. Помниш ли, че ти толкова му се смееше, че направо се боях, че може да ти стане нещо.

– Спомням си.

Пра-лея Корнелия замълча. Дори безстрастните пазачи бяха наострили слух.

– И тогава една сутрин малкият Алойзиъс се събуди и откри дървен кръст, прикрепен за крака на леглото му. Малък кръст, не по-висок от петнайсетина сантиметра. Прекрасно изработен. Инцитатус бе разпънат на него.

Д'Агоста чу как Лора Хейбурд вдишва рязко.

– Нямахме нужда да питаме. Всички знаеха кой го е извършил. Това промени Алойзиъс. Той никога повече не си взе домашен любимец след Инцитатус. Колкото до Диоген, това бе само началото на неговите... хм... експерименти с животни. Котки, кучета, дори домашни птици и добитък започнаха да изчезват. Спомням си един особено неприятен инцидент с козата на съседа...

Тук пра-лея Корнелия спря да говори и започна да се смее тихо.

Това продължи дълго време. Д-р Остром се намръщи на Д'Агоста с нарастващо безпокойство и посочи часовника си.

– Кога за последен път видя Диоген? – запита Д'Агоста бързо.

– Два дни след пожара – отвърна старата жена.

– Пожара – повтори Д'Агоста, старейки се да не прозвучи като въпрос.

– Разбира се. – Внезапно гласът на пра-леля Корнелия изхриптя раздразнено. – Какво друго? Ужасният пожар, който унищожил семейството и тласна съпруга ми да замъкне мен и децата тук, в това студено имение. Далеч от Ню Орлиънс, далеч от всичко онова.

– Мисля, че е време да приключваме – намеси се д-р Остром и кимна на пазачите.

– Разкажи ми за пожара – настоя Д'Агоста.

Лицето на старата жена, което бе станало почти свирепо, сега прие изражение на дълбока скръб. Долната ѝ устна затрепери, ръцете ѝ се свиха под каишките, които ограничаваха движенията ѝ. Въпреки всичко, Д'Агоста не можеше да не се удиви на внезапността, с която настъпваха тези промени у нея.

– Слушайте сега... – започна д-р Остром. Д'Агоста вдигна ръка.

– Една минута. Моля ви. – Когато отново обърна поглед към пра-леля Корнелия, откри, че тя се взира право в него.

– Тази суеверна, ненавистна, невежа тълпа. Те изгориха дома на нашите предци. Дано проклятието на Луцифер тежи над тях и децата им за цяла вечност! По това време Алойзиъс беше на двайсет и учеше в Оксфорд. Но Диоген си беше вкъщи онази нощ. Той видя собствените си майка и баща да изгарят живи. Изражението на лицето му, когато властите го издърпаха от мазето, където се беше скрил... – Тя потрепера – Алойзиъс се завърна два дни по-късно. Дотогава живяхме с роднини в Батон Руж. Помня, че Диоген повика брат си в другата стая и затвори вратата. Бяха вътре само пет минути. Когато Алойзиъс излезе, лицето му беше мъртвешки бяло. А Диоген незабавно излезе и изчезна. Не взе нищо – нито дори дрехи за преобличане. Никога повече не го видях. Редките случаи, в които се е обаждал, бяха или с писмо, или чрез семейните банкири и адвокати, а после – нищо. И така до новината за смъртта му, разбира се.

Настъпи напрегната пауза. Скръбта бе напуснала чертите на възрастната жена и беше оставила лицето ѝ прояснено и спокойно.

– Намирам, че е крайно време за ментовия джулеп, Амбъргрис. – Тя се извърна рязко. – Джон! Три ментови джулепа, добре изстудени, ако

обичаш. И сложи лед от ледницата, придава много по-добър вкус.

Остром заговори рязко:

– Съжалявам, но гостите ви ще си вървят.

– Много жалко.

Един от санитарите донесе пластмасова чаша с вода и предпазливо я подаде на старицата, която я пое в съсухрената си ръка.

– Достатъчно, Джон. Свободен си.

Тя се обърна към Д'Агоста:

– Скъпи Амбъргрис, срамота е, че оставяш старата жена да пие сама.

– Беше ми приятно – каза той.

– Надявам се, че ти и прекрасната ти съпруга ще дойдете пак. За мен винаги е удоволствие да те видя... братко. – Тя рязко оголи зъби в полуусмивка-полуозъбване, повдигна осеяната си с петна ръка и отново придърпа черния воал върху лицето си.

7

Някъде един часовник удари полунощ; плюшените завеси и висящите гоблени в библиотеката в старото имение на Ривърсайд Драйв 891 погълнаха дълбоките му камбанни звуци.

Д'Агоста се отдръпна от масата, опъна се в коженото кресло и разтри врата си. Този път библиотеката изглеждаше много по-жизнерадостно: огънят пропукваше под пиростията от ковано желязо, а половин дюжина лампи хвърляха мека светлина дори в най-отдалечените ъгли. Констанс седеше край огъня, отпиваше билков чай от изискана чаша от китайски порцелан и четеше „Кралицата на феите“ на Спенсър. Проктър, който не беше забравил вкуса на Д'Агоста за напитки, бе влизал на няколко пъти, за да замени чашите затоплена недопита „Бъдауйзър“ с леденостудена.

Констанс му бе показала всички материали, които Пендъргаст е събирал за брат си, и Д'Агоста бе прекарал вечерта в размишления над тях. Тук, в тази позната стая с лавици, отрупани с книги и с характерния мирис на кожа и дървесен пушек, Д'Агоста почти можеше да си представи, че Пендъргаст седи до него, за да му помага да поеме по този труден път. Светлите му очи проблисват, очаквайки с любопитство начало то на преследването.

Макар че тук нямаше много какво да се преследва. Д'Агоста прелисти документите, изрезките, писмата, снимките и старите доклади, които лежаха разхвърляни по масата. Очевидно Пендъргаст бе взимал на сериозно заплахата на брат си. Сбирката беше прекрасно подредена и съдържаше много обяснителни бележки. Все едно Пендъргаст е знаел, че когато времето в крайна сметка настъпи, той може да не е тук, за да посрещне предизвикателството; че задачата може да остане за друг. Изглежда беше запазвал всяка трошица информация, до която бе успял да се добере.

През последните няколко часа Д'Агоста беше изчел всичко, което се намираще върху масата, по два, а някои от нещата – и по три пъти. След като бе прекъснал връзката си с клана Пендъргаст подир смъртта на майка си и баща си, Диоген се бе крил дълго време. В продължение на почти цяла година за него не се беше чула и думица. След това бе пристигнало писмо от семейния адвокат с молба да се изпрати телеграфически сумата от 100 000 долара до банка в Цюрих за нуждите на

Диоген. С дата от година по-късно беше дошло второ писмо с подобно съдържание. Парите – този път 250 000 долара – трябваше да отидат до Хайделбергска банка. Семейството бе отказало и изискваше отговор от Диоген. Този отговор сега лежеше на масата, херметически запечатан между две плоскости от прозрачна пластмаса. Д'Агоста хвърли още един поглед върху педантичния, приличен на паяжина почерк, така странно неподходящ за седемнадесетгодишен младеж. Липсваше дата или място. Писмото беше адресирано до Пендъргаст:

Ave, frater! Неприятно ми е да ти пиша по този въпрос, както впрочем и по който и да било друг. Но ти предизвикваш ръката ми. Защото не тая съмнения, що се отнася до това кой стои зад отказа на молбата ми за пари.

Няма нужда да ти припомням, че ще встъпя в наследство едва след няколко години. Дотогава ще имам нужда от някои дребни суми като тези, за които стана дума в писмата, които сте получили. Ще откриеш, че е в твой най-голям интерес, както и в интереса на тези, които може да познаваш или да не познаваш, да уважиш тези мои молби. Смятах, че последният ни разговор в Батон Руж е изяснил нещата. В момента съм много зает с различни проучвания и изследвания и нямам време да печеля пари по обичайния път. Ако бъда принуден да го правя, аз ще получа парите, от които се нуждая – но по начин, който ще ми бъде забавен. Ако не искаш да насочиш вниманието ми в такава посока, ще трябва да удовлетвориш искането ми възможно най-бързо.

Следващият път, когато ти пиша, ще бъде на тема по мой избор, не по твой. Няма да повдигам този въпрос отново. Довиждане, братко. *И bonne chance.*

Д'Агоста сложи писмото настрана. Документите показваха, че парите са били изпратени незабавно. На другата година същата сума е била изпратена телеграфически до банка на улица „Треднийъл“ в Лондон. Година по-късно друга сума е заминала към банка в Кент. Диоген е изплувал на повърхността за кратко на дваестия си рожден ден, за да предяви права върху наследството си – осемдесет и седем милиона долара. Два месеца след това съобщили за него, че е бил убит в автомобилна катастрофа на „Хай стрийт“ в Кентърбъри. Изгорял до неузнаваемост. Наследството не било открито.

Д'Агоста повъртя фалшивия смъртен акт в ръцете си.

В момента съм много зает с различни проучвания и изследвания. Но с какви точно? Диоген не беше казал, а и брат му мълчеше по въпроса. Или почти мълчеше. Д'Агоста плъзна поглед по купчината изрезки

от новини. Бяха взети от различни чуждестранни списания и вестници. Върху всяка имаше етикет, на който бе записано изданието и датата, а към тези на чужд език имаше прикрепен превод – за пореден път Пендъргаст показваше предвидливост.

Повечето от изрезките се отнасяха до неразкрити престъпления. В една се описваше историята на цяло семейство от Лисабон, умряло от ботулизъм, но не бяха открили никакви следи от кръв в стомасите им. Един химик от Сорбоната в Париж бе намерен с прерязани артерии на двете китки и с грижливо изцедена от тялото кръв. На мястото на престъплението не бяха открили никаква кръв. За сметка на това липсваха няколко файла, отнасящи се до химически експерименти. Допълнителни изрезки съобщаваха за други смъртни случаи, още по-зловещи, в които телата изглеждат са били жертва на изтезания или експерименти – били са до такава степен увредени, че било трудно да се определи. Някои от изрезките представляваха просто некролози. На пръв поглед не бяха свързани логически със смъртните случаи и Пендъргаст не беше оставил никакви коментари върху това какво бе привлякло интереса му към тях.

Д'Агоста взе купчината и я прелисти. Имаше и много съобщения за кражби. Една фармацевтична компания съобщаваше за кражба на фризер, пълен с експериментални лекарства. Колекция от диаманти бе изчезнала мистериозно от гробница в Израел. Рядък, с големината на юмрук образец от кехлибар, съдържащ листо от отдавна изчезнал вид, бе взет от богаташки апартамент в Париж.

Той остави изрезките на масата с въздишка.

Погледът му падна върху лист хартия от Сандрингъм, частно училище в южна Англия, което Диоген бе посещавал – без знанието на семейството, – за да завърши гимназиалния курс.

Той бе успял да направи така, че да го приемат по силата на няколко подправени документа и фалшиви родители, наети за случая. Въпреки, че училищните сведения за първия срок съобщаваха, че е пръв във всичко, той бе изгонен няколко месеца по-късно. Като се съдеше по материалите, училището не бе се обосновало и бе отговаряло на запитването на Пендъргаст уклончиво, дори с раздражение. Други документи показваха, че Пендъргаст няколко пъти се бе свързвал с някакъв Браян Купър – Купър за известно време бил съквартирант на Диоген в Сандрингъм – но изглежда момчето не отговорило. Едно последно писмо от родителите на младежа казваше, че Браян е настанен в здравно заведение, където го лекуват от остра кататония. (От гр. *katatonos* –

напрегнатост; психчно разстройство с преобладаване на двигателни нарушения. Различават се кататоничен ступор и кататонична възбуда – Б. пр.)

В резултат на изключването му от училище, Диоген бе изчезнал напълно от поглед за повече от две години. После внезапно бе изплувал, колкото да предави претенции за наследството. Четири месеца по-късно бе инсценирал собствената си смърт в Кентърбъри.

И след това – нищо.

Не – това не беше съвсем вярно. Имаше още една, последна вест. Д'Агоста се обърна към един сгънат лист плътна, луксозна хартия, който стоеше отделно на края на масата. Той се пресегна да го вземе и го разгъна замислено. Най-отгоре имаше релефен герб, едно око без клепащи над две луни и един лъв, отпуснат на предните си лапи. В средата на листа с почерка на Диоген се виждаше, написана с виолетово мастило, датата 28 януари.

Съзнанието на Д'Агоста неумолимо го върна отново към октомври ден, когато за пръв път беше видял писмото – тук, в същата тази стая, в навечерието на отпътуването им за Италия.

Но Д'Агоста се бе върнал от Италия сам. И сега зависеше от него – и от никого друг – да продължи вместо мъртвия си партньор, да спре престъплението, което се предполагаше, че ще се случи на 28-и януари.

По-малко от седмица дотогава.

Усети нарастваща паника; оставаше толкова малко време. Съквартирантът в Сандрингъм: това беше първото. Тази сутрин бе звънял на родителите, за да провери дали момчето говори. Дори и да удареше на камък тук, имаше и други момчета в училището, които бяха познавали Диоген.

Д'Агоста сгъна листа внимателно и го върна на масата. До него лежеше черно-бяла снимка, измачкана и изтрита от годините. Той я взе и я вдигна към светлината. Мъж, жена и две малки момчета стояха пред ограда от сложни елементи, изработени от ковано желязо. Недалеч зад тях се виждаше внушително имение. Беше топъл ден: момчетата бяха с къси панталонки, а жената носеше лека лятна рокля. Мъжът имаше патрициански черти и гледаше спокойно в обектива. Жената беше красива, с руса коса и тайнствена усмивка. Момчетата изглеждаха на осем и пет години. По-голямото стоеше право, с ръце зад гърба и гледаше сериозно. Светлорусата му коса беше грижливо сресана на път, дрехите – изгладени. Нещо в очертанието на скулите, на орловия профил, подсказваше на Д'Агоста, че това е агент Пендъргаст.

До него беше по-малкият му брат с рижа коса, притиснал длани една в друга, пръстите му сочеха към небето, сякаш се молеше. За разлика от по-големия си брат, Диоген изглеждаше малко занемарен. Но това не се дължеше на нещо в дрехите или прическата му. Може би идваше от апатично отпуснатите му крайници, така не в съзвучие с благочестивата поза на ръцете. Или пък от полуотворените устни, прекалено плътни и чувствени за такова малко дете. Двете очи изглеждаха еднакви – снимката явно бе правена преди болестта.

Все пак вниманието на Д'Агоста бе привлечено от очите. Те не гледаха в обектива, а в някаква точка отвъд него, ако изобщо гледаха в нещо. Изглеждаха като стъклени, почти мъртви, не на място върху това дребно детско лице. Д'Агоста усети неприятно свиване в стомаха.

Нещо отстрани прошумоля и той подскочи. Констанс Грийн внезапно се бе материализирала до него. Изглежда бе придобила способността на Пендъргаст да се появява напълно безшумно.

– Съжалявам – произнесе тя. – Не исках да ви стресна.

– Няма нищо. Само гледането на всичко това е достатъчно да накара човек да се изнерви.

– Извинете ме. Да се изнерви?

– Такава е думата.

– Открихте ли нещо интересно? Изобщо нещо?

Д'Агоста поклати глава.

– Нищо, за което да не сме говорили преди. – Той направи пауза. – Въпросът е, че тук не виждам нищо за болестта на Диоген. Скарлатина, според леля Корнелия. Тя каза, че това го е променило.

– Бих искала да мога да ви дам повече информация. Прегледах сбирката и семейните документи, в случай, че Алоизиъс е пропуснал нещо. Но той бе изключително акуратен. Наистина няма нищо друго.

Нищо друго. Местонахождението на Диоген, външността му, заниманията му, дори престъплението, което планираше да извърши: всичко бе неясно.

Имаше само една дата – 28-и януари. Следващият понеделник.

– Може би Пендъргаст се е заблуждавал – каза Д'Агоста, опитвайки се да звучи оптимистично. – Относно датата, имам предвид. Може би става дума за друга година? А може би е нещо съвсем отделно? – Той посочи пръснатите по масата документи. – Всичко това изглежда толкова далечно и отдавна отминало. Трудно е да се повярва, че е възможно да се случи нещо потресаващо.

Единственият отговор, който дойде откъм Констанс беше слаба,

мимолетна усмивка.

8

Хорас Соутъл върна с облекчение огромното, изписано върху прилична на пергамент хартия меню, на келнера. Той искаше веднъж – само веднъж – да дойде клиент при него. Мразеше безкрайната джунгла от бетон, в която всичките те работеха: Чикаго, Детройт, а сега – Ню Йорк. Веднъж щом го разбереш, Де Пленс не беше чак толкова лошо място. Познаваше най-добрите дупки, в които можеш да се наливаш с алкохол, както и баровете с едрогърди красавици. Някои от клиентите му можеха дори да започнат да изпитват голямо възхищение към чаровете на Илинойс.

Клиентът му, седнал срещу него, бе поръчал нещо, което звучеше като повърнато от говеждо. Хорас Соутъл се питаше дали мъжът знае наистина какво поръчва. Той самият бе прегледал менюто първо от едната, а после и от другата страна с големи опасения. Изписани с ръкописен шрифт, направо непроизносими думи. Беше се спрял на нещо, което се наричаше стек тартар. По дяволите, можеше ли да се окаже гадно? Дори французите не биха могли да развалят стека. А той обичаше сос тартар върху рибени хапки.

– Имате ли нещо против да ги прегледам още веднъж, преди да подпиша? – попита клиентът и взе договорите. Соутъл кимна.

– Давайте, давайте. – Няма значение, че бяха прекарвали последните два часа, преглеждайки ги направо през лупа. Човек ще си рече, че този тук си купува имот за един милион долара на Палм Бийч, а не за петдесет хиляди в стандартизиран комплекс.

Клиентът зарови нос в документите и Соутъл се огледа, ронейки механично хляба. Седяха в нещо като остъклено кафене, което беше изнесено на тротоара извън главната частна ресторанта. Всички маси бяха заети – тези нюйоркчани с лица като от тесто определено имаха нужда да постоят на слънце. Три чернокоси, мършави жени седяха на съседната маса и кълвяха плодови салати. Отсреща дебел бизнесмен усърдно гребеше от чиния, пълна с нещо жълто и лигаво.

Един камион премина с ужасяващ вой на гумите, сякаш само на няколко инча от стъклената стена и ръката на Соутъл инстинктивно стисна хляба. Той с отвращение избърса ръка в покривката. Защо, по дяволите, клиентът бе настоял да ядат тук отвън, на януарския студ? Той хвърли поглед през стъкления таван, към розовия навес, върху който с

бяло бе избродирано „Старият град“. Над него се извисяваха онези бетонни катакомби, които в Ню Йорк сити минаваха за апартаменти. Соутъл изгледа с подозрение редиците еднакви прозорци, които се издигаха към потъмнялото от сажди и изгорели газове небе. Приличаше на шибан затвор. Сигурно побираше хиляда души. Как ли издържаха?

Последва суматоха на входа на кухнята и Соутъл се загледа натам апатично. Това може би беше неговият обяд. Пригответно пред вас, се казваше в менюто. И как точно се канеха да го направят: да докарат грил и да запалят въглищата? Но ето ги на – идваха. Цяла проклетата процесия от мъже в бели смокинги, които бутаха нещо, прилично на болнична количка.

Главният готвач я паркира до лакътя на Соутъл и се изчерви от гордост. Изляя няколко заповеди на скорострелен френски и помощниците му се разбързаха наоколо: един режеше лука, друг неистово разбиваше сурово яйце. Соутъл внимателно прегледа масичката на колелца. Върху нея имаше три канапета от препечен бял хляб, купчинка кръгли зелени неща, за които той предположи, че са каперси, подправки и съдини, пълни с непознати течности, както и пълна чаша с наклъпан чесън. В центъра имаше топка сурово кълцано телешко с големината на юмрук. Никакъв стек или сос тартар не се виждаше и през крив макарон.

Готвачът пусна церемониално каймата в излъскана до блясък купа, изсипа отгоре разбитите яйца, чесъна и лука и се зае да смесва всичко. След няколко минути извади лепкавата маса и я върна върху масичката, като я мачкаше бавно между пръстите си. Соутъл погледна настрани, като си отбеляза наум да помоли да направят стека му двойно препечен. Човек никога не може да знае какви зарази сеят наоколо тези нюйоркчани. И къде беше този проклет грил, да го вземат мътните!

В този момент до клиента му се появи един келнер и приплъзна върху масата голямо плато. Срутъл се огледа изненадано, когато друг келнер се хвърли самоотвержено и започна да реже нещо между собствените му нож и вилица. Соутъл сведе очи надолу и изгледа скептично това лъскаво, нарязано на ситно месо от сурово телешко – вече красиво оформено в спретната, малка купчинка – което се мъдреше пред него, заобиколено от канапета от препечени филийки, нарязани яйца и каперси.

Той погледна нагоре неразбиращо. Срещу него клиентът му кимаше одобрително.

Готвачът ги изгледа сияещо, след което отстъпи, когато лакеите му подараха обратно към кухнята цялата апаратура.

– Извинете – каза Соутъл с тих глас. – Но вие не го изпекохте.

Готвачът спря.

– Pardon?

Соутъл насочи пръст по посока на чинията си.

– Казах, че не е изпечено. Разбирате ли, топлина. Огън. Flambe.

Готвачът поклати глава енергично.

– Non, monsieur. Това няма пече.

– Стекът тартар не се пече – обади се клиентът, като направи пауза, докато подписваше договора. – Сервира се суров. Не знаехте ли? – И по устните му премина високомерна усмивка, която бързо изчезна.

Соутъл се облегна и завъртя очи нагоре, като полагаше всички сили да сдържи гнева си. Това може да стане само в Ню Йорк. Двайсет и пет долара за една купчинка сурово месо.

Той внезапно се стегна, очите му се задържаха върху небето. Мили боже, какво беше това, по дяволите?

Високо над него един мъж се люлееше в небето: крайниците му се мятаха безшумно в мразовития въздух. За миг на Соутъл му се стори, че мъжът просто се носи из въздуха, сякаш по магичен начин. Но след това той забеляза тънката, опъната линия на въжето нагоре от врата му. Въжето изчезваше в един черен, счупен прозорец над него. Соутъл гледаше с отворена уста, като поразен от гръм.

Останалите в ресторанта бяха проследили погледа му. Последва ахане и охане.

Фигурата потръпваше рязко, гърбът ѝ се извиваше в агония толкова силно, че жертвата изглеждаше почти превита на две. Соутъл гледаше прикован от ужас.

След това внезапно въжето се скъса. Мъжът, размахвайки ръце и крака, тупна точно до него.

Внезапно Соутъл осъзна, че отново може да се движи. С нечлено-разделен вик той се преобърна назад и падна от стола си. Секунда по-късно последва експлозия от стъкла и нещо профуча, съпроводено от дъжд от стъкла, след което се приземи с оглушителен трясък върху жените на близката маса и плодовите им салати. Те се разлетяха в странна експлозия от червено, жълто и зелено. От позицията си на пода Соутъл усети как нещо топло и влажно го плясва отстрани през лицето и почти незабавно след това се изсипа дъжд от счупени стъкла, чинии, чаши, вилици, лъжици и цветя.

Странна тишина. А после започнаха виковете, писъците от болка, ужас и страх, но те изглеждаха необичайно тихи и отдалечени. После

той осъзна, че дясното му ухо е пълно с неизвестна субстанция.

Легнал по гръб, най-накрая регистрира в пълна степен на онова, което току що се бе случило. Невярата и ужасът го обляха отново. За минута или може би две, той осъзна, че не е в състояние да мърда Викове-те и писъците ставаха по-силни.

В края на краищата успя с голямо усилие да накара крайниците си да реагират. Вдигна се на колене, след това се изправи, залитайки. Останалите пълзяха, помещението се изпълни с глухи крясъци, стенания и ругатни. Навсякъде се виждаха стъкла. Масата от дясната му страна – жените и плодовите им салати – се бяха превърнали в купчина от храна, кръв, цветя, покривки, салфетки и дървени трески. Собствената му маса бе покрита с парчета стъкло. Двайсет и пет доларовата топка сурово месо бе единственото нещо, което бе пощадено и тя седеше в самотно великолепие, свежа и блестяща.

Очите му се преместиха върху клиента му, който все още седеше без да мръдне, костюмът му бе оплискан с нещо, неподдаващо се на описание.

Крайниците на Соутъл рязко и съвсем неволно се размърдаха. Той се огледа наоколо, намери вратата, направи една стъпка, загуби равновесие, но се задържа и направи втора стъпка.

Гласът на клиента му го настигна:

– Вие... вие тръгвате ли си?

Въпросът беше толкова безсмислен, толкова не на място, че Соутъл избухна в задавен, дрезгав смях.

– Да си тръгвам? – повтори той, чистейки ухото си. – Да Аз си тръгвам. – И той се насочи към вратата, като кашляше и се смееше. Краката му хрущяха по стъклата и порцелановите парчета и го отвеждаха далеч от това ужасно място. Той излезе на тротоара и пое на юг, като от време от време подтичваше, разблъсквайки пешеходците по пътя си.

Отсега нататък народът щеше да се избива да идва в Де Пленс.

Уилям Смитбак Младши излезе от таксито, хвърли една смачкана двайсетачка през отворения прозорец и огледа Бродуей по посока към Линкълн Сентър. Няколко пресечки по-нататък, към жилищните квартали, той можа да различи огромна тълпа от хора. Те се бяха излели на Кълъмбъс и от другата страна на Шейсет и пета улица, създавайки страховотно задръстване. Чуваше несекващия оркестър на клаксоните, воя на сирените, и от време-навреме разтърсващия земята тръбен рев на някой камион.

Смитбак си проправи път през морето от неподвижни коли, после зави на север и се затича нагоре по Бродуей, оставяйки с дъха си облачета пара в студения януарски въздух. Тези дни изглеждаше сякаш откъдето и да тръгне, все тича. Сега той бързаше да предаде материала си навреме, търчеше за всяка нова задача, а понякога пускаше и по две статии на ден. Съпругата му Нора Кели, с която бяха женени от два месеца, не беше щастлива. Тя бе очаквала спокойни вечери, на които да споделят как са прекарали деня, преди да се оттеглят за продължителни удоволствия. Но Смитбак не намираше време нито за ядене, нито за удоволствия. Тези дни все тичаше. И си имаше убедителна причина. Брайс Хариман също тичаше и здравата му дишаше във врата.

Това бе една от най-гадните изненади в живота на Смитбак – когато се върна от медения си месец и завари Брайс Хариман, разположил се наскреде офиса му, да се подхилква мръсно, издокаран в непоносимите си дрехи на възпитаник на частно училище, и да го посрещне с „нашата статия“.

Нашата статия. О, Господи!

Всичко си беше вървяло нормално. Той беше изгряваща звезда в „Таймс“ и беше направил половин дузина сензационни новини за също толкова месеца. Фенгън Дейвис, неговият редактор, беше започнал автоматично да се обръща към Смитбак, когато настъпеше момент да се възложат големите задачи. Най-после бе убедил гаджето си Нора да спре да търси стари кокали и да копае гърнета, за да се оженят. А меденият им месец в Ангкор? Беше като сбъдната мечта – особено седмицата, която бяха прекарвали в изгубения храм Банти Кхмар, промъквайки се през джунглата без да се боят от змии, малария и хапещи мравки, докато изследваха огромните руини. Спомни си как мислеше по време на

пътуването към дома, че животът му не би могъл да е по-хубав.

И се бе оказал прав.

Въпреки угодническата колегиалност на Хариман, беше ясно още от първия ден, че ще е заплаха за Смитбак. Не за пръв път бяха кръстосвали шпаги, но никога преди в един и същи вестник. Как бе успял да си осигури отново да бъде назначен в „Таймс“, докато Смитбак беше на другия край на света? На Смитбак му се повдигаше от начина, по който Хариман се мазнеше на Дейвис, като му носеше всяка сутрин кафе лате и го слушаше сякаш е Делфийският оракул. Но този почин изглежда работеше. Тъкмо миналата седмица Хариман бе успял да си осигури статията за „Ухажора“, която по право принадлежеше на Смитбак.

Смитбак ускори темпото. Беше съвсем близо до Шейсет и пета и Бродуей – мястото, за което се казваше, че някакъв тип паднал право сред хората, които обядвали. Вече виждаше безбройните телевизионни камери, репортерите, които проверяваха касетофоните си, звукооператорите, които нагласяваха микрофоните. Това бе неговият шанс да затъмни Хариман, носейки се на гребена на вълната.

Все още нямаше брифинг, слава богу.

Поклати глава, мърморейки под нос, докато си проправяше път през тълпата.

Там отпред той виждаше остъкленото кафене на „Стария град“. Вътре полицията продължаваше да работи: периодичните проблясъци от светкавиците на полицейските фотографии осветяваха остъкления ресторант. Сцената на престъплението бе оградена с жълта полицейска лента. Вдигна очи нагоре към стъкления покрив и голямата назъбена дупка, през която бе паднала жертвата, после погледът му се плъзна по широката фасада на Линкълн Тауърс, докато достигна счупения прозорец, от който бяха хвърлили нещастника. И там се виждаха ченгета, както и светлите снопове на фенерчета.

Той се избута по-напред, като се оглеждаше за свидетели.

– Аз съм репортер – извика силно. – Бил Смитбак, „Ню Йорк Таймс“. Някой да е видял какво се случи?

Няколко лица се обърнаха и го изгледаха мълчаливо. Смитбак преценяващо ги измери с очи: достолепна дама от Уестсайд, която носеше мрежа с дребни портокали; куриер велосипедист; мъж, който балансираше голяма кутия, пълна с китайска храна за вкъщи върху раменете си; и още половин дузина.

– Търся свидетел. Някой да е видял нещо?

Тишина. Повечето от тях сигурно дори не говорят английски,

помисли си той.

– Някой да знае нещо?

При това един мъж с наушници и дебело палто кимна енергично.

– Един човек – каза той с подчертано индийски акцент. – Падна.

Това беше безполезно. Смитбак се вряза още по-дълбоко в тълпата. Напред забеляза полицаи, които изгласкваше хората към тротоара, опитвайки се да освободи кръстовището.

– Хей, полицаи! – извика той, включвайки в действие лактите си, за да премине през масата зяпачи. – Аз съм от „Таймс“. Какво се е случило тук?

Ченгето спря да раздава заповеди и го изгледа продължително.

– Установена ли е идентичността на жертвата?

Но онзи го игнорира напълно.

Смитбак видя гърба му, който се отдалечаваше. Типично. Един по-второстепенен репортер можеше и да се задоволи да чака официалния брифинг, но не и той. Щеше да види как стоят нещата отвътре и не би се спрял пред нищо.

Когато се огледа отново наоколо, очите му се плъзнаха по главния вход на кулата с апартаменти. Сградата беше огромна, вероятно апартаментите в нея бяха най-малко хиляда. Вътре сигурно имаше хора, които познаваха жертвата, можеха да придадат известна окраска на историята, или дори да поразсъждават над случилото се. Той проточи врат, броейки етажите, докато погледът му отново стигна отворения прозорец. Двайсет и четвъртият етаж.

Започна да си пробива път отново, като избягваше снабдените с мегафони ченгета и се опитваше да се движи право към входа на сградата. Как, по дяволите, щеше да влезе вътре? Да се представи за обитател? Това май нямаше да проработи.

Когато спря, за да огледа блъскащото се множество от репортери отвън, самообладанието му бързо се възвърна. Всички те чакаха като стадо неспокойни овце да дойде някой по-висш служител на реда и да започне да дава инструкции и указания. Смитбак ги погледна със състрадание. Той не искаше историята, която всички останали са получили: предвкана и смляна от властите, която казва само онова, което те искат да бъде казано с необходимата за случая алабалистика. На него му трябваше реалната история: историята, която се намираще на двайсет и четвъртия етаж на Линкълн Тауърс.

Той обърна гръб на тълпата и се насочи в обратна посока. Всички големи сгради с апартаменти като тази имаха заден вход.

Заобиколи фасадата и стигна до края ѝ, където една тясна алея я отделяше от съседната сграда. Мушна ръце в джобовете и тръгна по алеята, като си подсвиркваше весело с уста.

Миг по-късно подсвиркването му секна. Пред него стоеше голяма метална врата, на която пишеше: служебен вход – доставки. До вратата стоеше друго ченге. Гледаше към Смитбак и говореше по малка радиостанция.

По дяволите! Е, добре, нямаше просто да спре напред път и да се върне назад – това щеше да изглежда подозрително. Затова продължи направо към ченгето, сякаш да мине за по-пряко.

– Добрутро, шефе! – каза той, докато се изравняваше с полицаия.

– Довиждане, господин Смитбак – отвърна онзи. Смитбак стисна челюсти.

Който и да отговаряше за разследването на това убийство, беше професионалист, правеше го като по учебник. Но Смитбак не беше някой треторазреден сътрудник. Ако имаше друго място за влизане, щеше да го намери. Той продължи зад гърба на сградата по алеята, която завиваше под прав ъгъл и извеждаше точно на Шейсет и втора улица.

Да. Тук, на трийсетина метра от него, се намираще служебният вход за „Старият град“. Беше пуст, отвън не се мотаеха никакви ченгета. Ако не можеше да се добере до двайсет и четвъртия етаж, поне щеше да огледа мястото, където се бе приземил онзи нещастник.

Той тръгна натам забързано, въодушевлението придаваше живост на стъпките му. Веднъж да се добереш до ресторанта, може би щеше да успее да се изкачи и догоре? Трябваше да има свързващи коридори, по всяка вероятност в сутерена.

Смитбак стигна до очуканата метална врата – беше полуотворена и той прекрачи вътре.

След което замръзна. Тук, зад две масивни печи, няколко полицаия вземаха свидетелски показания от готвачите и келнерите.

Всички се извърнаха бавно, за да го погледнат.

Той колебливо пристъпи вътре.

– Никакви журналисти! – излая едно от ченгетата.

– Съжалявам. – Върху лицето му цъфна някакво подобие на усмивка. – Сбърках пътя.

После много внимателно затвори вратата и тръгна отново към предната част на сградата, където за пореден път се отвори от гледката на огромното стадо репортери, чакащи кротко като овце заколението си.

Нямаше начин, не и той, не и Бил Смитбак от „Таймс“. Присви очи,

опитваше се да прецени от какъв ъгъл би могъл да атакува, търсеше някаква идея, която не бе хрумнала на останалите – и я откри: един разносвач на пици безпомощно се опитваше да си пробие път през тълпата с мотора си. Беше кльошав човек, без брадичка, който носеше тъпа шапка с надпис „Пицарията на Ромео“, а лицето му бе станало на червени петна от безсилие.

Смитбак го приближи и кимна по посока на багажника му.

– Пица ли носиш?

– Две – отвърна мъжът. – Я гледайте, съвсем ще изстинат, а бакшишът ми ще замине на кино. На всичкото отгоре, ако не я доставя за двацет минути, не са длъжни да ми платят...

Смитбак го прекъсна:

– Петдесет долара за двете ти пици и шапката.

Мъжът го погледна тъпо, като пълен идиот. Смитбак извади петдесетачка.

– Ето, вземи.

– Но какво ще стане с...

– Кажи, че са те ограбили.

На онзи не му оставаше нищо друго, освен да вземе парите. Смитбак грабна шапката от главата му, нахлупи я, отвори задния багажник на мотора и измъкна кутиите с пица. Проправи си път през тълпата към вратата, като държеше кутиите в едната ръка, а с другата си разхлаби вратовръзката и я мушна в джоба си.

– Доставка на пица пристига! – Той пак размаха лакти, докато стигна до загражденията, облепени с полицейска лента. – Доставка на пица за екипа криминалисти на двацет и четвъртия етаж.

Стратегията работеше страхотно. Тлъстото ченге, което пазеше загражденията, се отдръпна да направи път на Смитбак и той се шмугна вътре.

Сега към тримата на вратата.

Отправи се уверено към трите ченгета, които се бяха обърнали към него.

– Доставка на пица. Двацет и четвъртия етаж.

Те препречиха пътя му.

– Аз ще кача пиците – избоботи едният.

– Съжالياвам. Това противоречи на правилата на фирмата. Трябва да предам доставката директно на клиентите.

– Никой няма право да влиза.

– Да, но това е за криминалистите! Пък и ако вие я занесете, как ще

си взема парите?

Полицайте си размениха неуверени погледи. Единият повдигна рамене. Смитбак усети лъч надежда. Щеше да проработи, почти беше влязъл.

– Давайте, че ще изстинат – натисна Смитбак.

– Колко?

– Както вече ви обясних, длъжен съм да ги предам лично на клиента. Може ли? – И той направи още една стъпка, като почти се блъсна в огромното шкембе на главния полицай.

– Никой няма право да влиза.

– Да, само че...

– Дай ми пиците.

– Но вече ви казах, че...

Ченгето се протегна:

– Казах: дай ми проклетите пици!

В този момент Смитбак осъзна, че е победен. Той хрисимо подаде кутиите и полицаят ги пое.

– Колко? – попита ченгето.

– Десет кинта.

Ченгето му подаде десетачка без бакшиш.

– За кого са?

– За екипа криминалисти.

– Вашият клиент има ли си име? Горещо са над дванайсет човека...

– Ъ-ъ-ъ... струва ми се, че беше Милър.

Полицаят изръмжа и се скри в тъмното фоайе заедно с пиците, докато другите двама останаха да пазят вратата. Този, който беше вдигнал рамене, се обърна към Смитбак:

– Извинявай, братле, ще можеш ли да ми донесеш една голяма с пеперони, чесън, лук и допълнително сирене?

– Готово – отвърна той и се запъти обратно към загражденията. Докато се промъкваше през мелето от репортери, чу хихикане и някой се провикна:

– Добър опит, Бил!

Друг някой изкрещя с преправен глас:

– О, Били, скъпи, тази шапка ти стои фантастично!

Смитбак свали шапката и с отвращение я захвърли.

За пръв път репортерският му гений го бе подвел. Вече имаше лошо предчувствие за тази задача. Още не бе започнала, а вече миришеше на гнило. Въпреки мразовития януарски въздух, Смитбак почти

чувстваше горещия дъх на Хариман във врата си.

Обърна се и с натежало сърце зае мястото си сред тълпата, за да почака официалния брифинг.

Лейтенант Винсънт Д'Агоста отвори вратата на бирария „МакФийлис“, уморен до смърт. „МакФийлис“ беше възможно най-уютният ирландски бар, който можеше да се намери в Ню Йорк, а тъкмо сега Д'Агоста се нуждаеше от малко уют. Помещението беше тъмно, дълго и тясно, с лакиран дървен бар от едната страна и сепарета от другата. По стените бяха накачени стари снимки на спортисти, чиито лица не можеха да се различат изпод дебелия слой прах. Зад бара се виждаха шест реда бутилки, а до вратата се мъдреше дъвен джубокс, от онези, на които ирландските шлагери бяха изписани със зелено мастило. Бяха заредени Гинес, Харп и Бас. Миришеше на мазна храна и разлята бира. Сякаш единствената носталгична нотка, която липсваше, беше мирисът на тютюн, а специално на Д'Агоста това съвсем не му липсваше: беше отказал цигарите още преди години, когато напусна полицията и отиде в Канада да пише романи.

В „МакФийлис“ почти нямаше хора. Тъкмо както Д'Агоста обичаше. Той си избра един от високите столове и го придърпа към бара. Барманът Патрик го забеляза и веднага дойде.

– Хей, лейтенант – рече той и приплъзна към него пластмасова подложка. – Как върви?

– Върви.

– Обичайното?

– Не, Пади, тъмна малцова, ако обичаш. И един по-суровичък чийзбургер.

След минута халбата пристигна и Д'Агоста замислено отпи от пяната с цвят на мока. Напоследък почти никога не си позволяваше това удоволствие – в последните няколко месеца бе отслабнал с десет килограма и не се канеше да ги качва обратно, – но тази вечер щеше да направи изключение. Лора Хейуърд щеше да се върне у дома много късно, защото работеше по онова странно обесване, което се бе случило в горен Уестсайд по обяд.

Той бе прекарал една безплодна сутрин в търсене на улики. В архивите нямаше нищо за Рейвънскрай, имението на пра-леля Корнелия в окръг Дъчес. Беше направил справка с Нюорлиънското полицейско управление за отдавна изгорялата резиденция на Пендъргастови със същия резултат. И в двата случая не пишеше нито дума за Диоген Пендъргаст.

След работа той се бе върнал на Ривърсайд Драйв 891, за да прегледа за пореден път оскъдните доказателства, които Пендъргаст бе събрал. Беше позвънил на Лондонската банка, където, според записките на Пендъргаст, Диоген бе пожелал да му приведат парите навремето. Сметката беше закрыта от двайсет години и нямаше информация какво се е случило с парите. Запитванията му до банките в Хайделберг и Цюрих донесоха същия отговор. Той разговаря с английското семейство, чийто син за кратко е бил съквартирант на Диоген в Сандрингъм, колкото да научи, че младежът се е самоубил ден, след като са му свалили усмирителната риза.

След това той се обади на адвокатската фирма, която бе посредничала при кореспонденцията между Диоген и семейството му. Прехвърляха го от един на друг юридически секретар, и така – до безкрайност, а на всичкото отгоре се налагаше всеки път да преповтаря молбата си. Най-сетне на телефона застана някакъв адвокат, който не благоволеше да се представи, и който осведоми Д'Агоста, че Диоген Пендъргаст вече не е техен клиент, че поверителността между адвокат и клиент му забранява да дава допълнителна информация и че, впрочем, всички документи отдавна са унищожени по желание на гореспоменатата личност.

След пет часа и най-малко трийсетина телефонни разговора, Д'Агоста не бе научил абсолютно нищо.

Той се върна отново към вестникарските изрезки, които Пендъргаст бе събрал за различни допълнителни престъпления. Бе обмислял да се обади на разследващите случая служители, но после се отказа. Пендъргаст със сигурност вече го бе направил; ако съществуваше информация, която да си заслужава, той би я сложил в папките. Във всеки случай Д'Агоста все още не разбираше с какво са били толкова важни за Пендъргаст тези изрезки – разхвърляни сякаш по цялата планета, престъпленията, за които те съобщаваха, продължаваха да изглеждат несвързани на пръв поглед.

Минаваше два часът. Д'Агоста знаеше, че по това време капитан Сингълтън трябваше да е излязъл: той неизменно прекарваше следобедите навън, проверявайки лично важните случаи. Затова Д'Агоста напусна Ривърсайд 891 и се насочи към управлението, където се промъкна до бюрото си, включи компютъра и набра паролата си. Останалата част от следобедна прекара в ровене из всички юридически и правителствени бази данни, до които успя да се добере: на Нюйоркското полицейско управление, на щата, на федералните, на Интерпол, дори на обществената администрация по сигурността. Нищо. Въпреки цялата смазваща,

безкрайна документация, породена от затягащия се възел на правителствената бюрокрация, Диоген беше преминал през всичко това като дух, без да остави никакви следи. Сякаш този тип наистина беше умрял.

Точно тогава на Д'Агоста му писна и отиде в „МакФийлис“.

Чийзбургерът му пристигна и той започна да яде, като едва-едва отхапваше. От разследването му не бяха изминали дори четиридесет и осем часа и вече нямаше никакви идеи. Огромната изобретателност и находчивост на Пендъргаст изглеждаха малко приложими срещу един призрак.

Той отхапа апатично още няколко хапки от бургера си, допи бирата, хвърли няколко банкноти на бара и като кимна на Патрик, излезе. Опитай се да получиш колкото може повече информация от детектив капитан Лора Хейуърд, но имай предвид, че в неин интерес е да бъде замесена минимално. Всъщност, Д'Агоста ѝ бе разказал съвсем малко за разследването си след визитата, която бяха направили на пра-леля Корнелия. По някаква странна причина това му изглеждаше най-правилно.

Защо?

Той мушна ръце в джобовете си и се приведе под студения януарски вятър. Дали се дължеше на разумните думи, които му бе казала? Вина, това е лудост. Писмо, което не съдържа нищо друго, освен една дата. Няколко необмислени заплахи, отправени преди двайсет – трийсет години. Не мога да повярвам, че си губиш времето.

А може би – само може би – той се страхуваше, че тя е убедила и него, че това е лудост.

Шляейки се, той стигна до пресечката на Седемдесет и седма и Първо авеню. Грозният жилищен блок в бяло и брик, в който деляха жилище с Лора Хейуърд, се издигаше на ъгъла. Той потрепера и погледна часовника си. Осем часът. Лора сигурно още не се бе прибрала. Щеше да сервира масата за нея, да сложи остатъка от лазанята неаполитана в микровълновата. Беше любопитен да чуе нещо повече по този нов случай на убийство, по който тя работеше. Но нещо накара съзнанието му да спре да обикаля в кръг.

Портиерът направи закъснял, безочлив опит да му отвори вратата. Д'Агоста влезе в тесния коридор и затърси ключовете в джоба си. Вратата на един от асансьорите отпред стоеше отворена подканящо. Д'Агоста влезе в кабинката и натисна копчето за петнайстия етаж.

Точно когато вратата се затваряше, една облечена в ръкавица ръка се стрелна и я отвори насила. Беше омразният портиер. Той се намъкна вътре, после се обърна с лице към вратата, като кръстоса ръце и

игнорира напълно Д'Агоста. Неприятна миризма на нечисто тяло изпълни тясното пространство.

Д'Агоста го изгледа с раздразнение. Беше смугъл тип с месесто лице, кафяви очи и доста излишни килограми. Странно: не бе натиснал копчето за собствения си етаж. Д'Агоста отмести очи, загубил интерес и погледът му падна върху таблото с индикатора за етажите. Пети, шести, седми...

Портиерът се наведе напред и натисна стоп-бутона. Асансьорът рязко спря.

– Какво ви става? – изгледа го Д'Агоста.

Спътникът му обаче не си даде труд да го погледне. Вместо това извади аварийен ключ от джоба си, вкара го в контролния панел, завъртя го, след което ловко го измъкна. Асансьорът подскочи и започна да се спуска отново надолу.

Лора беше права, помисли си Д'Агоста. Този тип има сериозни проблеми с поведението.

– Вижте, не знам какво, по дяволите, си мислите, че правите, но можехте да изчакате, докато стигна до етажа си. – И Д'Агоста отново натисна копчето за петнайсетия етаж.

Асансьорът не се подчини. Той продължи да слиза, подмина фоайето и се насочи към мазето.

Пулсът на Д'Агоста се учести и раздразнението му премина в тревога. Полицейският му радар беше излязъл от строя. Предупредителните думи в бележката на Пендъргаст внезапно проблеснаха в съзнанието му: „Диоген е безкрайно опасен. Не привличай вниманието му по-рано, отколкото е необходимо.“ Почти без да мисли, той се пресегна към палтото си и измъкна служебното си оръжие.

Но докато го правеше, портиерът се обърна към него и с изумително, светкавично движение го блъсна към стената на асансьора и изви ръцете зад гърба му, стискайки ги ловко в болезнена хватка. Д'Агоста потръпна, осъзнал, че е в безелници. Той си пое въздух, за да извика за помощ, но – почти като по телепатия – една облечена в ръкавица ръка притисна здраво устата му.

Д'Агоста потръпна отново, не можеше да повярва, че така бързо и тотално бе обезоръжен и прикован.

После портиерът направи нещо странно. Наведе се леко напред и приближи устни до ухото на Д'Агоста. Когато заговори, думите дойдоха като едва доловим шепот:

– Моите най-искрени извинения, Винсът...

Детектив капитан Лора Хейуърд прекоси дневната и надникна през прозореца, като внимаваше, за да не блъсне масата под него. През дупката в строшеното стъкло тя видя далече долу Бродуей, най-накрая притихнал. Беше дала строги заповеди на хората си да затворят мястото на престъплението и те бяха свършили добра работа: ранените бяха откарани бързо в спешното, зяпачите и любопитните очевидно се бяха уморили и замръзнали и се бяха разотиили. Представителите на пресата проявяваха голяма упоритост, но дори и на тях им се наложи да се задоволят със сбитата информация, която им беше дала през късния следобед. Сцената на местопрестъплението, която включваше апартамента и ресторанта отдолу, се бе оказала объркваща, но Лора координираше работата на всички разследващи екипи лично и сега най-сетне юридическата работа беше на път да приключи. Специалистите, които се занимаваха с пръстовите отпечатъци, фототехниците и криминалистите отдавна си тръгнаха. Беше останала само една от жените, които се занимаваха с доказателствения материал, но и тя щеше да си тръгне до час.

Лора Хейуърд всеки път изпитваше огромно удовлетворение от добре свършената полицейска работа. Насилствената смърт бе нещо, разрушаващо порядъка. Но след като местопрестъплението се анализираше – когато един след друг съдебни и медицински експерти, лаборанти и криминалисти си свършеха работата и я представеха в подходящия писмен вид – хаосът и ужасът се класифицираха, подреждаха и етикираха. Сякаш самото разследване възстановяваше в някаква степен природния закон, който актът на убийство бе нарушил.

Но сега, докато гледаше сцената, Хейуърд не усети удовлетворение. Вместо това изпита необяснимо чувство на тревога.

Тя потръпна, духна върху ръцете си и закопча горното копче на палтото си. Заради счупеното стъкло и собствените ѝ инструкции нищо да не се пипа температурата в стаята – въпреки парното – беше само с няколко градуса по-висока, отколкото навън. За миг ѝ се прииска Д'Агоста да е тук. Но няма значение: щеше да му разкаже за случая, когато се прибере вкъщи. Той щеше да се интересува, беше сигурна, и както винаги, щеше да ѝ даде практични съвети. Пък и това може би щеше да го откъсне от нездравословното му обсебване от брата на Пендъргаст. Тъкмо когато най-сетне бе преодолял смъртта на Пендъргаст,

тъкмо когато чувството му за вина изглеждаше, че се разсейва, се появи онзи проклет шофьор и го извика...

– Мадам? – надникна един сержант в стаята. – Капитан Сингълтън е тук.

– Нека влезе. – Сингълтън беше капитанът на местния полицейския участък и Хейуърд очакваше, че ще се появи лично. Беше от онези старомодни капитани, които смятаха, че трябва да са сред подчинените си, докато работеха по някой случай на улицата или на сцената на местопрестъплението. Хейуърд беше работила със Сингълтън преди и според нея той беше един от най-добрите в града, когато трябваше да се работи по убийство – сътрудничеса си с останалите, съобразяваше се, когато се стигнеше до съдебни експертизи, но участваше във всяка стъпка на разследването.

И сега, когато се появи на вратата, стегнат в дългото си палто от камилска вълна, с грижливо сресана коса, изглеждаше безупречен, както винаги. Той спря и очите му неспокойно огледаха сцената. После се усмихна, пристъпи напред и протегна ръка.

– Лора.

– Глен. Радвам се да те видя. – Ръкостискането беше кратко и делово. Тя се запита дали Сингълтън знае за нея и за Д'Агоста, но реши почти веднага, че не е в течение: те и двамата грижливо криеха отношенията си от колегите и се пазеха от слухове.

Сингълтън махна с ръка към стаята.

– Добра работа, както обикновено. Надявам се нямаш нищо против, че си пяха носа.

– Не, разбира се. Тъкмо приключихме.

– Как върви?

– Добре. – Тя се поколеба. Нямаше причина да не казва на Сингълтън: за разлика от повечето полицейски служители, той не изпитваше нужда от това да спъва потенциалните си конкуренти, за да получи повишение. Нито пък се боеше, че едно убийство може да го измести от центъра на вниманието. Освен това той също беше капитан и тя можеше да разчита на дискретността му.

– Всъщност не съм толкова сигурна – каза тя по-тихо.

Сингълтън хвърли поглед към полицайката, която стоеше в отсрещния ъгъл на стаята и навърляше някакви бележки в тефтера си.

– Искаш ли да ми разкажеш?

– Ключалката на входната врата е била майсторски разбита. Апартаментът е малък, само с две спални, от които едната е превърната в

художническо ателие. Престъпникът е влязъл в апартамента незабелязано и явно се е скрил тук... – Тя посочи един тъмен ъгъл, близо до вратата. – Налетял е на жертвата, докато е влизала в дневната, и вероятно я е ударил по главата. За съжаление, тялото е пострадало толкова зле при падането, че вероятно ще е трудно да се определи какво оръжие е използвал нападателят. – Тя посочи съседната стена, където ситни капчици кръв бяха опръскали картина, изобразяваща езерото в Сентръл Парк. – Обърнете внимание на това.

Сингълтън се вгледа внимателно.

– Сравнително малки капчици, които са се движили със средна скорост. Някакъв тъп инструмент?

– Такова е и нашето предположение. Начинът, по който са пръснали капките – тук и тук – подкрепят тази хипотеза. А височината на струята, съотнесена със стената, подсказва удар в главата. Ако се съди по траекторията – забележете кривата от капчици по килима, – жертвата се е влачила няколко крачки, а после е паднала на мястото, където е отбелязана локвичката кръв. Количеството на кръвта също предполага рана на главата. Знаете колко много кърви.

– Доколкото разбирам, не е открито оръжие.

– Никакво. Каквото и да е използвал, престъпникът го е взел със себе си.

Сингълтън кимна бавно.

– Продължавайте.

– Изглежда след това нападателят е повлякъл зашеметената жертва към дивана, където – и това е странното – се е погрижил за раната, която току що е бил причинил.

– Погрижил се е?

– Почистил я е с марля от аптечката в банята. Открихме няколко празни пакета близо до дивана, както и няколко окървавени марли, хвърлени в кошчето за боклук.

– Някакви отпечатьци?

– Момчетата свалиха около петдесет от целия апартамент. Взеха дори няколко от кръвта на жертвата чрез концентриран метанолов разтвор. Всички отпечатьци съвпадаха с тези на Дюшам, прислугата му и някои негови познати. Няма други: нито по аптечката, нито по дръжката на вратата, нито по пакетите от марлята.

– Убиецът е носил ръкавици.

– Хирургическа гума, ако се съди по остатъците от следите. От лабораторията ще могат да потвърдят утре сутринта. – Хейуърд кимна към

дивана. – После е вързал ръцете на нещастника зад гърба му чрез серия сложни възли. Същото връзване е използвано и при оплитането на примката за бесилото. Накарах съдебния експерт да свали въжето от тялото и да го сложи в плик. Такива възли не съм виждала никога през живота си. – Тя посочи към редицата огромни найлонови пликове, които стояха етикетирани и запечатани върху синьото сандъче за доказателства.

– Въжето само по себе си също изглежда необичайно.

– Това сякаш е единственото доказателство, което убиецът е оставил. Това, както и няколко влакна от дрехите си. – Единствената добра новина в цялата история, помисли си Хейуърд. Въжето имаше също толкова особености, колкото и пръстовите отпечатыци: тип усукване, брой навивки на сантиметър, брой нишки, свойства на влакното. За това, наред с конкретния вид и направа на възела, можеха да се изпишат токове.

– До момента, когато Дюшам е дошъл на себе си, той вероятно вече е бил вързан. Убиецът е избутал това дълго бюро ето тук, под прозореца. След това по някакъв начин е принудил Дюшам да се качи върху бюрото и в крайна сметка да тръгне по перваза. А може би е по-правилно да кажа – да тича по перваза. Мъжът всъщност е скочил през прозореца, обесвайки се.

Сингълтън се намръщи:

– Сигурна ли сте?

– Погледнете! – Хейуърд му показва серия кървави отпечатыци от стъпала върху бюрото, всеки от които снабден с етикет.

– Дюшам е минал през собствената си кръв по пътя към бюрото. Виждате ли как първата серия отпечатыци показва, че той стои неподвижно? Тъй като останалите водят към прозореца, разстоянието между тях се увеличава. А вижте как в този последен отпечатык пред прозореца само върховете на обувките са докосвали повърхността. Това са признаци за ускорение.

Сингълтън стоеше и гледаше. След няколко минути вдигна поглед към Хейуърд.

– Няма ли как да са фалшифицирани? Не би ли могъл убиецът да събуе обувките на жертвата, да направи с тях няколко отпечатыка и после да ги върне отново на краката му?

– И аз мислих над това. Но момчетата от криминологията казаха, че е невъзможно. Че не могат да се фалшифицират отпечатыци като тези. Освен това начинът, по който е счупен прозореца, подкрепя тезата, че

някой е скочил през него, а не че е бил блъснат.

– Господи! – Сингълтън пристъпи напред. Разбитият прозорец изглеждаше като свирепо око, което се визира в манхатънската нощ. – Представете си как Дюшам седи там със завързани зад гърба ръце и примка на шията. Какво трябва да е онова, което убиецът му е казал, че да го предизвика да скочи със засилка през собствения си прозорец?

Той отново се обърна с гръб.

– Освен ако не е било доброволно. Едно подпомогнато самоубийство. Все пак няма следи от борба, нали?

– Никакви. Но в такъв случай как да си обясним разбитата ключалка, ръкавиците, които престъпникът е носел, това, че е нападнал Дюшам, преди да го овърже? Следите от стъпки по бюрото не говорят за колебанието, което обикновено е характерно за опитите за самоубийство. Освен това проведохме предварителни разпити на съседите на Дюшам, на някои негови приятели, на няколко клиенти. Всички казаха, че е бил най-добрият и внимателен човек, когото са познавали. Винаги е бил усмихнат, винаги е намирал добра дума. Личният му лекар също подкрепи тези данни. Не е имал психологически проблеми. Неженен е, но няма основание да се предполага, че скоро е приключил връзка. Финансово стабилен. Доста пари е спечелил от картините си. – Хейуърд вдигна рамене. – Не знаем за никакви стресови фактори.

– Някой от съседите да е забелязал нещо?

– Никой. Взехме видеолентите от охраната на сградата. В момента ги преглеждат.

Сингълтън стисна устни и кимна. След това, с ръце зад гърба, бавно тръгна из стаята, като внимателно оглеждаше следите от пудра за пръстови отпечатьци, етикетите и маркерите на местата с доказателства. Най-накрая спря до сандъчето. Хейуърд застана до него и заедно се възряха в дългото тежко въже в запечатания плик. Беше направено от много необичаен материал. По-скоро лъскав, отколкото груб, а и цветът беше също така странен – тъмнолилав, на границата с черното, цвят на патладжан. Клупът представляваше обичайните тринайсет примки, но това бяха най-странните примки, които Хейуърд бе виждала. Причудливи и сложни като възлести змии. В друг, по-малък плик, стоеше връвта, използвана за завързването на китките на Дюшам. Хейуърд бе инструктирала работниците да прережат връвта, но не и взела, който бе почти толкова екзотичен и спираловиден, както клупът.

– Виж ти! – подсвири на Сингълтън. – Големи идиотски възли.

– Не съм съвсем сигурна, че идиотски е точната дума – отвърна

Хейуърд. – Ще поискам от специалистите да ги потърсят в базата данни на ФБР за видовете възли. – Тя се поколеба. – Има нещо необичайно. Въжето, от което жертвата е висяла, е било резнато по средата с остър нож, или може би – бръснач.

– Искате да кажете... – Сингълтън млъкна.

– Точно така Въжето е трябвало да се скъса по този начин.

Те се взираха още минута в странните въжени спирали, потръпвайки под ярката бяла светлина.

Отзад полицайката, която отговаряше за доказателствения материал, прочисти гърлото си:

– Извинете ме, капитане – обади се тя. – Мога ли вече да го взема?

– Разбира се. – Хейуърд отстъпи назад. Жената внимателно сложи пликите в сандъчето, затвори го и го изкара на една количка.

Сингълтън я проследи с поглед.

– Взето ли е нещо? Ценности, пари, картини?

– Нищо. Дюшам е държал триста долара в портфейла си и няколко наистина ценни старинни бижута върху скрина. Да не говорим за ателието, пълно със скъпи картини. Нищо не е пипнато.

Сингълтън спря очи върху нея.

– А това чувство за дискомфорт, за което споменахте?

Тя се обърна да го погледне.

– Не мога наистина да кажа какво точно е. От една страна, цялата сцена на местопрестъплението е твърде чиста и спокойна – почти като по схема. Това определено е едно грижливо изпипано, почти майсторски извършено престъпление. Но няма никакъв смисъл. Защо този тип е ударил Дюшам по главата, а след това е превързал раната? Защо го е вързал и му е надянал примката около врата, принудил го е да скочи от прозореца, но нарочно е отхлабил въжето, така че той да падне и да се пребие, но след кратка борба? Какво толкова може да му е казал, че да го накара сам да полети към смъртта си? И преди всичко: защо ще си дава целия този труд да убива един безобиден художник, който никога не е посегнал дори на муха? Имам чувството, че зад това престъпление се крие дълбок и изтънчен мотив, а ние нямаме и най-отдалечената представа за какво става дума. Вече накарах психолозите да му направят психологически профил. И мога само да се надявам, че ще разбера кое го мотивира. Защото докато не открием мотива, няма да открием и убицеца.

12

За момент Д'Агоста остана неподвижен, в шок и невярващ на ушите си. Гласът бе познат и въпреки това – странен. Той инстинктивно се опита да заговори отново, но облечената в ръкавица ръка запуши още по-здраво устата му.

– Ш-ш-ш-т.

Вратата на асансьора се отвори с леко извъняване. Като продължаваше да държи Д'Агоста в здрава хватка, мъжът се измъкна предпазливо в тъмния коридор на подземие и се огледа. След това избути Д'Агоста към мръсното фоайе, превеждайки го през серия тесни проходи с високи тавани от жълти блокчета. Най-сетне той спря пред една одраскана метална врата без табелка и боядисана в същия цвят като стените. Намираха се близо до електрическата станция на сградата: глухото гъргорене на котлите вече бе ясно доловимо. Мъжът се озърна още веднъж, след това спря, за да огледа внимателно една паяжина, която висеше в ъгъла на вратата. Едва тогава извади ключ от джоба си, отключи и въведе Д'Агоста бързо вътре, като затвори вратата и грижливо я заключи.

– Радвам се да те видя, Винсънт.

Д'Агоста не можа да произнесе и звук.

– Най-искрените ми извинения за грубото държане – каза мъжът, докато кръстосваше стаята с меки стъпки и проверяваше прозорците на мазето. – Тук можем да поговорим спокойно.

Д'Агоста продължаваше да се диви на несъответствието между гласа на мъжа – този мелодичен тембър, който не можеше да се сбърка, ленивият южняшки говор – и самия мъж: съвършено непознат в опръсканата с петна униформа на портиер, набит, мургав, с кестенява коса, тъмни очи и кръгло лице. Дори самите му маниери, походката му, бяха непознати.

– Пендъргаст? – произнесе Д'Агоста, най-сетне в състояние да произведе звук.

Мъжът се поклони.

– Самият той, Винсънт.

– Пендъргаст! – И преди да осъзнае какво прави, Д'Агоста стисна силно в прегръдките си агента на ФБР.

Пендъргаст остана неподвижен няколко минути. След това спокойно, но решително се освободи от прегръдката и отстъпи назад.

– Винсънт, не мога да ти опиша колко се радвам, че те виждам отново. Липсваше ми.

Д'Агоста сграбчи ръката му и я раздруса със смесица от изненада, облекчение и радост.

– Мислех, че си мъртъв. Как...?

– Извинявам се за заблуджението. Възнамерявах да остана „мъртъв“ по-дълго. Но обстоятелствата ме накараха да избързам. – Той се обърна с гръб. – Сега, ако нямаш нищо против... – Той се измъкна от портнерското сако, което, както можа да види Д'Агоста, бе умело подпълнено около раменете и корема, и го закачи на един гвоздей на вратата.

– Какво се случи с теб? – попита Д'Агоста. – Как се спаси? Обърнах замъка на Фоско с главата надолу да те търся. Къде, по дяволите, си бил? – Когато първоначалният шок започна да отминава, той усети, че го измъчват хиляди въпроси.

Пендъргаст се усмихна леко на този словесен водопад.

– Ще ти кажа всичко, обещавам. Но първо се настани удобно. Връщам се веднага. – И след тези думи той се обърна и изчезна в някаква стая отзад.

Д'Агоста за първи път огледа обстановката. Намираше се в дневната на малък, мрачен апартамент. Изтърканият диван беше тикнат до стената, а до него се мъдреха две кресла с мръсна дамаска. Върху евтината масичка за кафе бяха натрупани цяла купчина списания от поредицата „Популярна механика“. До стената стоеше очукано бюро, чиято повърхност бе заета от лъскав лаптоп – единствената вещ, внасяща цвят в стаята. Няколко избледнели портрети на деца с тъжни очи, рисувани от Хюмел, висяха по олющените стени. Лавицата беше препълнена с книги, най-вече популярни романи и евтини бестселъри. Д'Агоста с удоволствие откри измежду орфаните четива и едно негово любимо – „Черен лед III: Завръщане към нос Хорн“. През отворената врата се виждаше малка, но спретната кухня. Мястото до такава степен не приличаше на апартамента му в „Дакота“ или на имението на Ривърсайд Драйв, че повече не можеше.

Чу се слабо прошемоляване и Д'Агоста скочи, за да посрещне Пендъргаст – истинския Пендъргаст, – който стоеше на прага: висок, строен, с искрящи, сребристи очи. Косата му все още бе кестенява, а кожата – мургава, но лицето му бе възвърнало изящните си тънки черти, които Д'Агоста така добре познаваше.

Пендъргаст отново се усмихна, като че бе прочел мислите на

лейтенанта.

– Подплънки за бузи – рече той. – Удивително е колко много могат да променят външния вид. Понастоящем обаче съм ги свалил, тъй като ги намирам за твърде неудобни. Също както и кафявите контактни лещи.

– Поразен съм. Знаех, че си майстор на дегизировките, но това надминава всичко... Искам да кажа – дори стаята... – Д'Агоста посочи с пръст библиотечните рафтове.

Пендъргаст изглеждаше натъжен.

– Уви, дори тук нищо не трябва да изглежда не на място. Налага се да поддържам имиджа на портиер.

– При това на доста спривав портиер.

– Намирам, че отблъскващите прояви на характера помагат да се избегне по-задълбочен интерес. Веднъж щом свикнат да те възприемат като докачлив, сърдит на света човек, не се задълбават. Мога ли да ти предложа питие?

– „Бъдуаизър“?

Пендъргаст потръпна неволно.

– Ролята ми все пак си има граници. Може би перно или кампари?

– Не, благодаря – ухили се Д'Агоста.

– Разбирам, че си получил писмото ми.

– Така е. И оттогава работя по случая.

– Някакъв напредък?

– Съвсем незначителен. Направих посещение на твоята пра-леля. Но това може да почака. Точно сега, приятелю, трябва да ми обясниш доста работи.

– Естествено. – Пендъргаст му посочи място и сам зае отсрещния стол. – Доколкото си спомням, доста прибързано се разделихме на един планински склон в Тоскана.

– Би могло да се каже! Никога няма да забравя последния път, когато те видях, обграден от глутница ловджийски кучета, всяко от които си умираше да откъсне парче от теб.

Пендъргаст кимна замислено. Очите му сякаш се взираха много далеч.

– Бях пленен, завързан, упоен и отнесен обратно в замъка. Нашият закръглен приятел бе наредил да ме спуснат дълбоко в подземните тунели. Окова ме в една гробница, чийто предишен обитател бе изметен доста безцеремонно оттам. Следващото, което стори – по най-галантен начин, разбира се – бе да ме зазида.

– Мили боже! – Д'Агоста потрепера – На другата сутрин доведох италианската полиция да те търси, но всичко беше напразно. Фоско бе заличил всички следи от нашето посещение. Италианците ме помислиха за луд.

– Малко след това до мен достигна новината за твърде своеобразната смърт на графа. Това имаше ли нещо общо с теб?

– Съвсем определено.

Пендъргаст кимна одобрително.

– Какво стана с цигулката?

– Не можех да я зарежа в замъка просто така, затова я взех и... – Той направи пауза, несигурен как ще реагира Пендъргаст на постъпката му.

Агентът въпросително вдигна вежди.

– Занесох я на Виола Маскелене. Казах ѝ, че си мъртъв.

– Разбирам. Каква беше нейната реакция?

– Беше страшно потресена, разстроена. Въпреки, че се опита да го скрие. Струва ми се... – Д'Агоста се поколеба. – Струва ми се, че не си й безразличен.

Пендъргаст стоеше безмълвен, с безизразно лице.

Д'Агоста и Пендъргаст за пръв път бяха срещнали Виола Маскелене миналия ноември, докато работеха по един случай в Италия. За Д'Агоста бе очевидно, че от мига, в който двамата се бяха видели, нещо бе преминало между Пендъргаст и младата англичанка. Сега можеше само да се досеща за какво мисли Пендъргаст.

Агентът се изправи внезапно.

– Е, Винсънт, както казват в Италия, това е acqua passata, изтекла вода. Направил си каквото трябва и сега можем да считаме случая с цигулката Стормклауд за наистина приключен.

– Но чакай... – каза Д'Агоста, – как така успя да се измъкнеш от замъка? Колко време прекара окован?

– Бях окован в гробницата почти четиридесет и осем часа.

– В тъмното?

Пендъргаст кимна.

– Задушавайки се бавно, бих добавил. Открих, че една определена форма на медитация е извънредно полезна в такива случаи.

– И после?

– Спасиха ме.

– Кой?

– Брат ми.

Д'Агоста, все още зашеметен от почти чудодейната поява на Пендъргаст, почувства че онемява от шока.

– Брат ти? Диоген?

– Да.

– Но аз мислех, че те мрази.

– Да. И тъкмо защото ме мрази, той се нуждае от мен.

– За какво?

– Най-малко от шест месеца насам Диоген внимателно е следил действията ми – като част от подготовката му за престъплението. Със съжаление трябва да призная, че нямах никаква представа за това. Винаги съм се възприемал като най-голямата пречка по пътя му към успеха и мислех, че рано или късно той ще се опита да ме убие. Но съм грешал. Безумно съм грешал. Истината е, че той е целял тъкмо обратното. Когато научил за грозящата ме опасност, Диоген предприел едно дръзко изобавление. Влязъл в замъка, преоблечен като един от местните – той е по-голям майстор на дегизировките от мен и тогава ме освободи от гробницата.

Д'Агоста бе разтърсен от внезапно хрумване.

– Един момент. Очите му са в два различни цвята, нали?

Пендъргаст отново кимна:

– Едното е лешниково, а другото – млечно-синьо.

– Аз го видях. Там, на хълма, над замъка на Фоско. Точно след като се бяхме разделили. Стоеше в сянката на една скална тераса и наблюдаваше ставащото така спокоен, сякаш съзерцава течението на водата по Акведукта.

– Той трябва да е бил. След като ме освободи от моя затвор, Диоген ме откарва в една частна клиника извън Пиза, където се възстановявах от дехидратацията и раните, нанесени ми от кучетата на Фоско.

– Все още не разбирам. Ако те мрази, ако е планирал да извърши това тъй наречено „идеално престъпление“, тогава защо просто не те е оставил зазидан?

Пендъргаст се усмихна отново, но този път в усмивката му нямаше нищо весело.

– Не трябва никога да забравяш, Винсънт, че тук говорим за един необичайно болен, изключителен престъпен ум. Колко малко съм разбрал истинските му планове...

С тези думи Пендъргаст рязко се надигна и отиде в кухнята. Миг по-късно Д'Агоста чу звъntenето на лед в чаша. Когато агентът се върна, държеше бутилка френски аперитив Lillet в едната ръка и чаша в

другата.

– Сигурен ли си, че не проявяваш интерес към едно питие?

– Да. А сега ми кажи какво, за бога, имаше предвид.

Пендъргаст отля два пръста от напитката в чашата си:

– Ако бях умрял, щях да сриня всички планове на Диоген. Виждаш ли, Винсънт, аз съм главният обект на неговото престъпление.

– Ти? Ти ще бъдеш жертвата? Тогава защо ...

– Няма да бъда жертвата. Аз вече съм жертвата.

– Какво?

– Началото на престъплението е поставено. Дори сега, докато говорим, то успешно се реализира.

– Не говориш сериозно.

– Никога в живота си не съм говорил по-сериозно. – Пендъргаст отпи дълга глътка от напитката и допълни чашата си. – Диоген изчезна по време на възстановяването ми в частната клиника в Пиза. Веднага щом се изправих на крака, аз се върнах в Ню Йорк инкогнито. Знаех, че плановете му са почти узрели и Ню Йорк ми изглеждаше най-подходящото място да увелича усилията си да го спра. Почти не се съмнявах, че престъплението ще се случи тук. Този град предлага най-пълната анонимност, най-добрите възможности да се скрие, да приеме чужда самоличност, да доразвие плана си за нападение. И затова сега, знаейки, че брат ми внимателно следи всичките ми постъпки, реших да остана „мъртъв“, за да бъда невидим. Смятах да държа всички ви на тъмно. Дори Констанс. – При тези думи болка премина по лицето на Пендъргаст. – Съжалявам за това повече, отколкото можеш да си представиш. И все пак това ми се стори най-разумният начин на действие.

– И така стана портиер.

– Мястото ми позволяваше да не те изпускам от поглед, а чрез теб – и другите, които са важни за мен. Имам по-добри шансове да търся Диоген като стоя в сянка. И не бих се разкрил, ако определени събития не ме бяха принудили.

– Какви събития?

– Обесването на Чарлз Дюшам.

– Онова странно убийство в Линкълн Сентръл?

– Именно. Това, както и едно друго убийство в Ню Орлиънс преди три дни. Торънс Хамилтън, заслужил професор. Отровен пред пълна зала със студенти.

– Но каква е връзката?

– Хамилтън беше един от моите преподаватели в гимназията,

човекът, който ме научи на френски, италиански и китайски. С него бяхме много близки. Дюшам беше моят най-скъп, всъщност моят единствен приятел от детинство. Единственият човек от младостта ми, с когото продължих да поддържам контакт. И двамата са убити от Диоген.

– Не би ли могло да е случайно съвпадение?

– Невъзможно. Хамилтън бе отровен от рядък нервнопаралитичен токсин, разтворен в чашата му с вода. Става въпрос за синтетичен токсин, много подобен на произвеждания от един рядък вид паяци в Гоа. Прадядото на баща ми е умрял от ухапване от такъв паяк, когато е бил служител в Индия в епохата на раджите – Пендъргаст отпи още една глътка. – Дюшам е бил увесен на примка, която се е скъсала и практически го е хвърлила от двайсет етажа, причинявайки смъртта му. Прапра-чичо ми Морис е умрял точно по такъв начин. Бил е обесен в Ню Орлиънс през 1871-а година заради убийството на жена си и любовника ѝ. Тъй като бесилката била силно повредена от неотдавнашни размирици в града, провесили го от най-горния прозорец на съдилището. Но Морис бил много силен, съпротивлявал се и въжето се скъсало. Падането от голямата височина причинило смъртта му.

Д'Агоста погледна ужасен приятеля си.

– Всичките тези смъртни случаи и аранжировката им са начинът на Диоген да привлече вниманието ми. Може би сега, драги Винсънт, разбираш защо му трябвам жив.

– Да не искаш да кажеш, че той...

– Именно. Винаги съм предполагал, че престъплението му ще бъде насочено срещу цялото човечество. Но сега знам, че аз съм неговата мишена. Тъй нареченото „идеално престъпление“ на брат ми включва убийството на всички, които са ми близки. Това е истинската причина да ме спаси от замъка на Фоско. Не му трябвам мъртъв, а жив – жив, за да ме съсипе по един далеч по-изтънчен начин – като ме остави изпълнен с мъка, самообвиняващ се, че не съм успял да спася малкото хора, на които държа в този свят... – Пендъргаст направи пауза и си пое дъх. – ... Онези няколко души, които наистина обичам.

Д'Агоста преглътна.

– Не мога да повярвам, че това чудовище ти е роднина.

– Сега, след като разбрах истинската природа на престъплението му, бях принуден да изоставя първоначалния си план и да съставя нов. Не е идеален, но е най-добрият възможен при тези обстоятелства.

– Слушам те.

– Трябва да попречим на Диоген да убие отново. Това означава да

го открием. Ето защо ще се нуждая от помощта ти, Винсънт. Налага се да използваш достъпа си като служител на реда, за да получиш колкото се може повече информация за доказателствата от местопрестъплението.

Той подаде на Д'Агоста клетъчен телефон.

– Това е телефонът, който ще използвам, за да се свързвам с теб. Тъй като времето е от значение, ще трябва да започнем на местно равнище, с Чарлз Дюшам. Издири всички възможни доказателства и ми ги донеси. Всяко е от значение. Измъкни всичко, което успееш, от Лора Хейуърд, но за бога, не й казвай с какво си се захванал. Дори Диоген не може да остави напълно чисто местопрестъпление.

– Дадено. – Д'Агоста замълча. – Ами датата в писмото? 28-и януари?

– Вече нямам съмнение, че това е денят, в който той планира да довърши престъплението си. Но е жизнено важно да помниш, че престъплението е вече започнато. Днес е 22-и. Брат ми планира това злодеяние от години, може би дори от десетилетия. Подготвил е всичко. Потръпвам като си помисля кого може да убие през следващите шест дни. – При тези думи Пендъргаст се наведе напред и се взря в Д'Агоста, очите му светеха в полумрака на стаята. – Ако Диоген не бъде спрял, всички мои близки хора – а това определено включва и теб, Винсънт – може да умрат.

13

Смитбак зае обичайното си място в най-закътания ъгъл на „Костите“, полутъмно ресторантче, в което всички служители на музея – тези хора изглежда никога не се уморяваха от гледката на кости! – обичаха да се отбиват след работа. Истинското име на заведението беше таверна „Бларни Стоун“, но прякорът, който всички използваха, идваше от хобито на собственика да окачва кости от всякакви размери, форми и произход по стените и тавана.

Смитбак хвърли поглед на часовника си. Чудо на чудесата! – бе подранил с десет минути. Може би и Нора щеше да дойде по-рано и така щяха да спечелят няколко допълнителни минутки за разговор. Имаше чувството, че не е виждал жена си от години. Беше обещала да се срещнат тук на по един бургер и бира, преди тя да се върне в музея, където щеше да остане да работи до късно по предстоящото голямо шоу. Той самият също трябваше да пише статия и да я предаде преди крайния срок в два часа през нощта.

Смитбак поклати глава. Какъв живот: беше женен от два месеца, а не беше правил секс цяла седмица. Но не това бе, което му липсваше толкова много, липсваше му общуването с Нора. Разговорите. Приятелството. Истината беше, че Нора бе най-добрият приятел на Смитбак, а точно сега той имаше нужда от добър приятел. Статията за убийството на Дюшам вървеше зле. Не бе успял да се домогне до нищо повече от трохите, подхвърлени на другите вестници. Ченгетата държаха цялата информация под похлупак и обичайните му източници не можеха да му предложат нищо. И ето го сега – Смитбак от „Таймс“, а последните му статии не бяха нищо повече от претоплените огризки от няколко брифинга. Междувременно почти подушваше амбицията на Брайс Хариман да си напъха носа в историята, да му я отнеме и да го зареже с проклетия случай с „Ухажора“, а той така умело бе успял да се измъкне, когато се случи убийството на Дюшам.

– Защо сме толкова мрачни?

Смитбак вдигна поглед и видя Нора – с разкошни, златисто-бронзови коси, разпилени по раменете, с осеяно с лунички носле, с искрящи от живот зелени очи.

– Заето ли е мястото? – попита тя и посочи стола до него.

– Шегуваш ли се? За бога, жено, ти си гледка, с която човек може

да си изплакне очите.

Тя остави чантата си на пода и седна. Неотменният клепоух келнер със злочеста физиономия, сякаш бе оплаквачка на погребение, застана тихо до масата им, безмълвно очаквайки поръчката.

– Наденички с поре, порция пържени картопки и чаша мляко – казва Нора.

– Нищо по-силно? – вдигна вежди Смитбак.

– Нали ще се връщам на работа.

– Аз също, но това никога не ме е спирало. За мен едно малко от онзи петдесетгодишен „Глен Грант“ в компанията на един стек и пай с бърбечета.

Келнерът почти отчаяно кимна с глава и изчезна към кухнята. Смитбак взе ръката ѝ.

– Липсваш ми, Нора.

– И ти на мен. Какъв шантав живот водим.

– Какво правим тук, в Ню Йорк сити? Би трябвало да се върнем в Ангкор и да живеем в някой будистки храм в джунглата до края на дните си.

– И да положим клетва за целомъдрие?

Смитбак махна с ръка:

– Целомъдрие? Ще бъдем като Тристан и Изолда в тяхната пещера със скъпоценни камъни и ще правим любов по цял ден.

Нора се изчерви.

– Беше си истински шок да се завърнем към действителността след този меден месец, нали?

– И още как! Особено когато заварих тази циркаджийска маймуна Хариман да се хили и да подскача на прага на редакцията.

– Бил, твърде обсебен си от Хариман. Светът е пълен с такива. Не му обръщай внимание и продължавай напред. Само да видиш хората, с които аз работя в музея! Някои от тях би трябвало да бъдат класифицирани и изложени зад стъклена витрина.

Храната им пристигна заедно с питието на Смитбак. Той го вдигна и го чукна в чашата с мляко на Нора:

– Наздраве!

– Чин-чин!

Смитбак отпи глътка. Трийсет и шест долара малкото, а всяко пени си струваше. Той гледаше как Нора методично унищожава храната. Ето една жена със здрав апетит. При нея нямаше такива работи като малки постни салатки.

– Е, как вървят нещата в музея? – попита той. – Вкарваш ли ги във форма покрай новото шоу?

– Аз съм само младши куратор. Което означава, че аз съм тази, която вкарват във форма.

– Ау!

– Остават едва шест дни до откриването, а една четвърт от експонатите още дори не са наредени. Като в зоопарк е. Имам още само един ден, в който да направя копия от табелките на трийсет обекта, а след това трябва да уредя и организирам цяло изложение на погребалните практики на индианците Анасази. А тъкмо днес ми заявиха, че трябвало да изнеса лекция по праистория на американския югозапад. Можеш ли да си представиш? Тринайсет хиляди години история за деветдесет минути, илюстрирана с диапозитиви! – Тя отхапа нова хапка от наденичката.

– Прекалено много искат от теб, Нора.

– Всички сме на един хал. „Свещени образи“ е едно от най-големите събития за музея от години. А на всичко отгоре гениите по поддръжката са решили, че трябва да подновят охранителната система на сградата. Нали си спомняш какво се случи с охранителната система миналия път, когато се проведе онази супер успешна изложба „Суевория“?

– Божичко! Не ми напомняй.

– Искат да премахнат дори сянка на вероятност това да се повтори. Обаче всеки път, когато решат да подобряват охраната на някоя зала, трябва да затварят и да заключват проклетото място. Невъзможно е да си вършиш работата, никога не знаеш какво ще затворят в следващия момент. Хубавото е, че след шест дена всичко ще свърши.

– Да. И тогава ще можем пак да отидем на почивка.

– Като на Ангкор, нали?

Нора се засмя и стисна ръката му.

– Как върви статията за Дюшам?

– Отвратително. Капитанът, който води случая, е жена на име Хейърд, истинска сухарка. Пази си кораба, отникъде не изтича информация. И троха не мога да изкопча.

– Съжалявам, Бил.

– Нора Кели?

Смитбак вдигна поглед и видя как една жена приближава към масата им. Дребничка, енергична, с кестенява коса и очила. И двамата замръзнаха от изумление. Известно време се гледаха мълчаливо.

Внезапно тя се усмихна.

– Бил?

Смитбак се ухили широко.

– Марго Грийн! Мислех, че живееш в Бостън и работиш в онази компания... как й беше името?

– „Джийн Дайн“. Така беше, но животът в корпорация не е за мен. Парите са големи, но няма поле за реализация. Така че сега съм пак в музея.

– Нямах представа.

– Започнах едва преди шест седмици. А какво става с теб?

– Написах още няколко книги, както сигурно знаеш. В момента съм в „Таймс“. Съвсем наскоро се върнах от медения си месец.

– Поздравления! Това, предполагам, значи, че няма вече да ме наричаш „Лотосов цвят“. Тази ли е щастливката?

– Същата. Нора, запознай се с моята стара приятелка Марго Грийн. Нора също работи в музея.

– Знам. – Марго се обърна. – Всъщност, Бил, не се обиждай, но търсех нея, а не теб. – Тя протегна ръка – Може би не ме помните, д-р Кели, но аз съм новият редактор на „Музеология“. Срегнахме се на последното заседание на отдела.

Нора отвърна на ръкостискането.

– Разбира се. Четох всичко за вас в книгата на Бил „Останки“. Как са нещата?

– Може ли да седна?

– Честно казано, ние... – Тя не довърши изречението, когато видя, че Марго сядя.

– Само за минутка.

Смитбак поклати глава. Марго Грийн. Сякаш беше от друг живот, толкова отдавна. Не се бе променила много, освен, че може би изглеждаше по-спокойна, по-самоуверена. Все още поддържана и атлетична. Носеше скъп костюм, шит по поръчка, който нямаше нищо общо с торбестите ризи и дънки „Ливайс“ от времената, когато беше аспирантка. Той плъзна поглед по собствения си костюм „Хюго Бос“. Всички бяха пораснали малко.

– Не мога да повярвам! – рече той. – Две героини от книгите ми за пръв път заедно.

Марго въпросително наклони глава.

– Наистина ли? Как така?

– Нора беше героинята на книгата ми „Златото на Кивира“.

– О, съжالياвам. Не съм я чела.

Смитбак продължи да се усмихва насилено.

– Е, как ти се струва завръщането в музея?

– Доста се е променил, откак за пръв път дойдохме тук.

Смитбак усети, че Нора го пронизва с настойчив поглед.

Чудеше се дали е решила, че Марго е някое старо гадже и че има пикантни подробности, които деликатно е премълчал.

– Сякаш беше преди векове – продължи Марго.

– Беше преди векове.

– Често се питам какво ли стана с Лавиния Рикман и д-р Кътбърт.

– Не се съмнявам, че в ада има специален кръг, запазен за тези двамата.

Марго се изкиска.

– Ами онова ченге, Д'Агоста? И агент Пендъргаст?

– За Д'Агоста не знам – отвърна Смитбак, – но в международната редакция в „Таймс“ се говори, че Пендъргаст е изчезнал преди няколко месеца при мистериозни обстоятелства. Отлетял за Италия по някакъв случай и повече не се върнал.

Марго изглеждаше шокирана.

– Наистина ли? Колко странно.

Над масата за миг легна тишина.

– Както и да е – подзе Марго, като отново се обърна към Нора. – Исках да те помоля за помощ.

– Разбира се. За какво става дума?

– На път съм да публикувам статия върху това колко е важно да върнем Великите маски на Кива обратно на племето Тано. Знаеш ли за молбата им?

– Да. Четох статията. Предварителното копие обикаля из отдела.

– Естествено, се натъкнах на опозиция от страна на музейната администрация, и по-точно на Кольпи. Сега се опитвам да се свържа с всички членове на отдела по антропология, за да създам единен фронт. Обективността на „Музеология“ трябва да бъде запазена и маските да се върнат.

– Какво се очаква от мен? – попита Нора.

– Не съм пунала петиция или нещо толкова публично. Искам само неофициална подкрепа от членовете на отдела, ако се стигне до разногласия. Устно уверение. Това е всичко.

Смитбак се усмихна широко:

– Разбира се, няма проблем! Винаги можеш да разчиташ на Нора...

– Един момент – прекъсна го Нора. Той замълча, смутен от резкия

й тон.

– Марго говореше на мен – каза тя сухо.

– Да, естествено. – Смитбак припряно приглади един непокорен кичур и се съсредоточи над чашата си.

Нора се обърна към Марго с подчертано хладна усмивка:

– Съжалявам, но не съм в състояние да помогна.

Смитбак изненадано местеше поглед между двете жени.

– Мога ли да знам защо? – попита Марго спокойно.

– Защото не съм съгласна с позицията ти.

– Но, очевидно е, че маските принадлежат на Тано...

Нора вдигна ръка:

– Марго, запозната съм основно с тях и с аргументите ти. От една страна си права. Те са принадлежали на Тано и не е трябвало да им бъдат взети. Но сега са на цялото човечество – те са исторически паметници. И нещо повече, изваждането им от изложбата „Свещени образи“ на този етап ще се окаже опустошително за проекта – а аз съм един от организаторите на шоуто. А като капак на всичко по образование съм археолог по югозападна култура. Ако започнем да връщаме всеки свещен експонат, в музея няма да остане нищо. Всичко е свещено за туземците американци – и това е едно от най-прекрасните неща в местната индианска култура. – Тя направи пауза. – Виж, стореното – сторено, светът е такъв, какъвто е и не всички неправди могат да бъдат поправени. Съжалявам, че не мога да ти отговоря както би очаквала, но това е положението. Трябва да съм честна.

– Но въпросът за свободата на словото...

– Сто процента съм за това. Публикувай статията си. Но не ме моли да заставам зад твоите аргументи. И не моли отдела да подкрепи частното ти мнение.

При тези думи Марго погледна първо Нора, после Смитбак. Той се ухили нервно и побърза да отпие от питието си. Марго стана.

– Благодаря ти за прямотата.

– Няма проблеми.

Тя се обърна към Смитбак.

– Радвам се, че се видяхме отново, Бил.

– Разбира се – смутолеви той и я изпрати с поглед. В следващия момент осъзна, че Нора го гледа.

– „Лотосов цвят“? – произнесе тя язвително.

– Беше просто шега.

– Бивше гадже?

– Не, не, никога – отвърна той припряно.

– Сигурен ли си?

– Дори не сме се целували.

– Радвам се да го чуя. Не мога да понасям тази жена. – Тя се обърна и изгледа отдалечаващата се фигура на Марго. После очите ѝ отново се върнаха към Смитбак. – Като си помислиш само, не е чела „Златото на Кивира“! Мисля, че тази ти книга е много по-добра от някои от по-ранните ти неща. Съжалявам, Бил, но тази книга – „Останки“ – да кажем, че от написването ѝ до сега си се развил много като писател.

– Ей, чакай, чакай, какво не ѝ е наред на „Реликвата“?

Тя взе вилицата си и довърши обяда си в мълчание.

14

Когато Д'Агоста пристигна в „Омлетерия“, Хейуърд вече бе заела обичайното сепаре край прозореца. Не я бе виждал от двадесет и четири часа – беше се паднало да кара нощна смяна в офиса. Той спря на прага на ресторанта и я загледа. Сутрешното слънце правеше блестящата ѝ черна коса почти синя и придаваше на бялата ѝ кожа мраморна лъскавина. Тя пишеше усърдно нещо на лаптопа си, прехапала долната си устна. Видът ѝ предизвика у него остро, почти болезнено чувство на обич и нежност.

Не знаеше дали ще бъде в състояние да направи това Тя внезапно вдигна очи нагоре, сякаш бе усетила погледа му. Съсредоточеният ѝ израз изчезна и красивите ѝ черти се озариха от усмивка.

– Вини – произнесе тя, когато той се приближи. – Съжалявам, лазанята ти неаполитана наистина ми липсваше.

Той я целуна и седна на стола отсреща.

– Всичко е наред. Лазанята няма да избяга. Притеснява ме това, че работиш прекалено много.

– Такава ми е работата.

В този момент се появи мургава келнерка, сложи една чиния с омлет пред Хейуърд и се зае да налива кафе.

– Просто оставете каната – усмихна се Лора. Жената кимна и се обърна към Д'Агоста:

– Ще искаш ли менюто, скъпи?

– Не. Донесете ми две препържени яйца и препечен ръжен хляб.

– Аз дойдох по-рано и поръчах – каза Хейуърд и отпи от кафето. – Надявам се, че не се сърдиш. Трябва да се връщам обратно в офиса и...

– Ще се връщаш отново?

Тя се намръщи и поклати глава:

– Ще остана и тази нощ.

– Натиск отгоре?

– Натискът винаги е отгоре. Но този път случаят го изисква. Просто не мога да се справя.

Д'Агоста я гледаше как унищожаваше омлета, усещайки как тревогата в него нараства. Ако Диоген не бъде спрял, всички мои близки хора ще умрат, беше му казал Пендъргаст предишната нощ. Измъкни всичко, което можеш, от Лора Хейуърд. Той се обърна към кафе-бара и се вгледа в

лицата, търсейки едно белезникаво-синьо и едно кафяво око. Но, разбира се, Диоген би си сложил контактни лещи, скривайки най-характерните си особености.

– Защо не ми разкажеш за случая? – подхвърли той колкото се може по-небрежно.

Тя си взе нова хапка и я поднесе към устата си.

– Резултатите от аутопсията дойдоха. В тях няма нищо изненадващо. Дюшам е починал вследствие на масирани вътрешни наранявания, причинени от падането. Счупени са няколко фарингитни кости, но не самото обесване е причинило смъртта: гръбначният стълб не е бил прекъснат и няма белези на задушаване. И тук е първият от многото съдбоносни моменти. Въжето е било прерязало едва ли не предварително с нещо много остро. Убиецът е искал то да се скъса по време на обесването.

Д'Агоста изстина. Моят пра-пра-чичо е бил убит по съвсем същия начин...

– Дюшам първоначално е бил обезсилен в апартамента, а след това – вързан. Има охлузвания по лявото слепоочие, но самата глава е толкова силно разбита при падането, че не можем да бъдем сигурни какво точно е причинило всичката тази кръв в апартамента. Взemi това: раната от охлузването е била почистена и превързана, както изглежда, от убицеца.

– Да-а-а... – Вълна от емоции заля Д'Агоста. А не можеше да каже нищо на Хейуърд.

– След това извършителят е избутал едно дълго бюро до стената, убедил е Дюшам да се качи на него и го е накарал да скочи през прозореца.

– По своя воля?

Хейуърд кимна.

– С вързани зад гърба ръце и примка на шията.

– Някой забелязал ли е убицеца? – Д'Агоста усети стягане в гърдите; знаеше много добре кой е убиецът, но все още не можеше да й го каже. Премълчаването се оказа неочаквано трудно.

– Никой в сградата не е забелязал нещо необичайно. Има само едно възможно място за наблюдение – от охранителната камера в приземния етаж. Кадър на мъж с дъждобран, сниман в гръб. Висок, слаб. Разполагаме с дигитално увеличаване образ, но техниците не вярват, че е използваем. Мъжът е знаел, че има камери и е внимавал да остава извън обсега им. – Тя допи кафето си и си наля втора чаша. – Огледахме документите

на жертвата, ателието му, търсихме някакъв мотив – продължи тя. – Нищо. След това използвахме мобилния му телефон и звъняхме на негови приятели и познати. Никой от тези, с които говорихме, не можеше да повярва... А, има едно странно съвпадение. Дюшам е познавал агент Пендъргаст.

Д'Агоста замръзна. Не знаеше какво да каже, как да реагира. Някак си не можеше да играе пред Лора Хейуърд. Усети, че върху лицето му избива червенина.

– Изглежда са били приятели. Адресът на Пендъргаст в Дакота беше записан в телефона. Според органайзера му двамата са обяждали заедно три пъти през последната година, винаги на 21-и. Колко лошо, че Пендъргаст не може да участва в този случай. Мисля си, че в момента бих приела дори неговата помощ.

Внезапно спря, уловила изражението на Д'Агоста.

– О, Вини – каза тя и протегна ръка през масата, за да улови неговата – Съжалявам. Беше нетактично от моя страна.

Думите ѝ го накараха да се почувства още по-зле.

– Може би това е престъплението, за което Пендъргаст ме предупреждаваше в бележката си.

Хейуърд бавно измъкна ръката си.

– Моля?

– Ами-и-и-и... – заекна Д'Агоста – Диоген мрази брат си. Може би е планирал да му отмъсти, като убие приятелите му.

Тя го погледна и очите ѝ потъмняха.

– Чух, че напоследък е убит друг приятел на Пендъргаст. Един професор от Ню Орлиънс.

– Но, Вини, Пендъргаст е мъртъв. Защо му е притрябвало сега да убива неговите приятели?

– Откъде можем да знаем как мисли един болен мозък? Просто казвам, че ако това беше мой случай, щях да се замисля над подозрителните съвпадения.

– Как разбра за убийството в Ню Орлиънс?

Д'Агоста сведе очи и започна да сгъва салфетката си.

– Не мога да си спомня. Струва ми се, че май секретарката му, Констанс, го спомена.

– Наистина, около случая има много странни неща, признавам. – Хейуърд въздъхна – И макар това, което ми казваш, да е твърде пресилено, ще помисля над него.

Келнерката се върна с поръчката.

Д'Агоста с усилие откъсна очи от очите на Лора. Побърза да вземе вилицата и ножа и започна да реже яйцата. В чинията се разля жълта струя.

Д'Агоста се дръпна назад.

– Келнер!

Седящите в близките сепарета се обърнаха, а келнерката се върна с бавни крачки към масата.

Д'Агоста ѝ подаде чинията.

– Тези яйца са сурови. А аз казах добре изпържени, дори не леко изпържени.

– Дадено, скъпи, не се нервирай. – Жената взе чинията и се отдалечи.

– Ох! – изпъшка Хейуърд. – Не ти ли се струва, че беше доста груб с бедната жена?

– Мразя рохкави яйца – каза Д'Агоста, забил поглед в кафето си. – Не мога дори да ги гледам.

За миг настъпи тишина.

– Какво не е наред, Вини? – попита тя.

– Тази работа с Диоген.

– Не го приемай погрешно, но е крайно време да престанеш да гошиш това, дето духа и да се върнеш на работа. Не можеш да съживиш Пендъргаст. А и Сингълтън няма да ти позволи вечно да караш така. На всичкото отгоре, напоследък се държиш толкова странно, не приличаш на себе си. Повярвай ми, Вини, работата е най-добрият начин да прогошиш болката.

Права си, помисли си той. Държеше се странно, защото не се и чувстваше на себе си. Това, че не казваше на Хейуърд истината, бе достатъчно лошо. Но нещата не свършваха тук – ето че си стоеше и измъкваше от нея информация, като същевременно криеше факта, че Пендъргаст е още жив.

Той се опита да скалъпи нещо, наподобяващо глуповата усмивка.

– Съжалявам, Лора. Права си – време е да се залавям за работа. Побърквам те с шантавото си поведение, а всъщност ти си тази, която не е мигнала. Какво друго по случая те държа будна цяла нощ?

За миг тя го изгледа преценяващо. После съвска хапка от омлета си и го избута настрана.

– За пръв път виждам така грижливо извършено убийство. Не само, че разполагаме с толкова малко улики, но на всичкото отгоре са адски объркващи. Единствените следи, освен въжетата, които престъпникът е

оставил, са влакна от дрехи.

– Е, това ви осигурява ако не друго, то поне три дири, по които да тръгнете.

– Вярно. Влакната, въжето и структурата на възлите. Но дотук и трите ни изведоха до задънена улица Ето какво ме задържа през нощта – това, и обичайната писмена работа. Влакната са от някаква екзотична вълна, непозната на криминалистите. Не фигурира нито в местните бази данни, нито в тези на федералните. В момента над нея работи текстилен експерт. Същото е и с въжетата. Материалът не прилича на нищо, произведено в Америка, Европа, Австралия или Средния Изток.

– Ами възлите?

– О, те са дори още по-странни. Специалистът по възлите, когото впрочем вдигнахме от леглото в три посред нощ, беше възхитен. На пръв поглед изглеждат съвсем произволно заплетени, масивни, като че някой маниак на тема възли се е побъркал. Но всъщност въобще не са такива. Излиза, че са направени експертно. Много са сложни. Специалистът здравата се затрудни. Каза, че никога не е виждал подобен възел, че сигурно това е някакъв изцяло нов тип заплитане. Задълба се до такава степен в математика и теория на възлите, че още в началото изгубих нишката на мисълта му.

– Ако може, бих искал да видя снимка на възлите.

Тя отново го стрелна с изпитателен поглед.

– Хей, все пак едно време бях бойскаут – каза той безгрижно, макар да не се чувстваше така.

Тя кимна бавно.

– В Академията ми преподаваше един Райдърбек, помниш ли го?

– Не.

– Той обожаваше възлите. Обичаше да казва, че те са триизмерният израз на четириизмерен проблем. Каквото и да значи това. – Тя отпи глътка кафе. – Рано или късно тези възли ще ни помогнат да разрешим случая.

Келнерката се завърна и постави яйцата пред Д'Агоста с триумфална усмивка. Сега те изглеждаха съсухрени и покафенели по краищата.

Хейуърд погледна към чинията и усмивката отново се върна на устните й.

– Да ти е сладко! – изхили се тя.

Изведнъж палтото му завибрира. За миг Д'Агоста замръзна от изненада. След това си спомни за клетъчния телефон, който Пендъргаст му беше дал, и го извади от джоба си.

– Нов телефон? – осведоми се Хейуърд. – Кога си го взе?

Д'Агоста се поколеба. След това, съвсем внезапно реши, че просто не може да я излъже още веднъж.

– Извинявай – каза той и се изправи. – Трябва да вървя. Ще ти обясня по-късно.

Хейуърд също се надигна, по лицето ѝ се четеше изненада.

– Но, Вин...

– Ще платиш ли закуската? – попита той, като сложи ръце на раменете ѝ и я целуна. – Следващият път е мой ред.

– Но...

– До довечера, скъпа. Късмет със случая! – И отвърщайки на въпросителния ѝ поглед, я стисна за раменете за довиждане. Обърна се и забързано излезе от ресторанта.

После хвърли поглед на съобщението върху малкия дисплей.

На ъгъла на Саутуестърн 77 и Йорк. ВЕДНАГА.

15

Голямата черна лимузина, която се носеше южно по Йорк авеню, се появи секунди, след като Д'Агоста се озова на ъгъла. Тя зави и спря; вратата се отвори. Той се метна вътре и още преди да е успял да я затвори, лимузината ускори от бордюра, шофьорът натисна клаксона и колите около тях със скърцане на гуми спряха, правейки път на огромния автомобил.

Д'Агоста се обърна шокиран. На седалката зад него седеше непознат: висок, строен, с равномерен загар, облечен в безукорен сив костюм, с тънко черно дипломатическо куфарче върху коленете.

– Не се притеснявай, Винсънт – чу той познатия глас на Пендъргаст. – Спешни дела ме накараха да променя отново местоположението си. Днес съм инвестиционен банкер.

– Спешни дела?

Пендъргаст му подаде лист хартия, грижливо пхнат в прозрачен джоб. И той прочете:

Деветка мечове: Торънс Хамилтън.

Десетка мечове: Чарлз Дюшам.

Крал на мечовете, обърнат: Майкъл Декър.

Петица мечове – ?

– Диоген съобщава хода си предварително. Пуска ми стръв. – С дегазировка или не, лицето на Пендъргаст изглеждаше по-мрачно от всякога.

– Какво е това, карти таро?

– Диоген винаги се е интересувал от Таро. Както можеш да се досетиш, тези карти означават смърт и предателство.

– Кой е Майкъл Декър?

– Беше ми наставник, когато за пръв път преминах към ФБР. Преди бях с един... ъ-ъ-ъ по-екзотичен статус в правителствените служби и той беше човекът, който ми помогна да направя един доста труден преход. Майкъл в последно време е по върховете в Куонтико и ми е оказвал безценна помощ, когато се налагаше да разчистя пътя за моите в известна степен неортодоксални методи. Благодарение на Майкъл успях да накарам ФБР така бързо да поемат случая с убийството на Джереми Гроув миналата есен и пак той помогна да се успокоят духовете след един

дребен случай, с който се занимавах преди това в Средния Запад.

– Значи Диоген заплашва още един от приятелите ти.

– Да. Не мога да се свържа нито с клетъчния, нито с домашния му телефон. Сещретарката му ми каза, че е назначен на по-висок пост, което означава, че няма да дадат никакви подробности – дори и ако се бях представил като негов колега. Трябва да го предупредя лично, стига да мога да го открия.

– Макар че щом е агент на ФБР, това сигурно няма да е лесно.

– Той е един от най-добрите агенти в Бюрото. Но се страхувам, че това не би възпряло Диоген.

Д'Агоста отново погледна писмото.

– Това брат ти ли го е написал?

– Да. Любопитно: не изглежда написано с неговия почерк – прилича по-скоро на недоद्याлан опит за прикриване на почерка му. Впрочем, твърде недоद्याлан за него. И все пак някак ми е странно познат...

– Гласът на Пендъргаст замря.

– Как го получи?

– Пристигна в апартамента ми в Дакота рано тази сутрин. Наел съм там един портиер, Мартин, да изпълнява някои мои специални поръчения. Дал го е на Проктър, а Проктър го предаде на мен.

– Проктър знае ли, че си жив?

– Да. Констанс Грийн също знае, от миналата вечер.

– А тя? Тя все още ли мисли, че си мъртъв?

Д'Агоста не произнесе името – нямаше нужда. Пендъргаст знаеше, че той има предвид Виола Маскелене.

– Не поддържам връзка с нея. Това би я поставило в голяма опасност. Неведението, колкото и болезнено да е то, ще гарантира безопасността ѝ.

Между двамата легна кратка, напрегната тишина. Д'Агоста смени темата:

– И какво, значи брат ти е занесъл писмото в „Дакота“? Мястото не се ли наблюдава?

– Разбира се. Много внимателно. Писмото е било доставено от един скитник. Когато го заловихме и го разпитахме, той ни каза, че за доставката му е платено от мъж, когото срещнал на Бродуей. Но описанието му беше твърде неясно, за да бъде от полза.

Лимузината се понесе към отбивката за изхода и влезе в завоя със скърцане на гуми.

– Мислиш ли, че приятелят ти от ФБР ще ти повярва?

– Майк Декър ме познава.

– Не знам защо, но ми се струва, че втурването ти да предупредиш Декър е точно това, което Диоген очаква да направиш.

– Именно. Прилича на принудителен ход в шаха: падаш в капана и срещу това не може да се направи нищо. – Пендъргаст погледна Д'Агоста, очите му блестяха дори под кафявите контактни лещи. – Трябва да намерим начин да преобърнем шаблона, да преминем в настъпление. Научи ли нещо повече от капитан Хейуърд?

– Открили са няколко влакна на местопрестъплението. Това, както и въжето, са единствените твърди доказателства, с които разполагат до момента. Има и няколко други странни неща около убийството. Например, изглежда Диоген е зашеметил Дюшам, като го е ударил по главата, след това е почистил раната и я е превързал, преди да го убие.

Пендъргаст поклати глава.

– Винсънт, трябва да знам повече. Трябва. Дори най-дребните, най-маловажни детайли могат да се окажат критични. Аз – би трябвало да кажа ние – имаме връзка в Ню Орлиънс, която ще ми осигури полицейското досие за отравянето на Хамилтън. Но не разполагам с такава връзка тук за случая „Дюшам“.

Д'Агоста кимна.

– Разбирам.

– Има и друго: Диоген изглежда действа, като избира жертвите си хронологично. Това означава, че ти скоро може да си опасност. С теб работихме заедно по първия ми наистина голям случай във ФБР – убийствата в музея.

Д'Агоста преглътна.

– Не се тревожи за мен.

– Изглежда Диоген е започнал да изпитва удоволствие като ме предупреждава предварително за следващия си ход. Можем да допуснем, че ти, както и някои други потенциални мишени, сте временно в безопасност – най-малкото до получаването на следващото съобщение. Но дори и така, Винсънт, ти трябва да вземеш всички възможни предпазни мерки. Най-безопасно е да се върнеш на работа веднага. Заобиколи се с полиция, в работно време стой в управлението, ако няма наложителен повод да излезеш. И най-важното – промени всички свои навици – всички до един. Временно си намери друга квартира. Вземай такси, вместо да ходиш пеша или да се качваш на метрото. Лягай си и ставай в различни часове. Промени всичко в живота си, което може да те изложи на риск – или да застраши тези, които обичаш. Едно покушение над

живота ти би могло да се окаже разрушително и за други около теб, в частност – капитан Хейуърд. Винсънт, ти си професионалист, няма нужда аз да ти казвам какво да правиш.

Лимузината спря с изскърцване на гумите. Пред тях на сутрешното слънце матово блестеше асфалтирана писта. Един червен Бел 206 Джет Рейнджър чакаше с изключени двигатели пред пътеката, покрита с груба настилка. Пендъргаст изведнъж влезе в образа на инвестиционен банкер, чертите на лицето му се отпуснаха, омразата и решителността изчезнаха от погледа му и на тяхно място се настани приятна любезност.

– Още едно нещо – обади се Д'Агоста.

Пендъргаст се обърна.

Д'Агоста бръкна в джоба на палтото си и извади нещо в затворения си юмрук. Пендъргаст се пресегна и Д'Агоста пусна в шепата му един леко разтопен по края платинен ме-дальон, закачен на верижка. От едната страна на медальона бе гравирано изображение на око без клепач, надвиснало над феникс, който се издига от пепелта. От другата страна бе шампиран някакъв кръст.

Пендъргаст го погледна и странно изражение премина по лицето му.

– Носеше го Фоско, когато се върнах обратно в замъка му с италианската полиция. Той ми го показа тайно, като доказателство, че си мъртъв. Както виждаш, копелето е гравирало собствения си кръст върху задната страна – последният му опит да ме измами. Помислих си, че може да го искаш.

Пендъргаст го обърна, вгледа се в него, после отново го обърна.

– Взех го от него в нощта, когато... го посетих за последно. Може пък да ти донесе късмет.

– По правило презирам късмета, но в този момент намирам, че се нуждая невероятно много от него. Благодаря, Винсънт. – Гласът на Пендъргаст бе толкова тих, че едва се чуваше от шума на двигателите. Той закачи медальона на врата си, мушна го под ризата и сграбчи ръката на Д'Агоста.

И после, без повече думи, тръгна по алеята към чакащия хеликоптер.

Хеликоптерът се приземи на общото летище в Чевеи Чейс, Мериленд, където ги чакаше кола без шофьор. В девет часа Пендъргаст пресече границата на Вашингтон. Беше студен и ясен януарски ден с бледо, жълто слънце, което се процеждаше през голите клони на дърветата, оставяйки мраз в сенките.

След пет минути той вече пътуваше по авеню „Орегон“, от двете страни на което се редяха великолепни имена – едно от най-скъпите предградия на Вашингтон. Той намали, когато наближи къщата на Майк Декър. Спретната, с тухлена фасада в джорджиански стил, тя изглеждаше също тъй сънлива, както и съседните. Отвън не се виждаше паркирана кола, но това само по себе си не означаваше нищо: Декър наемаше кола и шофьор, когато му трябваша.

Пендъргаст мина една пряка по-нататък и спря до бордюра. Извади клетъчния си телефон и се опита още веднъж да се свърже с домашния и с мобилния телефон на Декър. Никой не отговаряше.

Отвъд редицата постройки се простираше строго охраняваният парк Рок Крийк. Пендъргаст излезе от колата с куфарчето си и, потънал в мисли, влезе в парка. Беше сигурен, че Диоген ще наблюдава сцената и ще го разпознае въпреки дегизировката, точно както не се съмняваше, че той самият непременно би разпознал брат си.

Но не видя никого и не чу нищо, освен тихото ромолене на вода, което долиташе от Рок Крийк.

Той закрачи бързо към изхода на парка, после притича през една алея, прекоси някаква градина и най-сетне се провря през живия плет, ограждащ задния двор на Декър. Дворът беше широк и добре поддържан, като в далечната си част се сливаше с гъстите гори на парка. Именно там, скрит от съседите в гъстия храсталак, можа да вдигне поглед към прозорците. Бяха затворени, със спуснати бели завеси. Като оглеждаше околните къщи, той премина с отработена небрежност през двора и стигна до задната врата. Остави куфарчето си на верандата и нахлузи чифт ръкавици.

Пендъргаст отново се спря, а зорките му очи не пропусаха нито един детайл. После, без да чука, надникна през малкото прозорче.

Кухнята на Декър беше модерна и почти спарганска с оскъдната мебелировка, типична за мъж, който живее сам. На плота до телефона

лежеше сгънат вестник; на облегалката на един стол бе праметнато сако. В единия край на помещението се виждаше затворена врата, която несъмнено водеше към стълбището за мазето, а в другия – тъмен коридор свързваше кухнята с предните стаи.

Там, на пода, в оскъдната светлина, лежеше неясна фигура. Тя помръдна едва-едва.

Пендъргаст бързо хвана бравата, колкото да открие, че разбитата топка лесно се завърта в ръката му. Издайническа тел показваше, че охранителната система е била дезактивирана. Наблизо кабелът на телефона на също висеше прерязан. Пендъргаст се плъзна вътре и изтича към тялото, като коленичи на лакираните дъски.

Едно куче порода ваймаранер лежеше със стъклен поглед, а задните му лапи все още потръпваха в конвулсии. Пендъргаст бързо прокара обличените си в ръкавици пръсти по тялото на кучето. Вратът беше счупен на две места.

Надигайки се, той бръкна в джоба си. Когато извади ръка, държеше лъскав „Уилсън Комбат“ TSGC.45. Като се движеше бързо и съвсем безшумно, Пендъргаст се зае да претърсва първия етаж на къщата: прилепен към стената, той се завърташе около ъглите с насочено напред оръжие, а очите му бързо се плъзгаха по всяко възможно укритие. Дневна, трапезария, преден коридор: всичко беше тихо.

Пендъргаст прелетя нагоре по стълбите, после спря за миг, за да огледа горния етаж. Към централния коридор излизаха четири стаи. През отворените врати се процеждаше слънчева светлина и озаряваше няколко пращинки, които танцуваха лениво в неподвижния въздух.

Със заредено оръжие, той се приближи към първата врата, която водеше навътре към две спални. Вътре леглата за гости бяха опънати с почти военна прецизност, покривките върху тях бяха плътно опънати по матраците и възглавниците. През прозореца се виждаха високите мрачни дървета на парка Рок Крийк. Всичко бе обвито в дълбоко мълчание.

Откъм близката стая дойде слаб звук.

Пендъргаст застина, свръх-развитите му сетива се напрегнаха до крайност. Последва нов звук, само един: бавно изпускане на въздух, както премаляла въздишка.

Той излезе от задната спалня, притича през коридора и спря пред отсрещната стая. През отворената врата се виждаха високи библиотечни рафтове и краят на масивна маса – явно това беше кабинет. Тук можеше по-ясно да се различи друг звук – бързо, непрекъснато потропване на капки като от недобро затворен водопроводен кран.

Пендъргаст застана странишком с насочено оръжие.

Майк Декър седеше в стол с кожена тапицария, загледан в бюрото. Той беше бивш военен и всяко негово движение беше белязано от икономичност и прецизност, макар че в случая не прецизността го държеше толкова изправен в стола. В устата му беше вкаран тежък стоманен байонет, който излизаше отзад през врата, приковавайки го към облегалката за глава. Върхът му пронизваше всичко и стърчеше от задната страна на стола, облян в кръв. Капките падаха от него по просмукания под.

Откъм Декър долетя друга тиха въздишка, като изпускане на въздух от мях, но веднага беше удавена от тихо гъргорене на кръв. Мъжът се взираше с неவிждащи очи в Пендъргаст. Бялата му риза бе опръскана с червени петна. Струйки кръв се стичаха по бюрото, извиваха се в бавни кривулици и капеха с тъп, отмерен звук върху пода.

Пендъргаст за миг остана неподвижен, като ударен от гръм. След това свали едната си ръкавица и се наведе напред, и като внимаваше да не стъпи в кръвта, която се бе насъбрала в локвичка под стола, сложи опакото на ръката си върху челото на Декър. Кожата му беше мека и еластична, а повърхностната ѝ температура не бе по-ниска от тази на самия Пендъргаст.

Той рязко се обърна назад. Къщата бе тиха – с изключение на стичащите се непрестанно капки кръв.

Въздишките, Пендъргаст знаеше това, бяха следсмъртни: изпускане на въздух от дробовете, докато тялото се отпуска в резултат на смъртното пробуждане. Но дори и да беше така, Майк Декър бе мъртъв от по-малко от пет минути. А най-вероятно, по-малко и от три.

Въпреки това той се поколеба. Точното време на смъртта нямаше значение. Далеч по-важно бе друго, осъзна Пендъргаст – това, че Диоген бе изчакал пристигането му в къщата, преди да убие Декър.

А това означаваше, че брат му може да е все още тук.

Някъде в далечината, едва доловими, се зачуха полицейски сирени.

Пендъргаст се понесе бързо из стаята, очите му блестяха, търсеше и най-дребната улика, която би му помогнала да проследи брат си. Най-накрая очите му спряха върху ножа и внезапна мисъл го озари.

Миг по-късно погледът му се спря върху ръцете на Декър. Едната лежеше отпусната; другата бе свита в юмрук.

Без да обръща внимание на приближаващите сирени, Пендъргаст извади златна писалка от джоба си и внимателно разтвори стегнатите пръсти. Вътре се виждаха три руси косъма.

С бързо движение измъкна бижутерска лупа и се наведе, за да ги

изследва След миг в ръката му се появиха пинсети и той внимателно изтегли всеки косъм от безжизнената ръка.

Сирените вече се чуваха наблизо.

До този момент Диоген със сигурност бе избягал. Бе режисирал сцената на престъплението перфектно, като точно бе пресметнал всички променливи. Бе влязъл в къщата, без съмнение бе обездвижил Декър с някакъв наркотик, после бе изчакал Пендъргаст да пристигне и чак тогава беше извършил убийството. Най-вероятно Диоген нарочно бе задействал алармата, докато е напуснал къщата.

Един ключов агент на ФБР лежеше мъртъв и къщата щеше да бъде буквално разглобена в търсене на улики. Диоген нямаше да рискува да се навърта наоколо, както впрочем и самият той.

Чу скърцане на гуми, писъка на разтревожени сирени, докато фалангата от полицейски коли се спускаше по „Орегон“, вече само на няколко секунди отгук. Пендъргаст се обърна да погледне приятеля си за последен път, бързо изтри излишната влага от очите си и се спусна по стълбите.

Входната врата сега бе широко отворена, а аларменото табло мигаше в червено. Той прелетя над неподвижното тяло на ваймаранера, излезе, грабна куфарчето си, спринтира през двора и, хвърляйки русите косми в купчина мъртви листа, изчезна като дух в сенчестите дълбини на Рок Крийк.

Марго Грийн пристигна първа във величествената конферентна зала „Мърчисън“ на музея. Докато седеше в един от старите кожени столове около масивната дъбова маса от деветнайсети век, тя поглъщаше с очи странните, но и малко стряскащи детайли: трофейните глави на сега застрашени видове, които украсяваха стените; двойката слонски бивни около вратата; африканските маски, кожата на леопард, зебра и лъв. Мърчисън бе направил експедиция в Африка преди повече от век и се бе радвал на кариера на велик бял ловец заедно с по-сериозната професия на антрополог. В отсрещната страна на залата имаше дори две кошчета за отпадъци, изработени от слонски стъпала. Но това бе музей, а един музей не трябва да изхвърля нищо, без значение колко политически некоректно може да стане по-късно.

Марго използва няколкото мига затишие преди да са дошли останалите, за да прегледа бележките си и да систематизира мислите си. Чувстваше нарастващо безпокойство, което не успяваше да потисне. Правилно ли постъпваше? Беше тук от шест седмици и с първия си брой на „Музеология“ като главен редактор сама се бе поставила в центъра на дискусии и спорове. Защо това бе толкова важно за нея?

Но вече знаеше отговора. От лична гледна точка, тя трябваше да защитава нещо, в което вярва. А в професионален план, като главен редактор, това беше най-правилната позиция. Читателите щяха да очакват списанието да излезе с коментар по въпроса. Мълчанието или увъртането, дрънкането на глупости в една уводна статия щяха да се забележат от всички. Затова беше важно да покаже, че „Музеология“ ще продължи да бъде актуална и свързана с животрептящите проблеми на съвременното, без да се страхува от евентуалните конфликти. Това беше нейната възможност да демонстрира пред хората от бранша как тя разбира смисъла на работата си.

Върна се отново към бележките си. Тъй като въпросните експонати бяха собственост на отдела по антропология, техните куратори бяха най-обезпокоени. И понеже нямаше да получи втори шанс да изложи случая пред целия отдел, искаше да го направи по правилния начин.

Започнаха да прииждат и други куратори, кимаха ѝ и бърбореха помежду си, дрънчаха с почти празната кафеарка, която превръщаше в катран остатъците от приготвеното сутринта кафе. Някой си наля една

чаша, но побърза да я остави с шумно изтракване и потиснат израз на отвращение. Пристигна и Нора Кели, поздрави сърдечно Марго и седна на мястото си от отсрещната страна на масата. Марго огледа залата.

Всичките десет куратори бяха вече тук.

Последният, който дойде, беше Хюго Менцес, директор на отдел антропология след смъртта на д-р Фрок преди шест години. Менцес отпави към Марго специална усмивка и ѝ кимна, след което седна начело на празната маса. Понеже по-голямата част от статиите в „Музеология“ бяха на антропологична тема, той бе определен да следи работата в списанието. И – подозираше тя – той бе човекът, който я бе назначил на този пост. За разлика от целия останал персонал, който предпочиташе дипломатически куфарчета, Менцес носеше елегантна чанта от платно с дълга дръжка за през рамо на „Джон Чапман и Компания“, топ-производител на ловни и риболовни облекла. В момента изваждаше някакви листове от нея, изравняваше ги и ги подреждаше. После сложи очила за четене, нагласи вратовръзката си и приглади буйната си побеляла коса. Най-накрая погледна часовника си, вдигна живите си сини очи към чакащата група и прочисти гърло.

– Радвам се да ви видя всички тук – каза той; гласът му прозвуча тънко. – Да започваме ли?

Настъпи шумолене на листове.

– Вместо да процедуираме по обичайния начин – рече той като погледна Марго, – нека да преминем право на въпроса, който знам, че вълнува умовете на всички ви: случая с Великите маски на Кива.

Ново шумолене на листове, съпроводено с погледи към Марго. Тя изправи гръб и се постара да запази лицето си спокойно и безстрастно. Дълбоко в сърцето си вярваше, че е права и това ѝ даваше силата и увереността, от които имаше нужда.

– Марго Грийн, новият главен редактор на „Музеология“ помоли да разговаря с всички вас. Както знаете, индианците Тано пожелаха да им бъдат върнати Великите маски на Кива, които са централен експонат в предстоящото ни шоу. Като председател на отдела, мое задължение е да предложа на директора разрешение на този проблем: дали да върнем маските, дали да ги запазим или пък да търсим някакво компромисно разрешение. Макар че музеят не е място за прояви на демокрация, ви обещавам, че ще отдам на мнението ви голяма тежест. Искам също така да добавя, че самият директор също ще потърси съвета на Борда и на адвокатите на музея, преди да оповести крайното си решение, така че последната дума не е моя. – Той се усмихна и се обърна към Марго: – А

сега, Марго, ще вземеш ли думата? Тя се изправи и огледа стаята.

– Повечето от вас сигурно знаят, че в следващия брой на „Музеология“ възнамерявам да публикувам статия, в която призовавам Великите маски на Кива да бъдат върнати на Тано. Черновата на тази статия обиколи отдела и създаде известно напрежение в администрацията. – Тя преглътна, опитвайки се да прикрие нервното потрепване на гласа си.

Продължи, като разказа за историята на маските и как музеят ги е придобил, като с всяка дума увереността и спокойствието ѝ нарастваха.

– За тези, които не са запознати с индианците Тано – подзе тя, – те живеят в един отдалечен резерват на границата между Ню Мексико и Аризона. Поради изолираността си са запазили автентичния си език, религия и обичаи, като междувременно са стъпили с един крак в съвременния свят. По-малко от двайсет процента от племето са християни. Антрополозите смятат, че са се заселили в настоящата област по поречието на река Тано преди почти хиляда години. Те говорят уникален език, който очевидно няма връзки с никой друг. Казвам ви тези подробности, защото е важно да се подчертае, че тези хора не са индианци само по генотип, които със закъснение се опитват да възвърнат отдавна изгубени традиции. Тано са едно от малкото племена, които никога не са губили традициите си.

Тя направи пауза. Хората я слушаха внимателно и макар да знаеше, че не всички са съгласни с нея, следяха думите ѝ с уважение.

– Племето е разделено на две религиозни групи. Великите маски на Кива се използват единствено когато тези две групи се съберат за религиозните церемонии в голямата кива – кръгло подземно помещение, което изпълнява ролята на църква. Тези церемонии се провеждат само веднъж на четири години. Тано вярват, че така поддържат баланса и хармонията в племето, във всички народи на земята и в цялата природа. Те вярват – и аз не преувеличавам, – че ужасните войни и природни бедствия през последните сто години се дължат на факта, че маските не са при тях, поради което е невъзможно церемонията по възстановяване на равновесието и красотата по света да се изпълни правилно.

Тя продължи да говори през следващите пет минути и завърши доволна, че е успяла да направи относително кратко изказване.

Менцес ѝ благодари и огледа лицата около масата.

– А сега, нека обсъждането започне.

Последва поредното прелистване на хартия. Един тънък глас изписка с леко мрачен тон. Това бе д-р Прайн. Кураторът със смъкнати рамене се изправи тържествено:

– В качеството си на специалист по етруска археология не съм добре запознат с индианците Тано, но смятам, че всичко това е много подозрително. Защо тези Тано така внезапно започнаха да проявяват интерес към маските? Откъде да сме сигурни, че няма просто да си ги вземат и да ги продадат на някой друг? Та те сигурно струват милиони! Изпитвам голямо недоверие към мотивите им.

Марго прехапа устни. Тя помнеше Прайн от времената на аспирантурата си: слабо светило, чиято сила бе намаляла още през изтеклите години. Изследването на живота му беше проучване на етруското гадаене на черен дроб.

– По тази причина и по много други – каканижеше Прайн, – аз съм строг привърженик на задържането на маските. Всъщност, не мога да повярвам, че стоим тук и сериозно обсъждаме връщането им. – И той седна рязко.

Следващият, който се изправи, бе нисък, топчест мъж с голяма плешивина, обкръжена от четинеста червена коса. Казваше се Джордж Аштън, началник-куратор на експозицията „Свещени образи“. Аштън беше способен антрополог, макар и доста темпераментен и лесно раздразним. Сега също изглеждаше раздразнен.

– Съгласен съм с д-р Прайн и силно възразявам срещу тази статия. – Той се обърна към Марго, очите му сякаш щяха да изхвърчат всеки момент от кръглото му червено лице, а двойната му брадичка се тресеше от вълнение. – Намирам за много неуместно това, че д-р Грийн повдига въпроса точно сега. Дели ни само седмица от откриването на най-голямото през последните години шоу в музея, струващо почти пет милиона долара. Великите маски на Кива са централен експонат. Ако ги изтеглим, няма начин да открием навреме шоуто. Наистина, д-р Грийн, намирам избраното от вас време за повдигане на въпроса за крайно неудачно. – Той направи достатъчно дълга пауза, за да дари Марго с пламнал от възмущение поглед, след което се обърна към Менцес. – Хюго, предлагам да не повдигаме този въпрос до закриването на шоуто. След това можем да го обсъждаме на спокойствие. Разбира се, връщането на маските е немислимо, но за бога, нека вземем решението след шоуто.

Марго чакаше. Щеше да отговори накрая – ако, разбира се, Менцес ѝ дадеше възможност.

Менцес се усмихна ведро на изпълнения с възмущение куратор.

– За протокола: Джордж, аз бих отбелязал, че времето няма нищо общо с д-р Грийн – то е резултат от полученото от индианците Тано писмо, което бе инспирирано от твоята собствена рекламна кампания за

шоуто.

– Да, но трябва ли тя да публикува статията си? – Аштън разсече въздуха с един лист. – Би могла поне да изчака да закрием шоуто! Това ще създаде истински кошмар в рекламата!

– Ние не сме в рекламния бизнес – каза Менцес благо. Марго му хвърли признателен поглед. Беше очаквала подкрепата му, но това беше повече от подкрепа.

– Рекламата е реалност! Не можем просто да седим в кулата си от слонова кост и да игнорираме общественото мнение, нали? Опитвам се да открия шоу при направо ужасни условия и наистина не мога да проумея такъв удар – не и от д-р Грийн и съвсем определено не от теб, Хюго!

Той седна, дишайки тежко. Менцес произнесе тихо:

– Благодаря за мнението ти, Джордж.

Аштън кимна отсечено.

Патриша Уонг, младши изследовател в текстилния отдел, се изправи.

– Проблемът ми изглежда прост. Музеят е придобил маските по нетичен начин, незаконно. Марго показва това ясно в статията си. Тано молят да им ги върнем обратно. Ако ние като музей претендираме да сме етични, би трябвало да ги върнем веднага. При цялото ми уважение, не съм съгласна с д-р Аштън. Да задържим маските за шоуто и да ги показваме пред цял свят, а след това да ги върнем, признавайки, че е неправилно да са у нас – това би изглеждало лицемерно или в най-добрия случай – опортюнистично.

– Чакай, чакай – намеси се друг куратор.

– Благодаря ви, д-р Уонг – каза Менцес, докато жената седнаше на мястото си.

Сега се изправи Нора Кели, висока и стройна, и отметна кестенявата си коса от челото. Тя огледа всички присъстващи спокойно и самоуверено. Марго почувства надигащо се раздразнение.

– Пред нас стоят два въпроса – започна тя. Говореше тихо и разумно. – И първият е дали Марго има правото да публикува статията. Аз мисля, че всички сме съгласни, че редакционната независимост на „Музеология“ трябва да бъде запазена, дори на някои от нас да не им харесва изразеното мнение.

Последва одобрителен шепот, само Аштън бе скръстил ръце и сумтеше силно.

– И аз съм една от тези, които не са съгласни с тази статия.

Започва се, помисли си Марго.

– Това е нещо повече от въпрос на собственост. Искам да кажа, на кого принадлежи Микеланджеловият Давид? Щеше ли да е допустимо италианците да го разтрошат, за да направят мраморни плочки за баня? Ами ако египтяните бяха решили да заравнят Голямата пирамида, за да направят там паркинг? Тяхна ли е тя? Или пък гърците... ако пожелаеха да продадат Партенона на някое казино в Лае Вегас, прави ли щяха да бъдат?

Тя направи пауза.

– Отговорът на тези въпроси е „не“. Тези неща принадлежат на цялото човечество. Те са най-висшият израз на човешкия дух и тяхната ценност надхвърля въпроса за собствеността. Така стоят нещата и с Великите маски на Кива. Да, музеят ги е придобил незаконно. Но те са толкова изключителни, толкова важни и така великолепни, че не могат да бъдат върнати на индианците, за да изчезнат завинаги в тъмнината на кивата. Затова казвам ясно: публикувайте статията. Нека има дискусии. Но, за бога, не връщайте маските. – Тя отново млъкна за миг, после благодари и седна на мястото си.

Марго усети, че по лицето ѝ плъзва червенина. Колкото и да не ѝ се искаше да признае, Нора Кели беше страхотна.

Менцес се огледа, но явно никой повече не искаше да се намесва. Той се обърна към Марго:

– Нещо да добавиш? Сега е времето да говориш.

Тя скочи бързо.

– Да Бих искала да опровергая д-р Кели.

– Заповядай.

– Д-р Кели много удобно пропусна един критичен пункт: маските са религиозни предмети, за разлика от всичко онова, на което се позова.

Нора побърза да се изправи.

– Да не би Партедонът да не е храм? Давид не е ли библейски персонаж? Хеопсовата пирамида не е ли свещена гробница?

– За бога, сега те не са религиозни обекти. Вече никой не отива в Партедона, за да принася в жертва овни!

– Именно. Тези обекти са надхвърлили своята първична ограничена функция. Сега те принадлежат на всички нас, независимо от религията. Така стои въпросът и с Великите маски на Кива. Тано може и да са ги създали с религиозна цел, но сега те са собственост на света.

Марго усети как топлината облива цялото ѝ тяло.

– Д-р Кели, не знам защо, но ми се струва, че логиката ви е по-

подходяща за студенти от ниските курсове по философия, отколкото за събиране на антрополози в най-големия природонаучен музей в света.

Последва тишина. Менцес бавно се обърна към Марго и я фиксира със сините си очи. Веждите му бяха свити неodobрително.

– Д-р Грийн, страстта в науката е изумително качество. Но все пак се налага да спазваме известна вежливост.

Тя преглътна.

– Да, д-р Менцес. – Лицето ѝ пламтеше. Как си бе позволила да изгуби контрол? Дори не посмя да вдигне очи и да погледне Нора Кели. Не само, че породила разногласия, но и си създаваше врагове в собствения си отдел.

Няколко души се покашляха нервно, разнесе се шепот.

– Много добре – каза Менцес. Гласът му отново бе придобил успокояваща нотка. – Изслушах мненията и на двете страни и, както изглежда, сме повече или по-малко разделени по равно. Поне тези от нас, които изразиха мнение. Затова взех решение.

Той направи пауза, като обхождаше с поглед цялата група.

– Ще препоръчам две неща на директора: първото е статията да се публикува. Марго заслужава похвала за това, че подхвана дебат със своята добре обоснована статия, издържана в най-добрите традиции на списание „Музеология“.

Той пое дълбоко въздух.

– Втората ми препоръка ще бъде маските да бъдат върнати на Тано. Незабавно.

Всички мълчаха зашеметени. Марго не можеше да повярва – Менцес беше застанал сто процента зад нея. Бе победила. Хвърли поглед към Нора и видя как лицето ѝ порозовява.

– Етиката на нашата професия е ясна – продължи Менцес. – И тази етика твърди, цитирам: „Първата отговорност на антрополога е към хората, които изучава.“ Боли ме повече, отколкото можете да си представите, че музеят ще загуби тези маски. Но трябва да се съглася с д-р Грийн и д-р Уонг. Ако ще даваме етичен пример, то трябва да ги върнем. Да, моментът действително е неподходящ и така се създава огромен проблем за изложбата. Съжалявам, Джордж. Нищо не може да се направи.

– Но загубата за антропологията, за света... – започна Нора.

– Казах, каквото имах да кажа – прекъсна я Менцес и в гласа му се прокрадна нотка на язвителност. – Срещата се закрива.

Бил Смитбак заобиколи ъгъла, спря и си пое дъх с облекчение. Там, в другия край на коридора, се намираше вратата към офиса на Фентън Дейвис, отворена и като по чудо свободна от натрапчивата сянка на Брайс Хариман. Всъщност, като се замислеше, Смитбак почти не бе виждал Хариман през целия ден. Докато се движеше към офиса на Дейвис със самоуверена пружинираща стъпка, той потри ръце, чувствайки възхитителен трепет на злорадство от лошия късмет на Хариман. Хариман гореше от нетърпение да сложи ръка върху историята за „Ухажора“. Ами чудесно, беше добре дошъл да си я вземе. Във всеки случай, погледнато ретроспективно, това наистина не беше много история като за „Таймс“: твърде непристойна, клоняща към фарса Въпреки това сигурно щеше да подхожда на стила на Хариман, който доскоро бе работил в „Поуст“.

Той, от друга страна, беше отбелязал червена точка като грабна статията за убийството на Дюшам. Тя бе всичко, което трябваше да представлява една голяма история: необичайна, неустоима, наелектризираща. Беше се превърнала в тема номер едно в разговорите по заведенията из целия град: благородният, възпитан художник, който – без всякаква видима причина – беше вързан, с праметната през врата примка и измъкнат от прозорец на двайсет и четвъртия етаж, и после хвърлен върху покрива на един от най-люксоznите френски ресторанти в Манхатън. И всичко това – посред бял ден, пред очите на стотици свидетели.

Смитбак леко забави ход, приближавайки офиса на Дейвис. Наистина, оказа се, че свидетелите, макар и много, бяха трудно откриваеми. И досега той трябваше да се задоволява с официалната линия на полицейския отдел и с предпазливите предположения, които бе успял да изтръгне от онези, които обикновено разполагаха с повече информация, но които в случая знаеха смущаващо малко. Но историята щеше да се изясни. Нора беше права, когато каза, че той накрая винаги успява. Колко добре го познаваше. Това беше просто въпрос на разработване на всяка гледна точка, на поддържане на тягата.

Нямаше съмнение, че точно затова го привиква Дейвис: редакторът гореше от нетърпение да узнае повече. Няма проблем, щеше да каже на Дейвис, че е по горещи следи. Щеше да завлече задника си отново на Бродуей и Шейсет и пета. Днес там нямаше да има никакви ченгета,

които да се месят в начина му на работа. След това щеше да навести полицейското управление и да си поприказва с едно старо приятелче, да види какви трошици би могъл да клъвне оттам. Не, поправи се той: „трошици“ не беше правилната дума. Другите репортери кълвяха трошиците, докато Смитбак намираше тортата – и, разбира се, я изядваше.

Като се подсмиваше на духовитостта си, той спря до бюрото на секретарката пред кабинета на Дейвис. Празно. Късен обяд, помисли си Смитбак. Пристъпвайки напред със самочувствието на топ-репортер, той се оживи и вдигна ръка да почука на отворената врата.

Дейвис седеше, подобен на Буда, зад отрупаното си бюро. Беше нисък и напълно плешив, с деликатни дребни ръце, които изглеждаха винаги заети с нещо: пригладяваха вратовръзката или си играеха с писалка, или пък замислено минаваха по линията на веждите. Той обожаваше сини ризи с бели яки и здраво стегнат възел на вратовръзки на капки. С високия си, мек глас и женствени маниери, Дейвис би могъл да мине пред непосветения за слаб противник. Но Смитбак бе разбрал, че случаят не е този. Не можеш да си редактор в „Таймс“, ако във вените ти не текат поне няколко пинта кръв на баракуда. Но ударът му бе толкова мек, че понякога ти трябваша минути, преди да осъзнаеш, че току що си бил изкормен. Разиграваше картите си без да дава излишни обяснения, повече слушаше, отколкото говореше и рядко някой знаеше какво наистина мисли. Не се сприятеляваше с репортерите си, рядко излизаше с другите редактори и изглежда предпочиташе собствената си компания. В кабинета му имаше само един допълнителен стол и той никога не беше зает.

С изключение на днес – на него седеше Брайс Хариман.

Смитбак замръзна на прага с вдигната ръка, готов да почука.

– А, Бил? – кимна Дейвис. – Тъкмо навреме. Заповядай.

Смитбак направи крачка напред, после още една. Опитваше се с все сила да не среща очите на Хариман.

– Планираш ли да пишеш продължение на статията за убийството на Дюшам? – попита Дейвис.

Смитбак кимна. Чувстваше се замаян, сякаш някой току що бе стоварил юмрук в стомаха му. Адски се надяваше да не си е проличало.

Дейвис прокара пръсти по ръба на бюрото.

– От какъв аспект смяташ да го разгледаш?

Смитбак беше готов с отговора. Това беше любимият въпрос на Дейвис, въпреки – напълно риторичен: неговият начин да накара репортерите да разберат, че иска работата да се върши бързо, да не се

прахосва време.

– Смятах да проследя реакциите на местно ниво – отвърна той. – Нали знаете, ефектът от убийството върху сградата, квартала, приятелите и семейството на жертвата И, разбира се, планирам следваща статия върху развитието на разследването. Детективът по случая, Хейуърд, е най-младият капитан в отдел „Убийства“, а на всичкото отгоре – и жена.

Дейвис кимна бавно и остави едно замислено „хм“ да се отрони от устните му. Както обикновено, отговорът не показваше по никакъв начин какво всъщност се върти в ума му.

Все по-нервен, Смитбак реши да добави подробности.

– Сещате се за подхода: неестествена смърт в горен Уестсайд, възрастните дами не смеят да разхождат пуделите си вечер, такива неща... Ще направя портрет на жертвата, на работата му, може дори да пуснем някое интервю с капитан Хейуърд.

Дейвис отново кимна, взе една химикалка и я завъртя между длани-те си.

– Нещо, което хората да си четат в метрото – добави Смитбак енергично, все още опипвайки почвата.

Дейвис остави химикалката.

– Бил, това е нещо по-голямо от история за метрото. Това е най-голямото убийство в Манхатън след убийството на Кътфорт, което нашият Брайс отразяваше, докато беше в „Поуст“.

Нашият Брайс. Смитбак запази приятното изражение на лицето си.

– Тази история има много аспекти. Имаме не просто сензационна смърт, но също така и, както ти сам отбеляза, лъскавата сграда на убийството. А да не забравяме и за самата жертва. Художник. И за жената-детектив по убийствата. – Той направи пауза. – Дали това не е твърде голяма лъжица за твоята уста? Като за една статия, искам да кажа.

– Мога да напиша две, дори и три, няма проблем.

– Не се съмнявам, че можеш. Но разтеглената времева рамка ще се превърне в проблем.

Смитбак облиза устни. Болезнено остро усещаше факта, че стои прав, а Хариман е седнал. Дейвис продължи:

– Аз лично не знаех, че Дюшам е бил, по свой скромнен начин, доста известен художник. Не е бил моден сред тълпите в Сохо. По-скоро в стила на художниците на Сътън плейс, на Феърфийлд портър. Точно това си говорихме с Брайс миналата нощ.

– Брайс – повтори Смитбак. Името направо му загорча в устата –

Миналата нощ?

Дейвид махна с ръка с жест на равнодушие.

– На питие в „Метрополитън клуб“.

Смитбак усети, че се вдървява. Ето как действаше гадният мазник. Беше замъкнал Дейвис на питие в луксозния клуб на баша си. И Дейвис, както изглежда, подобно на доста други редактори, които Смитбак познаваше, не можеше да устои на неща от този род. Редакторите бяха най-лошите социални алпинисти, винаги се навъртаха край богатството и славата, надявайки се да се докопат до някой и друг кокал, изпаднал от трапезата. Смитбак направо си представяше как въвеждат Дейвис в затворения, строго охраняван „Метрополитън клуб“; как го представят на председателя на клуба в някакъв позлатен салон; почтителни мъже в униформи му сервират напитки; и през цялото време си разменя поздравления с разните там Рокфелеровци, ДеМениловци, Ванедрбилтовци... – ей това беше завъртяло главата на Дейвис от Мепълуд, Ню Джърси.

Най-сетне той погледна към Хариман. Отрепката му с отрепка, седеше си там, праметнал предвзето крак върху крак и изглеждаше толкова безгрижен, сякаш го правеше всеки ден. Дори не си даде труд да отвърне на погледа на Смитбак. Нямаше и нужда от това.

– В случая загубихме не само гражданин – продължи Дейвис. – Загубихме и един художник. И сега Ню Йорк е по-беден с тази загуба. Виж, Бил, никога не знаеш кой живее в съседния апартамент. Може да е продавач на хот-дог или водопроводчик. А може да е прекрасен, изтънчен художник, чиито платна висят из половината апартаменти в Ривър хауз.

Смитбак кимна отново, със замръзнала върху устните усмивка.

Дейвис приглади вратовръзката си.

– Това е страхотен аспект. Брайс ще се заеме с него.

О, Господи. За един безрадостен миг Смитбак си помисли, че ще го върнат отново към „Ухажора“.

– Той ще покрие социалния аспект на случая. Познава някои предишни важни клиенти на Дюшам, ще хване семейните връзки. Те ще говорят с него, докато...

Гласът му замря, но Смитбак схвана посланието: докато с теб няма да говорят.

– С две думи, Брайс може да ни даде изглед към копринените чаршафи, което читателите на „Таймс“ ще оценят. Ще се радвам ти да подхванеш историята от друг ъгъл – на ченгетата и на улицата.

Продължавай в същия дух.

Ченгетата и улицата. Смитбак неволно стисна челюсти.

– Няма нужда да казвам, че двамата ще делите всяка информация, всяка догадка. Предлагам регулярни срещи, дръжете постоянна връзка. Тази история е достатъчно голяма за двама ви и няма изгледи скоро да премине.

В офиса за един кратък миг надвисна тишина.

– Има ли нещо друго, Бил? – попита меко Дейвис.

– Какво? О, не. Нищо.

– Тогава да не те задържам.

– Да, разбира се, да – каза Смитбак. Той почти пелтечеше от шок, унижение и ярост. – Благодаря. – И докато се обръщаше да напусне офиса, Хариман най-накрая погледна към него. Върху охраненото му лице играеше самодоволна полуусмивка, която сякаш казваше: ще се видим, партнер!

И си пази гърба.

19

– Е, как мина първият ти ден? – попита Хейуърд, извърщайки се живо от чинията с апетитно пилешко.

– Добре – отвърна Д'Агоста.

– Сингълтън да не ти е вгорчил живота?

– Тц.

– Е, ти отсъства само два дни, което вероятно е помогнало. Той е емоционален – понякога доста емоционален, – но си е ченге. Както и ти. Ето защо съм сигурна, че двамата ще се разбирате.

Д'Агоста кимна, побутна едно парче домати в чинията си, след което го поднесе към устата си. Пиле качиаторе бе една от рецептите, които можеше да изпълни без да мисли – или почти без да мисли.

– Яденето е страхотно, Вини. Наистина. Трябва да те оставям в кухнята по-често. – И тя му се усмихна.

Д'Агоста отвърна на усмивката ѝ. Пусна вилицата си и я загледа как се храни.

Беше направила нарочно усилие да се прибере навреме. Похвали готварските му умения, въпреки, че бе препекъл пилето, и дори не го попитала за прибързаното му излизане тази сутрин. Определено полагаше специални старания да му даде свобода и да го остави да върши което си е наумил, каквото и да бе то. Той осъзна с внезапен изблик на нежност, че наистина обича тази жена.

Коего правеше онова, което трябваше да извърши, още по-трудно.

– Съжалявам, че не мога да отдам дължимото на вечерята. Тя наистина заслужава да продължи по-дълго, но аз трябва да излизам отново.

– Някакво развитие по случая?

– Всъщност не. Специалистът по възлите иска да ни запознае с някои техники. По всяка вероятност просто гледа да си покрие задника – не ни помогна кой знае колко.

– Не?

– Според него възлите са азиатски, може би китайски, но това не стеснява особено периметъра.

Д'Агоста си пое дълбоко дъх.

– Размишлявала ли си над възможността, която ти споменах по време на вечерята? Че зад тези убийства може да стои братът на Пендъргаст?

Хейуърд не отговори веднага, вилицата спря на половината път към устата ѝ.

– Има толкова малко доказателства, които да подкрепят тази теория, че тя направо граничи с ексцентричност. Знаеш, че съм професионалист. Трябва да ми вярваш, че ръководя този случай по възможно най-добрия начин. Ще помисля над думите ти, когато имам време.

Д'Агоста нямаше какво да каже. Известно време се храниха мълчаливо.

– Вини – каза тя и нещо в тона ѝ го накара да вдигне глава. – Съжалявам. Не исках да ти се сопвам.

– Всичко е наред.

Тя се усмихна отново и тъмните ѝ очи блеснаха на изкуственото осветление.

– Защото фактът е, че наистина се радвам, че се върна отново на работа.

Д'Агоста преглътна.

– Благодаря.

– Този откачен посмъртен случай на Пендъргаст само те объркваше, и то в най-лошия възможен момент. Той може и да е бил продуктивен агент, но не беше... ами-и-и... нормален. Знам, че беше твой приятел, но мисля – тя направи пауза, – мисля, че той имаше нездравословно влияние върху теб. Пък и онази молба от гроба, цялата бъркотия около брат му... трябва да ти кажа, че това ме възмути.

Въпреки всичко Д'Агоста усети, че го пронизва раздразнение.

– Знам, че никога не си го харесвала. Но работата му даваше резултати.

– Знам, знам. Не трябваше да говоря лошо за мъртвец. Съжалявам.

Раздразнението се замести от внезапен прилив на вина. Д'Агоста не каза нищо.

– Както и да е, всичко е минало. „Ухажора“ е висока топка, страхотен стартов случай. Ще блеснеш, Вини. И всичко ще е както в добрите стари времена.

Той забодя вилицата в пилешкото бутче и вдигна ножа, но го пусна в чинията и той изтрака шумно. Това беше агония. Не издържаше повече.

– Лора – започна той. – Не ми е лесно да го кажа.

– Да кажеш какво?

Той пое дълбоко дъх.

– Изнасям се.

Тя замръзна, сякаш не разбираше. После по лицето ѝ бавно премина израз на невяра и болка – като на дете, неочаквано наплескано от любим родител. Като я гледаше, Д'Агоста се почувства толкова зле, както никога не се бе чувствал през живота си.

– Вини? – произнесе тя смаяно.

Д'Агоста сведе очи. Настъпи дълга, мъчителна тишина.

– Защо?

Той не знаеше какво да ѝ отговори. Знаеше само, че единственото, което не може да направи, е да ѝ каже истината. Лора, скъпа, аз може би съм в опасност. Ти не си мишена, но аз определено съм. И ако остана тук, мога да изложа на опасност и теб.

– Направила ли съм нещо? А може би не съм направила?

– Не – отвърна той бързо. Трябваше да измисли нещо, а като се имаше предвид, че става въпрос за Лора Хейуърд, това нещо трябваше да е достатъчно умно. – Не – повтори пак, вече по-бавно. – Ти си страхотна. Изобщо не е свързано с теб. Отнася се до мен. Нашите отношения... може би започнаха да се развиват твърде бързо.

Хейуърд не отговори.

Д'Агоста имаше чувството, че се хвърля от скала. В този миг нямаше нищо, което да желае повече от това да остане с тази жена – с тази красива, грижовна, подкрепяща го жена. По-скоро би наранил себе си, отколкото нея. А сега я нараняваше, нараняваше я дълбоко, с всяка дума. Това, което правеше беше отвратително, но нямаше друг избор. Винсънт, трябва да вземеш всички възможни предохранителни мерки. Д'Агоста знаеше, че единственият начин да запази тези отношения – и може би живота на Лора Хейуърд – е да ги прекъсне.

– Просто се нуждая от малко свобода, това е всичко – продължи той. – Да премисля нещата. Да погледна в перспектива живота си. – Баналностите прозвучаха фалшиво и вместо да продължи, той спря рязко.

Седеше тук и я чакаше да избухне, да го наругае, да му заповяда да излезе. Но не се случи нищо такова. Помежду им бе надвиснала дълга, отвратителна тишина. Най-сетне я погледна. Седеше с ръце в скута, с изстиваща в чинията храна, с пребледняло лице и сведени надолу очи. Красивата ѝ синьо-черна коса се бе спуснала отпред и закриваше очите ѝ. Това не беше реакцията, която бе очаквал. Тази изненада, тази болка... те бяха дори по-лоши от гнева.

Накрая подсмръкна, разтърка носа си и побутна чинията напред. След това стана.

– Трябва да се връщам на работа – каза тя толкова тихо, че

Д'Агоста едва я чу. Той седеше неподвижно, докато тя отхвърли косата от лицето си рязко назад, обърна се и бавно тръгна към вратата. Ръката ѝ беше върху бравата, когато явно осъзна, че е забравила палтото и куфарчето си. Върна се със същите бавни стъпки, отвори гардероба и измъкна оттам палтото си. После излезе, затваряйки тихо вратата зад себе си.

Не се обърна назад.

Д'Агоста остана да седи на масата още дълго, заслушан в тиктакането на часовника и слабите шумове от улицата, които се процеждаха отдолу. Най-накрая се изправи, занесе чиниите в малката кухня, изсипа недоизядената вечеря в боклука и ги изми.

И с чувството, че е много стар, се насочи към спалнята, за да опакова багажа си.

20

В три сутринта имението на Ривърсайд Драйв 891 в стил Бо Арт изглеждаше заспало и дори мъртво. Но дълбоко под капачите на прозорците и двойно заключените врати, в един от подземните тунели, издълбани в пластовете на Манхатън, под старата къща кипеше живот. Най-дългият тунел – всъщност серия от свързани подземни помещения – се простираше на запад, кривуличейки под Ривърсайд Драйв и Ривърсайд парк по посока към река Хъдсън. В края му грубо стълбище се спускаше през естествена кухня към каменен кей, където един влажен тунел извеждаше през малък, покрит с водорасли отвор в самата река. Преди повече от две столетия речният пират, собственик на по-ранната версия на имението, използвал този таен проход, за да върши нощните си злодеяния. Днес само шепа хора знаеха за скрития вход.

В това уединено място можеше да бъде чуто мекото пляскане на греблата. Чуваше се и слаб плясък от разгръщането на зеления саван от бурени, разкриващо един подводен проход. Беше мъглива, безлунна нощ и само бледият отблясък светлина очертаваше една малка лодка, докато влизаше в тунела. Тя безшумно се плъзна напред под нисък, каменен таван и забави, приближавайки каменния кей.

Пендъргаст излезе от лодката, привърза я към кнехта и се огледа. Очите му блестяха в тъмнината Той остана неподвижен още няколко минути, като се заслушваше. След това извади фенерче от джоба си, светна го и се заизкачва по стълбището. То излизаше в огромно помещение, пълно с дървени витрини, в които се виждаха оръжия, някои от които съвременни, а други отпреди двеста години. Той премина през тази стая и влезе в стара лаборатория; по дългите, облицовани в черно маци, блестяха стъкленици и реторти.

В ъгъла на лабораторията стоеше тиха, сенчеста фигура.

Пендъргаст се приближи предпазливо, едната му ръка се плъзна към оръжието.

– Проктър?

– Сър?

Пендъргаст се отпусна.

– Получих съобщението от Констанс.

– А аз на свой ред получих вашето съобщение да се срещнем тук. Но трябва да отбележа, че съм изненадан да ви видя лично, сър.

– Надявах се да не се наложи. Но обстоятелствата налагат бележката ми да бъде предадена на Констанс лично.

Проктър кимна.

– Разбирам, сър.

– Отсега нататък е жизнено важно да я следиш отблизо. Ти познаваш Констанс, знаеш колко крехко е душевното ѝ равновесие. Това как изглежда на повърхността, изобщо не е показател за истинското ѝ емоционално състояние. Тя премина през нещо, през което никое друго човешко същество не е преминало. Боя се, че ако не се отнасят с нея с изключителна грижа и внимание...

Гласът му секна и замря. След миг Проктър кимна отново.

– Всичко това, което се случва, не би могло да дойде в по-лошо време. Ще трябва да ѝ кажа, че във всеки момент трябва да е готова да се върне на онова място... където отначало се криеше от нас. Там, където никой, никой не би могъл да я открие.

– Да, сър.

– Откри ли пролуката?

– Беше открита и запечатана.

– Къде се намираше?

– Изглежда един канализационен тунел от 19 век минава под Бродуей точно под винарската изба. Не е използван от петдесет години. Успял е да влезе в избата през този тунел, пробивайки дупка в тръбата.

Пендъргаст го погледна остро.

– Не е открил стълбището, което води до долния етаж на мазето, нали?

– Не. Изглежда е бил в къщата само за няколко минути, колкото да вземе предмета от шкафа на първия етаж и след това си е тръгнал.

Пендъргаст продължаваше да гледа Проктър втренчено.

– Трябва да се увериш, че имението е идеално запечатано. Недопустимо е това да се случи отново. Ясно е, нали?

– Напълно, сър.

– Добре. Тогава нека отидем да говорим с нея.

Те излязоха от лабораторията и преминаха през серия от стаи с остъклени шкафове и високи витрини, пълни с на пръв поглед безкрайни и невероятно еkleктични колекции: препарирани прелетни птици, насекоми от Амазонка, затворени в бутилки препарати.

Най-накрая спряха в стая, пълна с пеперуди. Светлината от фенерчето на Пендъргаст облиза рафтовете на витрините. Той проговори тихо в мрака:

– Констанс?

Отговори му само тишината.

– Констанс? – повтори той малко по-силно.

Чу се леко прошумоляване на чаршафи и една жена на около два-сет се появи сякаш от нищото. Беше облечена в дълга, старомодна бяла дреха с надиплени около шията дантели. Нежната ѝ кожа изглеждаше изключително бледа на светлината на фенерчето.

– Алоизиъс – каза тя и го прегърна. – Слава богу!

За миг Пендъргаст остана така, притискайки я силно. След това леко се отдръпна и се отдалечи за малко, завъртайки малкия месингов ключ на стената. Помещението се изпълни с бледа светлина.

– Алоизиъс, какво има? – Очите ѝ – необикновено умни за толкова младо лице – станаха неспокойни.

– Ще ти обясня след малко, Констанс. – Пендъргаст сложи успокояващата си ръка върху рамото ѝ. – Разкажи ми за съобщението.

– Пристигна късно тази вечер.

– Начин на доставяне?

– Беше пъхнато в една пролука под входната врата.

– Взе ли необходимите предпазни мерки?

Констанс кимна. След това бръкна в един от ръкавите си и извади оттам малка бизнес карта с цвят на слонова кост, грижливо сложена в найлонов прозрачен плик.

Пендъргаст я взе и я обърна. Диоген Пендъргаст – бе изгравирано с изящен калиграфски почерк от лицевата страна на картата: под него беше написано с розово мастило – Петицата мечове е Смитбак.

Той гледа картата още известно време, след което я пъхна в джоба на палтото си.

– Какво означава това? – попита Констанс.

– Двоумя се дали да ти кажа повече. Нервите ти вече са достатъчно опънати.

Тя се усмихна леко.

– Трябва да кажа, че когато те видях да влизаш в библиотеката, бях сигурна, че виждам човек, възкръснал от мъртвите.

– Знаеш за плана на брат ми, как планира да ме унищожи.

– Да. – Констанс пребледня още повече и за миг му се стори, че леко залитна. Пендъргаст отново сложи ръка на рамото ѝ.

Тя с усилие се овладя.

– Добре съм, благодаря. Продължавай.

– Този план вече е в действие. През последните няколко дни трима

от най-близките ми приятели бяха убити. – Пендъргаст докосна джоба на самото си. – Тази бележка от Диоген ме предупреждава, че Уилям Смитбак е следващата мишена.

– Уилям Смитбак?

– Репортер от „Ню Йорк Таймс“. – Пендъргаст отново се поколеба.

– И? – погледна го въпросително Констанс. – Има и друго, което те безпокои – виждам го на лицето ти.

– Да. Всичките трима, които умряха, ми бяха много близки. Но не така стои въпросът с Бил Смитбак. Познавам го от няколко години. Беше замесен в три от моите случаи, много ефикасен журналист. И въпреки импулсивната му и малко кариеристка външност е добър човек. Това, което ме безпокои, обаче, е че той ми е по-скоро познат, отколкото приятел. Диоген е метнал въдицата си по-нашироко, отколкото смятах. Излиза, че не само близките ми приятели са в опасност. Което прави ситуацията доста по-трудна.

– Как бих могла да помогна? – попита Констанс с тих глас.

– Като продължаваш да се пазиш.

– Мислиш, че...?

– ...Че си възможна мишена? Да. Но има и друго. Третият, който умря, беше Майкъл Декър, стар партньор от ФБР. Открих тялото му вчера в къщата му във Вашингтон. Беше убит със старинен щик. Този „модус операнди“ (Начин на действие – Б. пр.) е реверанс към далечен мой прадядо, който умрял по същия начин като офицер в армията на Наполеон по време на похода му към Русия през 1812-а година.

Констанс потръпна.

– Това, което ме безпокои е самото оръжие. Констанс, този щик е взет от колекцията тук, на Ривърсайд Драйв.

Тя замръзна, сякаш заключенията от това си бяха дошли точно на мястото.

– Шаспо или лебел (Видове френски байонети от 1866 г. – Б. пр.)? – попита тя слабо, почти механично.

– Шаспо. Върху дръжката му са гравирани инициалите „П.С.П.“. Невъзможно да се събрка.

Но Констанс не отговори. Тревожните й умни очи гледаха напрегатното и в тях се четеше страх.

– Диоген е открил вход към тази къща Няма съмнение, че това е било посланието, което е искал да ми отпрати с точно този щик.

– Разбирам.

– Все още е по-сигурно да си в тази къща, отколкото извън нея и

засега не си в полезрението на Диоген. Прокътър е намерил и запечатал пролуката, през която Диоген е влязъл, а както знаеш, имението е било подсилено срещу неканени гости по много начини. Прокътър ще бди непрестанно, а той е много по-страшен, отколкото изглежда. Но ти трябва да си много внимателна и да се пазиш. Тази къща е твърде стара и голяма. И има невероятно много тайни. Ти ги познаваш по-добре от всеки друг. Следвай инстинктите си. Ако те ти нашепват, че нещо не е наред, оттегли се в онези потайни кътчета на къщата, които само ти знаеш. Бъди готова по всяко време. И докато не се почувстваш в безопасност от тази заплаха, искам да спиш в онова скривалище, в което отначало се криеше от мен и от Рен.

При тези думи очите на Констанс се разшириха от тревога и тя хвана ръката на Пендъргаст.

– Не! Не искам да се връщам там отново... Не искам пак да си го спомням!

Пендъргаст я прегърна:

– Констанс...

– Знаеш, че ми напомня за онова време! Тъмнината, ужасните неща... Не искам повече никога да си ги спомням!

– Констанс, изслушай ме. Там ще бъдеш на сигурно място. А аз няма да мога да сторя това, което трябва, ако не съм уверен, че си в безопасност.

Тя не отговори и Пендъргаст я притисна към себе си още по-силно.

– Ще ми го обещаеш ли?

Констанс притисна чело върху гърдите му.

– Алойзиъс – каза тя с пресекващ глас. – Минаха само няколко месеца откак седях в библиотеката на горния етаж. И ти ми четеше от вестниците. Помниш ли?

Пендъргаст кимна.

– Аз започнах да разбирам. Чувствах се като плувец, който изплува на повърхността, след като е бил дълго под водата. Искам това. А не да отивам... да отивам отново към дъното. Разбираш ме, нали, Алойзиъс?

Пендъргаст погали кестенявата ѝ коса нежно.

– Да, разбирам. И всичко ще бъде както ти искаш, Констанс. Ще си по-добре, обещавам. Но първо трябва да се справим с това. Ще ми помогнеш ли?

Тя кимна.

Пендъргаст бавно отпусна ръце. След това обхвана челото ѝ между дланите си и притискайки я към себе си, нежно го целуна.

– Трябва да тръгвам.

Обърна се и с няколко бързи крачки потъна в очакващата тъмнина.

21

Беше осем без четвърт, когато Смитбак излезе от сградата, огледа авеню „Уест Енд“ и махна с ръка за такси. Една раздрънкала жълта тарапайка, която бездействаше в другия край на блока, потегли напред покорно и Смитбак влезе в купето с въздишка на съжаление.

– Четиридесет и четвърта и Седма – каза той. Шофьорът – слаб мъж с матова кожа, черна коса и болезнен вид – промърмори няколко думи на някакъв непознат език и със скърцане на гумите се отдели от бордюра.

Смитбак се облегна назад и се загледа в отминаващите сгради. По принцип още трябваше да си е в леглото, прегърнал жена си, и да спи сладко. Но образът на Хариман, седнал в офиса на редактора с онзи непоносим самодоволен вид, го бе пришпорил да стане рано-рано, за да измъкне още нещо от проклетата история.

Двамата ще делите всяка информация, всяка догадка, беше казал Дейвис. По дяволите! Смитбак знаеше, че Хариман няма намерение да дели с него нищо и по тази причина не се канеше да го прави и той. Беше проверил в офиса, за да е сигурен, че нищо неприятно не се е случило през нощта и едва тогава бе тръгнал. Статията, която беше предал предишната нощ, беше слаба и се налагаше да направи нещо по-добро. Трябваше, дори и ако това означаваше да купи апартамент в сградата, в която бе живял Дюшам. Хрумна му идеята да звънне на някой истински агент по недвижими имоти и да се представи за потенциален купувач.

Шофьорът рязко зави наляво по Седемдесет и втора.

– Хей, гледай къде караш! – кресна Смитбак. – Да не си решил да ме убиеш? – За пръв път попадеше на шофьор, който да е спуснал плексигласовото стъкло, отделящо предната от задната част на кабината. В купето миришеше на чесън, лук и кимион и Смитбак побърза да отвори прозореца си. Както обикновено, проклетото нещо можеше да се спусне само на една трета надолу. Настроението му, което и без това не бе високо, падна още по-ниско.

Сигурно се дължеше и на факта, че бе излязъл от къщи час и половина по-рано. От няколко дни Нора беше в отвратително настроение, почти не спеше и работеше в музея доста след полунощ. Това, както и хладната размяна на любезности между нея и Марго Грийн предишната вечер в „Костите“, му беше дошло в повече. Марго беше стара

приятелка и затова се огорчи, че двете с Нора не се разбират. Твърде еднакви са, помисли си той. Опърничави и умни.

Пред него се простираха магистралата Уестсайд и река Хъдсън. Вместо да завие на юг по магистралата и да продължи към центъра на града, шофьорът даде газ и насочи таксито на север.

– Какво става, по дяволите! – изруга Смитбак. – Хей, движиш се в погрешна посока!

В отговор шофьорът наду още повече, игнорирайки клаксоните и премина в най-лявото платно.

По дяволите, английският му е по-лош, отколкото си мислех. Смитбак почука по дебелата плексигласова преграда.

– Движиш се в погрешна посока. Разбра ли? По-греш-на по-со-ка. Казах Четиридесет и четвърта. Отклони се по Деветдесет и пета и обърни.

Шофьорът не отговори. Вместо това продължи да увеличава скоростта, като влизаше и излизаше от лентата и изпреварваше кола след кола. Изходът за Деветдесет и пета се мерна за миг и остана зад гърба им.

Смитбак усети, че устата му пресъхва. Исусе, отвлечат ли ме, какво става?! Той се пресегна към ключалката на вратата, но както в повечето таксита, външното копче беше махнато и самото лостче беше заклинено под равнището на прозоречната рамка.

Това го накара да поднови неистовото чукане по плексигласовата преграда.

– Спири колата! – изкрещя той, когато гумите изсвистяха на един завои. – Пусни ме да изляза.

Понеже не получи отговор, Смитбак бръкна в джоба си и измъкна клетъчния си телефон, за да набере 911.

– Откажете се, господин Смитбак – долетя гласът от предната седалка. – В добри ръце сте, уверявам ви.

Смитбак замръзна наред набирането. Познаваше този глас: познаваше го добре. Но той определено не принадлежеше на приличащия на средиземноморец мъж на предната седалка.

– Пендъргаст? – произнесе той невярващо.

Мъжът кимна. Гледаше в огледалото за обратно виждане, изучавайки внимателно колите зад тях.

Страхът се уталожваше – бавно, бавно, – за да се замени от изненада. Пендъргаст, помисли си Смитбак. О, Господи. Защо се чувствам толкова притеснен всеки път, когато налетя на него?

– Значи слуховете не са били верни – каза той.

– За моята смърт? Повече от сигурно.

Смитбак осъзна, че се движеха поне със сто и шейсет километра в час. Колите, край които профучаваха, се мяркаха като неясни, цветни петна.

– Ще ми кажете ли какво става? И защо сте така дегизиран? Приличате на беглец от турски затвор... Надявам се нямате нищо против, че се изразявам така – добави той припряно.

Пендъргаст погледна отново в огледалото.

– Отвеждам ви на безопасно място.

В първия момент той не схвана.

– Отвеждате ме... къде?

– Вие сте белязан. По следите ви е опасен убиец. Заплахата е от такъв характер, че ме накара да взема необичайни мерки.

Смитбак отвори уста да възрази, но спря. Тревога, неверие и удивление се смесиха в еднаква степен в съзнанието му. Изходът за Сто двајсет и пета улица отлетя зад тях с едно мигване на окото.

Смитбак възвърна гласа си.

– По следите ми е опасен убиец? Защо?

– Колкото повече знаете, толкова по-опасно става за вас.

– Откъде знаете, че съм в опасност? Не съм ядосал никого – във всеки случай не и наскоро.

Смитбак погледна неспокойно надясно и си помисли, че за миг зърва къщата на Ривърсайд Драйв 891 – стара, призрачна – да се издига над зеленината на парка Ривърсайд.

Сега колата се движеше толкова бързо, че гумите сякаш не докосваха асфалта. Смитбак се огледа за предпазен колан, но такъв нямаше. Отминаваха колите като малки спирки. Що за дяволски двигател има това нещо?! Той преглътна.

– Нямам намерение да ходя никъде, докато не разбера какво става. Вече съм семеен човек.

– Нора ще е добре. Ще ѝ кажат, че от „Таймс“ са ви изпратили на спешна командировка и че известно време няма да можете да се свързвате с нея. Ще се погрижа лично.

– Добре, а „Таймс“? По средата съм на много важна задача.

– Един доктор ще съобщи в редакцията за внезапно сполетялото ви сериозно заболяване.

– О, не! Няма начин. „Таймс“ е място, където действа законът на джунглата. Въобще не ги интересува дали съм болен или умирам. Губя

статията.

– Ще има други.

– Не и като тази. Вижте, господин Пендъргаст, отговорът е... За бога!

Смитбак се хвърли към дръжката на вратата, когато таксито профуча край група коли като пресече три платна, свивайки рязко в последния момент, за да избегне задния край на натоварен с дървени трупи камион, и се върна отново в най-бързата лента. Смитбак сграбчи седалката, онемял от ужас.

Пендъргаст погледна отново в огледалото. Смитбак се извърна – зад тях се движеха четири-пет коли – един черен Мерцедес ту излизаше, ту се прибираще обратно в колоната, следвайки ги неотстъпно.

Смитбак се обърна напред, обзет от нов пристъп на паника. Пред тях една патрулна кола на НПУ бе спряла един микробус и полицаят пишеше акт. Когато прелетяха край тях, ченгето се завъртя невярващо, а после хукна към патрулката.

– За бога, намалете! – задавено произнесе Смитбак, но и да беше го чул, Пендъргаст не реагира.

Пак се извъртя назад. Въпреки ужасната скорост, черният Мерцедес не изоставаше. Нещо повече – застигнаше ги. Беше с тъмни стъкла и не можеше да се види кой е шофьорът.

Отпред се мернаха табелките за междушатско шосе 95 и моста „Джордж Вашингтон“.

– Дръжте се здраво, господин Смитбак – надвика Пендъргаст шума на двигателя и свиренето на вятъра.

Смитбак хвана дръжката на вратата и заби крака в гумените подложки на пода. Беше толкова изплашен, че не можеше да мисли.

Трафикът се съгсти, когато приближиха двулентовия изход; единият поток от коли се насочи към моста и Ню Джърси, а другият – на изток към Бронкс. Пендъргаст намали, като следеше едновременно както движението отпред, така и Мерцедеса в огледалото за обратно виждане. След миг, използвайки една възможност, той пресече всичките четири ленти на платното и мина в най-дясната. Последва писък на спирачки и взрив от гневни клаксони, когато Пендъргаст натисна педала за газта, атакувайки тесния банкет, и изпод гумите им се разхвърчаха дребни камъчета.

– По дяволите! – изрева Смитбак.

Пред тях банкетът се стесни – бордюрът пресичаше косо пътя им отдясно наляво, но вместо да намали, Пендъргаст безмилостно натисна

газта още повече. Гумите откъм страната на пасажера отскочиха от удара в бордюра и те се понесоха под невъзможен ъгъл, клатейки се бясно насам натам със скърцане на гуми, на една ръка разстояние от каменната стена на изхода.

Зад тях се чу далечен вой на сирена.

Пендъргаст наби рязко спирачките, след това обърна към насипа от груб чакъл и като се възползва от образувалата се пролука в трафика, се шумгуна в потока от коли, който се вливаше в Транс-Манхатънската магистрала. Смени лентата веднъж – толкова бързо, че Смитбак изхвърча в другия край на седалката – после втори и трети път, мятайки се наляво и надясно, като през цялото време ускоряваше. Колата изстрелваше зад себе си парчета чакъл като куршуми от дулото на оръжие.

На половин километър пред тях, там където колите се струпваха в неизбежното задръстване пред кръстовището на експресната магистрала към Бронкс, в мрака се разливаше море от червени светлини. Лентата от дясната им страна бе оградена с оранжеви конуси, обозначаващи участък в ремонт, върху който – типично – нямаше ни машини, ни хора. Пендъргаст се втурна в свободното пространство, като заобикаляше конусите ту отляво, ту отдясно.

Смитбак хвърли поглед назад. Черният Мерцедес все още бе там – следваше ги напук на всички усилия на Пендъргаст, на разстояние не повече от шест коли зад тях. Още по-далеч сега се виждаха две полицейски коли с бляскащи сигнални лампи и виещи сирени.

Внезапно той бе отхвърлен на една страна. Пендъргаст рязко бе възвил по изхода към Харлем Ривър Драйв. Вместо да намали, той ускори почти до сто и петдесет километра в час. С писък на триеща се гума колата изскочи от пътя, задирайки странично каменната предпазна стена. Чу се стържене на раздран метал и облак от искри полетя назад.

– Кучи син! Да не би да си решил да ни убиеш!

Гласът на Смитбак секна, защото агентът отново яростно наби спирачките. Колата отлетя с подскок върху разделителната ивица между насрещния вход към детелината и малкото мостче, свързващо бреговете на Харлем ривър. Колата се замята като риба преди Пендъргаст да си възвърне контрола над управлението. После той отново ускори, прелетя над реката и се шумгуна в плетеницата от тесни улички по посока към южен Бронкс.

Сърцето на Смитбак се бе качило в гърлото му. Той отново хвърли поглед през рамо. Невъзможно, Мерцедесът беше все още там, зад тях, и бързо ги застигаше. Докато гледаше, прозорецът откъм шофьора се

отвори и се появи внезапно облаче дим, последвано от пукот на изстрел.

Ударено от едрокалибрен куршум, страничното огледало изчезни със звън, като пръскаше стъкло и пластмаса след себе си.

– По дяволите! – изпищя Смитбак.

– Легнете долу! – долетя гласът на Пендъргаст, но Смитбак беше вече на пода с ръце върху главата.

От това положение кошмарът изглеждаше дори по-голям: не виждаше нищо, можеше само да си представя хаоса на преследването, бящата промяна на посоката, скърцането на гуми, воя на двигателя, рева на клаксони, откъслечните ругатни на английски и испански. И над всичко това – усилващият се вой на полицейски сирени. Забиваше се отново и отново в основата на предната седалка, когато Пендъргаст набиеше спирачки рязко; и отново и отново излиташе назад, когато агентът ускореше.

След няколко безкрайни минути Пендъргаст се обади:

– Трябва да се изправите, господин Смитбак. Направете го много внимателно.

Смитбак се надигна и се хвана за седалката. Колата се движеше по широка улица през бедняшките улички на Бронкс, като се местеше отляво надясно. Той инстинктивно хвърли поглед през рамо. В далечината видя, че Мерцедесът ги преследва, кривуличейки между пълзящи товарни коли и тътрещи се автомобили. Още по-назад се бяха наредили най-малко половин дузина полицейски коли.

– Ще спрем всеки момент – каза Пендъргаст. – Задължително е да ме последвате колкото е възможно по-бързо.

– Да ви последвам?... – Смитбак бе толкова ужасен, че мозъкът му отказваше да работи.

– Просто правете каквото ви казвам, моля. Движете се плътно зад мен. Плътно зад мен. Ясно ли е?

– Да – изграчи Смитбак.

Отпред пътят свършваше в голяма ограда от ошипена мрежа и метални тръби, прекъсната единствено от тежка врата. Мрежата ограждаше най-малко пет акра коли, камиони и микробуси, притиснати невъзможно близко един до друг, от единия до другия край, цяло море от превозни средства, всякаква направа, модел и година на производство. Бяха наблъскани толкова плътно, че дори и моторетка не можеше да мине между тях. Отгоре на вратата се мъдреше смачкана табелка, на която се четеше: Автопазар „Мот Хейвън“.

Пендъргаст измъкна малко дистанционно от джоба си и набра

някакъв код върху клавиатурата. Вратата бавно започна да се отваря. Когато видя, че Пендъргаст не намалява скоростта, Смитбак стисна дръжката на вратата отново и изскърца със зъби.

С писък на спирачките минаха само на два сантиметра от вратата, завъртяха се странишком и спряха до стената от коли. Без да си дава труд да изключва двигателя, агентът изскочи и хукна, като махна безцеремонно с ръка на Смитбак да го последва. Репортерът се изгъркули от задната седалка и се спусна след Пендъргаст, който вече тичаше сред лабиринта от коли. Те се насочиха директно към гърба на автопарка. Смитбак едва успяваше да догони агента, който летеше пред него.

Оставаше им около километър до задната стена. Най-накрая Пендъргаст спря до последната редица коли, паркирани върху няколко десетки квадратни метра в задната част на двора, блокиран от същата тежка стоманена ограда. Извади един ключ от джоба си и отключи раздрънкай микробус „Шевролет“, паркиран в последната редица, и посочи на Смитбак да седне отзад. Самият Пендъргаст седна зад волана, завъртя ключа и двигателят оживя.

– Дръжте се здраво! – каза той. След това превключи на скорост и се изстреля напред, ускорявайки срещу оградата.

– Чакайте! – извика Смитбак. – Никога няма да минете през нея, само ще се... О, по дяволите! – Той се извърна, закривайки лице пред неизбежния катастрофален удар.

Чу се оглушително дрънчене; кратко раздрусване; но ванът продължаваше да ускорява. Смитбак вдигна глава и свали ръцете си, после се огледа. Сърцето му биеше тежко. Видя, че една част от оградата е пометена, а на мястото ѝ зееше правоъгълна дупка.

– Металните тръби бяха вече прерязали, а после заварени обратно на място – произнесе Пендъргаст вместо обяснение, като се движеше много по-бавно и правеше безброй завои през плетеницата от странични улички, докато сваляше перуката и бършеше театралния грим от лицето си с копринена кърпичка. Черният Мерцедес и полицейските коли бяха изчезнали. – Помогнете ми, ако обичате.

Смитбак се пресегна към предната седалка и му помогна да свали евтино кафяво горнище от полиестер, под което се показаха риза и вратовръзка.

– Ще бъдете ли така любезен да ми подадете самото?

Смитбак откачи едно добре изгладено сако към костюм от закачалката, която висеше зад предната седалка. Пендъргаст го облече бързо.

– Планирали сте всичко, нали? – каза Смитбак.

Пендъргаст зави по Източна сто трийсет и осма улица.

– Това е случай, в който предварителната подготовка определя разликата между живота и смъртта.

Смитбак изведнъж прозря плана.

– Човекът, който беше след нас... примамихте го на място, където не би могъл да ни последва. Автопаркът не може да се заобиколи.

– Всъщност може, ако изминеш четири-пет километра през задръстените странични улички. – И той зави на север, насочвайки се към магистрала „Шеридън“.

– Е, кой, по дяволите, беше това? Човекът, за когото казвате, че се опитвал да ме убие?

– Както вече споменах, колкото по-малко знаете, толкова по-добре. Въпреки че, трябва да отбележа, високоскоростното преследване и използването на огнестрелно оръжие бяха нехарактерно груби действия за него. Може би е видял, че възможността му се изпарява и се е отчаял. – Той погледна към Смитбак изразително:

– Е, господин Смитбак? Убедихте ли се?

Смитбак кимна бавно.

– Но защо мен! Какво съм направил?

– Това, за съжаление, е тъкмо въпросът, на който не мога да отговоря.

Сърцето на Смитбак едва сега започна да се успокоява и той се почувства изцеден като парцал. Беше изпадал в трудни ситуации с Пендъргаст и преди. И дълбоко в себе си знаеше, че той не би направил нищо такова, ако не бе абсолютно наложително. Внезапно кариерата в „Таймс“ му се видя далеч по-маловажна.

– Дайте ми клетъчния си телефон и портфейла, ако обичате.

Смитбак направи каквото се искаше от него. Пендъргаст ги пхна в жабката и му подаде скъп кожен сгъваем портфейл.

– Какво е това?

– Новата ви самоличност.

Смитбак го отвори. Нямахше пари, само карта за социална осигуровка и нюйоркска шофьорска книжка.

– Едуард Мърдхауз Джоунс – прочете той.

– Точно така.

– Да, но „Джоунс“? Хайде сега, това е направо клише.

– Тъкмо затова няма да имате трудности да го запомните... Едуард.

Смитбак мушна портфейла в задния си джоб.

– И колко време ще трае това?

– Не много дълго, надявам се.
– Какво разбирате под „не много дълго“? Ден, два?
Отговор не последва.

– Впрочем, къде, по дяволите, ме водите?

– „Ривър Оукс“.

– „Ривър Оукс“? Веселата ферма за откчени милионери?

– Сега сте затормозеният син на инвестиционен банкер от Уолстрийт, който има нужда от спокойствие, почивка, малко разпускателна терапия и изолация от грубия свят навън.

– Чакайте, нямам намерение да се регистрирам в приют за душевноболни...

– Ще видите, че „Ривър Оукс“ е достатъчно луксозно място. Ще разполагате с отделна стая, вкусна храна и елегантна обстановка. Околностите са красиви – за съжаление, в момента са погребани под две стъпки сняг. Има минерален извор, библиотека, зала за игри и всякакви мислими удобства. Намира се в едно бивше имение на Вандербилт в Ълстър. Директорът е много състрадателен човек. Ще бъде извънредно внимателен с вас, уверявам ви. И най-важното – тук сте в пълна безопасност от убиеца, който е решил да сложи край на живота ви. Съжалявам, че не мога да ви кажа повече, наистина.

Смитбак въздъхна.

– Този директор... той ще знае всичко за мен, така ли?

– Дадена му е цялата информация, от която би могъл да се нуждае. Ще се грижат добре за вас. Наистина, гарантира ви се специално отношение.

– И никакви мощни лекарства? Никакви усмирителни ризи, шокова терапия?

Пендъргаст се усмихна леко.

– Нищо такова, повярвайте ми. Ще ви гледат като писано яйце. Един час дневно за консултации, това е всичко. Директорът е напълно информиран, при него са всичките необходими документи.

В първия момент Смитбак не каза нищо.

– Вкусна храна, казвате?

– Колкото пожелаете.

Той се размърда на седалката:

– Ами Нора? Ще се тревожи за мен.

– Както споменах, ще я осведомят, че сте изпратен със специална задача за „Таймс“. При цялата работа, с която е натоварена по откриването на изложбата, едва ли изобщо има време да мисли за вас.

– Ако онези са по петите ми, значи тя е в опасност! Трябва да съм при нея и да я пазя.

– Мога да ви кажа, че в момента Нора не е застрашена в никаква степен. Но ще бъде в опасност, ако вие останете близо до нея. Защото вие сте мишената. Изолирането ви е в неин интерес точно толкова, колкото във ваш. Колкото по-надалече сте, толкова в по-голяма безопасност ще е тя.

Смитбак изпъшка.

– Това ще е направо катастрофа за кариерата ми.

– Кариерата ви много повече ще пострада от ненавременната ви смърт.

Смитбак почувства подутината на портфейла в джоба си. Едуард Мърдхауз Джоунс.

– Съжалявам, но това изобщо не ми харесва.

– Харесва ви или не, спасявам живота ви.

Смитбак не отговори.

– Наясно ли сме с това, господин Смитбак?

– Да – каза той, пронизан от ужасно чувство.

22

Нора Кели се опита да игнорира глъчката от изложбената зала и да съсредоточи вниманието си върху сандъка с пясък пред себе си. Настрани беше извадила предметите, които щяха да бъдат подредени – скелет от пластелин заедно с комплект погребални предмети: безценни изделия от злато, нефрит, цветна керамика, кости и гравирани черупки. От другата страна на обширния сандък беше изправила фотография на действителна гробница – снимката беше направена минути след удивителното откритие. Представляваше погребение от девети век на маянската принцеса Чак Ксел и задължението на Нора бе да го пресъздаде във всички подробности за изложението „Свещени образи“.

Докато размишляваше върху работата си, чу зад гърба си тежкото дишане на един от охранителите, ядосан че е бил изтеглен от обичайното си дежурство в спокойната зала с крайморски птици и набутан в бръмчашия кошер, където кипеше трескава работа, в самия център на „Свещени образи“. Тя го чу да тътри огромното си туловище и да пъшка театрално, сякаш я подканяше да побърза.

Но Нора не би позволила да я припират. Това бяха едни от най-важните експонати в цялата изложба. Подреждането на артефактите бе изключително деликатна работа и изискваше свръхвнимание и търпение. Тя отново се опита да игнорира ръмженето от бормашините и воя на трионите, подвикванията и разговорите между работниците, бясното влизане и излизане на куратори, дизайнери и асистенти. А като връх на всичко, заради обновяването на музейната охранителна система, трябваше да зарязват работата си и да излизат отново и отново, докато сензорите бъдат инсталирани и софтуерът – изпробван. Беше пълна лудница.

Нора насочи отново вниманието си върху сандъка с пясък пред себе си. Зае се да подрежда костите, слагаше ги в пясъка според първоначалното им положение на снимката. Принцесата не е била положена в гробницата по гръб, в западен стил, тялото ѝ е било обвито в мумийна превръзка, с дръпнати към лицето колене и сгънати отпред ръце, цялата опакована като вързоп в красиво тъкани одеяла. Изгниването на тъканта бе предизвикало разпадането на скелета – костите се бяха разсипали объркано на пода на гробницата и сега Нора се опитваше да пресъздаде първоначалното им положение.

После следваше разполагането на предметите, открити в

гробницата. За разлика от костите, те бяха истински и затова – безценни. Тя сложи на ръцете си чифт памучни ръкавици и вдигна най-големия предмет, тежък нагръдник, с изкована върху него фигура от електрум (Природна, самородна сплав от злато и сребро. – Б.пр.) – ягуар, заобиколен от глифи. Тя го вдигна, омагьосана от поразяващата светлина, която хвърляха златните му извивки и го сложи внимателно върху гръдния кош на скелета. Следваше златна огърлица – нея подреди около шийните прешлени. Около костите на пръстите се виждаха половин дюза златни пръстени. Голяма златна диадема, обсипана с нефрити и тюркоази, обхващаше черепа. Нора аранжира в полукръг глинените съдове, пълни с жертвени дарове от полиран нефрит, тюркоази и лъскави парченца черен обсидиан. Следваше един церемониален обсидианов нож, дълъг почти трийсет сантиметра, с много зъбци, все още достатъчно остри, за да порежат лошо онзи, който не борави с него както трябва.

Тя спря. Последното беше нефритовата маска, струваща милиони; беше изрязана от цял безупречен блок от тъмнозелен нефрит, с рубини и шлифовани кристали от бял кварц в очите и тюркоазени зъби.

– Госпожо – каза охранителят, прекъсвайки унеса ѝ. – Имам почивка в три.

– Знам го – каза Нора сухо.

Тъкмо се канеше да протегне ръка към маската, когато чу гласа на Хюго Менцес – не беше силен, но някак си се издигаше над глъчката и грохота.

– Чудесна работа! – казваше той. – Изумителна!

Нора вдигна очи и видя фигурата му, увенчана с буйна грива, да си проправя път през залата, като пристъпваше внимателно по пода, осеян с електрически кабели, стърготини, парчета от амбалажна хартия с мекхурчета и какви ли не други остатъци. Вездесъщата чанта за риболов от памучен плат, която той използваше вместо куфарче, беше преметната през рамото му. Той се ръкуваше, кимаше одобрително, окуражаваше, докато се движеше напред, обръщаше се по име към всички – от дърводелците до кураторите. Всеки получи кимване, усмивка, окуражителна дума. Колко различен бе от Аштън, шеф-кураторът на тази изложба, който смяташе, че е под достойнството му да разговаря с някого, който няма докторска степен.

След злополучното събрание Нора беше бясна на Менцес, задето бе застанал на страната на Марго. Но беше невъзможно да си сърдит на човек като Менцес: той толкова безусловно вярваше в това, което прави и тя лично беше свидетел в колко много случая – важни и маловажни –

той бе подкрепял отдела. Не, не можеше да се сърдиш на Хюго Менцес.

Макар че това с Марго Грийн бе различна история.

Менцес се приближи.

– Здравей, Франк – обърна се той към охранителя и сложи ръка на рамото му. – Радвам се да те видя тук.

– Аз също, сър – отговори мъжът като се поизправи и изтри от лицето си навъсената физиономия.

– А-а-а! – обърна се Менцес към Нора – Тази нефритова маска е любимият ми експонат в целия музей. Знаеш ли как са я направили толкова тънка? Полирана е ръчно със стръкове трева. Но предполагам, че вече го знаеш.

– Всъщност, да.

Менцес се засмя.

– Разбира се. Какви ги говоря? Отлична работа, Нора. Това ще е връхната точка на шоуто. Може ли да погледам, докато слагаш маската?

– Разбира се.

Тя взе маската с облечените си в ръкавици ръце с известно страхопочитание. Сложи я внимателно в пясъка над главата, където е била откритата и я нагласи с още няколко отмерени движения.

– Една идея по-наляво, Нора.

Тя я премести леко.

– Перфектно. Радвам се, че дойдох навреме, за да видя това нещо. – Той се усмихна, намигна ѝ и продължи да крачи през хаоса, раздвижвайки със самата си поява хората, като ги караше да работят още по-здравно, ако това изобщо бе възможно. Нора трябваше да му признае уменията да общува с подчинените си.

Бе приключила работата, но искаше да провери още веднъж. Тя прехвърли списъка с предмети, сравнявайки със снимката. Разполагаше само с един опит да направи всичко както трябва: след като запечатат сандъка с бронирано нечупливо стъкло, щяха да го отворят чак при закриването на изложбата, след четири месеца.

След като и последната проверка бе направена, незнайно защо съзнанието ѝ се отклони към Бил. Беше се обадил, че отива в Атлантик сити да отразява някаква история и нямаше да се върне до... Тя осъзна, че не беше сигурна кога трябва да се прибере. Звучеше така неопределено. Пък и се бе случило съвсем внезапно. Това ли наистина означаваше да си женен за репортер? Какво стана с убиеца, за когото трябваше да пише? Беше ѝ прозвучал доста странно по телефона – припрян, напрегнат.

Тя въздъхна и поклати глава. Можеше и да е по-добре така, като се

имаше предвид, че едва ли щеше да има време да го види покрай цялата тази лудница около откриването. Всичко, както обикновено, излизаше извън всякакво разписание и Аштън беше във войнствено настроение. Можеше да чуе недоволния му глас, който се извисяваше в един далечен ъгъл на залата.

Охранителят изпусна поредната показна въздишка зад гърба ѝ, прекъсвайки мислите ѝ.

– Само една минутка – каза тя през рамо. – Тръгвам веднага щом го запечатаме. – Погледна часовника си. Беше станало три и половина. А беше тук от шест. Канеше се да остане да работи най-малко до полунощ и всяка минута, която пропиляваше сега, щеше да бъде открадната от съня ѝ в края на деня.

Нора се обърна към майстора, който стоеше наблизко и я чакаше да привърши.

– Готов е за запечатване.

След малко една група от млади мъже, ръководени от майстора, се зае да намества чудовищно тежкото стъкло върху гробницата, като съпровождаше всяко движение с мърморене и ругатни.

– Нора?

Тя се обърна. Беше Марго Грийн. Лош момент, както обикновено.

– Здравей, Марго – каза тя.

– Уау! Красив експонат.

Нора изгледа с ъгълчето на окото си намръщеното лице на охранителя и грачещите работници, които се въртяха около сандъка.

– Благодаря. Както сама виждаш, тук наистина сме под голямо напрежение.

– Да, да, виждам. – Тя се поколеба. – Не бих искала да ти отнемам повече време, отколкото се налага.

Тогава не го прави, помисли си Нора и се опита да изобрази фалшива усмивка върху лицето си. Чакаха я още четири сандъка, които трябваше да подреди и запечата. Не би могла да помогне, но гледаше, докато работниците се бореха да поставят стъклото. Ако го изпуснеха...

Марго пристъпи по-наблизко, като понижи глас:

– Исках да се извиня за острия си коментар на събранието.

Нора се изправи. Това беше неочаквано.

– Беше неуместно. Всичките ти аргументи бяха добре обосновани и напълно в границите на професионализма. Аз бях тази, която се държа непрофесионално. Само дето... – Марго се поколеба.

– Само дето какво?

– Ти си толкова дяволски... компетентна. И логична. Притесни ме.

Нора дори не знаеше как да отговори. Тя погледна съсредоточено Марго, която се бе изчервила от направеното усилие.

– Самата ти също не си лесен противник – каза най-сетне тя.

– Знам. И двете сме доста инатливи. Но инатът е хубаво нещо – особено ако си жена.

Нора не издържа и се усмихна, този път истински.

– Нека да не го наричаме инат. Да го наречем „смелост да отстояваме убежденията си“.

Марго се засмя.

– Да, звучи по-добре. Въпреки, че мнозина биха го нарекли чиста проба проклетия.

– Хей – каза Нора. – И проклетията е хубаво нещо.

– Както и да е, Нора, просто исках да ти кажа, че съжалявам.

– Оценявам извинението ти. Наистина Благодаря, Марго.

– Ще се видим.

Нора спря, за миг забравила в изненадата си сандъка, и се загледа в стройната фигура на Марго, която си проправяше път през неуправляемия хаос на изложбата.

Капитан Лора Хейуърд седеше в пластмасов стол в лабораторията за веществени доказателства на дванайсетия етаж на площад „Полиция“ №1 и правеше съзнателни усилия да не поглежда часовника си. Арчибалд Куинс, шеф на научната секция за изследване на влакна, не спираше: в единия момент се движеше напред-назад около отрупаната с доказателствен материал маса с ръце на гърба, а в следващия жестикулираше бурно. Беше хаотичен, повтарящ се разказ, изпълнен „с много шум и бяс“, но все пак всичко се свеждаше до един лесно разбираем факт: човекът не разполагаше с абсолютно нищо.

Куинс спря по средата на крачката си и се обърна към нея. Беше висок, костелив човек и сякаш се състоеше само от ъгли и ръбове.

– Позволете ми да обобщя.

Слава богу, помисли си Хейуърд. Най-после се виждаше светлина в края на тунела.

– Бяха открити само шепя влакна, внесени на местопрестъплението откъм. Няколко бяха залепнали върху въжето, използвано за връзване на жертвата; другите намерихме на дивана, където Дюшам е бил сложен преди смъртта си. Оттук можем логично да предположим, че съществува обмяна на влакна между убиеца и сцената на убийство. Така ли е?

– Така е.

– Тъй като всички влакна бяха еднакви – по дължина, състав, начин на усукване и тъй нататък – можем да допуснем, че става въпрос за по-скоро първични, отколкото вторични пренасания. С други думи – това по-скоро са влакна от дрехите на убиеца, отколкото влакна, които са попаднали случайно върху дрехите му.

Хейуърд кимна, като се насилваше да внимава. През целия ден, докато се занимаваше с работата си, бе изпитвала много странно чувство: сякаш плува, носи се откъсната, вън от собственото си тяло. Не знаеше дали това се дължи на изтощението или на рязкото, неочаквано напускане на Д'Агоста. Искаше ѝ се да се вбеси от това, но кой знае защо не можеше да изпита гняв – само скръб. Питаше се къде ли е той, какво прави сега. И още по-настойчиво се питаше как според него едно толкова хубаво нещо можеше да се обърка така.

– Капитане?

Хейуърд осъзна, че във въздуха е увиснал въпрос, а тя не отговаря.

– Извинете?

– Казах: искате ли да видите проба?

Тя се изправи.

– Разбира се.

– Става дума за изключително фино влакно от животински произход, каквото никога досега не съм виждал. Идентифицирахме го като извънредно рядък вид кашмир, съчетан с малък процент мохер. Много, много скъп. Както ще забележите, двата типа влакна са били боядисани в черно, преди да бъдат изпредени заедно. Но вижте сама. – И като отстъпи назад, Куинс посочи към стереоскопичния микроскоп, който стоеше встрани от лабораторната маса.

Хейуърд пристъпи напред и погледна през окуляра. Срещу светъл фон бяха разпилени половин дузина тънки черни нишки – лъщящи и много гладки.

Много, много скъпи. Въпреки, че все още чакаше психолог, за да изнесе профила на убиеца, няколко неща бяха вече съвсем очевидни: той – или може би тя – беше много изтънчен, високо интелигентен и разполагаше със средства.

– Боята също не може да бъде идентифицирана. Произведена е от естествено растително багрило, а не от синтетични препарати, но все още не сме в състояние да открием оцветяващия агент. Няма го в нито една база данни, които проверихме. Най-много се приближава до един рядък вид боровинка, която расте по склоновете на Тибет и се използва от местните жители и шерпи.

Хейуърд се дръпна от микроскопа. Докато слушаше, нещо погъделичка съзнанието ѝ. Притежаваше отлични инстинкти и обикновено този лек гъдел означаваше, че две парчета от пъзела започват да си идват на мястото. Но в този момент не можеше да съобрази кои точно могат да бъдат те. Вероятно бе по-уморена, отколкото си мислеше. Трябваше да се прибира, да вечеря рано и след това да се опита да поспи.

– Въпреки, че са много фини, влакната са изключително здраво изпредени – каза Куинс. – Знаете ли какво означава това?

– Извънредно мека и удобна дреха?

– Да Но не това е важното. Такава дреха не се изтъква лесно. И обикновено не се скубе. Оттук и малкият брой влакна.

– И може би свидетелство за борба.

– Така мисля и аз. – Куинс се намръщи. – По правило фактът, че материята е необичайна, е важен за изследователя на влакната. Това помага за идентифицирането на заподозрения. Но тук става въпрос за

толкова необичайна материя, че в крайна сметка се получава обратното. В базите данни за текстилни влакна не се откри нищо подобно. А има и друго странно нещо: възрастта на влакното.

– Каква е?

– Тестовете ни сочат, че материята е била изтъкана предки най-малко двайсет години. Все още няма свидетелства, че самата дреха е стара. Влакната не са изтрити. Няма никакво избеляване или повреждане, което би могло да се очаква след дългогодишно използване и химическо чистене. Сякаш материята е излязла от магазина едва вчера.

Куинс най-сетне млъкна и събра длани като за молитва.

– И? – попита Хейуърд.

– Това е. Както казах, всичките ни изследвания удрят на камък. Проверихме текстилните фабрики, производителите на дрехи, всичко. Чуждестранни и наши. Същото е като с въжето. От всичко, което можахме да научим, изглежда сякаш този плат е произведен на луната.

От всичко, което можахме да научим?

– Съжалявам, но това просто не е достатъчно. – Умората и нетърпението придадоха на тона ѝ внезапна острота. – Имаме само шепа доказателства по този случай, д-р Куинс, а тези влакна са едно от най-важните. Сам казахте, че материята е изключително рядка. Ако вече сте проверили фабриките и заводите, значи би трябвало да проверявате и частните шивачи.

При това смърмяне Куинс се отдръпна. Неговите големи, влажни като на куче очи примигаха обидено.

– Но, капитан Хейуърд, всички шивачи в света, това ще е направо като да търсиш игла в...

– Ако материята е толкова фина, както казвате, тогава ще се наложи да се свържете само с най-първокласните и скъпи шивачи. И само в три града: Ню Йорк, Лондон и Хонг Конг.

Хейуърд осъзна, че диша тежко и че гласът ѝ е придобил истерични нотки.

Успокой се, каза си тя.

Неловката тишина, която легна в лабораторията, бе нарушена от тактично прокашляне. Тя се извърна и видя капитан Сингълтън, който стоеше на вратата.

– Глен – каза тя, питайки се от колко ли време е там.

– Лора – кимна Сингълтън. – Имаш ли нещо против да поговорим?

– Разбира се, че не. – Тя се обърна към Куинс. – Ще очаквам утре да ми докладвате. – След което последва Сингълтън навън.

– Какво става? – попита тя, когато спряха в оживения коридор. – Почти е време за планьорката на Рокър.

Сингълтън не отговори веднага. Беше облечен в елегантен раиран костюм цвят екрю и въпреки че беше късен следобед, бялата му вратовръзка бе толкова безупречна, сякаш току що я бе вързал.

– Обади ми се специален агент Карлтън от нюйоркския клон на Бюрото – каза той, побутвайки я настрани от движението. – Той работеше по искане от Куонтико.

– И какво е искането?

– Чувала ли си името Майкъл Декър?

Тя се замисли за миг и поклати глава.

– Беше от най-големите шефове във ФБР, живееше в шикозен квартал в района на Вашингтон. Бил е убит вчера. Пронизан през устата с щик. Отвратителна работа, и както можеш да си представиш, ФБР са се вкопчили в случая със зъби и нокти. Проверяват колегите на Декър, опитват се да разберат дали може да е някой от миналото му, който е имал сметки за уреждане. – Сингълтън сви рамене. – Изглежда един от колегите му и негов най-близък приятел е бил човек с името Пендъргаст.

Хейуърд го погледна сепнато.

– Агент Пендъргаст?

– Именно. Ти работи с него по убийството на Кътфорт, нали?

– Той се беше включил малко по-рано от мен.

Сингълтън кимна.

– Тъй като агент Пендъргаст почина наскоро – въпреки, че тялото му така и не беше открито, – Карлтън ме помоли да поразпитам някои негови партньори в НПУ. Да проверя дали някога е говорил за Декър, дали е споменавал Декър да е имал врагове. Предположих, че може да знаеш нещо.

Хейуърд се замисли за момент.

– Не, Пендъргаст никога не е говорил за Декър пред мен. – Тя се поколеба. – Но можеш да попиташ лейтенант Д'Агоста, който работеше с него върху поне три случая през последните седем години.

– Така ли?

Хейуърд кимна, като се надяваше изражението ѝ да е останало професионално неутрално. Сингълтън поклати глава.

– Въпросът е, че не мога да намеря Д'Агоста. Не се е явявал от преди обяд, никой друг, работещ по неговия случай, не го е виждал. А по някаква причина не можем да се свържем с него по радиостанцията му.

Случайно да знаеш къде е? – Докато Сингълтън говореше, гласът му остана подчертано неутрален, а очите му се спираха разсеяно върху минаващите порай тях хора.

В този момент тя разбра, че той знаеше за нея и Д'Агоста. Почувства внезапно смущение. Значи не е било голяма тайна, както си мислехме. Запита се кога ли Сингълтън щеше да научи, че Д'Агоста се е изнесъл.

Тя облиза устните си.

– Съжалявам. Нямам представа къде може да е лейтенант Д'Агоста.

Той се поколеба.

– Значи Пендъргаст никога не ти е споменавал за Декър?

– Никога. Той наистина беше от хората, които си крият картите, никога не говореше за никого, най-малко пък за себе си. Съжалявам, че не мога да помогна повече.

– Както казах, вероятността бездруго беше малка. Да оставим ФБР сами да се погрижат. – Той най-накрая я погледна. – Да ти взема ли една чаша кафе? Имаме още няколко минути до започването на онази среща.

– Не, благодаря. Налага се първо да звънна на няколко места.

Сингълтън кимна, стисна ръката ѝ и тръгна.

Хейуърд замислено го проследи с поглед как се отдалечава. После бавно се обърна и се насочи към офиса си. В този момент всичко друго изчезна: разговорите, хората, с които се разминаваше; дори прясната и мъчителна болка в сърцето.

Беше направила връзката.

Уилям Смитбак Младши крачеше из разкошната си стая на третия етаж в „Ривър Оукс“. Трябваше да признае, че Пендъргаст е бил прав: мястото беше прекрасно. Стаята му беше луксозно обзаведена, макар и в стил, който си бе отишъл с викторианците: тъмни тапети от мачкано кадифе, огромно легло с балдахин, тежка махагонова мебелировка. По всичките четири стени висяха картини в позлатени рамки: натюрморт с плодове в купа; залез над океана; пасторален пейзаж с крави и копи сено. Всички бяха масло, не бяха репродукции. Всъщност, нищо не бе заковано за пода или стените, но Смитбак бе забелязал липсата на остри предмети и чувстваше обида, че коланът и вратовръзката му бяха свалени при влизането. Също така се набиваше на очи подчертаната липса на телефон.

Той се приближи към големия прозорец и замислено се загледа навън. Валеше сняг, едрите пухкави снежинки се блъскаха в стъклото. Отвън, в гаснещата светлина, се виждаше широка поляна, граничеща с жив плет и градини, в момента потънали под тежки преспи. Градините бяха заобиколени от висока каменна стена, отвъд която имаше гори и лъкатушещ път, свързващ планината с най-близкия град, на девет километра оттук. Върху прозореца нямаше решетки, но по всичко личеше, че малките плътни оловни стъкла трудно биха били разбити.

Просто от инат, той се опита да отвори прозореца. Макар да не се забелязваше никаква ключалка, прозорецът отказа да помръдне. Смитбак опита по-силно. Нищо. Той се обърна и тръсна глава.

„Ривър Оукс“ беше огромно имение, кацнало върху по-ниските върхове на Кетскилс: провинциалното убежище на комодор Корнелиъс Вандербилт от дните преди Нюпорт сега бе превърнато в приют за душевноболни от привилегированата класа. Санитарите и сестрите носеха дискретни черни униформи вместо обичайните бели и бяха готови да удовлетворят всяка нужда на „гостите“. С изключение на незначителните задължения и часовете за терапия, той нямаше разписание. И храната беше фантастична: Смитбак, чието задължение бе да помага в кухнята, бе разбрал, че главният готвач е носител на Cordon Bleu, най-високото признание, което би могъл да получи за кулинарните си умения.

Въпреки всичко, Смитбак се чувстваше нещастен. През няколкото часа, прекарани тук, той се бе опитал да се успокои, че всичко това е за

негово добро, че тук ще се търкаля в невъобразим лукс. Това бе такъв стил на живот, който при други обстоятелства би приел с отворени обятия. Казваше си, че трябва да се отнася към това като към драма, която един ден може да превърне в книга. Изглеждаше невероятно някой да иска да го убие.

Но този разговор със самия себе си вече заплашваше да се изтърка. В момента на идването си тук той все още беше замаян от високоскоростното преследване, бе занемял от внезапността, с която животът му се бе преобърнал. Но сега имаше време да помисли. Доволно много време. И въпросите – мрачните хипотези – продължаваха да прииждат.

Каза си, че поне няма защо да се тревожи за Нора. Докато се движеше по магистрала Ню Йорк ѝ беше звъннал, използвайки телефона на Пендъргаст, като съчини историята, че „Таймс“ го изпраща със секретна задача в Атлантик сити, за да отрази казино-скандал, и известно време няма да може да се свързва с никого. Имаше уверенията на Пендъргаст, че Нора е в безопасност, а не знаеше случай, в който Пендъргаст да е грешал. Изпитваше вина, че лъже Нора, но в края на краищата го правеше за сигурността ѝ, пък и можеше да ѝ го обясни по-късно.

Работата беше онова, което измъчваше съзнанието му. Добре, да речем, че в редакцията повярват, че е болен – беше сигурен, че Пендъргаст ще бъде убедителен. Но междувремето Хариман щеше да си царува на воля. Смитбак знаеше, че когато най-накрая се върне след „възстановяването“ си, щеше да е късметлия да получи дори историята за „Ухажора“.

А най-лошото беше, че изобщо не знаеше колко време може да се наложи да остане тук.

Той се обърна и закричи отново из стаята, почти обезумял от тревога.

В този момент на вратата леко се почука.

– Какво има? – каза той раздразнено.

Една възрастна сестра провря слабата си глава в стаята, гарвановочерната ѝ коса бе прибрана отзад в строг кок.

– Вечерята е сервирана, господин Джоунс.

– Ще дойда веднага, благодаря.

Едуард Джоунс, разстроеният син на инвестиционен банкер от Уолстрипт, нуждаещ се от спокойствие, почивка, малко разпускателна терапия и изолация от трескавия свят навън. Наистина му се виждаше много странно да играе Едуард Джоунс, да живее на място, където всички го мислят за някой друг. И по-специално, че не е съвсем наред в главата.

Само познатият на Пендъргаст, директорът на „Ривър Оукс“ – някой си д-р Тисандър – знаеше истината. Смитбак го бе мернал, докато Пендъргаст се занимаваше с документите за настаняване; все още не му се бе удала възможност да разговарят лично.

Той излезе и затвори вратата след себе си – върху вратите нямаше никакви ключалки – и тръгна по дългия коридор. Стъпките му не създаваха никакъв шум по дебелия розов килим. Коридорът беше облицован в лакиран махагон на шарки, по-тъмен на резбованите фризове. И още маслени картини по стените. Единственият звук бе стенанието на вятъра отвън. Огромното имение изглеждаше обвито в свръхестествена тишина.

Коридорът извеждаше до широка площадка с голямо стълбище. Той дочу ниски гласове иззад ъгъла и, воден от инстинктивното любопитство на репортера, забави крачка.

– ... Не знам колко време още мога да издържа да работя в тази лудница – произнесе груб мъжки глас.

– О, стига си се оплаквал – долетя втори, по-висок глас. – Работата е лека, добре плащат. Храната е страхотна. Лудите са мили и кротки. Какво, по дяволите, не му е наред на положението?

Бяха двама от санитарите. Смитбак спря, неспособен да се удържи, и се заслуша.

– Не му е наред това, че е на майната си. На върха на планина, посред зима, наоколо няма нищо освен дървета. Бърка ти в мозъка.

– И току виж си се върнал като „гост“. – Вторият санитар се изкикоти силно.

– Не, сериозно ти говоря. – Гласът звучеше обидено. – Познаваш ли госпожица Хевисхъм?

– Откачалката Нели? Какво за нея?

– Как все се оплаква, че вижда хора, които не са тук.

– Всички на това шибано място виждат хора, които не са тук.

– Е добре, тя ме накара аз също да видя нещо. Стана днес рано следобед. Отивах към петия етаж, когато случайно погледнах през прозореца на стълбището. Там имаше някой, мога да се закълна. Отвън, в снега.

– Да бе, как не!

– Казвам ти, видях го. Тъмна фигура, движеше се между дърветата. Но когато погледнах отново, беше изчезнал.

– Аха. И колко чашки „Джак Даниелс“ беше обърнал преди това?

– Нито една. Така е, както ти казвам, това място е...

Смитбак, който се бе придвижил предпазливо до края на коридора,

загуби равновесие и залитна към площадката. Двамата мъже в черни униформи изведнъж се дръпнаха встрани, а израженията им се стопиха в безстрастни маски.

– Можем ли да ви помогнем, господин... господин Джоунс? – попита единият.

– Не, благодаря. Просто слизам до трапезарията. – И Смитбак продължи надолу по широкото стълбище с цялото достойнство, което можа да събере.

Трапезарията представляваше обширно помещение на втория етаж, което напомняше на Смитбак мъжки клуб на Парк авеню. Имаше най-малко петдесет маси, но залата беше толкова голяма, че спокойно би могла да побере още дузина. Всяка маса бе покрита с колосана ленена покривка и подредена с блестящи сребърни прибори. От тавана висяха искрящи полилеи. Независимо от изисканата обстановка, изглеждаше направо варварско да ядеш вечерята си в пет след обед. Вече имаше седнали гости около някои от масите, хранеха се методично, бърбеха тихо или гледаха унило в нищото. Други се тътреха бавно към местата си.

О, Господи, помисли си Смитбак. Вечерята на живите мъртъвци. Той се огледа.

– Господин Джоунс? – Отнякъде изникна един санитар, раболепен като метр д'отел, със същата самодоволна усмивка на превъзходство зад маската на сервилност. – Къде ще благоволите да седнете?

– Ще опитам ей там – каза той и посочи една маса, току що заета от мъж, който мажеше франзела с масло. Той бе безупречно облечен: скъп костюм, снежнобяла риза, красива копринена вратовръзка, и изглеждаше най-нормалният сред групата. Той кимна на Смитбак, когато журналистът се настани на стола отсреща.

– Роджър Трокмортън – представи се мъжът и подаде ръка. – Очарован съм да се запознаем.

– Едуард Джоунс – отвърна Смитбак, поласкан от сърдечното посрещане. Той взе менюто от келнера и въпреки усилието си бързо бе погълнат от дългия списък с предложения. Най-сетне се спря не на едно, а на две основни ястия – камбала а'ла Морни и вратна пържола от младо агне – заедно със салата от аругула с яйца от дъждосвирец в аспик. Той отбеляза избора си върху картата до мястото си за сядане и я подаде заедно с менюто на келнера; след това отново се обърна към Трокмортън. Беше приблизително на годините на Смитбак и изглеждаше поразително добре с грижливо сресалата си руса коса и ухаещ леко на скъп афтършейв. Нещо в него напомни на Смитбак за Брайс Хариман; около него

се разнасяше същият полъх на благороднически титли и много пари.

Брайс Хариман...

Уловил изпитателния поглед на мъжа отсреща, Смитбак с голямо усилие прогони образа от съзнанието си.

– Е – произнесе той, – какво ви води тук? – Едва след като зададе въпроса, осъзна колко неуместен е той.

Но не изглеждаше мъжът да го е възприел погрешно.

– Вероятно същото, което и вас. Луд съм. – После се усмихна, за да покаже, че се шегува. – Сериозно, малко съм изнервен и баща ми ме изпрати тук за кратка ... ъ-ъ-ъ... почивка. Нищо сериозно.

– От колко време сте тук?

– Няколко месеца. А вас какво ви води насам?

– Същото. Почивка. – Смитбак се замисли за някакъв начин да насочи разговора в друга посока. Всъщност, за какво си говорят лудите? Спомни си, че пълните откачалки ги държаха в тихото отделение, което се намираше в друго крило. Гостите тук, в главната част на имението, бяха просто „разстроени“.

Трокмортън сложи хлебчето си в една чиния и предвзето попи устните си с платнената салфетка.

– Едва днес пристигнахте, нали?

– Точно така.

Келнерът донесе питиетата им – чай за Трокмортън и доматен сок за Смитбак, който се дразнеше, че не може да получи обичайния си малцов скок. Очите му отново се плъзнаха по залата. Всички тук се движеха така апатично, говореха толкова тихо: изглеждаше като банкет на забавен кадър. Исусе Христе, не мисля, че ще мога да понеса това още дълго. Опита се да си напомни думите на Пендъргаст – че той е мишената на убиец, че пребиваването му тук осигурява безопасност не само на него, но също и на Нора. Дори и за краткия му престой тук положението бе трудно поносимо. Защо би го преследвал опасен килър? Нямаше смисъл. Като нищо. Мерцедесът и куршумът можеше да са предназначени за Пендъргаст, не за него. Пък и Смитбак знаеше как да се оправя. Беше попадал в рисковани ситуации и преди – някои от тях наистина рисковани...

Той за пореден път върна мислите си обратно към сътрапезника си.

– И така, какво... какво мислите за това място? – попита той малко недоцялано.

– О, старата бърлога всъщност не е толкова лоша – При тези думи в очите му блесна весело пламъче, което накара Смитбак да помисли, че

той може и да е намерил сродна душа.

– Не е ли твърде изморително всичко това? Да не излиза човек навън?

– През есента беше по-приятно, разбира се. Местността е величествена. Признавам, снегът ни задържа вътре, но всъщност къде толкова има да „излизаме“?

Смитбак се опита да смели думите му.

– Е, с какво се занимавате, Едуард? – попита Трокмортън. Смитбак преговори наум „брифинга“ на Пендъргаст.

– Баща ми е инвестиционен банкиер. Уолстрийт. Работя за фирмата му.

– И моето семейство е на Уолстрийт.

На Смитбак му просветна.

– Не сте онзи Трокмортън, нали?

Мъжът се усмихна.

– Боя се, че да. Или поне – един от тях. Ние сме доста голямо семейство.

Келнерът се върна с основните ястия – североамериканска пъстърва за Трокмортън и двойката блюда – камбала и агнешко за Смитбак. Трокмортън хвърли поглед към преливащите порции на сътрапезника си.

– Мразя да гледам хора без апетит – рече той. Смитбак се разсмя. Този приятел въобще не беше луд – поне от това, което се виждаше.

– Никога не пропускам безплатен обяд. – Той вдигна ножа и вилицата си и ги заби в камбалата. Чувстваше се все по-добре. Храната беше великолепна. А и този Роджър Трокмортън изглеждаше доста свестен. „Ривър Оукс“ можеше да се окаже достатъчно поносима за някой и друг ден, ако имаше с кого да си говори. Разбира се, налагаше се да внимава да не се разкрие.

– Какво правят по цял ден хората тук? – смутолеви той с уста, пълна с риба.

– Моля?

Смитбак преглътна.

– Как си прекарвате времето?

Трокмортън се изкиска.

– Водя си дневник и пиша поезия. Отвреме навреме се опитвам да съм в крак с пазара. Когато времето е хубаво, обичам да се разхождам из околностите.

Смитбак кимна и набоде друго парче риба.

– А вечерите?

– Ами-и-и... в салона на първия етаж има билиардни маси, а в библиотеката може да се играе бридж или вист. Има и шах – забавно е, когато успея да си намеря партньор. Но голяма част от времето просто чета. Напоследък – главно поезия. Миналата вечер например започнах „Кентърбърийски разкази“. Наистина великолепна поема.

Смитбак кимна одобрително.

– Любимата ми част е Разказът на мелничаря.

– Струва ми се, че аз най-много обичам Пролога. Пълен е с толкова надежда за обновление, за възраждане.

Трокмортън се облегна назад в стола си и цитира началните строфи:

– „Когато с благи дъждове април/ бе мартенската жажда утолил/ и беше влял във всяка суха жила/ на пролетта живителната сила...“

Смитбак се насили да си спомни Пролога и успя да изцеди няколко стиха.

– Какво ще кажете за това: „Така се случи, че на път за там/ край Саутуерк във хана неголям/ веднъж за малко спрях да си почина...“

– „... ловейки риба, а зад гърба ми – спечена земя“. (Из „Пуста земя“ – Т.С. Елиът. – Б.пр.)

На Смитбак, който бе насочил цялото си внимание към агнешкото, му отне известно време да регистрира промяната.

– Един момент. Това не е Чосър, това е...

– „Пфу угасвай, свещице кратка!“ (Из „Макбет“ – У Шекспир. – Б.пр.) – Трокмортън се изправи вдървено, беше целият внимание.

Смитбак спря, докато се опитваше да набоде парче месо на вилицата си и усмивката замръзна на лицето му.

– Моля?

– Чухте ли нещо току що? – Трокмортън отново се заслуша, наклони глава на една страна.

– Ами-и-и... не.

Трокмортън отново наклони глава.

– Да, ще се погрижа незабавно.

– За какво ще се погрижите?

Мъжът го погледна раздразнено.

– Не говорех на вас.

– О, съжалявам.

Трокмортън стана, попи устните си и прилежно сгъна салфетката.

– Надявам се, че ще ме извините, Едуард, но имам бизнес среща.

– Разбира се – кимна нервно Смитбак, усещайки скованата усмивка върху устните си.

– Да. – Мъжът се наведе напред и произнесе със заговорнически шепот: – Не мога да не призная, че това е ужасна отговорност. Но когато Той дойде и ни призове, кои сме ние, че да откажем?

– „Той“?...

– Господ Бог. – При тези думи той се изправи отново и разтърси ръката на Смитбак. – За мен бе удоволствие. Надявам се скоро пак да се видим.

И излезе с наперена походка от залата.

25

Д'Агоста се прокрадваше бавно през приличното на пещера пространство на отдел „Убийства“ и се чувстваше малко гузно. Въпреки, че беше лейтенант в НПУ и имаше карт-бланш да се движи из залите на площад „Полиция“ №1 свободно, той все пак имаше чувството, че е шпионин на вражеска територия.

Трябва да знам повече, беше казал Пендъргаст. Дори най-малкият, най-незначителният детайл може да се окаже жизненоважен. Кристално ясно беше какво има предвид Пендъргаст: нуждаеше се от досието на Чарлз Дюшам. Също толкова ясно бе, че очакваше Д'Агоста да му го достави.

Само дете не се оказа толкова лесно, колкото Д'Агоста първоначално си мислеше. Едва от два дни бе на работа и му се налагаше да прекарва повече време отколкото предполагаше в наваксване по случая с „Ухажора“. С всяко престъпление изглежда работата ставаше по-дебела: за краткото време, в което бе отсъствал, онзи изглежда бе ограбил други три банкомата. А сега с убийството на Дюшам оставаха още по-малко хора, които да се занимават с него. Координирането на екипите от по двама души и разговорите с мениджърите на пострадалите банки гълтаха много време. Истината беше, че той пренасочваше повече от работата, отколкото би трябвало и беше много назад с разпитите на потенциалните свидетели. Но в ушите му непрекъснато звучеше настойчивият глас на Пендъргаст, който го подканяше: трябва да работим бързо, Винсънт. Преди той да убие отново.

И въпреки всичко, макар да бе прахосал ценни часове за работа в прехвърляне на онлайн сведения за убийството на Дюшам, в базата данни за широк достъп не бяха останали много неща, които той вече да не знае – или до които самият Пендъргаст да не е имал достъп с лаптопа си. Нямахше как – трябваше да вземе досието по случая.

В лявата си ръка носеше тесте листи: вчерашните разпити на възможни очевидци на „Ухажора“, които бе взел по-скоро за камуфлаж. Той погледна часовника си. Шест без десет. Огромната стая продължаваше да гъмжи от хора – полицейски служители си бърбеха на малки групички, други говореха по телефона, или – най-вече – тракаха на компютър. Даваха двайсет и четири часово дежурство седем дни в седмицата и във всеки участък бе сигурно, че ще намериш – по всяко време на

денонощието – поне един човек, който да седи на бюрото си и да пише усилено. Изглежда по-голямата част от живота на ченгетата отиваше за писмена работа, а никъде другаде нямаше толкова, колкото в отдел „Убийства“.

Но Д'Агоста нямаше нищо против цялата тази суматоха. Всъщност, даже бе добре дошла за него. Ако не друго, то поне не правеше впечатление. Важното беше, че Лора Хейуърд не бе в офиса си. Беше четвъртък и комисар Рокър провеждаше редовната си планьорка. Благодарение на Дюшам Лора със сигурност щеше да е там.

Той погледна малко виновно към отсрещния край на залата. Виждаше широко отворената врата на кабинета ѝ, отрупаното с листи бюро. При гледката на бюрото в слабините го прониза електрически ток. Не много отдавна същото това бюро двамата бяха използвали за нещо различно от писмена работа. Той въздъхна. Но, разбира се, по онова време офисът ѝ се намирал на горния етаж. А и толкова неща се бяха случили оттогава – повечето от тях лоши.

Отмести очи и се огледа. Отдясно стояха редица празни бюра, с табелки с имената на служителите и с компютърен терминал отстрани. Отпред и по протежение на лявата стена се виждаха най-малко дузина хоризонтални рафтове за папки, подредени от пода до тавана. Те съдържаха досиетата на всички горещи случаи в отдел „Убийства“.

Добрата новина беше, че случаят „Дюшам“ е един от тях. Всички по-стари, изоставени случаи бяха на съхранение, което означаваше регистриране и отрегистриране, а това на свой ред водеше до редица проблеми със защитната програма. Лошата новина беше, че тъй като ставаше въпрос именно за горещо досие, той трябваше да прегледа доказателствата точно тук, пред очите на целия отдел.

Отново се озърна. Чувстваше се абсурдно открит. Колебанието е това, което ще те довърши тук, приятел, каза си той. Насили се да се движи колкото е възможно по-бавно и небрежно и се приближи до рафтовете. За разлика от другите отдели, които подреждаха досиетата си по пореден номер, „Убийства“ сортираше горещите случаи по последното име на жертвата. Той забави крачка още повече, като тайно хвърляше поглед на табелките. ДА-ДЕ; ДЕ-ДО; ДО-ДЪ.

Ето. Д'Агоста спря пред съответния рафт и дръпна чекмеджето. Пред очите му се разкриха дузина зелени папки. Боже господи, колко горещи убийства разследват тия?

Настъпи моментът да се действа бързо. Като обърна гръб на редиците с бюра, той започна да прехвърля папките отляво надясно с

показалец. Донатели, Донато, Донаци... какво, да не беше седмица на мафията в отдел „Убийства“? Доусън.

Дъгинс. Нямахте други.

О, по дяволите!

Д'Агоста спря с пръст върху досието на Рандъл Дъгинс. Единственото, за което не му се мислеше, бе вероятността папката със случая „Дюшам“ да не е в чекмеджето.

Дали не беше у Лора? Би ли могла да го е оставила на бюрото си, когато е отишла на срещата с Рокър? А може би беше у някой от детективите ѝ?

Каквото и да бе случаят, той бе прецакан. Щеше да се наложи да се връща отново някой друг път – в някоя друга смяна, тъй че да не събужда подозрения у същата група. Но кога друг път би могъл да дойде и отново да е сигурен, че Лора няма да е тук? Тя бе работохоличка, щеше да е в отдела почти по всяка време на денонощието. Особено сега, когато нямаше причина да си е вкъщи.

Д'Агоста усети как раменете му се свеждат. Въздъхна и отдръпна ръка от папката, подготвяйки се да затвори чекмеджето.

При това движение той забеляза папката пред тази на Рандъл Дъгинс. На нея бе написано: Чарлз Дюшам.

Ей това се казва удар! Сигурно в бързината някой ѝ е объркал мястото.

Д'Агоста я измъкна от чекмеджето и започна да я прелиства. Беше по-тежка, отколкото бе очаквал. Лора се бе оплакала от оскъдните доказателства. Но тук трябваше да има поне дузина дебели документи: анализ и сравнение на пръстови отпечатьци, доклад за разследването, доклади от разпитите, резюмета от показанията, доклади от веществените доказателства, токсикологични и лабораторни доклади. На Хейуърд ѝ дай да документира гадни случаи.

Беше се надявал да хвърли един бърз поглед върху всичко, да върне обратно папката, после да намери Пендъргаст и да му докладва устно. Но тук се съдържаша много повече неща. Нямахте избор: трябваше да снима всичко и то бързо.

Като се движеше колкото е възможно по-небрежно, той затвори чекмеджето и се огледа наляво и надясно. В средата на стаята стоеше голяма фотокопирна машина, но бе заобиколена от бюра. След миг до нея приближи един полицай и се приготви да я използва. Да изнесе папките извън сградата и да ги копира някъде другаде не можеше да става и дума: беше твърде рисковано. Но големи отдели като „Убийства“

обикновено разполагаша с няколко копирни машини. Тук някъде, и то наблизко, трябваше да има и друга. Но къде, по дяволите, беше?

Тук. При отсрещната стена, близо до офиса на Хейуърд и охладителя за вода стоеше един копир.

Д'Агоста бързо се приближи до него. Работеше, освен това не се искаше код за достъп, за да бъде използван: където му, каквото и да беше, не го изостави и този път. Но трябваше да побърза: приближаваше шест, а планьорката на Рокър нямаше да продължи чак толкова дълго.

Той стовари папката на края на копирната машина, като сложи материалите по случая с „Ухажора“ най-отгоре. В случай, че го прекъснат, бе решил да започне с най-важното – доклада на разследващия случая служител – и да действа оттам нататък. Извади доклада от папката и се зае да го преснима.

Минутите се нижеха бавно. Може би заради високата купчина листи, или пък защото тази машина бе далече от бюрата на служителите, никой не дойде насам. Снима лабораторните резултати, доклада от токсикологията, анализа на пръстови отпечатащици и показанията, като се стараше да работи колкото е възможно по-бързо и слагаше готовите копия под материалите за „Ухажора“.

Погледна отново часовника си. Вече минаваше шест и петнайсет. Трябваше веднага да се изнася: Лора можеше да се появи всеки момент...

В този миг един лейтенант от отдела – в когото Д'Агоста разпозна един от най-доверените помощници на Хейуърд – изникна в другия край на помещението. Това беше знак, че трябва да напусне. Като свърши с последния доклад, той отново подреди пресниманите копия в стегнатата купчина и се върна да остави папката в чекмеджето. Не бе успял да преснима всичко, но разполагаше вече с най-важните документи. Това, заедно с доказателствата от Ню Орлиънс, с които се бе снабдил Пендъргаст, щеше да свърши голяма работа. Той затвори чекмеджето и започна да си проправя път към изхода, придавайки на походката си разсеяна небрежност.

Придвижването му напред отне цяла вечност. Очакваше да види как Лора Хейуърд всеки момент се появява на вратата. Най-сетне се добра до относително безопасния централен коридор. Сега въпросът бе да стигне до асансьора, който се намираще право напред.

Коридорът бе сравнително празен, а пред асансьора не чакаше никой. Той се приближи и натисна долното копче. След миг спускащият се асансьор извънтя и той пристъпи напред.

В кабинката нямаше никого, освен един човек: Глен Сингълтън.

В първия момент Д'Агоста остана неподвижен, прикован от изненада. Това е кошмар, помисли си той: такива неща просто не се случват в реалния живот.

Сингълтън се обърна към него хладно и спокойно:

– Задържах асансьора, Винсънт – каза той.

Д'Агоста побърза да влезе. Сингълтън натисна бутона и вратата се затвори с леко съскане.

Сингълтън изчака да потеглят преди да заговори.

– Току що излизам от срещата с Рокър.

Д'Агоста се наруга наум. Трябваше да се досети, че Сингълтън ще прояви внимание към събирането; очевидно не разсъждаваше трезво.

Сингълтън отново го погледна, но не каза нищо повече, нямаше нужда. Все пак какво правиш тук, говореха очите му.

Д'Агоста мислеше бързо. Беше прекарал последните два дни, мъчейки се всячески да избягва Сингълтън и този въпрос. Каквото и да кажеше, трябваше да прозвучи достатъчно правдоподобно.

– Подочух, че един детектив от отдел „Убийства“ може да се е оказал неволен свидетел пост фактум на последния удар на „Ухажора“ – каза той. – Реших да отделя няколко минутки и да проверя. – И той вдигна купчината листи, сякаш да подчертае думите си.

Сингълтън бавно кимна. Това звучеше достоверно и същевременно разтегливо, за да позволи на Д'Агоста място за лавиране.

– И как каза, че се казва детективът? – попита Сингълтън благо.

Д'Агоста запази изражението си, като се стараше да не покаже никаква изненада или съмнение. Той си представи редиците празни бюра, покрай които току що бе минал, опитвайки се да си припомни имената на табелките.

– Детектив Конте – отговори той. – Майкъл Конте.

Сингълтън кимна отново.

– Но го нямаше – продължи Д'Агоста. – Следващия път просто ще звънна.

За миг настъпи тишина, докато асансьорът слизаше.

– Не си чувал за един агент от ФБР на име Декър, нали? – попита Сингълтън.

За втори път Д'Агоста трябваше да не позволи на изненадата да се изпише върху лицето му.

– Декър? Не мисля. Защо?

– Бил е убит в къщата си в предградията на Вашингтон онзи ден.

Изглежда е бил добър приятел на специален агент Пендъргаст, с когото знам, че сте работили, преди да изчезне. Някога Пендъргаст споменавал ли е за Декър – например за някои врагове, които може да е имал?

Д'Агоста се престори, че напруга паметта си.

– Не, не мисля, че го е правил.

Отново тишина.

– Радвам се да те видя отново на работа – продължи Сингълтън, – защото от известно време получавам сведения за задачи, оставени без внимание през последните два дни. Наполовина свършена или изобщо несвършена работа. Често прехвърляне на друго, без нужда.

– Сър – каза Д'Агоста. Всичко това беше истина, но той остави в гласа му да се прокрадне малко справедливо възмущение. – Опитвам се да наваксам колкото може по-бързо. Но има много работа.

– Чух също така, че вместо да работиш по „Ухажора“, ти разпитваш прекалено много за убийството на Дюшам.

– Дюшам? – повтори Д'Агоста – Това е необичаен случай, капитане. Предполагам, че проявявам толкова любопитство, колкото и всеки друг.

Сингълтън кимна отново, още по-бавно. Притежаваше уникален начин да оставя изражението си да съобщава мислите му вместо да ги изрече и точно сега изражението му казваше: ти си много по-любопитен, отколкото всеки друг. Но той отново промени курса:

– Да се е случило нещо с радиостанцията ти, лейтенант?

По дяволите. Д'Агоста умишлено я бе оставил изключена този следобед с надеждата да избегне точно такъв кръстосан разпит. А би трябвало да се досети, че това ще възбуди само по-големи подозрения.

– Казано честно, днес изглежда връзката не е много добра – отговори той, потупвайки джоба на якето си.

– По-добре я дай на поправка. Или направо си вземи нова.

– Веднага.

– Има ли някакъв проблем, лейтенант?

Въпросът бе зададен толкова бързо след последния, че за момент Д'Агоста беше зашеметен.

– Сър?

– Имах предвид състоянието на майка ти. Наред ли е всичко?

– О! О, да. Прогнозата е по-добра, отколкото очаквах. Благодаря, че попитахте.

– И няма проблем с това, че се върна на работа?

– Абсолютно никакъв, капитане.

Асансьорът забави, но Сингълтън задържа погледа си върху Д'Агоста.

– Това е добре – каза той. – Добре е да го чуя. Защото истината е, Винсънт, че предпочитам някой изобщо да не е тук, вместо само наполовина да е тук. Разбираш какво имам предвид, нали?

Д'Агоста кимна:

– Да.

Сингълтън се усмихна леко, докато вратата се отваряше. После протегна ръка:

– След теб, лейтенант.

Марго се поколеба пред офиса на Менцес, пое си дълбоко дъх и почука. Вратата отвори самият той; беше се отказал от привилегията да има секретарка още преди години, оплаквайки се, че това го разсейва. Усмихна се, кимна и отстъпи настрана, като ѝ махна да влезе.

Тя познаваше добре офиса. По време на първия си стаж в музея като аспирантка това бе офис на предшественика на Менцес, предишният ѝ научен ръководител д-р Фрок. По онова време помещението беше претъпкано с викторианска мебелировка, вкаменелости и какви ли не чудатости. При Менцес изглеждаше много по-просторно и приятно, пращните метални табелки пред фосилите бяха заменени с елегантни надписи, а тежката стара мебелировка бе отстъпила място на удобни кожени столове. В ъгъла стоеше един плоскоекранен Макинтош. Последните лъчи на залязващото слънце проникваха през западните прозорци и изрязваха червени успоредници върху стената зад махагоновото бюро на Менцес.

Той посочи на Марго едно кресло, след което на свой ред седна зад бюрото. Събра пръсти в колибка и се наведе напред.

– Благодаря ти, че дойде толкова бързо, Марго.

– Няма проблем.

– Работиш до късно, както виждам.

– Тази вечер трябва да приключа с „Музеология“.

– Разбира се. – Той разтвори пръстите си и се облегна назад на слънце, непокорната му бяла коса внезапно засия в златно. – Както сигурно си предположила, извиках те тук, защото получих отговор от Борда на управителите във връзка с маските на Тано.

Марго се намести в креслото и се опита да изглежда уверена и твърда.

Той изпусна дълга въздишка.

– Няма да увъртам. Загубихме. Бордът гласува за задържането на маските.

Тя почувства, че се сковала.

– Не мога да ви опиша колко съжалявам да го чуя.

– Аз също. Господ ми е свидетел, че направих всичко по силите си. Кольпи прояви известно разбиране, но ударихме на камък с управителите. Повечето са адвокати и банкери, които разбират от антропология

толкова, колкото аз от фючърсни валутни курсове. За съжаление светът е такъв, че те са в позиция да ни казват какво да правим, а не обратното. Честно казано, изходът изобщо не ме изненадва.

Марго виждаше, че обикновено хладнокръвният куратор беше жегнат. Тя се бе надявала, че управителите, въпреки всички изгледи за обратното, ще постъпят правилно. За нея всичко беше толкова очевидно. Но пък в същото време явно не бе толкова очевидно за останалите колеги от отдела, тъй че как би могла да очаква, че сбирщина уолстрийтски адвокати ще я разберат.

Менцес се наведе над масата и напрегнато се взря в нея.

– Това те поставя в още по-деликатна ситуация отпреди.

– Осъзнавам го.

– Ще има голям натиск върху теб да не публикуваш тази статия.

Ще кажат, че решението е вече взето – и защо тогава да се повдигат такива проблемни въпроси?

– Ще я публикувам въпреки всичко.

– Това и очаквах да кажеш. Марго, искам да знаеш, че съм зад теб сто процента. Но трябва да бъдеш реалистка и да очакваш усложнения.

– Готова съм. „Музеология“ е независимият глас на музейното дело повече от половин век и аз не смятам да се огъна – не и още на първата си статия.

Менцес се усмихна.

– Възхищавам се на храбростта ти. Но съществува и друг проблем, на който съм длъжен да ти обърна внимание.

– Какъв?

– Индианците Тано подготвят протестно шествие, което ще премине през страната и ще завърши пред входа на музея в нощта на откриването. Целта не е просто да обърнат внимание на исканията си, а съвсем показно да „призоват заблудените духове на маските“ или нещо в този смисъл. Смятат да проведат религиозна церемония с танци, която ще продължи през цялата нощ, на Мюзийм Драйв – право пред музея. Управителите са били уведомени по-рано днес.

Марго се намръщи:

– Пресата ще глътне историята като топъл хляб.

– Несъмнено.

– Администраторите ще изпаднат в твърде неудобно положение.

– Това е сигурно.

– А на откриването ще настъпи истински хаос.

– И тук си напълно права.

– Боже, каква бъркотия!

– Тъкмо така бих се изразил и аз.

Последва дълга пауза. Най-сетне Менцес заговори:

– Знаеш какво да направиш. Академичната свобода е от извънредно значение в такива моменти на раздор. Мога ли да си позволя един съвет?

– Заповядайте.

– Не говори с пресата – изобщо. Когато започнат да звънят, учтиво ги насочвай към материала, който си написала, и им разясни, че той съдържа всичко, което имаш да кажеш по въпроса. Музеят не може да те уволни заради статията, но не се съмнявай, че ще търси удобна причина. Бъди по-ниска от тревата, дръж си устата затворена и не му я давай.

Марго се изправи.

– Д-р Менцес, нямам думи да ви изкажа благодарността си.

Мъжът приглади непокорната си грива, надигна се от стола и взе ръката ѝ.

– Ти си смела жена – каза той с усмивка на възхищение.

27

На остъклената врата на кабинета се чу леко почукване. Лора Хейуърд отмести поглед от компютърния екран, в който се бе взирала напрегнато допреди минута, и се ослуша изненадано. За един абсурден миг си помисли, че може да е Д'Агоста с куфарче в ръка, който идва да я отведе вкъщи. Но се оказа само чистачката, усмихната гватемалка, която, въроръжена с кофа и парцал, ѝ кимаше дружелюбно.

– Аз може почисти? – попита тя.

– Разбира се. – Хейуърд изтласка въртящия се стол, на който седеше, по-далече от бюрото си, за да позволи на жената да стигне кошчето за боклук. Хвърли уморен поглед на часовника отстреща – почти два и половина след полунощ. Толкова за идеята да си легне рано. Изведнъж си бе намерила страшно много работа – каквато и да е, само да я задържи извън празния апартамент.

Изчака чистачката да излезе и се върна пред компютъра, за да претърси федералната база данни още веднъж. Но това бе наистина само повърхностна проверка: имаше това, което ѝ трябваше; засега.

След още няколко минути се обърна към бюрото си. Разхвърляно и в най-добрите дни, сега бе залято с компютърни разпечатки, кафяви папки, снимки от местопрестъпления, CD-та, факсове и фишове с индексни номера – резултатите от разследванията ѝ на скорошни неразкрити убийства, отговарящи на определени критерии. Листите образуваха неравна купчина. В далечния край на бюрото, по-подредена и много по-малка, стоеше друга купчинка, която съдържаше само три папки. Върху всяка бе залепен етикет с име: Дюшам. Декър. Хамилтън. Всички – познати на Пендъргаст. И сега всички мъртви.

Дюшам и Декър: единият приятел на Пендъргаст, а другият – колега. Дали наистина бе само съвпадение, че двамата бяха убити в рамките на няколко дни?

Пендъргаст бе изчезнал в Италия – при странни и почти невероятни обстоятелства, според Д'Агоста. Нямахме свидетели на смъртта му, нямаше тяло, нито доказателства. Седем седмици по-късно трима от познатите му се оказваха брутално убити един след друг. Тя погледна купчината. От всичко, което знаеше, току виж изскочили и други жертви, чиито връзки с Пендъргаст тя още не бе открила. Макар че и три беше достатъчно обезпокоителна цифра.

Какво ставаше, по дяволите?

Тя седна за момент, почуквайки неспокойно по малката купчина. След това измъкна едната папка, на която пишеше „Хамилтън“, отвори я, пресегна се за телефона и набра далечен номер.

В слушалката се чуха седем, осем, девет извънпявания. Най-сетне някой вдигна. Тишината отсреща продължи толкова дълго, че Хейуърд си помисли, че връзката е прекъснала. Последва тежко дишане и провлачен сънен глас произнесе:

– Дано да имате достатъчно добра причина.

– Лейтенант Касън? Аз съм капитан Хейуърд от НПУ.

– Не ме интересува, ако ще да сте капитан Кенгуру. Знаете ли кое време е в Ню Орлиънс?

– В Ню Йорк е с един час по-късно, сър. Извинявам се за късното обаждане, но е важно. Трябва да ви задам няколко въпроса за един от вашите случаи.

– По дяволите всичко, толкова ли не може да почака до сутринта?

– Става въпрос за убийството на Хамилтън. Торънс Хамилтън, професорът.

Последва дълга, раздражена въздишка.

– И какво за него?

– Имате ли някакви заподозрени?

– Не.

– Някакви следи?

– Не.

– Доказателства?

– Съвсем малко.

– Какви по-точно?

– Знаем каква е отровата, която го е убила.

Хейуърд се изправи.

– Кажете ми за нея.

– Гадна е като всички отрови – невротоксин, подобен на веществата, произвеждани от някои паяци. Само че това нещо е синтетично и високо концентрирано. Дизайнерска отрова Доста шашна химиците ни.

Хейуърд подпря телефона под брадичката си и започна да набира по клавиатурата.

– А проявленията?

– Води до мозъчни кръвоизливи, енцефалитичен шок, внезапна деменция, психоза и смърт. Няма да повярвате до какви дълбини на медицинските познания достигнах с този случай. Станало е пред студенти по

време на лекция в университета в Луизиана.

– Сигурно е била ужасна сценка.

– Без майтап.

– Как изолирахте отровата?

– Не се наложи. Убиецът вежливо ни е оставил проба. Върху бюрото на Хамилтън.

Хейуърд спря да набира.

– Какво?

– Изглежда е отишъл най-безсрамно във временния кабинет на Хамилтън и я е оставил на бюрото му. Точно докато старият приятел е изнасял последната лекция в живота си. Смесил я е с кафето му половин час по-рано, което означава, че за известно време е бил на мястото. Престъпникът я е оставил да се вижда, сякаш ни изпраща своего рода послание. А може би просто се подиграва на полицията.

– Някакви заподозрени?

– Никакви. Никой не е забелязан да влиза или да излиза от кабинета на Хамилтън онази сутрин.

– Информацията общодостъпна ли е? Имам предвид отровата.

– Че става въпрос за отрова – да. А за това каква е – не.

– Някакви други доказателства? Каквото и да е?

– Знаете как е, криминалистите събират какви ли не боклуци, които трябва да бъдат анализирани, макар че едва ли нещо ще е от полза. С едно възможно изключение: един наскоро паднал човешки косъм с корен, който е достатъчен да ни даде ДНК-то. Не съответства на ДНК-то на Хамилтън или на секретарката му, нито пък на някого, който често посещава кабинета. С доста необичаен цвят – секретарката каза, че не си спомня човек с такъв цвят на косата да е идвал напоследък.

– И какъв е?

– Светлорус. Сврх светлорус.

Хейуърд имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи.

– Ало? Още ли сте там?

– Тук съм – каза тя. – Може ли да ми изпратите по факса списъка с доказателствата и ДНК-данните?

– Разбира се.

– Първото, което ще направя е да ви звънна в офиса и да ви оставя номера на факса си.

– Няма проблеми.

– И още нещо. Предполагам, че разследвате миналото на Хамилтън, познатите му, ей такива неща.

– Естествено.

– Да сте попадали на името Пендъргаст?

– Не може да се каже, че съм. Това някаква следа ли е?

– Приемете го за каквото искате.

– Добре тогава. Но ми направете една услуга – следващия път ми позвънете през деня. Много по-чаровен съм в будно състояние.

– Достатъчно очарователен бяхте, лейтенант.

– Южняк съм, предполагам, че е генетично.

Хейуърд остави телефона на вилката За известно време, може би десетина минути, тя остана неподвижна, загледана в него. После без да бърза върна папката „Хамилтън“ и взе друга – с етикет „Декър“, вдигна слушалката и започна да набира някакъв телефон.

28

Една сестра – висока, слаба и сбръчкана, облечена в черно и с бели чорапи и обувки, истински образ от „Семейство Адамс“ – провря главата си през махагоновата врата.

– Директорът ще ви приеме сега, господин Джоунс. Смитбак, който чакаше от доста време в дългия коридор на втория етаж на „Ривър Оукс“, скочи толкова бързо, че накара покривчицата, с която бе покрита облегалката на креслото, да излети.

– Благодаря – кимна той, докато я вземаше и връщаше на мястото ѝ.

– Насам. – Тя покани вътре Смитбак и го поведе към един от другите мъждивни, богато украсени и както изглежда – безкрайни коридори.

Беше се оказало изненадващо трудно да се добере до аудиенция с директора. Изглежда „гостите“ често настояваха да се срещнат с д-р Тисандър, обикновено да съобщят, че стените им шепнат на френски или да поискат незабавно да спре да излъчва заповеди в главите им. А фактът, че Смитбак не бе склонен да разкрива по какви причини иска да се срещне с директора, бе направило нещата още по-трудни. Но Смитбак беше настоявал. Последната вечеря с Трокмортън и разходката около имението, която бе последвала – с косите погледи към тътрещите се и сякаш с празни очи восьъчни фигури и намръщени изкопаеми, които изпълваха библиотеката и многобройните салони – беше последната капка, която накара търпението му да прелее. Загрижеността на Пендъргаст беше похвална, но той просто се питаше как ще издържи до следващия ден – или следващата нощ – в този зловещ мавзолей.

Смитбак бе измислил всичко. Щеше да наеме хотелска стая в Джърси сити, да си хваща влака към работата, да стои достатъчно далеч от Нора, докато целият този ужас премине. Можеше да се грижи за себе си. Трябваше да обясни всичко това на директора. Те не можеха да го държат тук против волята му!

Той последва тънката фигура на сестрата надолу по безкрайния коридор, отминавайки редица затворени врати със златно изписани номера. По някаква причина двама плещести санитарни се движеха на крачка след него. Най-накрая коридорът свърши с внушителна врата, на която се виждаше една-единствена дума: Директор. Сестрата почука, след това безмълвно се отдръпна и направи знак на Смитбак да влезе.

Той ѝ благодари и пристъпи. Вътрешността представляваше елегантен апартамент със стаи, облицовани в тъмно дърво и осветени от стенни свещници. В богато украсената с орнаменти мраморна камина пропукваше огън. Върху стените се виждаха идилични картини. Задната стена на главното помещение бе доминирана от сводест прозорец, който осигуряваше изглед към зимния пейзаж навън. Нямаше рафтове с книги, нито пък нещо друго, което да подсказва, че това е кабинетът на болничен директор, макар през една от двете странични врати на апартамента Смитбак да видя нещо, което приличаше на медицинска библиотека.

В средата на стаята стоеше огромно, покрито със стъкло бюро, с тежки, подобни на орлови нокти крака. Зад бюрото бе седнал д-р Тисандър и пишеше припряно. Той погледна за миг нагоре и се усмихна топло на Смитбак.

– Приятно ми е да ви видя, Едуард. Заповядайте, седнете.

Смитбак се настани. За минута-две единственият звук в стаята бе пропукването на огъня и скърцането на писеца. Най-накрая Тисандър остави писалката в комплекта върху бюрото, попи листа и го остави настрана. Облегна се назад в тежкия си кожен стол и се усмихна самоуверено, удостоверявайки Смитбак с височайшето си внимание.

– Ето, с това свършихме. Кажете ми сега какво имате наум, Едуард? Как се адаптирате към живота в „Ривър Оукс“?

Гласът му беше нисък и мелодичен, а тънките черти на лицето му бяха омекотени от годините. Имаше куполовидно чело, от което бялата му коса се издигаше в отричаща гравитацията лъвска грива като на Айнщайн.

Смитбак забеляза, че двамата санитарни застанаха до стената зад него.

– Да ви предложи нещо освежаващо? Газирана вода? Диетична сода?

– Нищо, благодаря. – Смитбак посочи санитарите. – Налага ли се да са тук?

Тисандър се усмихна съчувствено.

– Едно от правилата тук, уви. Това, че съм директор на „Ривър Оукс“ не означава, че съм над правилата.

– Добре, ако сте сигурен, че може да им се вярва, че ще си държат езика зад зъбите.

– Имам им абсолютно доверие. – Тисандър кимна окуражаващо и направи знак на Смитбак да продължи.

Смитбак се наведе напред.

– Предполагам знаете всичко за мен, защо съм тук.

– Естествено. – Топла, загрижена усмивка освети мъдрите черти на директора.

– Съгласих се да дойда тук за прикритие, заради собствената си безопасност. Но трябва да ви кажа, д-р Тисандър, че промених мнението си. Не знам доколко сте осведомен за убиеца, за когото се предполага, че ме преследва, но в крайна сметка мога да се грижа за себе си. Няма нужда да оставам повече тук.

– Разбирам.

– Трябва да се върна към работата си в Ню Йорк, в „Таймс“.

– И защо така?

Смитбак се почувства окуражен от възприемчивостта на д-р Тисандър.

– Работех върху много важна статия и ако не се върна ще я загубя и ще я получи друг репортер. Не мога да го допусна. Става дума за моята кариера. Много нещо съм заложил.

– Разкажете ми за статията, върху която работите.

– Отнася се до убийството на Дюшам – знаете ли случая?

– Разкажете ми го.

– Един художник – Дюшам – е бил провесен през прозореца на апартаментата си и хвърлен върху стъкления покрив на ресторанта долу. Това е една от онези сензационни истории, които не се случват всеки ден.

– Защо смятате така?

– Заради странния стил на убийството, популярността на жертвата, заради факта, че убиецът изглежда е успял да остане напълно незабелязан – това е една супер-история. Не мога да оставя да ми се изплъзне.

– Можете ли да бъдете по-конкретен?

– Подробности не са важни. Налага се да изляза оттук.

– Подробности винаги са важни.

Смитбак усети, че оптимизмът започва да го напуска.

– Не е само работата. Става въпрос и за жена ми. Нора. Тя мисли, че съм в Атлантик сити под прикритие и работя по друга история за „Таймс“, но съм сигурен, че се тревожи за мен. Само ако мога да изляза оттук и да й се обадя, да й кажа, че съм добре. Оженихме се едва преди няколко месеца. Сигурен съм, че разбирате.

– Определено. – Директорът слушаше с подчертано съчувствие и внимание.

Смитбак, окуражен отново, продължи:

– Този предполагаем убиец, който ме преследва, той не ме безпокои. Мога да си отворям очите и да се пазя. Няма нужда да се крия тук повече и да се преструвам, че съм някакъв откачен.

Д-р Тисандър кимна отново.

– Ами-и-и, това е. Макар да бях настанен тук с най-добри намерения, фактът е, че не мога да остана тук и минута повече. – Той се изправи. – А сега, бихте ли били така любезен да ми поръчате кола? Сигурен съм, че агент Пендъргаст ще покрие разходите. Или аз ще се радвам да ви изпратя чек веднага щом се върна в Ню Йорк. Той ми взе портфейла и кредитните карти по пътя за насам. – Смитбак остана прав.

За миг над стаята легна тишина. След това директорът се наведе напред бавно, протегна ръцете си върху бюрото и преплете пръсти.

– Сега, Едуард – започна той с равния си любезен глас, – както знаете...

– И стига вече с този „Едуард“ – прекъсна го Смитбак с неприкрито раздражение. – Името ми е Смитбак. Уилям Смитбак Джуниър.

– Моля ви, позволете ми да продължа. – Последва пауза, след това друга съчувствена усмивка. – Боя се, че не мога да се съглася с молбата ви.

– Това не е молба: това е изискване. Казвам ви, напускам! Не можете да ме задържате против волята ми.

Тисандър прочисти гърлото си търпеливо.

– Грижата за състоянието ви бе поверена на нас. Семейството ви е подписало документи за този избор. Вие сте се задължили да останете известно време за наблюдение и лечение. Ние сме тук, за да ви помогнем, а за да го направим ни е нужно време.

Смитбак гледаше невярващо.

– Извинете ме, д-р Тисандър, но не смятате ли, че можем поне да се откажем от прикритието?

– Какво прикритие можете да имате предвид, Едуард?

– Не съм Едуард! Исусе. Знам какво са ви казали и няма нужда да се преструвате повече. Трябва да се върна към работата си, към жена си, към живота си! Казвам ви, не ме е страх от никакъв убиец. Тръгвам си отук. Веднага.

Лицето на д-р Тисандър запази благото си, търпеливо изражение.

– Тук сте, Едуард, защото сте болен. Това, което твърдите за работата си в „Ню Йорк Таймс“, за прикритието, под което се намирате, за това, че ви преследва убиец – тъкмо то е причината да сте тук.

– Какво? – заекна Смитбак отново.

– Както вече казах, ние знаем много за вас. Имам досие, дебело две педи. Единственият начин да се оправите е да погледнете истината в очите, да изоставите тези заблуди и фантазии, този измислен свят, в който живеете. Никога не сте имал работа в „Таймс“ или където и да е. Не сте женен. И никакъв убиец не е по петите ви.

Смитбак бавно се отпусна в стола си, като се подпираше на облегалките за всеки случай. Полазиха го ледени тръпки. Думите на Пендъргаст по пътя от Ню Йорк сити се завърнаха към него, натежали от нов, злокобен смисъл: Директорът знае всичко за вас. Той е отлично информиран и притежава всички необходими документи. Смитбак осъзна, че противно на това, което беше допуснал – противно на това, което Пендъргаст бе намекнал – директорът не знаеше нищо за заблудата. „Необходимите документи“ бяха по всяка вероятност юридическите документи за затварянето му тук. Внезапно му се разкри в цялата си пълнота планът на Пендъргаст да го предпази. Не можеше да си тръгне дори и да искаше. И всичко, което каза, всичките му възражения и отричания, разговорът за убиеца – само подкрепяха онова, което директорът бе научил, четейки папката му: че има халюцинации. Той преглътна и се опита да звучи колкото може по-логично и нормално.

– Д-р Тисандър, нека ви обясня. Човекът, който ме доведе тук е специален агент Пендъргаст, нали така? Той ми даде фалшива самоличност и ме остави тук с цел да ме защити от един убиец. Всичките тези документи, които имате, са фалшифицирани. Хитрост! Ако не ми вярвате, звъннете в „Ню Йорк Таймс“. Накарайте ги да изпратят моя снимка по факса, описание. Ще видите, че аз съм Уилям Смитбак. Едуард Джонс не съществува.

Той спря, осъзнавайки колко налудничаво може да е прозвучало. Д-р Тисандър продължаваше да го слуша, усмихваше се, отдавайки му цялото си внимание – но сега Смитбак долови нюансите на това изражение. Беше състрадателно и може би примесено с лек израз на онова облекчение, с което нормалния наблюдава душевноболния. Това същото изражение, няма съмнение, имаше собственото му лице по време на вечерята снощи, докато слушаше Трокмортън да говори за бизнес-среща с Господ Бог.

– Вижте – започна той отново. – Сигурно сте чували за мен, чели сте мои книги. Написал съм три бестселъра: „Останки“, „Мощехранилницата“ и „Златото на Кивира“. Ако ги има в библиотеката ви, може сам да се уверите. И върху трите има моя снимка на задната корица.

– Е, значи се оказахте и автор на бестселъри, така ли? – Д-р

Тисандър позволи на усмивката си леко да се разшири. – Ние не снабдяваме нашата библиотека с бестселъри. Те са подходящи за най-долната каста читатели и, което е най-лошо – превъзбудват гостите ни.

Смитбак преглътна, опитвайки се да звучи като олицетворение на логиката и здравомислието.

– Д-р Тисандър, разбирам, че може да ви звучи налудничаво. Но ако бъдете така любезен да ми позволите да проведе един разговор от телефона, който е на бюрото ви – само един! – ще видите нещата другояче. Ще говоря с жена си или с моя редактор от „Таймс“. Всеки от тях ще ви увери, че аз съм Бил Смитбак. Само един разговор – това е всичко, за което ви моля.

– Благодаря ви, Едуард – каза Тисандър и се изправи. – Виждам, че ще се наложат много разговори с терапевта ви на следващия сеанс. Трябва да се връщам на работа.

– По дяволите, позвънете! – избухна Смитбак и се хвърли към телефона. Тисандър скочи с изумителна бързина и Смитбак усети ръцете си здраво стегнати на гърба от двамата санитарии.

Той се съпротивляваше яростно.

– Не съм луд! А вие, кретени скапани, не можете ли да схванете, че съм толкова нормален, колкото сте и вие? Проведете шибания телефонен разговор!

– Ще се почувствате по-добре веднага, щом се върнете в стаята си, Едуард – каза директорът и седна отново в стола, възвърнал спокойствието си. – Скоро пак ще говорим. Моля ви, не се отчайвайте; често преходът към една нова ситуация се оказва труден. Искам да сте сигурен, че ние сме тук, за да ви помогнем.

– Не! – извика Смитбак. – Това е абсурдно! Това е пародия! Не можете да ми го причините...

Докато крещеше възмутено, Смитбак бе любезно – но твърдо – изведен от офиса.

Докато Марго приготвяше вечерята в кухнята, Нора използва момента да разгледа неочаквано големия ѝ и елегантен апартамент. До стената стоеше пиано, върху чиято стойка бяха подпрени нотите на мелодия от някакво бродуейско шоу; близо до него висяха няколко зоологически шампи от деветнадесети век на странни животни. По-голямата част от рафтовете на стената бяха заети от книги, а върху останалите бяха сложени различни интересни предмети – римски монети, египетско стъкло шишенце за парфюм, малка колекция от птичи яйца, връхчета на стрели, индианско гърне, парче изхвърлено от водата чворесто дърво, вкаменелост от рак, морски раковини, два птичи черепа, няколко образци от минерали и самородно злато – миниатюрен музей на чудатостите. На отсрещната стена висеше нещо, в което Нора разпозна изумително изработен килим от навахите.

Тя си помисли, че това определено говори нещо за Марго – явно беше много по-интересен човек, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Пък и това, че разполагаше с далеч повече пари, отколкото Нора бе очаквала. Апартаментът не беше евтин, още по-малко пък сградата, в която се намираше.

Гласът на Марго долетя от кухнята.

- Съжалявам, че те изоставих, Нора. Идвам след минутка.
- Мога ли да помогна?
- Няма нужда, почина си. Червено или бяло?
- Ще пия каквото ти пиеш.
- Значи бяло. Ще хапнем риба.

Нора вече бе усетила мириса на съомга, сварена в рибен бульон с ароматни подправки, който идваше от кухнята. Миг по-късно Марго влезе, носейки поднос с хубаво парче риба, гарнирана с копър и резенчета лимон. Тя го остави на масата и след малко се върна с изстудена бутилка вино. Напълни по една чаша за Нора и за себе си и се отпусна на стола.

– Това е съвършената вечеря – каза Нора, впечатлена не само от готвенето, но и от факта, че Марго си бе направила този труд.

– Помислих си, че Бил има ангажимент, шоуто приближава и ти сигурно се нуждаеш от почивка.

- Така е, но не очаквах нещо толкова приятно.

– Обичам да готвя, но рядко имам възможност – точно както все не ми остава време за срещи с мъже. – Тя се усмихна криво и отметна назад късата си кестенява коса с рязко движение. – Е, как върви шоуто?

– Това е първата нощ от седмица, в която съм си тръгнала преди полунощ.

– Ау!

– Едва се държим. Не знам как ще стане, но всички, които са минали през това се кълнат, че накрая се получава.

– Знам как е. Както изглежда, и аз трябва да се върна в музея тази вечер.

– Наистина?

Марго кимна.

– Да довърша следващия брой на „Музеология“.

– Господи, Марго! Защо тогава си губиш времето да приготвяш вечеря и да ме каниш?

– Шегуваш ли се? Нали и аз трябва да излизам понякога от тази стара и прашна дупка, та макар и за няколко часа. Повярвай ми, за мен това наистина е удоволствие. – Тя отрязва парче съомга и го сложи в чинията на Нора, после сложи и на себе си, добавяйки по няколко парчета задушени аспержи и малко кафяв ориз.

Нора я гледаше как аранжира храната и се чудеше как е могла до такава степен да се заблуждава за някого. Истина беше, че Марго се бе показала при първите им няколко срещи като по-скоро упорита, отколкото като крехка и отстъпчива, но извън музея тя изглеждаше съвсем различен човек, с великодушен характер, което изненада Нора. Марго силно се бе постарала да заглади злобната си забележка на заседанието на персонала, като не само се извини, но и и покани Нора на домашно приготвена вечеря.

– Както и да е, само исках да знаеш, че продължавам напред с тази статия. Може и да е изгубена кауза, но е нещо, което чувствам, че трябва да направя.

Нора изпита възхищение. Дори с подкрепата на Менцес това беше смел ход. Тя самата се бе изправяла срещу музейната администрация и знаеше, че това не е лесна работа – някои чиновници можеха да бъдат изключително отмъстителни.

– Ужасно смело от твоя страна.

– Ами, не знам дали това е смелост. Но е истинска глупост. Казах, че имам намерение да го направя и сега се чувствам така, сякаш трябва да го направя, макар членовете на управата да са настроени вече срещу

мен.

– И срещу първата ти статия.

– Първата – и по всяка вероятност – последна.

– Продължавам да мисля както и преди. И макар да не съм съгласна с теб, аз подкрепям правотото ти да я публикуваш. Можеш да разчиташ на мен. Мисля, че всички в отдела биха се съгласили, с изключение може би на Аштън.

Марго се усмихна.

– Знам. И наистина го оценявам, Нора.

Нора отпи от виното. Погледна етикета: „Верментино“, беше много хубаво. Бил, непоправим сноб на тема вино, я бе научил на доста неща през последните година-две.

– Трудно е да си жена в музея – каза тя. – Макар че нещата са много по-добре, отколкото бяха, все още не могат да се видят много жени декани или шефове. Вземи и борда на директорите – практически той се състои от адвокати и инвестиционни банкери, горящи от амбиции за социално издигане, две трети от тях са мъже и въобще не ги интересуват науката и образованието.

– Разочароващо е, че такъв топ-музей не може да се справи по-добре.

– Такъв е животът. – Нора опита парченце съомга. Беше вкусна, може би най-вкусната, която бе опитвала.

– Е, Нора, ще ми разкажеш ли как се запознахте с Бил? Аз го познавам от музея, от времето, когато още бях студентка. Не изглеждаше семеен тип. Въпреки всичко, ми допаднаше. Но естествено, никога не му го показвах. Беше голям образ.

– Допаднаше ти? Когато за пръв път го видях, си помислих, че е най-големият нещастник, когото съм срещала. – Тя се усмихна на спомена – Седеше в една лимузина и раздаваше автографи на книгите си в проклетия от бога град Пейдж, Аризона.

Марго се разсмя.

– Направо го виждам. Странно, той обикновено прави лошо първо впечатление, но после осъзнаваш, че всъщност има златно сърце... и лъвски кураж.

Нора кимна бавно, изненадана от нейната проникателност.

– На мен обаче ми отне известно време да схвана това, да прозра зад позата му на „безстрашен“ репортер. Бил и аз сме много различни, но смятам че в брака това помага. Не бих понесла да съм омъжена за някой като мен – твърде властна съм.

– И аз – кимна Марго. – Какво правеше в Пейдж?

– Това е дълга история. Ръководех археологическа експедиция в страната на каньоните – Юта, а Пейдж беше мястото на нашето randevu.

– Звучи страшно.

– Така е, даже повече от страшно, както се оказа. След това започнах работа в музея „Лойд“.

– Шегуваш се! Значи си била там, когато се сгромолясаха?

– Те повече или по-малко се бяха сгромолясали преди още да отворят врати. Предполага се, че Палмър Лойд е бил хванат неподготвен. Но тъй или иначе на този етап бях вече изгорила мостовите си и резултатът бе, че пак останах без работа. Така че се приземих тук.

– Е, загубата на музея „Лойд“ е печалба за нас.

– Говориш за залата с диамантите – каза Нора шеговито. – Когато плановете за откриването на музея „Лойд“ се осуетиха, нюйоркският музей връхлетя отгоре им като лешояд и с помощта на щедрите дарения на един богат патрон купи световноизвестната диамантена колекция на Палмър Лойд за собствените си зали със скъпоценни камъни.

Марго се засмя.

– Стига бе! Знаеш, че говоря за теб.

Нора отпи глътка вино.

– Ами ти, Марго? Каква е твоята история?

– Работех тук като докторант по етнофармакология. Това беше по време на музейните убийства – онези, които Бил описа в първата си книга. Чела ли си я?

– Поднасяш ме. Една от предпоставките да излизаш с Бил беше да си чел всичките му книги. Всъщност, той никога не е настоявал за това, но намеците бяха дебели.

Марго избухна в смях.

– Съдейки по това, което съм прочела – рече Нора, – ти си преживяла някои удивителни приключения.

– И още как! Кой казва, че да се занимаваш с наука е скучно?

– Какъв вятър те довя обратно в музея?

– След като защитих доктората си отидох да работя във фармацевтичния конгломерат „Джийн Дайн“. В действителност, постъпих така само за да зарадвам майка си: тя отчаяно искаше да влезе в семейния бизнес, което аз категорично отказвах да направя. Да работя за „Джийн Дайн“, да правя много пари в корпоративна среда беше някаква утеха за нея. Горката мама! Обичаше да повтаря, че не може да проумее защо искам да прекарам целия си живот в изучаване на хора с костени обици на

носвете. Както и да е. Парите бяха страхотни, но корпоративният свят просто не ми беше по вкуса. Предполагам, че не съм отборен играч – или блюдолизец. И ето, че един ден ми се обади Хюго Менцес. Знаеше, че по-рано съм работила в музея и бе попаднал на някои от моите изследвания за „Джийн Дайн“ върху традиционната медицина. Питал се какво бих отговорила на едно предложение да се върна в музея. Мястото в „Музеология“ тъкмо се беше овакантило и той искаше да кандидатствам. Така и направих и ето ме тук. – Тя кимна към чинията на Нора. – Допълнително?

– Няма да ти откажа.

Марго ѝ сипа друго парче съомга, след което добави и на себе си.

– Предполагам, не си чула за междушатското шествие на Тано – произнесе тя, забила поглед в чинията.

Нора погледна остро.

– Не. Нищо не съм чула.

– Музеят се опитва да го държи под сурдинка с надеждата да не изтича информация. Но мисля, че след като ти си един от кураторите на шоуто, трябва да знаеш за това. Тано са започнали своего рода протестна демонстрация от Ню Мексико към музея, за да поискат връщането на маските. Смятат да се разположат пред самия музей в нощта на откриването и да изпълняват танци, да пеят песни и да раздават брошури.

– О, не! – изстена Нора.

– Успях да говоря с водача на групата. Религиозен старейшина. Оказа се много симпатичен човек, но в същото време страшно непреклонен що се отнася до целта и причината на действията им. Тези хора вярват, че във всички маски живеят духове и искат да ги умиловият, да им покажат, че не са забравени.

– Но точно в нощта на откриването? Това ще бъде истинско бедствие!

– Те вярват – каза Марго меко.

Нора вдигна поглед към нея, а острите думи вече бяха на езика ѝ. Но после омекна.

– Предполагам, че си права.

– Наистина се опитах да ги разубедея. Споменавам ти го само защото си помислих, че ще оцениш малко подкрепа.

– Благодаря. – Нора се замисли за миг. – Аштън ще получи нервна криза.

– Как издържаш да работиш с този човек? Какъв идиот!

Нора избухна в смях, удивена от прямотата на Марго. Това, разбира

се, беше вярно.

– Трябва да видиш какъв е напоследък, как се суети около изложбата, крещи на всички и размахва ръце.

– Спри дотук! Не искам да си представям повече.

– А после влиза Менцес – тук пошушне думичка, там кимне и за пет минути свършва повече работа, отколкото Аштън би могъл за цяла сутрин.

– На това му се вика урок по мениджмънт. – Марго кимна към чашата на Нора. – Още?

– Моля.

Тя напълни чашите и на двете и после вдигна своята:

– Много жалко, че кадифеният подход на Менцес не е толкова ефикасен с нас, жените. Я виж двете с теб как сме се хванали за косите!

Нора се разсмя.

– Ще пия за това.

И те чукнаха чаши.

Беше точно два след полунощ, когато Смитбак откряна вратата на стаята си. Хвърли плах поглед през тясната цепнатина и затаи дъх. Коридорът на третия етаж бе пуст и тъмен. Внимателно разшири отвора на вратата с още няколко сантиметра и се осмели да погледне и на другата страна.

Чисто.

Затвори отново вратата и се облегна на нея. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите, но той си каза, че това се дължи единствено на факта, че от толкова отдавна чака този миг. Бе лежал кротко в леглото с часове, преструвайки се на заспал, като междувременно нанасяше финалните шрихи по своя план. По-рано същата вечер се бяха чули обичайните приглушени стъпки отвън, а около единайсет сестрата бе влязла да го погледне и като се увери, че лежи неподвижно, го остави да спи. От полунощ насам не се чу никакъв звук.

Смитбак отново сграбчи топката на вратата. Време беше да пристъпи към действие.

След избухването му пред директора го повикаха на вечеря както обикновено. Посочиха му мястото и му подадоха меню, сякаш нищо не бе станало – изглежда пристъпите на халюцинации бяха обичайни за живота в „Ривър Оукс“. После свърши своя дял от работата в кухнята, като връщаше нетрайните храни в огромните хладилници, разположени в подобния на лабиринт кухненски комплекс на първия етаж на имението.

Тъкмо през тези часове, в които бе дежурен, успя да задигне един ключ за сутерена.

Въпреки че бе работил само в две смени, Смитбак вече имаше ясна представа за начина, по който е организирана работата в кухнята. Доставките пристигаха през специален служебен вход в задната част на сградата и след това се пренасяха през сутерена и нагоре до кухнята. Охраната на „Ривър Оукс“ беше смешна работа: половината кухненски персонал изглежда имаше ключове от сутерена – от главния готвач до миячите, а вратата винаги биваше отключвана, отваряна, а после заключвана през работните часове. Когато помощник-готвачът слезе долу да вземе нещо, Смитбак се възползва от възможността и – когато никой не гледаше – пхна в джоба си ключа, оставен в ключалката. Майсторът

се върна, превит под тежестта на вертикална скара, забравил напълно за ключа.

Беше се оказало толкова лесно.

Смитбак се напрегна, пригответвайки се отново да отвори вратата. Беше навлякъл три ризи, пуловер и два чифта панталони и бе плувнал в пот. Това бе необходима предпазна мярка: ако всичко вървеше по план, чакаше го дълго, студено пътуване.

От дежурствата си в кухнята бе научил, че първият камион с доставката на храни пристига на разговорителната рампа в 5:30 сутринта. Ако успееше да се промъкне през сутерена, да изчака пристигането на камиона и после да се прокрадне отзад тъкмо преди да потегли, никой нямаше да забележи. Щяха да минат два или повече часа, преди отсъствието му да бъде разкрито. А дотогава той вече щеше да е на път обратно към Ню Йорк, отвъд обсега на д-р Тисандър и неговия легион от призрачни, облечени в черно медицински сестри.

Открехна пак вратата. Мъртвешка тишина. Отвори по-широко, след което се плъзна в коридора и я затвори безшумно след себе си.

Хвърли поглед през рамо и предпазливо тръгна към площадката, като се стараеше да се движи плътно покрай стените. Съществуваше незначителен риск да бъде забелязан: полилеите светеха слабо и хвърляха меки кехлибарени сенки. Пейзажите и портретите, които висяха по стените се бяха превърнали в тъмни, едва различими правоъгълници. Мекият килим беше като река от пурпур, така наситен, че изглеждаше почти черен.

Беше работа за пет минути да стигне площадката. Тук осветлението бе малко по-ярко и той се дръпна назад, заслушвайки се за звук на стъпки откъм стълбището. Направи няколко крачки и отново наостри слух.

Нищо.

Като се плъзгаше напред с ръка на перилата, Смитбак се спусна долу, готов да отскочи обратно на стълбите при първия знак за нечие присъствие. Щом достигна площадката на втория етаж, се отдръпна в един тъмен ъгъл и пропъзля зад един бюфет. Тук спря, за да се огледа Площадката се разширяваше в четири коридора: един водеше към трапезарията, друг – към библиотеката и западния салон, а другите – към кабинетите за лечение и административните офиси. И този етаж изглеждаше също тъй тих и изоставен като първия, затова Смитбак, окура-жен, започна да изпъзлява от скривалището си.

Долу откъм коридора на администрацията долетя прищракване на затваряща се врата.

Той бързо отскочи назад в прикритието си, сви се долу и зачака.

Чу ключ да се обръща в някаква ключалка. После, за около минута, не последва нищо. Нима някой се заключваше вътре в кабинета си? Или излизаше?

Изчака още една минута. Отново нищо.

Тъкмо когато се приготви да се изправи отново, някой се появи от мрака на коридора: един санитар, който крачеше бавно, хванал ръце зад гърба си. Мъжът се обръщаше надясно и наляво, сякаш да се увери, че всички врати са затворени както трябва.

Смитбак се дръпна в тъмнината зад бюфета без да мърда, без да диша дори, докато мъжът прекоси площадката и изчезна нататък по посока към библиотеката.

Смитбак изчака неподвижно още пет-шест минути. После тръгна приведен надолу по стъпалата към първия етаж.

Тук бе дори по-мрачно. След като се увери, че никой не се вижда, той се насочи към широкия коридор, който водеше към кухненските помещения.

Отне му трийсетина секунди да стигне до тежката двойна врата. Хвърли един последен поглед през рамо и натисна бравата, готов да влезе в кухнята.

Вратата не помръдна.

Смитбак я изгледа внимателно и натисна по-силно.

Заключена.

По дяволите! Това беше нещо, което не бе очаквал: врата, която никога не се заключваше през целия ден.

Бръкна в джоба си и потърси ключа за сутерена, надявайки се въпреки всичко, че той все пак би отворил вратата. Не стана.

Озърна се пак, заляха го разочарование и отчаяние. Планът беше толкова добър. Бе така близко до измъкването си оттук. И накарая да му попречи такова нещо...

Той спря. А може би – само може би – все още имаше някакъв шанс.

Върна се отново до стълбището. Взря се нагоре и се послуша за някакъв звук, но кадифената тишина си оставаше все тъй плътна. С безшумни котешки стъпки се изкачи на втория етаж, притича през площадката и влезе в трапезарията.

Пустото, прозрачно помещение изглеждаше гробовно в своето безмълвие. Няколко бледи лунни лъча се процеждаха косо през високите прозорци и обливаха стаята в мистериозно, почти фосфоресцентно

осветление. Смитбак тръгна, проправяйки си път между масите, подредени за следващата сутрешна закуска, докато се добра до отсрещния край. Тук една декоративна преграда се спускаше успоредно на стената, скривайки служебните входи и масичките на келнерите. Той се гмурна зад преградата и – вече в много по-плътен мрак – тръгна с предпазливи крачки към целта си: малкия асансьор, предназначен за пренасяне на храната от един на друг етаж, прикрит от метален панел в задната стена.

Бавно, като внимаваше да не вдига шум, Смитбак хвана панела и го натисна, за да отвори. Празна шахта. Едно тежко въже се издигаше към скрипеца, закрепен върху тавана, а другият му край се губеше надолу в мастилените дълбини.

Смитбак не успя да се съдържи и се усмихна.

По време на дежурствата си в кухнята беше виждал да пренасят от трапезарията надолу сивите вани със сребърни прибори и мръсни чинии през същия този асансьор. Сега, с малко късмет, тази кабинка щеше да носи по-различен товар.

Отстриани на панела имаше серия бутони. Смитбак присви очи на слабото осветление, след което натисна бутона за нагоре. Асансьорът се залюля леко, изкачи се нагоре и спря...

Той замръзна. Двигателят щеше да вдигне доста шум в тишината. Имаше минимален шанс в кухнята да е останал някой: последното нещо, което искаше беше да разкрият присъствието му.

Наведе се напред, стисна здравето въже, дръпна го няколко пъти да го изпробва, след което сумтейки започна да го тегли нагоре с всички сили.

Отне му безкрайно много време, докато вдигне отдолу асансьорната кабинка. Запъхтя се и трите му ката дрехи се просмукаха от пот. Сърцето му биеше бясно. Спря за миг да си почине и се огледа. Продължаваше да не се вижда никой.

Обърна се към асансьора и влезе вътре пълзешком, като се опита да намести дългите си крайници в тясното пространство. Бутна панела и той се затвори зад гърба му.

Пълен мрак.

Седнал с колене, оперени в ушите, осъзна внезапно, че няма да е никак лесно да приземи това чудо. После откри, че като опре ръце срещу фронталната стена на кабинката и натисне нагоре, би могъл да накара асансьора да се движи надолу, сантиметър подир сантиметър. Беше съляп и изтощителен труд, но след известно време ръцете му усетиха металната рамка на друг панел за достъп. Беше стигнал до първия етаж – а

значи и до кухнята!

Остана за малко в задушното, клаустрофобично пространство, ослушвайки се. Като не чу нищо, той натисна панела и го отвори.

Кухнята беше празна. Единствената светлинка идваше от табелката, чиито букви грееха в червено отгоре: Изход.

Смитбак изпъзля, разкърши се бавно и се огледа във всички посоки. Отсреща се намираше вратата към сутерена.

Той настръхна от вълнение. Почти бе успял. Сега нищо не можеше да го спре. „Ривър Оукс“ може и да бе в състояние да затвори откачалки като Роджър Трокмортън, но не би могло да задържи хора като Уилям Смитбак.

Кухнята представляваше странна смесица от старо и ново. Покритата с черни сажди огромна камина граничеше с професионални стоманени миксери, толкова големи, че можеха да поберат цяло семейство. Дълги венци чесън, сушени чушки и билки висяха от тавана: главният готвач беше британец. По гранитните плотове блестяха редици тендежери. Дузина висококачествени касапски ножове бяха заключени зад стоманени рамки и армирано стъкло.

Но Смитбак виждаше само едно: тежката дървена врата на отсрещната стена. Той бързо тръгна натам и я отключи. Едно каменно стълбище водеше надолу в кладенец от мрак.

Пристъпи предпазливо, като внимаваше да не се подхлъзне на влажния камък. Превъртя ключа след себе си и бледият блясък на червените трепкащи букви остана отвън. Погълна го непрогледен мрак. Проправяше си пътя надолу и броеше стъпалата.

На двайсет и четвъртото достигна пода.

Спря, за да се огледа. Но не можеше да се види нищо: заобикалящата го чернота бе пълна. Въздухът миришеше на мухъл и пара. За първи път му хрумна, че би могъл да вземе фенерче, да направи някои дискретни предварителни проучвания върху плана на сутерена и пътя към разговарителната рампа. Може би трябваше да отложи този опит за бягство за ден или два, да се върне обратно в стаята си и да опита отново някоя друга нощ...

Той побърза да прогони тези мисли. Вече бе твърде късно за връщане: никога нямаше да успее да качи нагоре асансьора до трапезарията. Освен това рискуваше работата си. И толкова много искаше, имаше нужда да говори с Нора. Оставаха още три часа до първата сутрешна доставка: разполагаше с повече от достатъчно време да намери пътя.

Пое си дълбоко дъх, после още веднъж, подтискайки леките тръпки

на страха. Изчака минута-две, протегна ръце пред себе си и тръгна. След десетина крачки се сблъска с тухлена стена, която преграждаше пътя му. Той зави надясно и пристъпи отново. Отначало бавно, след това малко по-бързо, като се опираше в стената.

В един момент осъзна, че освен шума от стъпките му се чува и друг звук: тихото топуркане и цвъчене на плъхове.

Краката му допряха нещо на пода – тумбесто, тежко и неподвижно. Той полетя напред, но в последния миг се задържа и не падна. Изправи се и разтърка крака си, сипейки ругатни, след това протегна ръце да опипа. Някакво корито, прикрепено към тухлената стена преграждаше пътя му. Той внимателно го заобиколи и продължи нататък. Цвъртенето на плъховете заглъхна, сякаш гризачите се разбягаха при появата му.

Стената от лявата му страна свърши внезапно, изоставяйки го отново в тъмнината.

Това беше лудост. Трябваше да измисли нещо.

Мислено си представи онова, което знаеше от плана на имението. Ако разгледаше отново извивките и завоите, които бе направил от основата на стълбището, излизаше според него, че трябва да се движи наляво.

Видя я в момента, в който зави: блещукаща точица в далечината. Това бе най-бледа светлинка, по-скоро разредена чернота, но го накара да я последва със страстта на удавник, който вижда твърда земя. Когато тръгна, тя се изгуби, изчезна пред него като мираж. Нивото на пода се издигна, след това пропадна отново. Най-сетне, когато наближи още, забеляза, че светлината идва от прибор, който се намираще на нивото на очите: серия от малки зелени дисплеи, прикрепени към някакъв автоматичен термостат. Те хвърляха слаб отблясък върху странно помещение: сводесто, облицовано с варовик, в него имаше половин дузина парни котли от лъскав месинг и бакър. Бяха най-малко от средата на деветнайсти век и бяха видоизменени с помощта на снопчета цветни жици така, че температурата в тях да може да се контролира. Огромните котли съскаха и гъргореха тихо, сякаш похъркваха в ритъм със спящото име, което затопляха.

Над звука на котлите отново се разнесе бързото топуркане и цвъртене на плъхове.

И след това, съвсем отчетливо, тропотът на подметка върху камък.

Смитбак се завъртя рязко.

– Кой е? – избърбори той и гласът му отекна между сводовете и котлите.

Отговор не последва.

– Кой е там? – извика Смитбак малко по-силно и отстъпи леко назад. Но единственият отговор бе туптенето на сърцето му.

Марго направи финалната корекция върху последната страница на хелиокопието на „Музеология“ и остави коректурата настрана. Сигурно съм единственият главен редактор в страната, който продължава да работи с разпечатка, помисли си тя. Отпусна се отново на стола с въздишка и погледна часовника си: точно два след полунощ. Прозя се, протегна се, а старият дъбов стол под нея пропука възмутено. Въздъхна отново и се изправи.

Офисите на „Музеология“ се намираха в група задушни стаи на четвъртия полуетаж, наблъскани под стряхата на западното крило на музея. Мръсна капандура пропускаше светлината през деня, но сега изглеждаше като правоъгълник, пълен с мрак и единственият светлик идваше от слаба викторианска лампа, която стърчеше от старинното бюро като метална гъба.

Марго пхна редактираното копие в плик от кафява хартия и написа кратка бележка до шефа на производствения отдел на списанието. Щеше да го остави в печатарския цех на музея на излизане. Списанието щеше да бъде отпечатано рано сутринта, а до обяд президентът на музея, научният секретар, Менцес и другите шефове на отдели щяха да получат сигналните бройки.

Тя потръпна неволно, почувствала се за миг неуверено. Дали наистина беше неин дълг да започва точи кръстоносен поход? Беше много щастлива, че е отново в музея. Лесно си представяше, че с удоволствие ще продължи да работи тук до края на живота си. Защо да обърква всичко?

Поклати глава. Беше вече твърде късно, а освен това трябваше да го направи. И щом Менцес стоеше зад гърба ѝ, вероятно нямаше да я уволнят.

Изкачи металните стълби и влезе в огромния коридор на петия етаж, който се простираше на дължина четири улични отсечки и за който се твърдеше, че е най-дългият хоризонтален коридор в цял Ню Йорк. Тръгна по него, а токчетата ѝ почукваха по мраморния под. Най-сетне спря пред асансьора и натисна бутона за надолу. В корема на сградата се чу тътен, докато кабината се изкачваше. След около минута вратите се отвориха.

Тя пристъпи вътре и избра втория етаж, като изпита неволно

възхищение пред някога тъй елегантния асансьор с неговата месингова решетка от деветнайсети век и старинната, изпъстрена с дребни точки кленова облицовка, вече доста надраскана с времето и употребата. Той скърцаше и стенеше по пътя си надолу, след това спря с потръпване и вратите с трясък се отвориха отново. Тя се отправи през поредица от стари, добре познати й музейни зали – „Африка“, „Азиатски птици“, „Раковини“, „Трилобитна ниша“. Светлините в сандъчетата бяха изгасени, което придаваше на потъналите в сенки експонати в тях призрачен вид.

Спря в полумрака. В един миг спомените от една кошмарна нощ отпреди седем години заплашиха да се върнат. Тя ги отблъсна и ускори крачка, докато стигна до вратата на печатарския отдел, върху която немаше табелка. Остави копие на място, обърна се и тръгна обратно през ехтящите пусти галерии.

На площадката на втория етаж се спря. Когато разговаря със старейшината на Тано, той й каза, че ако се налага маските непременно да се изложат, то те трябва да бъдат поставени да гледат в правилните посоки. Всяка от четирите маски възплащаваше духа на една посока на света. Ето защо беше изключително важно да бъдат насочени правилно. Всяко друго подреждане би заплашило света с хаос, или поне така вярваха Тано. Най-вероятно, ако не друго, това щеше да заплаши музея с дори повече разногласия, а това бе нещо, което Марго на всяка цена искаше да избегне. Бе предала информацията на Аштън, но той беше преуморен и раздражителен и тя силно се съмняваше, че се е погрижил за това.

Вместо да слезе по стълбите към охраняемия служебен вход, Марго се обърна наляво и пое към входа на „Свещени образи“. След няколко минути бе там. Вратата към изложбената зала бе проектирана да изглежда като портал към древна хиндуистка гробница в кхмерски стил. Трегерите от дялан камък изобразяваха богове и демони, сплетени в титанична битка. Фигурите бяха представени в устремно движение: летящи апсари (Митични танцьорки, изобразявани в кхмерските храмове – Б. пр.), танцуващи Шиви, богове с трийсет и две ръце, наред с демони, бълващи огън и кобри с човешки глави. Беше достатъчно обезпокоително, тъй че Марго се спря и се запита дали не би било по-добре да свърши тази задача на сутринта. Но утре залата отново щеше се е превърнала в лудница, а и Аштън щеше да е там, по петите й, а с оглед на статията й като нищо щеше да й откаже достъп до маските.

Поклати глава със съжаление. Не можеше да се поддаде на

демоните от миналото. Ако сега си тръгнеш, страховете ѝ щяха да са победили.

Тя пристъпи напред и плъзна магнитната си карта през четящото устройство до входа. Чу се тихо изщракване на добре смазани метални механизми и алармената светлинка блесна в зелено. Отвори вратата и влезе, като внимателно я затвори след себе си и се увери, че охранителната система е активирана отново.

Слабоосветената зала беше тиха и празна, сандъчетата тънеха в мрак. Два през нощта бе твърде късен час дори за най-старателния куратор. Въздухът миришеше на прясна дървесина, стърготини и лепило. Повечето от експонатите бяха на място, останалите щяха да бъдат подредени утре. Тук-там се виждаха кураторски колички, натоварени с предмети, които чакаха да бъдат сложени по местата си. Подът бе осеян със стърготини, парчета плексиглас и електрически кабели. Марго се огледа, като се питаше как ще успеят да открият изложбата само след три дни. Вдигна рамене, доволна, че откриването беше проблем на Аштън, а не неин.

Докато обикаляше първата зала, любопитството ѝ се събуди въпреки чувството на безпокойство. Последния път, когато дойде тук, търсеше Нора и не си направи труда да обърне особено внимание на това, което я заобикаля. Дори в недовършен вид, беше ясно, че изложението ще бъде изключително впечатляващо. Залата представляваше копие на погребалната камера на древната египетска царица Нефертари, която се намирала в Долината на царете в Луксор. Вместо да изобразят неплячкосаната гробница, дизайнерите я бяха реконструирали във вида, в който би изглеждала непосредствено след ограбването. Огромният гранитен саркофаг бе строшен на няколко парчета, а вътрешните ковчези липсваха. Мумията лежеше на една страна, а в гърдите ѝ зееше дупката, която крадците бяха изрязали, за да задигнат златно-лазуритния скарабей, който се поставяше до сърцето като обещание за вечен живот. Тя спря, за да разгледа мумията иззад защитното стъкло, истинско МакКой, чиято табелка потвърждаваше, че експонатът е собственост на музея в Кайро, откъдето е взет назаем.

Тя се зачете в табелката, временно забравила задачата си. Надписът разясняваше, че гробът е бил ограбен скоро след погребението на царицата от самите жреци, определени да я пазят. Крадците изпитвали смъртен ужас от мощта на мъртвата владетелка и се опитали да ѝ я отнемат, като разбият всички погребални предмети, за да ги лишат от свещената им сила. В резултат всичко, което не било заграбено, било потрошено и

разхвърляно из цялата погребална камера.

Тя се шмугна под ниска каменна арка, чиято тъмна повърхност бе плътно покрита с гравирани образи и внезапно се озова сякаш под земята в ранните християнски катакомби под Рим. Намираше се в тесен проход, издълбан в скалите. От двете страни се редяха ниши, пълни с кости. Някои от нишите бяха украсени с латински надписи, наред с издълбани кръстове и други свещени християнски символи. Беше смущаващо натуралистично, чак до моделите на плъхове, които сякаш тичаха сред костите.

Аштън се беше увлякъл със сенсуалистичните подробности, но Марго бе длъжна да признае, че изглежда ефектно. Това определено щеше да предизвика тълпи.

Тя забърза към едно съвсем различно място, което демонстрираше японската чаена церемония. Това беше спретнатата градинка, в която растенията и пътеката от заоблени камъчета бяха в безупречен ред. Отвъд нея се намираше сукия – самият чаен павилион. Облекчаващо беше да се озовеш в това открито, подредено пространство след клаустрофобията на катакомбите. Чаеният павилион беше живото възплъщение на чистота и спокойствие със своето полирано дърво, хартиени паравани, седефени апликации и постелки татами, наред с непретенциозните атрибути на церемонията: железният чайник, бамбуковият черпак, ленената покривка. Въпреки това празнотата на павилиона, дълбоките сенки и тъмни ъгли отново започнаха да изнервят Марго.

Време беше да свършва и да се маха отгук.

Бързо премина през чаения павилион и закривуличи към сърцето на изложбата, преминавайки покрай еkleктичен парад от изложбени кътове, които включваха тъмна индийска погребална колиба, вигвам, пълен с пясъчни рисунки на навахите и жесток шамански обред на чукчите, в който шаманът трябваше да бъде прикован към земята, за да не бъде открадната душата му от демони.

Най-сетне стигна до четирите маски на Кива. Те стояха под стъклен похлупак в центъра на помещението, поставени на тънки пръчици, и всяка от тях гледаше в различна посока. По кръгообразните стени бе нарисувано внушително изображение на пейзажа в Ню Мексико и всяка маска гледаше към една от четирите свещени планини, които ограждаха земята на Тано.

Марго се взря в тях, внезапно обзета от благоговение пред силата, която излъчваха. Бяха удивително двусмислени маски – жестоки, свирепи и в същото време – приливащи от човечност. Въпреки че бяха на

възраст от почти осемстотин години, изглеждаха съвременни с привидната си абстрактно ст; бяха истински шедьоври.

Тя прегледа бележките си, след което се отправи към най-близката карта, за да се ориентира. После започна да проверява всяка маска и се изненада като установи, че всъщност те гледат в правилните посоки. Ашгън, при всичките си гръмки фрази, се бе справил. Всъщност, с неудоволствие трябваше да признае, че е събрал една изключителна изложба.

Тя натъпка бележките си обратно в чантата. Тишината и здрачът започваха да я изнервят. Щеше да разгледа останалата част от шоуто някой друг път – на дневна светлина, когато залите гъмжаха от хора.

Тъкмо бе тръгнала обратно, когато чу от съседното помещение силно изтракване, сякаш бе паднала някаква греда.

Тя подкочи, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Отмина минута без никакъв друг звук.

След като пулсът ѝ се нормализира, Марго се приближи до арката и се взря в сумрака отвъд. Помещението изобразяваше вътрешността на призрачната пещера „Къщата на ръцете“ в Аризона, нарисувана преди хиляди години от индианците Анасази. Но стаята бе празна и количеството дървесина, което се въргальаше по пода, посказваше, че онова, което бе чула, е било просто греда, небрежно подпряна от някой дърводелец, която най-сетне бе паднала.

Тя си пое дълбоко дъх. Бдителната тишина и призрачността на изложбата най-сетне бяха подействали на нервите ѝ. Това бе всичко. Не мисли за миналото, оттогава музеят се е променил, променил се е напълно. Намираще се на може би най-безопасното място в цял Ню Йорк. Охранителните инсталации бяха подновявани дузина пъти след събитията отпреди седем години. Последната система, която все още се довършваше, представляваше най-доброто, което може да се купи с пари. Никой не би могъл да влезе тук без магнитната карта, а четящото устройство записваше самоличността на всеки, който минеше, както и часа.

Тя отново се обърна, подготвяйки се да тръгне към изхода, като си тананикаше някаква песничка, за да наруши тишината. Но още не бе прекосила тази зала, когато се спря от повторното падане на дърво. Този път – в помещението отпред.

– Ехо? – извика тя, а гласът ѝ прокънтя неестествено високо в празната зала. – Има ли някой там?

Нямаше отговор.

Тя реши, че това сигурно е пазачът, който прави рутинните си

обиколки и се препъва в разхвърляните греди. Едно време гардовете обичаха да си пийват нощем от алкохолния консервант, който се пазеше в отдела по ентомология. Предполагам, че някои неща никога не се променят.

Отново се отправи по посока на изхода – пътят ѝ се виеше през по-лутъмните изложбени зали. Вървеше бързо, а токчетата ѝ чаткаха успокояващо по облицования с плочки под.

С едно внезапно „щрак“ всичко потъна в мрак.

Миг по-късно резервното осветление се включи – редици от флуоресцентни цилиндри по тавана, които пращяха, бръмчаха и примигваха един след друг.

Тя отново се опита да успокои бясно биещото си сърце. Беше глупаво. Не за пръв път се оказваше в музея по време на електрически срив. Това беше много характерно за старата сграда. Нямаше никаква, абсолютно никаква причина да се тревожи.

Едва направила една стъпка, чу поредното изтракване, този път идващо от стаята, която току-що бе напуснала. Звучеше почти преднамерено, сякаш някой нарочно се опитваше да я уплаши.

– Кой е там? – попита тя и се обърна, изпитала внезапен гняв.

Но залата зад нея – оцветена в пурпурно крипта, декорирана със зловещи черни украшения – бе празна.

– Ако това е някаква шега, не ми харесва.

Тя зачака напрегната като пружина, но не последва никакъв звук.

Чудеше се дали не е само съвпадение, просто още една паднала от само себе си греда. А може би изложбата се „наместваше“ след един тежък ден. Тя бръкна в чантата си, като търсеше нещо, което би могла да използва като оръжие. Нямаше нищо подходящо. Преди години, като последица от травмата от „музейните убийства“, носеше пистолет в чантата си. Но се отказа от този навик, още когато напусна музея и отиде да работи в „Джийн Дайн“. Сега се проклрнаше, че е свалила гарда.

Тогава забеляза резаца за картон, който лежеше на един тезгях в далечния край на залата. Изтича към него, грабна го и като го протягаше агресивно пред себе си, се насочи към входа.

Последва нов трясък. Този път по-силен от предишните, сякаш някой бе хвърлил нещо.

Сега вече Марго бе сигурна, че има още някой освен нея в изложението – някой, който съвсем съзнателно се опитва да я стресне. Възможно ли беше да е колега, неодобряващ статията ѝ? Щеше да разбере от охраната кой друг е бил в залата и веднага да съобщи за него.

Вървежът ѝ премина в лек бяг. Прекося японския чаен павилион и тъкмо влизаше в ограбената египетска гробница, когато последва ново остро изщракване. Този път и резервните светлини угаснаха и залата, която нямаше прозорци, се потопи в пълна чернота.

Тя се закова на място, почти парализирана от внезапния прилив на страх и от смразяващото чувство на дежа-вю, тъй като си припомни твърде подобно изживяване на друга изложба преди години в същия този музей.

– Кой е? – извика тя.

– Само аз – отвърна един глас.

32

Смитбак замръзна на място, всичките му сетива бяха напрегнати до краен предел. Огледа се наляво-надясно и впери очи в зеленикавия мрак. Не се чуваше нито звук; никой не се хвърли върху него.

Въображението ми играе номера, реши той. Мястото беше достатъчно прозрачно да изопне нервите на всеки.

Колкото и да му беше неприятна мисълта да остави слабата светлина на котелното отделение, знаеше, че се налага да продължи. Трябваше да намери разтоварителната рампа и – нещо, което бе също тъй важно – да открие добро скривалище близо до нея. Ако се съдеше по последните десет минути, това щеше да му отнеме доста време.

Изчака още пет минути, като се ослушваше, за да е сигурен, че пътят му е чист. После изпъзля от обширното помещение и като се завъртя, започна да маркира пътя си към това, което смяташе за гърба на имението. Бледата светлинка се изгуби и той отново забави крачка, като държеше ръцете си протегнати напред и внимателно тътреше крака, за да не се спъне отново.

Спря се. Причу ли му се нещо? Имаше ли още някой тук?

Сърцето биеше неспокойно в гърдите му и той реше да изчака. Но не чу нищо, освен тихото цвъртене на мишки и след минута възобнови бавното си придвижване.

Внезапно ръцете му докоснаха друга стена: груб камък, хлъзгав от влагата. Той тръгна надясно, като следеше стената с ръце, и скоро се натъкна на перпендикулярна стена, в която имаше нещо като метална врата. Ръцете му опипаха търсещо, докато откри бравата. Сграбчи я и натисна.

Тя не се помръдна.

Пое дълбоко дъх и дръпна с всички сили. Лошо: проклетото нещо изобщо не поддаваше.

Той изруга и отново тръгна покрай стената в обратната посока. След около двайсет крачки стената свършваше и ръцете му увиснаха в празното пространство. Зави зад ъгъла, после спря. Усещаше сърцето в гърлото си.

Внезапно напред светнаха някакви лампи и очертаха завоя на коридора. Някой току що бе включил осветлението. Или пък си е било включено през цялото време? Смитбак спря, изпълнен с нерешителност. Това

бе пътят, по който трябваше да тръгне, беше сигурен. А светлината беше добре дошла. Но дали някой не го причакваше там?

Той пристъпи напред, като се придържаше близо до стената и надзърна иззад ъгъла.

Коридорът напред бе осветен от гирлянд от мътни крушки, който висеше от тавана. Бяха малко и на големи разстояния, а светлината, която хвърляха, бе мъждива, но поне виждаше къде върви. Най-хубавото от всичко бе, че коридорът беше празен. Никой не е включвал лампите, реши Смитбак – светели са си през цялото време. Просто не ги е забелязал отначало. Или пък са били твърде далече, за да долови светлината.

Той тръгна бавно. От двете му страни се редяха отворени врати, все още бездни от почти непрогледен мрак. Спря се да надзърне в няколко. Винарска изба, редици бутилки и тежки дъбови бурета, обвити в плътна паяжина. Стар склад, шкафове с дървени рафтове, преливащи от пожълтели документи. Билиардна зала със съдран и измачкан филц по масата. Тъкмо каквото човек би очаквал в едно имение, превърнато в лудница за богаташи.

Смитбак продължи, самоувереността му се възвръщаше. Планът беше добър. Сутеренът не можеше да продължава до безкрай. Сигурно вече приближаваше разтоварителната рампа. Трябваше да...

...Ето го пак: гризящото усещане, че го дебнат, че някой умишлено се опитва да прикрие звука на стъпките си с неговите собствени.

Той спря рязко. Не беше сигурен, но му се стори, че чу звука на секнали стъпки. Сякаш, че някой в мрака зад него бе замръзнал, докато прави крачка. Коридорът, поне осветената му част, се простираше празен.

Смитбак облиза устни.

– Пендъргаст? – опита се да каже, но гърлото му беше сухо и прегракнало, а езикът му не искаше да се обърне. Толкова по-добре, защото дълбоко в себе си знаеше, че там отзад има някого, и той не беше Пендъргаст, о боже, не, не беше Пендъргаст...

Отново тръгна напред, а сърцето му щеше да изхвъркне. Изведнъж локвичките бледа светлина пече не изглеждаха благословени. Бяха предателски разкриващи... Внезапно се почувства ужасно сигурен, че някой е включил осветлението, за да го вижда по-добре.

Преследва те опасен убиец, изключително опасен убиец с почти свръхестествени способности...

Той се бореше с инстинкта да побегне. Паниката не беше отговор в случая. Трябваше да премисли всичко това. Трябваше да открие тъмно

гълче, място, където да се скрие. Но преди всичко трябваше да бъде сигурен. Напълно сигурен.

Бързо премина под следващата крушка и навлезе в интервала от мрак отвъд нея. Забави крачка, като се опитваше да пресметне момента правилно. След това, напрягайки се, се завъртя рязко.

Отзад една черна фигура – странно загърната в наметало, се отдръпна от светлината в тъмната забрава на сутерена.

При тази гледка, очаквана, но все пак непоносимо ужасна, опънатите нерви на Смитбак го изоставиха. Той се обърна и хукна като уплашен заек, прекосявайки коридора, без да се замисля за никакви скрити препятствия по пътя си.

Звукът от тежки ботуши зад гърба му го пришпорваше. С горящи дробове Смитбак профуча отвъд последната от крушките в абсолютната, безкрайна, сигурна тъмнина...

И тогава нещо студено и твърдо се стовари върху него и го закова на място. Жестока болка прониза главата и гърдите му. В черепа му избухна бяла светлина. Докато съзнанието му отлиташе и той се отпуснаше на земята, последният му спомен за свирепо, здраво като стомана сграбчване, избледня и се скъса.

33

– Кой? – почти изкрещя Марго, насочила резеца срещу звука, като го размахваше напред-назад. – Кой си ти?

– Аз.

– Кой „аз“ и какво, по дяволите, искаш?

– Търся почтен мъж... или жена, както май се оказва в случая. – Гласът беше слаб и почти женствен в акуратността си.

– Не ме приближавай! – извика тя, размахвайки резеца в тъмното. Опита се да успокои туптящото си сърце и да се съсредоточи. Това не беше някой шегаджия: тя чувстваше инстинктивно, че този мъж е опасен. Резервните светлини скоро щяха отново да се включат; трябваше – беше автоматично. Но с всяка изминала секунда тя чувстваше, че ужасът ѝ расте. Дали той беше прекъснал по някакъв начин резервното захранване? Изглеждаше невероятно. Какво ставаше тук?

Борейки се да се вземе в ръце, тя запристъпва напред колкото се може по-тихо, като внимаваше да не настъпи разпилените по земята предмети и размахваше резеца във всички посоки. Имаше бегла представа за разположението на входа, а засега мъжът млчеше, може би също толкова объркан от мрака, колкото и тя. Достигна отсрещната стена и започна опипом да се придвижва край нея. Изведнъж ръцете ѝ се натъкнаха на хладната стомана на вратата. Испита огромно облекчение, когато напипа дръжката Извади магнитната си карта от чантата, откри четящото устройство и я прекара през него.

Нищо.

Също толкова бързо, колкото бе дошло, облекчението изчезна, заменено от неясен пулсиращ страх. Разбира се: магнитната ключалка беше електрическа, а токът бе изключен. Марго се опита да отвори вратата, като отчаяно въртеше топката и я блъскаше с цялата си тежест, но тя не се помръдна.

– Когато токът спре – долетя до нея тънкият глас, – охранителната система заключва всичко. Не можеш да излезеш.

– Само се приближи до мен и ще те намушкам – изкрещя тя, завъртайки се с гръб към вратата и отново започна да размахва резеца в тъмното.

– Едва ли искаш да го направиш. От гледката на кръв ми прималява... Прималява ми от удоволствие.

В яснотата на страха си Марго осъзна, че трябва да спре да отговаря. Трябваше да премине в настъпление. Тя се бореше да запази контрол над дишането си, над ужаса, който изпитваше. Трябваше да направи нещо непредвидимо, да го изненада, да размени картите. Направи безшумна крачка напред.

– Какво ти причинява видът на кръвта, Марго? – чу се ласкавият шепот.

Тя отново приближи по посока на гласа.

– Кръвта е такова странно вещество, такъв съвършен, прелестен цвят и така преливаща от живот, пълна с всички тези червени и бели клетки, антитела и хормони. Тя е жива течност; дори разплискана по един мръсен музеен под, тя продължава да живее – поне за известно време.

Направи поредна крачка към гласа. Вече беше много близо. Стегна се и тогава с едно отчаяно движение се хвърли напред и замахна с резеца, описвайки свистяща дъга. Резецът срещна нещо и го проряза. Докато отскачаше, чу объркан шум, заглушен от възклицание на изненада.

Тя чакаше в напрегнатия мрак и се надяваше, че е срязана артерия.

– Бра-а-а-ва, Марго! – долетя пак съскащият глас. – Впечатлен съм. Е, успя да ми съсипеш палтото.

Тя отново започна да кръжи около гласа с намерение да удари повторно. Беше накарала него да се защитава. Ако можеше да го нарани, да отвлече вниманието му, щеше да спечели достатъчно време да изтича обратно до изложбата. А успееше ли да стори това, да изпречи половин дузина помещения между себе си и този отвратителен безтелесен глас, той никога нямаше да успее да я открие в тъмнината. Тя можеше да изчака следващата обиколка на гардовете.

Чу се ниско, глухо хихикане. Изглежда това чудовище кръжеше около нея.

– Марго, Марго, Марго. Не мислиш наистина, че си ме порязала, нали?

Тя замахна и ръката ѝ разсече въздуха.

– Добре, добре – долетя гласът, последван от дрезгав кикот. Кикотът продължаваше и продължаваше, увиснал в чернотата, като стесняваше бавно пръстена около нея.

– Остави ме на мира, или ще те убия! – произнесе Марго и сама се изненада от това колко спокоен звучеше гласът ѝ.

– Колко сме раздрознителни!

Неочаквано Марго хвърли чантата си по посока на гласа, чу я как

се удря в нещо и се хвърли след звука със светкавичен замах, който срещна достатъчно съпротивление, за да разбере, че е улучила.

– Боже, боже, още един добър трик. Ти си далеч по-опасна, отколкото бях предположил. И този път наистина ме поряза.

Докато се обръщаше, за да побегне, тя по-скоро почувства, отколкото чу внезапно движение. Хвърли се настрани, но нападателят сграбчи китката ѝ и с едно ужасяващо завъртане, което накара костите ѝ да изпукат, избя резаца. Тя извика и започна да се бори въпреки непоносимата болка, която пронизваше цялата ѝ ръка. Ново извиване на китката и тя изпищя като риташе с крака и нанасяше удари със свободната си ръка, но мъжът я издърпа към себе си с рязко, ужасно движение, от което тя почти изгуби съзнание. Пръстите му бяха като стоманено менгеме.

– Поряза ме – изхриптя той. Блъсна я силно и отстъпи назад.

Тя падна на колене, намираше се близо до припадък от шока и болката в счупената си ръка, но се опитваше да определи къде в тъмното бе паднал резецът.

– Въпреки че съм жесток човек – долетя гласът, – няма да те оставя да страдаш дълго.

Последва друго рязко движение над нея, като мах от бухалка. Тя почувства зашеметяващ, тъп удар отзад, който я накара да падне на земята. В този момент – с чувство на странно неверие – осъзна, че той бе забил нож в гърба ѝ; че беше получила смъртоносен удар. Като драскаше с нокти по пода, тя се опита да се изправи, призовавайки цялата си воля. Напразно. Нещо топло се стичаше по ръката ѝ, спускаше се по пода, като друг вид чернота, която се втурна и я обгърна от всички страни. Последното, което чу, беше дрезгав кикот, който идваше от много далече, като в сън...

34

Лора Хейуърд мина бързо през огромната зала на музея – ранната утринна светлина хвърляше успоредни ивици през високите бронзови прозорци. Тя прекрачи през ивиците светлина съзнателно, като че физическият акт на преминаване би я подготвил по някакъв начин за онова, което предстоеше. До нея, почти подскачайки, за да не изостава, се движеше Джек Манети, шеф на охраната на музея. Следваше ги тиха, но бърза фаланга от детективи от отдел „Убийства“ в Нюйоркското полицейско управление, както и персонал от музея.

– Господин Манети, предполагам, че изложбата има охранителна система. Така ли е?

– Истинско произведение на изкуството. Тъкмо завършихме пълния ѝ ремонт.

– Ремонт? Изложбата не беше ли снабдена с аларма?

– Беше. Монтирахме повече от достатъчно във всяка зона. Странно е, че никоя аларма не се е включила.

– Как тогава престъпникът е проникнал вътре?

– На този етап нямаме представа. Съставихме списък на хората, които имат достъп до изложението.

– Искам да говоря с всички тях.

– Ето списъка. – И Манети извади една разпечатка от джоба на яке-то си.

– Чудесно. – Хейуърд я взе, прегледа я и я подаде на един от детективите след нея. – Разкажете ми за системата.

– Базирана е на магнитни ключове. Системата отбелязва часа, в който всеки влиза и излиза. Имам регистрациите, разбира се. – Той ѝ подаде друг лист.

Те заобиколиха залата „Океански живот“. Хейуърд отмина огромните сини акули, които висяха застрашително от тавана, без дори да ги погледне.

– Някой да е съобщил за липсваща магнитна карта?

– Не.

– Възможно ли е да са били дублирани?

– Доколкото знам, не.

– А може би някой е заел нечия карта?

– Възможно е, макар че в момента получаваме отчет за всички

карти. Ще проверя този въпрос.

– Ние също. Разбира се, престъпникът може да е музеен служител, който преди е имал достъп.

– Съмнявам се.

Хейуърд изсумтя. Тя самата се съмняваше, но човек никога не знае – беше видяла повече отколкото ѝ се искаше откачени, които се разхождаха из тази стара грамада. Веднага, щом бе научила за случая, бе помолила да ѝ го възложат, въпреки че продължаваше да се занимава с убийството на Дюшам. Имаше си теория – не, да го наречем по-скоро предчувствие, – че двете убийства са свързани. И ако излезеше права, това се очертаваше като нещо голямо. Много голямо.

Отминаха залата „Индианци от северозападния бряг“ и спряха пред колосален портал, който водеше към изложението „Свещени образи“. Вратата беше отворена, но оградена с жълта полицейска лента и Хейуърд чуваше отвътре мърморенето на екипа криминалисти, които работеха на местопрестъплението.

– Ти, ти и ти – посочи тя с пръст детективите поред, – минете през лентата заедно с мен. Останалите – чакайте тук и спирайте любопитните. Господин Манети? Вие също идвате.

– А когато д-р Кольпи пристигне...?

– Това е сцена на престъпление. Задръжте го отвън. Съжалявам.

Манети дори не се опита да спори. Лицето му беше с цвят на глина и бе съвсем ясно, че не беше имал време дори за сутрешната си чаша кафе.

Тя се провря под полицейската лента, кимна на чакащия сержант и се подписа в протокола му. После бавно влезе във фоайето на изложбата, като съвсем умишлено забави още повече крачка. Криминалистите и съдебните следователи би трябвало вече да са приключили, но винаги беше добре да си държиш очите отворени.

Малката групичка си запроправя път през първото помещение, отмина почти завършената експозиция, прескачайки парчета дърво, и влезе във втората изложбена зала: сцената на самото престъпление. Тебеширен контур показваше къде е паднала жертвата. Имаше огромно количество кръв. Фотографите от екипа на криминалистите бяха вече документирали сцената и очакваха специалните заповеди, които Хейуърд, като водещ разследването офицер, можеше да даде. Двама от криминалистите стояха на четири крака с пинсети в ръце.

Тя огледа местопрестъплението почти свирепо, очите ѝ пробягваха по голямата локва кръв, по отделните капчици, по кървавите отпечатьци

от стъпки, по размазаните потъмнели петна. Кимна на Ханк Барис, главният криминалист. Той се изправи, остави внимателно пинсетите си и се приближи.

– Каква дяволска бъркотия – каза тя.

– Парамедиците работят върху жертвата от известно време.

– Оръжието на убийството?

– Нож. Замина заедно с жертвата към болницата. Знаете как е, не можеш да го измъкнеш...

– Осведомена съм – сопна се Хейуърд. – Видяхте ли първоначалната сцена?

– Не. Когато пристигнах, парамедиците вече бяха объркали всичко.

– Документ за самоличност на жертвата?

– Не знам за такива, поне още не. Мога да се обадя в болницата.

– Някакви свидетели на първоначалната сцена?

Барис кимна.

– Един. Техник, казва се Ендърби, Лари Ендърби.

Хейуърд се обърна.

– Доведете го.

– Тук?

– Точно това казах.

Последва тишина, докато Хейуърд се оглеждаше – тялото ѝ остана съвсем неподвижно, само очите ѝ се местеха. Тя внимателно огледа кръвавите пръски, преценявайки траекторията, скоростта и изходната точка. В ума ѝ бавно започна да се оформя общата картина на престъплението.

– Капитане? Господин Ендърби е готов.

Хейуърд се обърна и видя изненадващо млад пъпчив мъж с черна коса и хилава физика. Тениска, шапка с обърната назад козирка и разръфани дънки допълваха образа.

Отначало тя си помисли, че маратонките му са от червени кожа, докато не ги видя по-отблизо. Един полицаи го побутна напред.

– Вие пръв сте открил жертвата?

– Да, госпожо... Искам да кажа... ъ-ъ-ъ... – Той изглеждаше объркан.

– Можете да ме наричате капитан – каза тя меко. – Какво работите в музея, господин Ендърби?

– Системен техник съм, първа степен.

– Какво правехте в залата в три сутринта?

Гласът му беше висок и треперлив, готов да секне всеки миг.

Винаги най-плахите откриват най-мъртвите, спомни си Хейуърд шегата на своя бивш професор по криминална психология в Нюйоркския университет. Тя преглътна и се опита да звучи съчувствено. Нямаше да е добре Ендърби да се пречупи.

– Проверях инсталацията на новата охранителна система.

– Разбирам. Готова ли беше инсталацията в залата?

– Почти. Правехме проверки на обновения софтуер, но стана малка засечка. Шефът ми...

– Името му?

– Уолт Смит.

– Продължете.

– Шефът ми ме изпрати долу, за да видя дали не е спрял токът.

– И беше ли?

– Ами да. Някой беше прерязал един от кабелите на захранването.

Хейуърд погледна Барис.

– Знаем това, капитане. Изглежда престъпникът е прерязал кабела, за да прекъсне резервното осветление, така че да може да издебне жертвата.

– Е, каква е тази нова охранителна система? – попита тя, като се обърна към Ендърби.

– Ами... има сензори за движение, видеокамери, кръстосващи се инфрачервени лазерни лъчи, сензори за вибрация и за въздушно налягане.

– Звучи впечатляващо.

– Така е. През последните шест месеца музеят заменя охраната във всяка зала една след друга с последната версия на системата.

– Това какво включва?

Ендърби пое дълбоко дъх:

– Съвързване на охраната в отделните зали, реконфигурация на мониторинговия софтуер, правене на тестове, такива работи... Всичко това по строг график, калибриран по атомно сателитен часовник. И трябва да го правим нощем, когато музеят е затворен.

– Ясно. Значи слязохте тук долу, за да проверите електрическия срив и открихте тялото?

– Точно така.

– Господин Ендърби, бихте ли могли да огледате местопрестъплението и да ми опишете как точно лежеше жертвата?

– Ами-и-и... Тялото... Тялото лежеше точно според очертаванията – едната ръка отместена, както се вижда. Един нож с дръжка от слонова

кост стърчеше от плешката, забит до ефеса.

– Докоснахте ли ножа? Опитахте ли се да го извадите?

– Не.

Хейуърд кимна.

– Пръстите на дясната ръка на жертвата отворени ли бяха, или затворени?

– Ъ-ъ-ъ... струва ми се, че бяха отворени. – Ендърби преглътна мъчително.

– Още малко, господин Ендърби. Жертвата е била преместена още преди да дойде фотографът, така че всичко, с което разполагаме, са вашите спомени.

Той избърса чело с опакото на ръката си.

– Левият крак навътре ли беше обърнат, или навън?

– Навън.

– А десният?

– Навътре.

– Сигурен ли сте?

– Съмнявам се, че някога ще забравя. Тялото беше някак си усукано.

– Как така?

– Общо взето лежеше с лицето надолу, но краката бяха почти кръстосани.

Акът на говорене изглежда помагаше на Ендърби да се вземе в ръце. Май щеше да се окаже добър свидетел.

– А кръвта по обувките ви? Как се е озовала там?

Ендърби погледна надолу и очите му се разшириха.

– О! Аз... Втурнах се да помагам.

Уважението на Хейуърд към младия човек леко се покачи.

– Опишете действията си.

– Да видим... Стоях ето там, когато я видях. Спрях се, после затичах, коленичих, проверих за пулс и предполагам, че точно тогава... съм стъпил в кръвта. Имах кръв и по ръцете, но я измих.

Хейуърд кимна и добави тази информация към мисловната реконструкция, която си изграждаше.

– Имаше ли пулс?

– Не мисля. Бях задъхан, трудно ми е да кажа. Пък и всъщност не съм много добър в меренето на пулс. Първо позвъних на охраната...

– В будката на пазачите?

– Да, съвсем наблизо. После опитах с дишане уста в уста, но gardът

пристигна след минутка.

– Името му?

– Роско Уол.

Хейуърд кимна на един от детективите да си запише.

– Тогава дойдоха парамедиците. И станах излишен.

Хейуърд отново кимна.

– Господин Ендърби, ако обичате останете с детектив Хардкаслъ за няколко минути. Може би ще имам още въпроси.

Тя се върна в първата зала на изложбата, огледа се и бавно тръгна назад. Тънкият слой дървен прах по пода, при все че беше поразбъркан, пазеше следи от борбата. Тя се наведе, за да огледа по-добре малките пръски кръв. Кратък мисловен анализ ѝ помогна да си изгради доста добра обща представа за случилото се. Убитият е бил причакай в първото изложбено отделение на залата. Може би дори е бил преследван от отсрещния край на изложението – бяха ѝ казали, че има задна врата, въпреки че са я заварили заключена. Изглежда са се обикаляли един друг известно време. След това убиецът го е сграбчил, завъртял го е настрани и с шеметно движение е забил ножа...

Тя затвори за миг очи като визуализираше хореографията на убийството.

Когато ги отвори, погледът ѝ попадна върху една малка капчица по-встрани, която бе забелязала при първата си обиколка на отделение-то. Приблужи се и клекна да я разгледа: кървава капчица с големината на стотинка. Кротка малка капчица, която изглежда бе паднала вертикално от неподвижен предмет на височина от около метър и половина.

Тя я посочи.

– Ханк, искам да вземете цялата капка заедно с дъската от пода и така нататък. Първо да се фотографира на място. Искам също така ДНК-анализ. От днес за вчера. И го прекарай през всички бази данни.

– Разбира се, капитане.

Тя се огледа, а очите ѝ пробягаха по допирателната на тебеширения контур през самотната капчица кръв до отсрещната стена. Там съзря голяма вдлъбнатина в новото дървено покритие на пода. Очите ѝ рязко се присвиха.

– И, Ханк?

Той я погледна очаквателно.

– Струва ми се, че ще откриеш оръжието на самата жертва зад онова дървено сандъче.

Мъжът се изправи, запъти се натам и надникна отзад.

- Да ме вземат мътните!
- Какво е? – попита Хейуърд.
- Резец за картон.
- Кръв?
- Засега не виждам.

– Прибери го при уликите и направи всички възможни тестове. И го сравни с кръвта, която току що намерихме. Готова съм да заложа и последния си долар, че ще откриеш съвпадение.

Стоеше там и някакси не ѝ се искаше да отмести очи от сцената, но изведнъж ѝ хрумна нещо.

- Повикайте Ендърби.

Миг по-късно детектив Хардкасл се върна. Ендърби го следваше по петите.

- Казахте, че сте правили на жертвата изкуствено дишане?
- Да, капитане.
- Предполагам, че сте го разпознали?
- Нея, не него. Да, познах я.
- Кой беше?
- Марго Грийн.

Хейуърд застина, застанала нащрек.

- Марго Грийн?

– Да. Доколкото знаем е била тук като докторант. Както и да е, сега се е върнала, за да стане главен редактор на...

Гласът му се сля с околните шумове. Хейуърд вече не слушаше. Беше се върнала назад преди няколко години – към убийствата в метрото и известните размирици в Сентръл Парк, когато все още беше най-ниско в йерархията и към онази Марго Грийн, която бе срещнала тогава – младата, решителна и страшно смела жена, която бе рискувала живота си и бе помогнала за разкриването на случая.

Ама че гаден свят!

Смитбак седеше намръщен на същия стол, на който бе седял и вчера и изпитваше неприятно усещане за дежа вю. Сякаш същият огън пращеше в богато украсената мраморна камина и оставяше познатото леко ухане на брезово дърво във въздуха; същите репродукции красяха стените; същият снежен пейзаж блестеше през еркерния прозорец.

И което беше по-лошо, зад гигантското бюро седеше същият директор със същата съчувстваща, снизходителна усмивка на добре избръснатото си лице и го гледаше както благ баща – непослушния си син. Главата на Смитбак все още туптеше болезнено от това, че бе налетял с всичка сила в една циментова стена в тъмното и от дълбокото унижение, че се е паникьосал от стъпките на един нищо и никакъв санитар. Чувстваше се като пълен глупак за това, че бе решил, че може да надхитри охранителната система по такъв левашки начин. Не бе постигнал нищо друго, освен да затвърди мнението на директора, че е луд.

– Ах вие, Едуард – рече Тисандър и театрално събра набраздените си с вени ръце. – Преживяхте истинско приключение миналата нощ. Много се извинявам, ако санитар Монтани ви е постреснал. Надявам се, че сте намерил медицинската помощ в нашата болница задоволителна?

Смитбак игнорира покровителствения въпрос.

– На първо място искам да знам защо така се промъкваше след мен? Можеше да бъде убит!

– Налитайки в стената? Силно се съмнявам. – Поредна блага усмивка. – Въпреки, че наистина имахте късмет, че избегнахте мозъчното сътресение.

Смитбак не отговори. Превръзката около главата му се стягаше неприятно всеки път, когато отвореше челюст.

– Наистина съм изненадан от вас, Едуард. Мислех, че вече съм ви обяснил. Само защото изглежда, че нямаме охрана, не означава, че действително нямаме. Това е нарочно търсен ефект. Охраната е ненаатрапчива, за да не се чувстват клиентите ни некомфортно.

Смитбак се подразни на думата „клиенти“. Те бяха чисто и просто затворници.

– Проследихме среднощните ви разходки чрез инфрачервените лъчи, които прекъснахте и чрез сензорите за движение, покрай които минахте. Чак когато стигнахте сутерена, санитар Монтани бе изпратен да

ви последва дискретно. Той спази протокола безупречно. Предполагам, че сте смятал да избягате с един от камионите за доставка на храна. Обикновено всички първо опитват с това.

На Смитбак му се прииска да скочи и да стисне с ръце врата на добрия доктор. Всички? Аз не съм луд бе, идиот такъв! Но не го направи. Сега вече разбра в какъв перфектен капан е попаднал: колкото по-упорито твърдеше, че е нормален, толкова повече се разгорещаваше и следователно – толкова повече затвърждаваше убеждението на доктора в обратното.

– Просто искам да знам колко още трябва да остана тук – каза той.

– Това остава да се разбере. Трябва да отбележа, че този опит за бягство не ме оставя с впечатлението, че ще си заминете особено скоро. Той показва вашата съпротива срещу желанието ни да ви помогнем. Не можем да го сторим, докато не получим съдействието ви, господин Джоунс. А не можем да ви освободим, преди да сме успели да ви помогнем. Както обичам да казвам, вие сте най-важната личност във вашето лечение.

Смитбак сви юмруци и направи огромно усилие да не отговаря.

– Трябва да ви кажа, Едуард, че един следващ опит за бягство може да доведе до някои промени в начина по който сте се наредили тук. А те може да не са по вкуса ви. Съветът ми е да приемете положението си и да работите с нас. От самото начало усетих необикновено силна пасивно-агресивна съпротива от ваша страна.

Защото съм точно толкова нормален, колкото и ти! Смитбак преглътна и се опита да изтипоса раболепна усмивка. Трябваше да се държи доста по-умно, ако смяташе някога да излезе, това поне беше ясно.

– Да, д-р Тисансър, разбирам.

– Добре, добре. Ето че имаме напредък.

Трябваше да има начин да се измъкне. Щом Граф Монте Кристо бе успял да избяга от замъка Ив, значи и Уилям Смитбак щеше да избяга от „Ривър Оук“.

– Д-р Тисандър, какво трябва да направя, за да изляза оттук?

– Да ни съдействате. Да ни позволите да ви помогнем, да ходите на сеансите си, да посветите цялата си енергия на това да подобрите състоянието си. Да превърнете в своя цел сътрудничеството с персонала и санитарите. Единственият начин някой да си тръгне оттук е с подписан от мен документ за освобождаване в ръка.

– Единственият начин?

– Точно така. Аз вземам крайното решение, което, разбира се, се

базира на експертен медицински и – ако е необходимо – правен съвет.

Смитбак го погледна.

– Правен?

– Психиатрията има двама господари – медицината и правото.

– Струва ми се, че не разбирам.

Очевидно Тисандър навлизаше в любимата си тема. Гласът му придоби помпозни нотки.

– Да, Едуард, трябва да се справяме както с медицински, така и с правни въпроси. Вземете себе си за пример. Семейството ви, което ви обича и е загрижено за вашето добруване, ви е изпратило тук. Това е правен, но също и медицински процес. Тъжно е да лишиш една личност от свободата ѝ, ето защо подобни процеси трябва да бъдат изпълнявани с необходимата скрупулъзност.

– Извинете... Казахте семейството ми?

– Точно така. Кой друг би ви изпратил тук, Едуард?

– Познавате семейството ми?

– Срещал съм се с баща ви, Джек Джоунс. Действително достоен мъж. Всички ние искаме да направим това, което е добре за вас, Едуард.

– Той как изглежда?

По лицето на Тисандър пробяга сянка на изумление и Смитбак се прокле, че е задал толкова очевидно налудничав въпрос.

– Искам да кажа – кога го видяхте?

– Когато ви доведоха тук. Той подписа всички необходими документи.

Пендъргаст, помисли си Смитбак. Дано гори в ада! Тисандър се изправи и протегна ръка:

– А сега, Едуард, ако няма нещо друго...?

Смитбак я пое. В ума му покълна семето на едно хрумване.

– Да, само още едно нещо.

Тисандър вдигна вежди, познатата снизходителна усмивка не напускаше лицето му.

– Тук има библиотека, нали?

– Разбира се. Зад билиардната зала.

– Благодаря ви.

Докато излизаше, Смитбак видя как Тисандър отново се отпуска зад огромното си, с извити крака бюро и пригладжа вратовръзката си със самодоволна усмивка.

36

Бледата зимна светлина вече чезнеше над реката, когато Д'Агоста се озова пред старата врата на улица „Хъдсън“. Той спря за момент, пое дълбоко въздух няколко пъти и се опита да задържи емоциите си под контрол. Бе последвал сложните инструкции в писмото на Пендъргаст буква по буква. Агентът за пореден път беше сменил жилището си – изглежда бе решен да върви с една крачка пред Диоген – и Д'Агоста си даваше с някакво вяло любопитство въпроса как ще бъде дегизиран този път.

Най-сетне, след като се успокои и хвърли последен поглед наоколо, за да се увери, че наблизо няма никого, той почука на вратата седем пъти и зачака. Миг по-късно му отвори мъж, който, както изглеждаше, бе някаква отрепка в последните стадии на наркотично пристрастяване. Макар Д'Агоста да знаеше, че това е Пендъргаст, отново се изуми от ефективността на маскировката му.

Без да продума, Пендъргаст го въведе вътре, спусна резето на вратата зад него и тръгна по усойно стълбище към зловонно мазе, пълно с големи парни котли и отоплителни тръби. Огромно парче картон, отрупано с мръсни одеала, пластмасова щайга, в която имаше свещ и някакви съдове и спретната купчинка от консерви допълваха картината.

Пендъргаст безмълвно дръпна една черга от пода и разкри компютър iMac G5 с безжична интернет връзка „блу-туут“. Отстрани стоеше добре подравнена купчина листи: ксерокопираната папка, която Д'Агоста беше задигнал от управлението наред с други доклади, които, предположи Д'Агоста, бяха от полицейското досие за отравянето на Хамилтън. Явно беше, че Пендъргаст разучава всичко това много внимателно.

– Аз... – Д'Агоста не беше сигурен как трябва да започне. Почувства как гневът отново се надига в гърдите му. – Това копеле! Този кучи син... Господи, да убие Марго...

Той замълча. Думите просто не можеха да предадат изгарящата ярост, объркване и неверие, които изпитваше. Не знаеше, че Марго се е върнала в Ню Йорк, да не говорим за това, че работеше в музея, но я познаваше добре отпреди. Бяха работили заедно по музейните убийства и убийствата в метрото. Тя се бе показала като храбра, изобретателна, интелигентна жена. Не заслужаваше да си отиде така: причакана и убита в тъмна изложбена зала.

Пендъргаст не продумваше, докато пръстите му пробягваха по компютърната клавиатура. Но лицето му беше обляно в пот и Д'Агоста виждаше, че това не е част от театъра. Явно той самият се чувстваше по същия начин.

– Диоген излъга, когато каза, че Смитбак ще е следващата жертва – каза Д'Агоста.

Без да вдига поглед, Пендъргаст се протегна към щайгата и извади оттам чанта с цип, в която имаше една карта таро и някаква бележка и ги връчи на Д'Агоста.

Той се взря в картата. Изобразяваше висока кула от оранжеви тухли, пронизана от множество светкавици, цялата бе обхваната от огън, а от куличките падаха малки фигурки към тревата долу. Той насочи вниманието си към бележката.

Ave, Frater!

Кога изобщо съм ти казвал истината? Човек би помислил, че след всички тези години ще си разбрал, че съм умел лъжец. Докато се занимаваше с укриването на онзи фукльо Смитбак – и тук те поздравявам за изобретателността ти, тъй като още не съм го открил – аз бях свободен да планирам смъртта на Марго Грийн. С която впрочем се разигра една твърде духовита борба.

Не беше ли всичко това много умно от моя страна?

Ще ти доверя една тайна, братко – настроен съм за изповеди. Ето защо ще ти кажа името на следващата си жертва: лейтенант Винсънт Д'Агоста.

Забавно, нали? Истината ли казвам? Или лъжа отново? Каква любопитна гатанка за теб, скъпи ми братко.

Казвам ти не адио, а оревоар.

Диоген.

Д'Агоста върна бележката на Пендъргаст. Усети странно свиване в стомаха. Не беше страх – не, изобщо не беше страх, – а свеж прилив на омраза. Целият трепереше от нея.

– Само да ми падне, проклетият кучи син! – изръмжа той.

– Седни ако обичаш, Винсънт. Имаме много малко време.

Това бяха първите думи на Пендъргаст и Д'Агоста се смълча от дълбоката сериозност в гласа му. Отпусна се на една обърната щайга.

– Какво трябва да значи тази карта таро? – попита той.

– Това е Кулата, от варианта El Gran Tarot Esoterico на колодата.

Смята се, че тази карта вещае разрушение, време на внезапни промени.

– Няма шега.

– Прекарах целия ден в съставяне на списък с потенциални жертви и осигуряване на тяхната безопасност. Наложих ми се да потърся буквално всички, които ми дължат услуга, което за съжаление ще е нож с две остриета, тъй като ще развали прикритието ми. Онези, с които разговарях, обещаха да не издават нищо, но е само въпрос на време новината, че съм жив да излезе. Погледни това, Винсът.

Д'Агоста се надвеси да погледне документа на екрана. Той съдържа много познати имена, наред с такива, които не знаеше.

– Имаш ли да добавиш някого към списъка?

Д'Агоста се зачете в имената.

– Хейуърд. – Мисълта за нея предизвика стягане в стомаха му.

– Хейуърд е единственият човек, за когото съм сигурен, че Диоген няма да превърне в своя мишена. За това съществуват причини, които все още не мога да ти обясня.

– Ами какво ще кажеш за... – Д'Агоста се поколеба. Пендъргаст бе изключително несловоохотлив, що се отнася до личния му живот и той се запита как би реагирал, ако спомене нейното име – Виола Маскелене?

– Много мислих за нея – отвърна агентът тихо и погледна към белите си ръце. – Тя все още е на остров Капрая, който от много гледни точки е идеално убежище. Почти непристъпен е, и пътуването дотам отнема няколко дни. Има само едно малко пристанище и един чужденец – независимо как е преоблечен – ще бъде забелязан незабавно. Диоген е тук, в Ню Йорк. Не би могъл да я достигне бързо, а никога не би си позволил да действа чрез някой друг. И най-сетне... – Гласът му секна. – Диоген няма как да знае за моя... моя интерес към нея. Никой друг на света не знае за това освен теб. Що се отнася до Диоген, за него тя е просто един човек, с когото веднъж съм разговарял във връзка с цигулката. От друга страна, ако взема мерки да я пазя, това би могло да заостри вниманието му към нея.

– Разбирам.

– Ето защо в нейния случай реших да оставя нещата такива, каквито са.

Той разплете пръсти.

– Предприех стъпки да осигуря безопасността на другите, независимо дали им харесва или не. Което ни довежда до най-трудния въпрос: ами ти, Винсът?

– Няма да се крия. Казах го и пак ще повтора: само да ми падне! Нека бъда стръвта. По-скоро ще умра, отколкото да избягам като заек от убиенца на Марго.

– Не бих си позволил да споря с теб. Рискът, който поемаш, е огромен – знаеш го.

– Определено. И съм подготвен за това.

– Вярвам, че е така. Все още има вероятност от сцената на нападението на Марго да са останали улики, които могат да ни отведат към Диоген. Така че ще имам нужда от помощта ти. Когато до полицията достигнат сведения, че съм все още жив, ще възникне сериозен проблем.

– Как така?

Пендъргаст поклати глава.

– Когато му дойде времето, ще разбереш. Колко дълго ще останеш с мен, разбира се, зависи от теб. На даден етап възнамерявам да взема раздаването на правосъдие в собствените си ръце. Никога не бих поверил Диоген на съдебно-правната система.

Д'Агоста кимна енергично.

– С теб съм докрай.

– Най-лошото предстои. За мен, и най-вече за теб.

– Този нещастник уби Марго. Край на разговора.

Пендъргаст сложи ръка на рамото му.

– Ти си добър човек, Винсънт. Един от най-добрите.

Д'Агоста не отвърна. Разсъждаваше над енигматичните думи на Пендъргаст.

– Уредил съм всички, които могат да се окажат мишени на Диоген, да станат невидими. Това е фаза първа. И то ни води до фаза втора: да спрем Диоген. Първоначалният ми план напълно се провали. Казано е: „Когато губиш, не губи урока“. Урокът в случая е, че не мога да победя брат си сам. Изхождах от убеждението, че го познавам най-добре, че бих могъл да предвидя следващия му ход, че с достатъчно доказателства ще успея да го спра лично. Бъркал съм – жестоко. Имам нужда от помощ.

– Аз съм насреща.

– Знам и съм ти благодарен. Но аз говорех за друг вид помощ. Професионална.

– От сорта на?

– Прекалено близък съм до Диоген. Не съм обективен, нито спокоен, особено сега. Научих по трудния начин, че не разбирам брат си и

никога не съм го разбирал. Това, което ми е нужно, е експерт по психологическо профилиране, който да създаде криминален модел на брат ми. Това ще бъде необикновено трудна задача, тъй като той е психологически уникален индивид.

– Познавам няколко отлични специалисти.

– Не всеки ще свърши работа. Трябва ми някой, който да е наистина изключителен. – Той се обърна и започна да пише нещо. – Иди до къщата на Ривърсайд Драйв и дай това на Проктър, който ще го предаде на Констанс. Ако такъв човек съществува, Констанс ще го намери.

Д'Агоста взе бележката и я сгъна в джоба си.

– Времето ни почти изтече. Има два дни до 28-и януари.

– Имаш ли някаква представа какво може да означава датата?

– Никаква, освен че това ще е кулминацията на престъплението на брат ми.

– Откъде си сигурен, че не е излъгал и за датата?

Пендъргаст помълча.

– Не съм. Но инстинктът ми казва, че е истина. А в момента това е всичко, което имам: инстинктът.

Уит ДеУинтър III се прегърби над осемкилограмовия учебник по линейна алгебра в недрата на огромната библиотека на Академия „Филипс Ексетър“. Той се взираше в една формула, която се състоеше изцяло от гръцки букви и се опитваше да я вкара в размътения си мозък. Изпитът беше след по-малко от час, а той не бе запомнил дори половината формули, които щяха да му трябват. Адски му се искаше да бе учил предишната нощ, вместо да седи до толкова късно и да пуши трева с гаджето си Дженифър. Тогава му се бе сторило добра идея... Тъпо, много тъпо. Ако се провалеше на този изпит, петицата му по линейна алгебра щеше да падне до четворка, щеше да отиде в Масачузетския университет вместо в Йейл и направо щеше да бъде свършен. Никога нямаше да стигне до медицинското училище, никога нямаше да получи прилична работа и щеше да свърши мизерния си живот в един от онези скапани квартали с някоя крава за жена и пълна къща с хленчеши сополиви хлапета... Той пое дълбоко въздух и отново заблъска глава над тежкия том, но крехката му концентрация скоро бе нарушена от нечий повишен глас в близкитесепарета на читалнята. Уит се изправи. Той разпозна гласа. Беше онова саркастично момиче от часовете по английска литература, мацето с лилавата коса, което слушаше готик метъл или нещо подобно... Кори. Кори Суонсън.

– К'ъв ти е проблемът? Не разбираш ли, че се опитвам да уча? – силно ехтеше гласът из преддверието на библиотеката.

Уит се напрегна, но не успя да чуе спокойния, почти прошепнат отговор.

– Австралия? Ти луд ли си? – долетя разяреният отговор. – По средата на сесията съм! Какво, да не си някакъв извратеняк? – Няколко „ш-ш-ш-т“ се чува откъм студентите, които учеха наоколо. Уит надзърна над ръба на своето сепаре, доволен от възможността да смени заниманието си. Успя да види как един мъж в черен костюм се надвеси над едно от сепаретата.

– Той ти е казал това? Да бе... Нека да видя някакъв документ за самоличност.

Последва поредният тих отговор.

– Е, добре. Хей, вярвам ти, пък и не ми се отказва една ваканция на плажа. Но точно сега? Сигурно се шегуваши!

И пак някакви неразбрани думи, и пак „ш-ш-ш-т“.

– Добре, добре. Мога само да кажа, че ако се проваля на биологията, вината ще е на Пендъргаст.

Чу скърцане на стол и видя, че Кори Суонсън излиза от сепарето и тръгва след мъжа в костюма. Изглеждаше като от тайните служби – закопчан отгоре до долу, с квадратна челюст и тъмни очила. Той се зачуди в каква ли каша се е забъркала Кори този път.

Уит я гледаше как отминава и как дупето ѝ се поклаща подканящо в тясната черна рокля, от която висяха някакви метални джунджурии. Лилавата ѝ коса се спускаше като водопад по гърба ѝ, като в краищата ставаше почти черна. По дяволите, беше готина, само да не му се налага да я води вкъщи при баща си! Старецът щеше да го убие, ако разбере, че се среща с такова момиче.

Уит върна уморените си очи обратно към формулата за намиране на радиуса на крива на функция с две неизвестни. Но тя си оставаше „тъмна Гърция“. Буквално. Проклетата формула беше пълна с толкова завъртени гръцки букви, че можеше да мине за първия стих от „Илиада“.

Той отново изстена. Животът му направо беше свършен. И като си помислиш, всичко заради Дженифър и вълшебната ѝ цигара...

Облицованата в дъски къща на ъгъла на Чърч Стрийт и Сайкамор Терас в тихите кливландски предградия на „Ривър Пойнт“ бе покрита с лек снежец. Побелелите улици бяха широки и пусти, а светофарите хвърляха локви жълта светлина върху нощния пейзаж. Далечната свирка на локомотив добави меланхолична нотка към тихия квартал.

Зад закрития с щори прозорец на фронтона на една двуетажна сграда се плъзна сянка – силует в инвалидна количка, чиито очертания бяха едва различими на меката синя светлина, която идваше от дълбините на стаята. Силуетът се движеше напред-назад като в пантомима, зает с някаква незначителна задача. Вътре в стаята метални рафтове се издигаха от пода до тавана, препълнени с електронно оборудване: монитори, централни процесори, принтери, терабайти от харддрайв, модули за дистанционно улавяне на компютърни образи от екран, клетъчно-телефонни сканиращи прихващачи, детектори на интернет-портове. Стаята мирисеше на загрята електроника и ментол.

Фигурата се движеше из помещението, едничката ѝ сбръчкана ръка набираще по клавиатури, натискаше бутони. Един по един уредите бавно се изключваха. Една след друга светлинките изгасваха, интернет-

връзката прекъсваше, мониторите потъмняваха... Човекът, познат в нелегалното хакерско общество единствено под името Мим, се изключваше от света.

Последната светлинка примигна и потоци стаята в мрак.

Мим се облегна в количката и въздъхна в непривичната тъмнина. Сега вече бе напълно откъснат от външния свят. Знаеше, че така никой няма да може да го открие. И все пак информацията, която бе получил от човека на име Пендъргаст, един от двамата души, на които вярваше безапелационно, го караше да се чувства несигурен.

От много години Мим не беше прекъсвал постоянния прилив на данни, които се стичаха към къщата му като течения в невидим океан. И сега се чувстваше самотен.

Стоеше замислен. След минута щеше да включи редица съвсем нови контролни уреди и нови лампички щяха да осветят помещението: лампичките на камерите на видеомониторите и охранителните четящи устройства от една наблюдателна система, разположена около и вътре в дома му. Това бе предпазна мярка, инсталирана преди години, но която досега никога не му бе потрябвала. До днес.

Мим стоеше безмълвно в мрака и за първи път в живота си почувства страх.

Проктър внимателно заключи вратата на огромното имение на Ривърсайд Драйв 891, огледа се и се вмъкна в очакващия го „Хамър“. Сградата бе затворена здраво и всеки потенциален вход бе грижливо запечатан. Констанс бе все още вътре, криейки се в потайните места, които я бяха пазили в миналото, места, които дори той – дори и Пендъргаст – не знаеше. Тя бе снабдена с храна, лекарства и клетъчен телефон за спешни случаи – всичко, от което имаше нужда.

Проктър ускори още с тръгването, като намали скоростта на огромната бронирана машина, докато завиваше зад ъгъла, движейки се на юг по Ривърсайд Драйв. По навик хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, за да се убеди, че не го следят. Нямахше доказателства за това, но добре знаеше, че липсата на доказателство, че те следят не е доказателство за липсата на преследвачи.

На ъгъла на Деветдесет и пета и Ривърсайд той забави, щом се приближи до една преливаща кофа за боклук. Докато минаваше покрай нея, хвърли вътре кутийка с мазни, гранясали картопки от Макдоналдс, почти напълно полети със засъхнал кетчуп. Натисна газта и пое по отклонението за магистралата за Уестсайд, откъдето продължи на север в

рамките на позволената скорост, без да престава да хвърля по едно око в огледалата. Мина през Ривърдейл и Йонкърс към Соумил паркуей, докато не излезе на междушатско шосе 90. Щеше да шофира цяла нощ и на сутринта на следващия ден, докато стигне една малка хижа на брега на малко езеро, далеч на север, на около двацет мили от Квебек.

Хвърли поглед на седалката до него, където стоеше автоматична пушка, заредена докрай с 5.56 мм куршуми. Прокътър почти се надяваше да го следят. Нищо нямаше да му хареса повече от това да даде на някое приятелче урок, който няма да забрави до края на живота си – което при всички случаи не означаваше дълго време.

Небето побледня и мръсното утро изгря над река Хъдсън. Ледено-студен вятър подемаше парчета вестник и ги пращаше по празните улици. В този момент по Ривърсайд Драйв се затътри някакъв опърпан скитник, който се спря пред една преливаща от боклуци кофа и започна да рови вътре. С доволно ръмжене извади едно пакетче картопки от Макдоналдс. Докато лакомо ги пъхаше в устата си, лявата му ръка сръчно сви малко листче хартия, скрито на дъното на пакетчето, на което с красив, старомоден почерк бе написано:

Има само един човек в целия свят, който отговаря на специфичните ти изисквания:

Ели Глин от „Ефективни инженерни решения“.
Литъл Уест Стрийт 12, Гринидж вилидж,
Ню Йорк.

Искрящата луна, голяма и ярко-бяла, сякаш посребряваше безкрайната морска шир ниско долу. През прозореца си Виола Маскелене виждаше дълга бяла дияра в блестящата вода, оставена от един огромен океански лайнер, който от трийсет и три хиляди стъпки височина изглеждаше като играчка. Това трябва да е „Куин Мери“, помисли си тя, на път от Саутхемптън към Ню Йорк.

Гледаше го очарована и си представяше хилядите хора в него, които ядяха, пиеха, танцуваха, правеха любов – един цял свят, събран в корабче, което изглеждаше сякаш може да се събере в шепата ѝ. Проследи го с очи, докато изчезна отвъд хоризонта. Странно, че бе летяла поне хиляда пъти, а това все още си оставаше такова вълнуващо изживяване за нея. Тя хвърли поглед към мъжа от отсрещната страна на пътеката, който дремеше над един брой „Файненшъл Таймс“ и не бе погледнал през прозореца нито веднъж. Това бе нещо, което тя не разбираше.

Виола се облегна отново на седалката си, като се питаше с какво интересно да се занимае. Това беше втората част на пътуването ѝ от Италия, след смяната на самолет в Лондон – вече бе прочела книгата си и бе прелистила долнопробното списание в самолета. Салонът на първа класа беше почти празен и тъй като часът приближаваше два след полунощ лондонско време, дори малкото пътници тук бяха потънали в сън. Погледна към стюардесата и жената веднага се отзова.

– Мога ли да ви помогна, лейди Маскелене?

Тя примигна като чу титлата си. Откъде, за бога, всички я знаеха?

– Шампанско. И ако не възразявате, не ме наричайте лейди Маскелене. Кара ме да се чувствам като някоя богата старица. Казвайте ми Виола.

– Много се извинявам. Веднага ще ви донеса шампанското.

– Благодаря.

Докато чакаше, Виола порови в чантичката си и извади писмото, което бе получила у дома на италианския остров Капрая преди три дни. Вече му личеше, че е било сгъвано и разгъвано доста пъти, но тя реши да го прочете отново.

Моя скъпа Виола,

Това писмо несъмнено ще бъде съвсем неочаквано за теб и затова моля за извинение. Намирам се в същата ситуация като Марк Твен, тъй като трябва да ти съобщя, че слуховете за смъртта ми са силно преувеличени. Жив съм и в добро здраве, но бях принуден да изчезна за известно време поради изключително деликатната природа на един случай, по който работя. Това, наред с някои скорошни събития в Тоскана, с които несъмнено си добре запозната, създадох сред приятелите и колегите ми злочестото впечатление, че съм мъртъв. За известно време бе в мой интерес да не нарушавам това впечатление, но аз съм жив, Виола – при все, че преживях нещо, което ме приближи до смъртта толкова, колкото е възможно за едно човешко същество.

Именно това ужасно преживяване е причина да ти пиша. През онези кошмарни часове на прага на смъртта осъзнах колко кратък е животът, колко е крехък, и че никой от нас не бива да пропуска редките възможности, които му се дават да бъде щастлив. Когато случайно се срещнахме на Капрая, едва часове преди това събитие, аз бях изумен – както, прости дързостта ми, беше и ти. Между нас се случи нещо. Ти остави неизличима следа в сърцето ми и храня надежди, че и ти си почувствала същото. Ето защо бих желал да те покая при мен в Ню Йорк за десет дни, тъй че да се опознаем по-добре. И в резултат на това – да се убедим дали наистина тази следа е била така неизличима и прекрасна, както съм уверен, че е.

При това Виола се усмихна. Старомодните, дори малко непохватни изрази, бяха дотолкова в стила на Пендъргаст, че тя почти чуваше гласа му. Но истината бе, че писмото бе по-необикновено от всяко друго, което беше получавала. Много различни мъже по много различни начини бяха опитвали да се сближат с нея, но никога така. Между нас се случи нещо. Истина беше. Но въпреки това, повечето жени биха били изненадани и дори потресени да получат подобна покана. Странно как едва след една-единствена среща Алойзиъс вече я познаваше достатъчно добре, за да разбере, че такова писмо няма да ѝ бъде неприятно. Точно обратното... Тя се върна към писмото.

Ако се отзовеш на тази – признавам – необичайна покана, моля, резервирай билет за полет 822 на Бритиш Еървейз от „Гетуик“ до „Кенеди“ – за 27-и януари. Не казвай на никого кога ще

дойдеш или защо. Ще ти обясня всичко, когато пристигнеш. Засега е достатъчно да кажа, че ако това се разчуе, животът ми може да бъде в опасност.

Когато кацнеш на летище „Кенеди“, моят любим брат Диоген ще те посрещне на лентата за получаване на багажите.

Диоген. Тя се усмихна като си спомни думите на Алойзийс на Капрая, че ексцентричните имена се предават в семейството му. Очевидно не се шегуваше – кой, за бога, би си кръстил детето Диоген?

Ще го разпознаеш веднага по силната ни прилика. Само че той има добре поддържана брада. Онова, което най-силно поразява в него е, че поради един инцидент в детството ни, очите му имат различни цветове: едното е лешниково, а другото – млечно-синьо. Няма да носи табелка, а и, разбира се, не знае как изглеждаш, затова ще трябва сама да го откриеш. Не бих те поверил на никой по-малко близък от брат ми, който е изключително дискретен.

Диоген ще те изпрати до моята къщичка на Лонг Айленд, малкото градче Гардинърс Бей, където ще те чакам. Това ще ни позволи да се насладим на компанията си за няколко дни. Вилата е добре оборудвана, но селска, с прекрасна гледка към остров Шелтър отвъд залива. Естествено, ще ти бъдат отредени собствени покои и ще спазваме благоприличие, освен ако, разбира се, обстоятелствата не ни принудят за обратното.

При тези думи Виола се изхили гласно. Той бе толкова старомоден, а в същото време предложенията му не бяха дори деликатни, и все пак успяваше да направи всичко това с вкус и своеобразно чувство за хумор.

Три дни след пристигането ти случаят, с който се занимавам, ще приключи. Тогава ще изоставим прикритието си и аз отново ще се върна сред живите. С (надявам се) теб до себе си. След това ще се насладим на великолепна седмица с театър, музика, изкуство и кулинарни приключения в Ню Йорк, преди да се завърнеш в Капрая.

Виола, отново те умолявам никому да не казваш за това. Моля те да ми пратиш отговора си със старомодна телеграма на следния адрес:

А. Пендълтън.
Шосе ГлавърсБокс 15
Спрингс, Ню Йорк 10511
И я подпиши „Анна Ливия Плурабел“

Ще ме направиш безкрайно щастлив, ако приемеш поканата. Съзнавам, че не съм в свои води със сантименталностите и цветистата фразеология. Не са в стила ми. Ще запазя по-нататъшните демонстрации на привързаност за времето, когато се срещнем лично.

Искрено твой,
Алоизиъс.

Виола отново се усмихна. Тя почти чуваше Пендъргаст с елегантния му, макар и доста строг маниер, да изговаря изреченията. Анна Ливия Плурабел – хубаво беше да знаеш, че Пендъргаст не е над подхвърлянето на остроумни литературни алюзии тук-таме, при това тайнствени и аристократични. Колко беше привлекателен! Тя леко изтръпна при мисълта да го види отново. А лекият намек за заплаха, който бе направил в писмото, само придаваше пикантност на приключението. Тя отново се запита как така го познаваше толкова добре, след като бяха прекарали едва един следобед заедно. Преди никога не бе вярвала на глупостите за сродните души, за любовта от пръв поглед, за скрепените в небето съюзи, но кой знае защо...

Тя сгъна писмото и извади второто. Беше телеграма, на която пишеше само:

Възхитен от пристигането! Потвърждение от брат ми за посрещането. Доверявам се на дискретността ти. С нежност, А. К. Л. П.

Тя грижливо пъкна и двете писма обратно в чантата си и отпи глътка шампанско, а мислите ѝ я отнесоха назад, към онази среща на Капрая. Спомни си как копаеше тор в лозето си, когато видя един мъж в черен костюм да се приближава, внимателно подбирайки пътя си между буците пръст, придружен от един американски полицаи в цивилно облекло. Представляваха такава странна гледка, че почти я накараха да се засмее. Бяха ѝ извикали, явно мислейки, че е селска работничка, а когато се приближиха, тя видя странното и красиво лице на Пендъргаст за първи път. Никога преди не я бе поразявало такова внезапно, особено чувство. По лицето му прочете, че изпитва същото, въпреки че се

опитваше да го скрие. Посещението им беше кратко – едночасов разговор на по чашка бяло вино на терасата ѝ с изглед към морето – и все пак умът ѝ се връщаше отново и отново към този следобед, сякаш тогава се бе случило нещо от огромно значение.

А след това втората визита – Д'Агоста дойде сам, с ужасните новини за смъртта на Пендъргаст, а лицето му изглеждаше изпито и разстроено. Чак в този ужасен момент тя осъзна колко много се бе надявала да види агент Пендъргаст отново – и колко сигурна е била, че някак той ще бъде част от живота ѝ завинаги.

Колко тежък бе онзи ден. И как само се промениха нещата, когато получи писмото му.

Тя се усмихна при мисълта, че ще го види отново. Обичаше предизвикателствата. Никога не се бе отдръпвала от нищо, което животът ѝ бе подхвърлял. Импулсивността понякога ѝ създаваше проблеми, но наред с това ѝ бе създала цветния и прекрасен живот, който не би заменила за никакъв друг. Тази мистериозна покана беше като извадена от романите, които четеше ненаситно като тийнейджърка. Един уикенд в къщичка, скрита на Лонг Айлънд с човека, който я възхищаваше повече от всеки друг, а после – шеметна седмица в Ню Йорк сити. Как би могла да откаже? Със сигурност нямаше да ѝ се наложи да спи с него, тъй като той бе джентълмен до мозъка на костите си, въпреки че само мисълта за това я накара да се изчерви...

Тя допи шампанското – беше отлично, както винаги в първа класа. Понякога се чувстваше виновна, че лети с първа класа – изглеждаше малко елитарно, но пък беше толкова по-удобно за презатлантически полет. Виола бе свикнала с неудобството през дългите години, в които разкопаваше гробници в Египет, но никога не бе виждала смисъл в самоцелното неудобство.

Погледна часовника си. Щеше да се приземи на летище „Кенеди“ само след около четири часа.

Със сигурност щеше да е интересно да срещне този брат на Пендъргаст – този Диоген. Много неща можеш да разбереш за един човек, когато срещнеш брат му.

Д'Агоста последва дрипавата приведена фигура на Пендъргаст, която се затътри към ъгъла на Девето авеню, след което продължи по Литъл Уест Стрийт. Беше девет часът вечерта и откъм река Хъдсън шибаше остър вятър. Старият месарски квартал, сгушен в лабиринт от тесни улички на юг от Челси и на север от Гринидж вилидж, се бе променил през годините, в които Д'Агоста го нямаше. Между месарниците и магазините на едрите доставчици на месо бяха изникнали малки ресторанчета, технологични предприятия и дори бутици. Мястото не изглеждаше особено подходящо за офиса на един експерт по психологическо профилиране.

По средата на пресечката Пендъргаст се спря пред скромен четириетажен магазин, който явно бе виждал и по-добри времена. Прозорците, запречени с метални решетки, бяха помътнели от времето, а горните етажи бяха покрити със сажди. Липсваха всякакви табелки, надписи или каквото и да било, подсказващо съществуването на някаква фирма вътре, с изключение на избелелите букви „Месокомбинат Прайс и син“, издраскани направо върху старата тухлена стена. Под тях имаше огромен вход, очевидно предназначен за камионите за доставка на месо, който бе заключен с ръждясал катинар, а до него се виждаше невзрачна вратичка с ненадписан звънец. Пендъргаст се насочи право към нея и натисна звънеца.

– Да? – незабавно се обади един глас по домофона.

Агентът промърмори нещо неразбрано и след миг някаква електронна ключалка се отвори с щракане. Влязоха в малко, боядисано в бяло антре, празно, ако не се смята миниатюрната камера, прикрепена високо на отсрещната стена. Вратата безшумно се затвори зад тях. Стояха така, срещу камерата, около трийсет секунди. После една почти невидима врата се плъзна встрани и Пендъргаст, следван от Д'Агоста, пристъпи в полутъмната стая зад нея – удивително помещение.

Отвътре магазинът представляваше изкорубена четириетажна черупка. Простиращият се над главите им таван бе истински лабиринт от дисплеи, тежко научно оборудване, компютри, сложни макети и диорамы, и всичко това – забулено в сенки. Вниманието на Д'Агоста бе привлечено от един гигантски плот, върху който, както изглежда, бе разположен модел на океанско дъно някъде близо до Антарктика, разрязано

така, че да разкрива геологичните пластове. Наоколо имаше и други подобни чудновати макети, както и различни лабораторни уреди и военни принадлежности.

От сенките проехтя един глас:

– Добре дошли!

Д'Агоста се завъртя в здрача и забеляза фигура в инвалиден стол да се приближава измежду две редици дълги маси. Това бе мъж с ниско подстригана кестенява коса, ъгловата брадичка и тънки устни. Носеше непретенциозен, но добре ушит костюм и задвижваше количката с помощта на малък лост, който уверено управляваше с облечената си в черна ръкавица ръка. Д'Агоста осъзна, че едното око на мъжа сигурно е стъкло, тъй като му липсваше свирепият блясък на другото. Морав белег прорязваше дясната страна на лицето му от челото до челюстите, сякаш бе от рана, нанесена при дуел.

– Аз съм Ели Глин – произнесе той с тих, мек и безстрастен тон. – А вие трябва да сте лейтенант Д'Агоста и специален агент Пендъргаст. – Той спря количката и протегна ръка. – Заповядайте в „Ефективни инженерни решения“.

Те го последваха, като се запровираха между масите, отминаха малък парник, чиито лампи светеха зловещо, след което един асансьор ги качи до подиума на четвъртия етаж. Докато вървеше след инвалидната количка, Д'Агоста усети тръпка на съмнение. „Ефективни инженерни решения“? Господин – а не инженер – Ели Глин? Той се запита дали въпреки превъзнасяните ѝ изследователски умения Констанс Грийн не бе направила грешка. Този тук ни най-малко не приличаше на нито един от консултантите по психологическо профилиране, които бе виждал преди – а беше имал работа с доста.

Глин погледна назад и погледът му пробяга по униформата на Д'Агоста.

– Може би ще е по-добре да изключите радиото и клетъчния си телефон, лейтенант. В тази сграда блокираме всички безжични сигнали и радиочестоти.

Той ги поведе към малка стая за съвещания, декорирана в лакирано дърво, затвори вратата, след което им посочи с жест да седнат. Той самият се придвижи с количката си до отсрещната страна на дълга маса, където едно празно място между боядисаните във въглищен цвят Херман-Милерови столове очевидно се пазеше за него. Единственото нещо, което лежеше на идеално чистата маса, бе тънък плик. Като се облегна назад в количката си, мъжът впери в посетителите си

проницателен поглед.

– Вашата молба е необикновена – каза той.

– Моят проблем е необикновен – отвърна Пендъргаст.

Глин го сканира отгоре до долу.

– Доста успешна дегизировка, господин Пендъргаст.

– Действително.

Глин скръсти ръце.

– Кажете ми каква е същността на проблема ви?

Пендъргаст се огледа.

– Кажете ми каква е същността на компанията ви. Питам, защото всичко това – той направи красноречив жест – не прилича никак на офис на специалист, който се занимава с психологически профили.

Бавна, безрадостна усмивка раздвижи чертите на мъжа, изкривявайки и сякаш разпалвайки белезите по лицето му.

– Хубав въпрос. „Ефективни инженерни решения“ е в бизнеса за разрешаване на уникални инженерни проблеми и анализ на провала.

– За какъв тип инженерни проблеми става дума? – попита Пендъргаст.

– За това как да се неутрализира подземен ядрен реактор в една държава от Близкия Изток. Как да се анализира мистериозното и внезапно изчезване на сателит за един милиард долара. – Той размаха пръст – един дребен жест, който имаше изненадваща тежест. Дотолкова неподвижен бе останал мъжът до този момент. – Ще ме разберете защо не изпадам в подробности. Виждате ли, господин Пендъргаст, „анализът на провалите“ е другата страна на инженерния медал: това е изкуството да разбираш как нещата пропадат и така да предотвратиш провала, преди да се е случил. Или пък да установиш защо си се провалил, след като това вече е станало. За съжаление, второто се случва по-често от първото.

Д'Агоста заговори.

– Все още не разбирам. Какво общо има анализът на провала с психологическото профилиране?

– Скоро ще стигна и до това, лейтенант. Анализът на провала започва и завършва с психологическото профилиране. ЕИР осъзна отдавна, че ключът към разбирането на провала е да разбереш как точно грешат човешките същества. Което означава да схванеш как човешките същества вземат решения по принцип. Имахме нужда от прогностични способности, от начин да предвидим как дадена личност ще реагира в дадена ситуация. Ето защо развихме собствена система за психологическо профилиране. Понастоящем тя се изпълнява от таблична програма

на супер-компютри Ай Би Ем. Правим психологическо профилиране по-добре от всеки друг на света. И не ви казвам това като търговец. Това е простият факт.

Пендъргаст наклони глава.

– Изключително интересно. И как така никога не съм чувал за вас?

– Като цяло, не желаем да ставаме известни. Извън, разбира се, един тесен кръг клиенти.

– Преди да започнем, трябва да бъда сигурен в дискретността ви.

– Господин Пендъргаст, ЕИР дава две гаранции: първо – пълна дискретност; второ – стопроцентов успех. А сега, моля, запознайте ме с проблема си.

– Обектът ни е мъж на име Диоген Пендъргаст – моят брат. Изчезна преди две десетилетия, след като разигра собствената си фиктивна смърт. Сякаш е изчезнал от лицето на земята, поне официално. Не фигурира в базата данни на никое държавно учреждение, като изключим смъртния акт, за който знам, че е подправен. Няма никакво досие. Няма адрес, няма снимки, нищо. – Той извади кафява папка от палтото си и я постави на масата. – Всичко, което знам, е тук.

– Откъде сте сигурен, че все още е жив?

– Имах любопитна среща миналото лято. Отражено е в бележките. Това, както и фактът, че се е превърнал в сериен убиец.

Глин кимна замислено.

– От съвсем малък Диоген ме ненавижда и е превърнал унищожението ми в цел на своя живот. На 19-и януари тази година той най-сетне приведе плана си в действие. Започна да убива приятелите и колегите ми един по един и да ме измъчва с неспособността ми да ги спася. Докуч уби четирима. За последните двама ми прати предварително подигравателни бележки, в които назоваваше жертвата – първия път вярно, а втория ме измами, за да предпазя погрешния човек. Накратко – усилията ми да го спра се провалиха напълно. Той твърди, че следващата му цел е лейтенант Д'Агоста. Повтарям отново, че резюметата за убийствата са в тази папка.

Д'Агоста забеляза, че здравето око на Глин заблестя с нов интерес.

– Колко интелигентен е този Диоген?

– Когато беше дете, коефициентът му на интелигентност беше 210. Това бе след като прекара скарлатина, което го промени завинаги.

Глин вдигна едната си вежда.

– Да не би да имаме работа с мозъчно увреждане?

– Не е вероятно. Беше странен и преди шарката. Болестта като че

ли извади чудатостите му още по на показ.

– И затова съм ви нужен. Трябва ви пълен психологически, криминален и поведенчески анализ на този човек. Естествено, тъй като сте му брат, вие сте твърде близо до него – не можете да свършите това сам.

– Правилно. Диоген е разполагал с години да планира. През цялото време е с три стъпки пред мен. Не оставя улики на местопрестъпленията – поне никакви неумишлени. Единственият начин да бъде спряан е да се предвиди какъв ще е следващият му удар. Трябва да подчертая, че случаят е спешен. Диоген заплаши да завърши престъплението си утре, на 28-и януари. Назова тази дата като кулминация на всичките си планове. Не може да се каже колко живота още са в опасност.

Глин отвори папката със здравата си ръка и започна да я прелиства, хвърляйки бърз поглед върху написаното.

– Не мога да направя профил за 24 часа.

– Но ще трябва.

– Невъзможно. Най-краткото време, за което мога да се справя – ако допуснем, че изоставя всяка друга работа и фокусирам усилията си единствено върху това, – е 72 часа, считано от сега. Дойдохте при мен твърде късно, господин Пендъргаст. Или поне твърде късно за датата, която брат ви е назвал. Може би навреме, за да вземете ефективни мерки след това. – Той странно наклони глава, докато се взираше в Пендъргаст.

Агентът остана безмълвен за миг.

– Така да бъде тогава – каза той тихо.

– В такъв случай да не губим повече време. – Глин сложи ръка на папката пред него и я плъзна по масата. – Ето стандартният ни договор. Хонорарът ми е един милион долара.

Д'Агоста скочи от стола си.

– Един милион долара?! Вие сте луд...!

Пендъргаст махна с ръка да го спре.

– Прието. – Той взе папката, разгърна я и прегледа договора набързо.

– На гърба – добави Глин, – ще откриете стандартните клаузи за права и задължения. Предлагаме абсолютна, безусловна гаранция за успех.

– За втори път споменавате тази любопитна гаранция. Как определяте „успех“ вие, господин Глин?

Нова призрачна усмивка пропълзя по лицето на мъжа.

– Естествено, не можем да ви гарантираме, че ще предвидите

действията на Диоген. Нито пък можем да ви обещаем, че ще успеете да го спрете да убива. Това е във вашите ръце. Ето какво гарантираме: първо – ще ви дадем психологически профил на Диоген Пендъргаст, който ясно ще отразява мотива му.

– Аз вече знам мотива му.

Глин игнорира тази забележка.

– Второ: нашият портрет ще има прогностична стойност. Той ще ви разкрие в рамките на ограничен списък от опции какви ще бъдат следващите стъпки, които Диоген Пендъргаст ще предприеме. Предлагаме и допълнителни услуги – ако имате конкретни въпроси, що се отнася до бъдещите действия на обекта, ние ще ги вкараме в системата си и ще ви дадем надеждни отговори.

– Съмнявам се, че това е възможно с което и да е човешко същество, да не говорим за някой като Диоген.

– Нямам желание да нища философски въпроси с вас, господин Пендъргаст. Човешките същества са отвратително предсказуеми и това е еднакво вярно както за психопатите, така и за възрастните дами. Ще направим каквото сме обещали.

– Проваляли ли сте се някога?

– Никога. Има само една задача, която остава, ако мога да се изразя така, с отворен финал.

– Тази с термоядреното устройство?

Ако Глин бе изненадан от въпроса му, то с нищо не го показа.

– Какво термоядрено устройство имате предвид?

– Онова, което сглобявате на долния етаж. На една черна дъска зърна няколко уравнения, свързани с кривата на енергията на свързване. А на масата наблизо имаше скица за изработване на детайл, който не би могъл да служи за нищо друго, освен за ядрена компресия.

– Ще трябва да поговоря с главния инженер за небрежността му по отношение на другия ни проект.

– Направи ми впечатление, че разработвате и генетично-инжениран растителен мозаичен вирус. Това също ли е свързано с „другия ви проект“?

– Предлагаме на останалите си клиенти същата конфиденциалност, каквато и на вас. Ще се върнем ли на тема „Диоген“? И по-конкретно, на въпроса за мотива му.

– Все още не – невъзмутимо заяви Пендъргаст. – Аз не говоря празни приказки. Цялото ви поведение – думите, движенията ви, самата ви напрегнатост, господин Глин – говори за човек, обладан от

непреодолима идея-фикс. Също така установих, че – ако се съди по белега на лицето ви – нараняванията ви са скорошни. Когато претегля този факт наред с онова, което видях долу, у мен се пораждат определени притеснения.

Глин вдигна вежди.

– Притеснения?

– Притеснения, че човек като вас, който се бори с проблем далеч по-сериозен от собствения ми, не би могъл да посвети цялото си внимание на мен.

Глин остана напълно неподвижен и не отвърна. Пендъргаст го гледаше от отсрещната страна на масата, също толкова неподвижен.

Измина минута, после две, без никой от тях да проговори. Докато ги наблюдаваше и изчакваше, Д'Агоста започна да се тревожи все повече. Сякаш двамата мъже кръстосваха шпаги в дуел. Водеха битка на удари и контраудари и всичко това – без ни една дума, без ни едно движение.

Внезапно, без всякакво въведение, Глин отново заговори със същия спокоен, безстрастен глас.

– Ако някога решите да напуснете ФБР, господин Пендъргаст, уверен съм, че тук ще се намери място за вас. Но от моя страна няма никаква „идея-фикс“ – просто желание да остана верен на гаранцията ни за успех. Виждате ли, ние не даваме тази гаранция само за клиентите си: даваме я и за себе си. Възнамерявам да завърша другия си проект успешно, въпреки че първоначалният клиент вече не е в състояние да го оцени. Този проект е свързан с мощна сеизмична дислокация в определена част на южния Атлантис, която се нуждае от... хмм... известна ядрена подкрепа. И това е повече, отколкото ви се полага да знаете. Вярно е, че се захващам с дребния ви проблем, понеже в момента изпитвам някои финансови затруднения. Но въпреки това ще отдам цялата си енергия на това да видя проекта ви завършен, защото един провал би означавал да ви върна парите и да изпитам лично унижение. Освен това, както казах, ЕИР никога не се проваля. Ясен ли съм?

Пендъргаст кимна.

– А сега нека се върнем към мотива на брат ви – извора на омразата му. Нещо се е случило между вас и него и аз трябва да знам какво е то.

– Всичко е описано в папката. Той винаги ме е мразел. Последната капка беше, когато запалих дневниците му.

– Разкажете ми.

– Аз бяха на 14, а той – на 12. Никога не сме се разбирали. Той

беше винаги жесток и странен – още повече след скарлатината.

– Кога се случи това?

– Когато бе седемгодишен.

– Има ли медицински картон?

– Не. Лекуваше го семейният лекар.

– Продължавайте.

– Един ден се натъкнах на дневниците му, които бяха пълни с най-ужасните неща, писани някога на хартия – извращения извън обсега на всеки нормален ум. Водеше ги откак навърши пет. Аз ги изгорих – и с това чашата преля. След няколко години домът ни изгоря и родителите ни загинаха в пожара. Аз бях на училище, но Диоген е видял всичко, чул е виковете им за помощ. Това го доведе до рѳба.

Студена усмивка заигра по устните на Глин.

– А аз мисля, че не.

– Вие мислите, че не?

– Нямам съмнение, че ви е завиждал и че унищожаването на дневниците го е вбесило. Но това е станало твърде късно, за да възбуди такава дълбока патологична маниакална омраза. Нито пък едно заразяване със скарлатина би могло да създаде омраза просто така, от въздуха. Не, господин Пендъргаст: тази ненавист се корени в нещо друго, което се е случило между вас и вашия брат на много по-ранна възраст. Това е информацията, която ни липсва. А вие сте единственият човек, който може да ни я осигури.

– Всичко важно, което се е случвало между мен и брат ми е в тази папка, включително скорошната ни среща в Италия. Мога да ви уверя, че няма определена случка, която да обяснява неприязънта му.

Глин взе папката и я запрелиства. Минаха три минути, после пет. Най-накрая той остави папката.

– Прав сте, няма нищо, което да прави впечатление.

– Точно както ви казах.

– Твърде възможно е да сте го подтиснали.

– Нищо не подтискам. Имам изключителна памет за всичко, случило се допреди първия ми рожден ден.

– Значи тогава умишлено криете нещо.

Пендъргаст се смълча. Д'Агоста гледаше двамата мъже изненадан. До този момент не беше виждал някой да предизвика Пендъргаст по такъв начин.

Докато се вираше в Пендъргаст, лицето на Глин стана – ако това изобщо бе възможно – още по-безстрастно.

– Не можем да продължим без тази информация. Нужна ми е, и то сега. – Той погледна часовника си. – Трябва да се обадя на някои от моите доверени сътрудници. След час ще са тук. Господин Пендъргаст, зад вратата има малка стая с легло; моля, настанете се удобно и чакайте следващи инструкции. Лейтенант, присъствието ви тук вече не е наложително.

Д'Агоста погледна Пендъргаст. За първи път лицето на агента изразяваше нещо като страх.

– Никъде няма да отида – каза Д'Агоста бързо, раздразнен от арогантността на Глин.

Пендъргаст леко се усмихна и поклати глава.

– Всичко е наред, Винсънт – колкото и да ми е противна мисълта да се ровя в миналото си за нещо, което по всяка вероятност не съществува, виждам, че е необходимо това да се направи. Ще се срещнем на уговореното място.

– Сигурен ли си?

Пендъргаст кимна.

– И не забравяй: ти си следващият според Диоген. До 28-и януари остават по-малко от три часа. Винсънт, бъди изключително внимателен.

Тя беше прекарала почти цялата вечер да систематизира доказателствата от убийствата на Дюшам и Грийн и да ги сравнява с доказателствата, получени къде с ласкателства, къде с принуда от полицейските участъци на Ню Орлиънс и Вашингтон. Беше свалила всички бележки по други случаи от корковото табло на стената и го бе разделила на четири дяла, по един за всяко убийство: професор Торънс Хамилтън – на 19-и януари; Чарлз Дюшам – на 22-и януари; специален агент Майкъл Декър – на 23-и януари; и д-р Марго Грийн – на 26-и. Имаше микрография на влакна и косми, снимки на възли и отпечатъци от стъпки, извлечения от докладите за медицински изследвания, анализи на кръвни капки, фотографии на сцените на убийство и на оръжията, доклади за пръстовите отпечатъци, диаграми, показващи кой е влизал и излизал в случаите, когато за това имаше информация, наред с една купчина други объркващи доказателства, някои по-важни, други – не толкова. Кабърчета с цветни глави образуваха червени, жълти, зелени и сини линии, които свързваха отделните доказателства. А тези връзки бяха изненадващо многобройни: въпреки че смъртта бе настъпвала по различни начини, за Хейуърд нямаше съмнение, че един и същи човек е извършил и четирите убийства.

Нямаше съмнение.

По средата на бюрото ѝ лежеше тънък доклад, който бе току що пристигнал от шефа на отдела за криминално профилиране. Той потвърждаваше, че убийствата са психологически последователни и биха могли да са дело на един и същ престъпник. Нещо повече, той беше направил профил на убиеца. А той изглеждаше най-малкото стряскаш.

Вашингтон и Ню Орлиънс още не знаеха за това. Нито пък ФБР, нито дори Сингълтън или Рокър, но истината беше, че си имаха работа със сериен убиец. Педантичен, интелигентен, методичен, хладен и напълно побъркан сериен убиец.

Тя започна да крачи из стаята. Веднага щом покажеше на Рокър, че е свързала случаите, нещата щяха да излязат извън контрол. ФБР, които вече бяха замесени заради убийството на Декър, щяха да се стоварят върху тях като тон тухли. Случаят щеше да получи огромна публичност – серийните убийци винаги се радваха на обширни статии. Но за такъв сериен убиец никой не беше чувал. Тя вече виждаше крещящото

седемдесет и два-пунктово заглавие в „Поуст“, кметът щеше да се наме- си, може би дори губернаторът. Щеше да настъпи хаос. Пълен хаос.

Но не можеше да се обади на Рокър, докато не получише и послед- ното доказателство, и последното парченце от пъзела. Тъй или иначе тя щеше да опере пешкира Политическият провал щеше да бъде ужасен. Затова беше важно да е подготвена възможно най-добре. Само така мо- жеше да отърве кожата.

На вратата се чу плахо почукване и тя спря напред крачка.

– Влезте.

На прага застана мъж с кафява папка под мишница.

– Къде, по дяволите, бяхте? Трябваше да съм получила този доклад преди два часа!

– Много съжалявам – запелтечи мъжът и направи няколко колебли- ви крачки в офиса. – Както ви обясних по телефона, наложи се три пъти да правим сравнение, защото...

– Няма значение. Просто ми дайте доклада.

Той ѝ връчи папката от разстояние, като че ли го беше страх да не го ухапе.

– Намерихте ли съвпадение в ДНК-то? – попита тя, като пое доклада.

– Да. Пълно съвпадение между кръвта по резаца и капката на пода. И двете принадлежат на един и същи човек и не са на жертвата. Но има един проблем. ДНК-то не беше в криминалните бази-данни на ФБР. Та- ка че последвахме съвета ви и го сравнихме с всички бази-данни. Когато най-сетне открихме съпадението, то беше във федералната база данни и ни създаде доста неприятности заради конфиденциалността и... ами... – Той се поколеба.

– Продължете – каза Хейуърд възможно най-любезно.

– Причината, поради която пусках програмата три пъти, е че исках да съм абсолютно сигурен за това съвпадение. Шокираща работа, капи- тане. Не можем да си позволим да сбъркаме.

– Та? – Хейуърд едва дишаше.

– Няма да повярвате. ДНК-то съвпаднаше с това на един от топ-аген- тите на Бюрото.

Хейуърд издиша.

– Вярвам. Бог да ни е на помощ, вярвам.

Ели Глин чакаше в малкия си офис на четвъртия етаж в сградата на „Ефективни инженерни решения“. Това бе мрачна стая, в която имаше само маса, няколко компютъра, малка библиотечка и часовник. Стените бяха боядисани в сиво и в цялото помещение нямаше нищо, което да носи печат на индивидуалност, освен малката снимка на добре сложена блондинка в униформа на морски капитан, която махаше от мостика на някакъв танкер. Под образа бе изписана строфа от стихотворение на Одын.

Лампите в офиса бяха угасени и единствената светлина идваше от големия плосък монитор с висока разделителна способност, който бе свързан с камера в един офис в сутерена на сградата. В момента на екрана се виждаха двама души: субектът, Пендъргаст и специалистът психолог в ЕИР – Ролф Краснер, който го подготвяше за въпросите.

Глин наблюдаваше тънката фигура на Пендъргаст с интерес. Профицителността на агента, която бе свалила маската на Глин, изключителната му способност да открива и интерпретира детайли, пръснати из стая, която сама по себе си бе истинско тресавище от детайли, беше изнервила Глин и по някакъв странен начин дълбоко го бе впечатлила.

Той се обърна отново към папката, която Пендъргаст му бе дал, без да изпуска ставащото на монитора, с изключен тук. Колкото и маловажен да бе в сравнение с мащаба на другите проекти, случаят „Пендъргаст“ си имаше своите предизвикателства. Например почти библейските – като на Каин и Авел – отношения между тези двама необикновени братя. Защото Пендъргаст беше необикновен – Глин никога преди не бе срещал друг човек, чийто интелект да може да уважава като равен на собствения му. Винаги се бе чувствал донякъде изолиран от масата хора. А ето че тук стоеше мъж, с когото, ако трябваше да използва отвратителния език на съвремието, можеше да се идентифицира. Фактът, че братът на Пендъргаст изглежда беше дори още по-интелигентен, и в същото време дълбоко покварен, правеше нещата още по-интригуващи. Това явно бе един човек дотолкова обладан от омраза, че бе посветил живота си на нея, подобно на обсебен от чувствата си влюбен. Каквото и да стоеше в дъното на тази ненавист, вероятно бе нещо потресавашо.

Глин отново обърна очи към монитора. Ролф Краснер явно бе готов да започне. Психологът на ЕИР беше изтъкан от обезоръжаваща

дружелюбност, съчетана с безупречен професионализъм. Трудно можеше да се повярва, че този весел, кръглолик, непретенциозен човек с виенски акцент може да представлява заплаха. Разбира се, на пръв поглед той изглеждаше възможно най-безопасната личност – докато не го видите в действие. Глин знаеше колко ефективна може да бъде стратегията „Доктор Джекил и мистър Хайд“ (Герои от едноименния роман на Р. Л. Стивънсън, които символизират доброто и злото в характера на една и съща личност – Б. пр.) с един нищо неподозиращ субект.

От друга страна Краснер никога не бе попадал на субект като този.

Глин се наведе и включи звука.

– Господин Пендъргаст – тъкмо казваше Краснер любезно. – Мога ли да ви почерпя с нещо, преди да започнем? Вода? Газирана напитка? Двойно мартини? – Последва хихикане.

– Нищо, благодаря.

Пендъргаст не изглеждаше в настроение. Точно както се очакваше. ЕИР бяха развили три различни модела за разпит, всеки от които подходеше на определен личностен тип, наред с експериментален четвърти модел, който се използваше само върху най-трудните, неподатливи – и интелигентни – субекти. След като прелистиха папката на Пендъргаст и обсъдиха ситуацията, единодушно се съгласиха кой модел трябва да се използва. Пендъргаст щеше да бъде едва шестият, върху който щяха да приложат този метод. Той никога не се проваляше.

– Използваме някои от техниките на добрата старомодна психоанализа – обясни Краснер. – А една от тях е да легнете на кушетката, без да виждате психоаналитика. Моля, настанете се удобно.

Фигурата легна върху кушетката, застлана с пищна брокатена кувертюра и сложи белите си ръце върху гърдите. Ако се изключеха парцаливите дрехи, с които се бе дегизирал агентът, сцената обезпокоително напомняше на бдение над мъртвец. Какво възхитително създание е този човек, помисли си Глин, докато придвижваше инвалидната си количка по-близо до монитора.

– Може би разпознавате офиса, в който се намираме, господин Пендъргаст? – каза Краснер, суетейки се, преди да започне.

– Да „Берггасе“, № 19.

– Точно така! Създаден по образец на офиса на самия Фройд във Виена. Дори успяхме да се сдобием с някои от неговите африкански дърворезби. А този персийски килим в средата също е негов. Фройд наричал офиса си *gemutlich*, което е една почти непреводима немска дума, означаваща уютен, задушевен, удобен, домашен, приветлив – това е и

атмосферата, която се постаряхме да създадем. Говорите ли немски, господин Пендъргаст?

– Немският не е от моите езици, за голямо съжаление. Щеше да ми бъде приятно да чета Гьотевия „Фауст“ в оригинал.

– Изумително произведение, могъщо, но и поетично. – Краснер седна на един дървен стол извън полезрението на Пендъргаст.

– Използвате ли свободно-асоциативните методи на психоанализата? – попита Пендъргаст сухо.

– О, не! Развихме наша собствена техника. И тя всъщност е много проста – няма трикове, няма интерпретация на сънища. Единственият фройдистки елемент в нашата техника е декорът на офиса. – Той отново изсихика.

Глин се хвана, че се усмихва. Четвъртият модел за разпитване използваше трикове – всички го правеха, – но, разбира се, субектът не трябваше да ги забелязва. Този модел дори изглеждаше твърде прост и наивен на пръв поглед. Високо интеллигентните хора можеха да бъдат заблудени, но само при изключително старание и изкусност.

– Ще ви превода през някои прости техники за визуализация, което включва също така задаване на въпроси. Става дума за нещо рутинно, което няма нищо общо с хипнозата. Представлява просто начин да се успокои и фокусира съзнанието, за да стане по-отзивчиво към въпросите. Това удовлетворява ли ви, Алойзиус? Мога ли да се обръщам към вас на първо име?

– Можете и аз съм на ваше разположение, д-р Краснер. Само се безпокоя, че няма да съм в състояние да ви дам информацията, която желаете, защото не вярвам, че тя съществува.

– Не се тревожете за това. Просто се отпуснете, следвайте инструкциите ми и отговаряйте на въпросите колкото може по-добре.

Отпуснете се. Още щом д-р Краснер започна, Глин знаеше, че това е последното нещо, което Пендъргаст би могъл да направи.

– Чудесно. Сега ще намаля осветлението. И ще ви помоля да затворите очи.

– Както желаете.

Светлината намаля до слабо, разсеяно сияние.

– А сега ще изчакаме да минат три минути в пълна тишина – каза Краснер.

Минутите се точеха.

– Нека започнем. – Гласът на Краснер бе придобил нисък, кадифен тембър. Последваха още няколко минути мълчание, след което той поде

отново: – Поемете дъх бавно. Задръжте. А сега издишайте още по-бавно. Отново. Вдишване, задръжане, издишване. Отпуснете се. Много добре. А сега искам да си представите, че сте на най-любимото си място в света. Мястото, където се чувствате като у дома си, където се чувствате най-удобно и приятно. Разполагате с достатъчно време, за да си представите, че сте там. А сега се обърнете, огледайте обкръжението си. Усетете въздуха. Поемете ароматите, звуците. Кажете ми: какво виждате?

Тишина. Глин се наведе още по-близо към монитора.

– Намирам се на голяма зелена ливада на края на стара букова гора. На отсрещния край на ливадата има лятна къща. На запад се простират градини и една воденица, до която тече поточе. Ливадата достига до каменно имение, засенено от брястове.

– Кое е това място?

– Рейвънскрай. Имотът на пра-лея ми Корнелия.

– Коя година е и какъв сезон?

– 1972-а, средата на август.

– На колко години сте?

– На дванайсет.

– Вкусете въздуха отново. Какви аромати усещате?

– Прясно окосена трева, с леки нотки на божури от градината.

– А звуците?

– Козодой. Шумолене на букови листа. Далечен ромон на вода.

– Добре, много добре. А сега искам да се издигнете над земята, да полетите... Погледнете надолу. Виждате ли ливадата, къщата отгоре?

– Да.

– Издигнете се още по-високо. На триста метра. А сега на четирисотин. Погледнете отново надолу. Какво виждате?

– Имението, конюшните, градините и ливадата, воденицата, развъдника за пъстърва, оранжерии, буковата гора и пиещата се до каменните порти алея. И стената, която огражда всичко това.

– А отвъд нея?

– Пътя за Хадам.

– А сега нека бъде нощ.

– Нощ е.

– А сега ден.

– Отново е ден.

– Осъзнавате ли, че сте под контрол, че всичко е само плод на съзнанието ви и не е реално?

– Да.

– През цялото време трябва да помните това. Вие се контролирате и нищо, което става, не се случва в действителност.

– Разбирам.

– Представете си своето семейство долу на ливадата. Кои са тези хора? Назовете ги по имена, моля.

– Баща ми, Линей. Майка ми, Изабела. Пра-леля ми Корнелия. Кирил, градинарят, който работи малко по-встрани...

Последва дълга пауза.

– Някой друг?

– ... и брат ми. Диоген.

– На колко години е той?

– На десет.

– Какво правят всички?

– Просто си стоят, където ги поставих – сухо и иронично долетя гласът. Глин разбра, че Пендъргаст нарочно поддържа иронично отчуждение и ще продължи да го прави, до когато може.

– В такъв случай поставете ги в някаква обичайна ситуация. Нека са заети с привични за тях дейности – гладко продължи Краснер. – Какво правят в момента?

– Допиват чая си, седнали на едно одеяло сред моравата.

– Сега искам да се спуснете на земята Бавно. Идете при тях.

– Вече съм там.

– С какво по-конкретно се занимават?

– Чаят свърши и пра-леля Корнелия подава чиния с петифури. Пожелала е да ѝ ги доставят от Ню Орлиънс.

– Хубави ли са?

– Естествено. Пра-леля Корнелия има най-високи изисквания. – Гласът на Пендъргаст бе натежал от ирония и Глин се запита що за човек е тази пра-леля Корнелия. Той се загледа в резюмето, прикрепено към папката на Пендъргаст, прелисти го и намери отговор на въпроса си. По гърба му полазиха ледени тръпки. Бързо затвори папката – точно в момента тя само го разсейваше.

– Какъв чай предпочитаете? – попита Краснер.

– Пра-леля Корнелия би приела единствено Т.Г.Типс, който поръчва от Англия.

– Добре. Сега се озърнете – преместете очи върху всеки последователно. А накрая спрете погледа си на Диоген.

Тишина.

- Как изглежда Диоген?
- Висок за възрастта си, блед, с много къса коса и очи с различен цвят. Много е слаб, а устните му са твърде алени.
- Вгледайте се в тези очи. Той наблюдава ли ви?
- Не. Извърнал е глава. Не обича да се взират в него.
- Продължавайте да го гледате. Хайде, втренчено!
- Още по-продължителна тишина.
- Отместих очи.
- Не. Не преставайте да го гледате. Помнете, че вие контролирате това, което става. Продължавайте.
- Нямам желание.
- Говорете с брат си. Кажете му да стане, защото искате да разговаряте насаме.
- Пауза.
- Готово.
- А сега му кажете да ви последва в лятната къща.
- Отказва.
- Не може да откаже. Вие го управлявате.
- Дори на монитора Глин забеляза леката влага, избила по челото на агента. Започва се, помисли си той.
- Кажете на Диоген, че в лятната къща го чака един човек, който иска да зададе някои въпроси и на двама ви. Един лекар на име д-р Краснер. Кажете му това.
- Да. Ще дойде да говори с лекаря. Любопитен е.
- Помолете да ви извинят и тръгнете към къщата. Където ви очаквам аз.
- Добре.
- Кратко мълчание.
- Стигнахте ли?
- Да.
- Чудесно. Какво виждате сега?
- Вече сме вътре. Брат ми стои там, вие – там, а аз – ето там.
- Добре. Ще останем прави. А сега ще попитам вас и брат ви за някои неща. Вие ще ми предавате неговите отговори, тъй като той не може да разговаря с мен директно.
- Щом настоявате – отвърна Пендъргаст, а ироничната нотка отново се промъкна в гласа му.
- Вие контролирате ситуацията, Алойзиъс. Диоген не може да дава уклончиви отговори, тъй като всъщност вие отговаряте вместо него.

Готов ли сте?

– Да.

– Кажете му да ви погледне. Да се втрени във вас.

– Не иска.

– Накарайте го. С ума си го принудете да го направи.

Последва нова пауза.

– Добре.

– Диоген, сега се обръщам към теб. Какъв е първият ти спомен за брат ти Алоизиус?

– Той каза, че помни как рисувам.

– Какво представлява рисунката?

– Драсканица.

– На колко години си, Диоген?

– Отговаря; на шест месеца.

– Попитайте Диоген какво мисли за вас...

– Смята, че съм следващият Джаксън Полак.

Пак този ироничен тон, помисли си Глин. Клиентът определено беше много неподатлив.

– Това не е обичайна мисъл за едно шестмесечно бебе.

– Диоген ви отговаря като десетгодишно момче, д-р Краснер.

– Е, добре. Помолете го да продължи да ви гледа. Какво вижда?

– Той казва; нищо.

– Какво имате предвид? Не отговаря ли?

– Отговори. Произнесе думата „нищо“.

– Какво искаш да кажеш с това „нищо“, Диоген?

– Той отвръща; „Не виждам нищо, което го няма, а нищото, което е там.“

– Моля?

– Това е цитат от Уолъс Стивънс – поясни Пендъргаст сухо. – Дори на десет, Диоген го харесваше.

– Диоген, когато казваш „нищото“, намекваш ли, че брат ти е нищожество?

– Той се смее и казва, че думите са ваши, не негови.

– Защо?

– Смее се още по-силно.

– Докога ще останеш в Рейвънскрай, Диоген?

– Казва; докато стане време да се връща на училище.

– А къде е то?

– „Свети Игнаций Лойола“ на улица „Лафайет“, Ню Орлиънс.

– Харесва ли ти в училище?

– Отвърща, че му харесва толкова, колкото на вас може да ви харесва да ви затворят в една стая с двайсет и пет умствено недоразвити и една истеричка на средна възраст.

– Кой е любимият ти предмет?

– Експериментална биология... в полеви условия.

– А сега, Алойзиъс, искам да ви помоля да зададете на Диоген три въпроса, на които трябва да отговори. Ако се наложи, го принудете. Нали помните, вие държите контрола. Готов ли сте?

– Да.

– Кое е любимото ти ядене, Диоген?

– Горчивина и жлъч.

– Искам ясен отговор.

– Това, д-р Краснер, е нещо, което никога няма да получите от Диоген – рече агентът.

– Не забравяйте, че вие сте този, който в крайна сметка отговаря на въпросите ми, Алойзиъс.

– И то извънредно търпеливо, бих могъл да добавя – каза Пендъргаст. – Правя всичко по силите си, за да разсея своето недоверие.

Глин се облегна в стола си. Не можеше да се каже, че нещата потръгват. Клиентите се опъваха, някои от тях – с цялото си същество, но не точно по този начин. Иронията беше най-мощното оръжие за противопоставяне, а той никога не бе виждал това оръжие в толкова опитни ръце. Въпреки всичко Глин потрепера от някакво подобие на гордост – Пендъргаст явно винаги упражняваше над себе си свръхконтрол, не можеше нито за миг да излезе от тази здрава хватка, да се отпусне, да сваля за малко изкусната защитна маска, която поставяше между себе си и целия свят.

Глин можеше да го разбере.

– Е добре, Алойзиъс, вие все още сте в лятната къща с Диоген. Представете си, че държите зареден пистолет в ръка.

– Хубаво.

Глин се изправи малко стреснат. Краснер вече се движеше към онава, което наричаха „фаза втора“ – и то много рязко. Явно той също разбираше, че сеансът има нужда от летящ старт.

– Какъв е пистолетът?

– Това е оръжие от моята колекция, един „Сигничър Грейт“ 1911 .45 АСР от Хилтън Ям.

– Дайте му го.

– Би било извънредно неразумно да дадете пистолет на десетгодишен, не смятате ли? – Отново този ироничен, развеселен тон.

– Няма значение, направете го.

– Готово.

– Кажете му да насочи оръжието към вас и да натисне спусъка.

– Готово.

– Какво стана?

– Той се превива от смях. Не дръпна спусъка.

– А защо не?

– Казва, че е твърде рано.

– Възнамерява ли да ви убие?

– Естествено. Но иска... – Гласът му секна. Краснер натисна.

– Какво иска?

– Да си поиграе малко с мен.

– На каква игра?

– Той казва, че иска да откъсне крилето ми и да види какво ще стане. Аз съм последното му насекомо.

– Защо?

– Не знам.

– Попитайте го.

– Той се смее.

– Сграбчете го и го заставете да ви отговори.

– Предпочитам да не го докосвам.

– Сграбчете го! Направете физическото усилие. Насилете го да ви каже.

– Продължава да се смее.

– Ударете го!

– Не ставайте смешен.

– Ударете го!

– Няма да продължавам с този театър.

– Отнемете му пистолета.

– Той го пусна, но...

– Вдигнете го.

– Добре.

– Застреляйте го. Убийте го!

– Всичко това е напълно абсурдно...

– Убийте го! Направете го. Убивал сте преди, знаете как. Можете и трябва да го сторите.

Дълга пауза.

– Направихте ли го?
– Това е дно много глупаво упражнение, д-р Краснер.
– Но вие наистина си го представихте. Нали? Представихте си, че го убивате.

– Не съм си представил нищо подобно.
– Напротив. Вие го убихте. Представихте си го. А сега си представяте мъртвото му тяло на земята. Виждате го, защото не можете да направите нищо друго.

– Това е... – Гласът на Пендъргаст заглъхна.
– Виждате го, не можете да направите нищо друго. Виждате го, защото аз ви казвам... Но почакайте – той все още не е мъртъв... Движи се, иска да каже нещо. С последни сили ви кимва да се наведете, прошепва ви нещо. Какво каза той току що?

Последва продължителна тишина. После Пендъргаст отговори сухо:

– Qualis artifex pereo.

Глин трепна. Бе разпознал цитата, но разбра, че Краснер – не. Това, което трябваше да бъде точката на пречупване на Пендъргаст, внезапно се бе превърнало в интелектуална игра.

– Какво означава?

– На латински е.

– Повтарям: какво означава?

– Означава: „О, какъв артист умира с мен!“

– Защо казва това?

– Това са били последните думи на Нерон. Струва ми се, че Диоген се шегува.

– Убихте брат си, Алоизиъс, и сега сте се надвесил над тялото му.

Раздразнена въздишка.

– За втори път го правите.

– За втори път?

– Веднъж вече го убихте преди години.

– Моля?

– Да – убили сте всяка доброта у него. Оставил сте от него само една куха черупка, пълна със злоба и омраза. Причинил сте му нещо, което е погубило самата му душа!

Въпреки, че бе подготвен за това, Глин усети, че затаява дъх. Благите, успокояващи нотки отдавна бяха изчезнали: д-р Краснер бе преминал към „фаза трета“, и този път – необичайно ловко.

– Не съм направил нищо подобно. Той се роди такъв, празен и

жесток.

– Не. Вие убихте добротата му. Няма друг възможен отговор. Нима не виждате, Алойзиус? Ненавистта, която Диоген изпитва към вас е с почти митологични измерения, не може да е възникнала от нищото: енергията не може да бъде нито създадена, нито унищожена. Вие сте създал тази омраза, вие сте му сторил нещо, което е пронизало сърцето му. През всичките тези години сте подтискал ужасното дело. А сега отново вие го убихте, както преносно, така и буквално. Трябва да осъзнаете, Алойзиус, че сам пишете съдбата си. Ваша е грешката. Вие го сторихте.

Последва дълга пауза. Пендъргаст лежеше неподвижно на кушетката. Бледата му кожа бе придобила въсършен цвят.

– А сега Диоген се изправя. Той отново ви поглежда. Искам да го попитате нещо.

– Какво?

– Попитайте Диоген какво сте направили, та да ви мрази толкова.

– Добре.

– Какъв е отговорът му?

– Смях. Той казва; мразя те, защо ти си ти.

– Попитайте отново.

– Твърди, че това е достатъчна причина, че ненавистта му няма общо с нищо, което съм направил. Тя просто съществува като слънцето, луната и звездите.

– Не, не, не! Какво си сторил, Алойзиус? – Гласът на Краснер отново бе станал мек, но и много настойчив. – Освободи се от него. Колко ли ужасно е да носиш цялата тази тежест на плещите си? Облекчи се.

Пендъргаст бавно се изправи от кушетката и за миг остана неподвижен. После прекара ръка по челото си и си погледна часовника.

– Полунощ е. Вече е 28-и януари и времето ми свърши. Не мога да се занимавам с това упражнение повече.

Той стана и се обърна към д-р Краснер.

– Поздравявам ви за храбрите ви усилия, докторе. Уверявам ви, в миналото ми няма нищо, което да оправдае поведението на Диоген. В течение на работата си съм изучавал престъпния ум и това ми помогна да осъзная една проста истина: някои хора се раждат чудовища. Можете да изясните мотивите им и да направите възстановка на престъплението им – но не можете да обясните злото в тях.

Краснер го погледна, лицето му изразяваше дълбока тъга.

– Точно тук грешите, приятелю мой... Никой не се ражда зъл.

Пендъргаст задържа ръката си.

– Ще си останем на различни мнения.

После очите му се обърнаха директно към скритата камера и стреснаха Глин. Откъде би могъл агентът да знае къде е тя?

– Господин Глин? Благодаря и на вас за усилията. Информацията в папката трябва да ви е достатъчна, за да се справите с работата си. Не мога да ви помогна с нищо повече. Днес ще се случи нещо ужасно и аз трябва да сторя всичко по силите си, за да го предотвратя.

С тези думи той се обърна и бързо напусна стаята.

42

Имението на Ривърсайд Драйв 891 се намиреше над един от геологически най-сложните земни участъци в Манхатън. Тук, под осеяните с боклук улици, основата на Хартландската шиста преминаваше в друго образувание, Камбрийния Манхатън. Гнайстът на това образувание беше особено лош и надупчен като решето от слаби участъци, пукнатини и естествени тунели. Едно от тези проядени места преди векове бе разширено в проход, който свързваше най-дълбоките мазета на имението с покрития с водорасли бряг на река Хъдсън. Ала освен него имаше и други тунели, стари и по-потайни, които се виеха под огромната къща към мрачни и незначителни дълбини.

Незначителни за всички, разбира се, освен за един.

Констанс Грийн се движеше бавно през един от тези тунели, спускайки се с привична непринуденост в чернотата. Макар че държеше фенерче в едната си ръка, не го бе включила: познаваше тези дълбоки и потайни места толкова добре, че не се нуждаеше от светлина. Проходът често се стесняваше до такава степен, че й позволяваше да го следва като опира разперените си ръце в двете стени. Въпреки, че тунелът бе от естествен камък, таванът бе висок и съвършено правилен, а подът бе достатъчно равен, за да напомня стълбище, изработено от човешка ръка.

Но Констанс бе единствената, минавала някога по този път.

До преди няколко дни се бе надявала никога да не й се наложи да слезе отново тук. Това място й напомняше за старите времена – лошите времена, – когато бе видяла неща, на които никое живо същество не би трябвало да става свидетел. Когато той бе дошъл с насилие и й бе отнел единственото човешко същество, което познаваше, човека, който й бе като баща. Убиецът бе прекръснал подредения свят, който си бе изградила. И тогава тя бе избягала тук, в студените недра на земята. Известно

време изглеждаше, че разсъдъкът ѝ също я бе напуснал от шока.

Но разумът ѝ бе достатъчно грижливо трениран през годините, за да се обърка напълно. Бавно, постепенно тя дойде на себе си. В нея отново се събуди интересът към движението, към живота; отново започна да се изкачва до стария си дом, до света си, до имението на Ривърсайд Драйв 891. Тогава започна да наблюдава мъжа на име Рен и накрая се разкри пред добро сърдечния стар джентълмен. Който на свой ред я заведе при Пендъргаст.

Пендъргаст. Беше я въвел за втори път в света, беше ѝ помогнал да премине от сенчестото минало в слънчевото настояще.

Но не всичко бе приключило. Твърде ясно усещаше тънката линия, която я отделяше от душевната нестабилност. А сега се случи това...

Докато вървеше, Констанс прехапа устни, за да спре хлипането.

Но всичко ще бъде наред, опита се да се убеди тя. Ще бъде наред. Алойзиус ѝ бе обещал това. А той изглежда можеше да направи всичко, дори и да възкръсне от мъртвите.

Тя също му бе дала обещание и щеше да го спазва: да прекарва нощите си тук, където дори Диоген Пендъргаст не би могъл да я открие. Така и щеше да направи, въпреки ужасната тежест, с която това място и свързаните с него спомени притискаха сърцето ѝ.

Напред тунелът се стесняваше и се разделяше на две. Вдясно проходът продължаваше да се вие надолу в мрака; наляво един по-тесен коридор водеше хоризонтално. Констанс избра него, като следваше завоите и извивките му в продължение на стотина метра. После спря и най-сетне включи фенерчето.

Жълтата му светлина показва, че проходът се разширява рязко и свършва в малка, уютна стаичка, три на два метра. Подът бе покрит със скъп персийски килим, донесен от една от стаите в сутерена на имението отгоре. Силуетът на голите каменни стени бе смекчен от репродукции на ренесансови творби: Пармиджаниновата Мадона с дългата шия, Бурята на Джорджоне и още няколко. В отсрещния край на нишата имаше легло, а до него – малка масичка. Произведения на Такъри, Тролоп и Джордж Елиът бяха педантично подредени до „Държавата“ на Платон и „Изповедите“ на Свети Августин.

Тук под земята беше много по-топло. Въздухът миришеше не неприятно на скали и пръст. Все пак тази топлина и плахите опити за създаване на домашен уют представляваха за Констанс слаба утеха.

Тя сложи фенерчето на масата, седна пред нея и се загледа настрани. Тук, в скалната повърхност на около метър над пода, имаше

вдлъбнатина. Извади оттам подвързана в кожа книга: последният том от дневника, който бе водила от минилите дни, когато все още беше повеница на роднината па Пендъргаст.

Отвори дневника и бавно, замислено започна да прелиства страниците, докато стигна и последния лист. В горния ъгъл бе изписана дата през юли миналата година.

Констанс прочете тази страница веднъж, после втори път, бършейки бликналите сълзи. После с тиха въздишка върна дневника обратно.

Още четиридесет и два тома, еднакви по форма и големина, стояха в нишата. Докато по-близките томове изглеждаха доста нови, тези, които се намираха по-дълбоко, бяха поизносени от времето.

Констанс седеше и ги гледаше, ръката ѝ почиваше замислено на ръба на вдлъбнатината. Движението бе оголило ръката ѝ, разкривайки дълга редица от малки, заздравили белези: двайсет или трийсет еднакви успоредни следи.

С нова въздишка тя се извърна настрани. Угаси фенерчето и – като отправи кратка молитва към близката и бдителна гъмнина – се примъкна към леглото, обърна лице към стената и легна с отворени очи, като се подготвяше, доколкото може, за кошмарите, които неизбежно щяха да дойдат.

Виола Маскелене взе куфарите си от лентата за багажи на летище „Кенеди“, нае човек, който да ги натовари в една количка и мина през митническата проверка. Минаваше полунощ, затова не чака дълго. Отегченият служител ѝ зададе няколко безцелни въпроса, подпечата английския ѝ паспорт и я пусна.

В залата за пристигащи чакаше неголяма тъпна Тя се спря, оглеждайки лицата, докато забеляза един висок мъж в сив спортен костюм, който стоеше встрани. Веднага го позна – приликата с брат му беше толкова поразяваща, с неговото високо гладко чело, изваяния нос и аристократична осанка. Само гледката на един човек, който така много приличаше на Пендъргаст, накара сърцето ѝ да ускори ритъма си. Но между тях имаше и разлики. Този беше по-висок и не толкова сух, може би малко по-набит; но лицето му бе по-остро, а скулите и надочната кост – по-изразени; белези, които взети заедно, придаваха на лицето странно асиметричен вид. Косата му беше с рижав оттенък, а брадата – гъста и добре оформена. Но това, което най-стряскащо го отличаваеше, бяха очите: едното имаше наситен лешниково-зелен цвят, а другото – млечно син. Тя се зачуди дали не е сляп с това око – то изглеждаше мъртво.

Виола се усмихна и му махна леко.

Той също се усмихна и се приближи с отпусната походка и протегнати ръце. Стисна ръката ѝ с двете си хладни и меки длани.

– Лейди Маскелене?

– Наричайте ме Виола.

– Виола. Очарован съм. – В гласа му звучаха много от меките южняшки нотки, така характерни за брат му, но при все че маниерът му на говорене бе почти толкова небрежен, колкото походката, думите бяха много ясно артикулирани, сякаш с отхапани краища. Това беше необичайна, почти стряскаща комбинация.

– За мен е удоволствие да се запознаем, Диоген.

– Брат ми беше много потаен що се отнася до вас, но знам, че няма търпение да ви види. Това ли е багажът ви? – Той щракна с пръсти и един носач се втурна към тях. – Погрижете се багажът на дамата да бъде занесен в черния Линкълн, паркиран отпред. Багажникът е отворен. – В ръката му като по магия се появи двайсетдоларова банкнота, но мъжът

беше толкова очарован от Виола, че за малко да не я забележи.

Диоген отново се обърна към нея.

– Как мина пътуването ви?

– Пълен кошмар.

– Съжалявам, че нямаше как да ви предложа по-удобен полет. Времената са доста трудни за брат ми, както знаете, затова съгласуването на срещата беше малко сложно.

– Няма значение. Важното е, че съм тук.

– Действително. Ще тръгваме ли? – Той ѝ предложи ръката си и тя се облегна на нея.

Оказа се изненадващо силна, с мускули, твърди като стомана – нещо много по-различно от впечатлението за мекота и отпуснатост, което оставяха движенията му.

– Нямаше как да не ви разпозная като брат на Алойзиъс – каза тя, докато излизаха от салона.

– Ще приема това за комплимент.

Минаха през въртящата се врата и ги блъсна мразовит въздух. Тънка покривка от пресен сняг искреше по паважа.

– Б-р-р-р – каза Виола и се сви. – Когато тръгнах от Капрая беше двайсет градуса. Това тук е направо варварско.

– Имате предвид двайсет градуса по Целзий, разбира се – смигна Диоген. – Как ви завиждам, че можете да си живеете там по цяла година. Колата ми. – Той ѝ отвори вратата, после заобиколи, изчака носача да затвори багажника и се плъзна на шофьорското място.

– Всъщност не живея на Капрая през цялата година. Обикновено по това време съм в Луксор и работя по разкопките в Долината на царете. Но тази година с всички тези проблеми в Близкия Изток се натъкнах на някои затруднения с визата.

Диоген плавно ускори и се сля с трафика в посока към изхода на летището.

– Египтология – рече той. – Възхитително. Аз самият прекарах известно време в Египет като младши член на експедицията на фон Херцгаард.

– Нямате предвид тази експедиция, която беше в Сомалия да търси диамантените мини на царица Хатшепсут, нали? Тази, на края на която Херцгаард бе открит обезглавен?

– Всъщност, точно тя.

– Колко вълнуващо! С удоволствие бих чула повече.

– „Вълнуващо“ определено е подходящо описание.

– Вярно ли е, че Херцгаард може би е открил мините на Хатшепсут тъкмо преди да бъде убит?

Диоген тихо се засмя.

– Искрено се съмнявам. Знаете как тръгват тези слухове. Това, което за мен е по-интересно от митичните мини, е самата царица Хатшепсут – единствената жена фараон – но естествено, вие знаете всичко за нея. Сигурен съм.

– Изключителна жена.

– Заявила правата си, като казала, че майка ѝ е спала с бог Амон и тя е негова дъщеря. Как беше известното описание? Амон открил царицата, спяща в стаята си. Когато прекрасният аромат, който се излъчвал от него, оповестил присъствието му, тя се събудила. Той се разкрил в цялото си божествено великолепие и когато приближил царицата, тя се разридала от щастие пред силата и красотата му и му се отдала.

Виола беше заинтригувана: Диоген изглеждаше също такъв енциклопедист като брат си.

– Предполагам, поуката е, че ако се каниш да изневеряваш на съпруга си – рече тя, – трябва да бъде с божество.

– Нещо като нашата Дева Мария, нали?

Тя не успя да намери отговор на тази забележка.

– Кажете ми, Виола, какво точно правехте в Долината на царете?

– Правехме разкопки в гробниците на няколко царски преписвачи.

– Открихте ли съкровища – злато или, още по-добре, скъпоценни камъни?

– Нищо подобно. Всичко е било откраднато още в древността. Търсехме ръкописите.

– Египтологията е такава изумителна професия. Изглежда брат ми харесва интересните жени.

– Откровено казано, почти не познавам брат ви.

– Това несъмнено ще се промени тази седмица.

– Очаквам го с нетърпение. – Тя се засмя малко смутено. – Всъщност, още не мога да повярвам, че съм тук. Цялото това пътуване беше толкова... импулсивно, толкова мистериозно. Обичам мистериите.

– Алоизиъс също. Изглежда вие двамата сте родени един за друг.

Виола усети, че се изчервява и бързо промени темата.

– Знаете ли нещо за случая, по който работи?

– Един от най-трудните в кариерата му. За щастие, той почти приключи. Всъщност, днес ще дойде и развързката, и след това той ще бъде свободен. Случаят е свързан с един сериен убиец. Действително

напълно луд човек, който по ред неясни причини таи дълбока омраза към Алойзиъс. Убива хора и така тормози брат ми с невъзможността му да направи нещо.

– Наистина ужасно.

– Да Брат ми бе принуден да мине инкогнито толкова неочаквано, че всички останаха с впечатлението, че е бил убит.

– Така смятах и аз. Поне такива бяха думите на лейтенант Д'Агоста.

– Само аз знаех истината. Помогнах му след онова изпитание в Италия, погрижих се за здравето му. Аз му спасих живота, ако ми позволят този кратък момент на самодоволство.

– Толкова се радвам, че има брат като вас.

– Алойзиъс има малко истински приятели. Той е много старомоден, донякъде неприветлив, донякъде държи хората на разстояние. Затова се опитах да му бъда и приятел, освен брат. Щастлив съм, че ви откри. Толкова бях притеснен за него след онзи ужасен инцидент със съпругата му в Танзания.

Съпруга! Танзания! На Виола внезапно ѝ се прииска да попита какво се е случило. Въздържа се: Алойзиъс щеше да ѝ каже, когато намери за подходящо, а и тя изпитваше типично английско отвращение от това да си пъха носа в чуждия личен живот.

– Не може съвсем да се каже, че ме е открил. Засега сме само приятели, при това отскоро, както знаете.

Диоген обърна към нея странните си двуцветни очи и се усмихна.

– Вярвам, че брат ми вече е влюбен във вас.

Този път особената смесица от вълнение, смущение и неудобство я накара да се изчерви силно. Глупости, помисли си тя. Как може да се влюби в мен след една-единствена среща!

– А имам основание да вярвам, че и вие сте влюбена в него.

Виола се засмя безгрижно, но цялата потръпна от странно усещане. Колата летеше през мразовитата нощ.

– Всичко това е твърде прибързано – успя най-сетне да смутолеви тя.

– Въпреки че Алойзиъс и аз много си приличаме, аз се отличавам от него що се отнася до прямотата. Простете ми, ако съм ви притеснил.

– Няма нищо.

Магистралата за Лонг Айлънд се простираше напред като снежна алея в мрака. Беше почти един след полунощ и по пътя имаше малко коли. Във въздуха се въртяха снежинки и полепваха по стъклото.

– Алойзиъс винаги се е изразявал завоалирано. Никога не съм

можел да кажа какво си мисли, дори когато бяхме деца.

– Наистина изглежда донякъде непроницаем.

– Напълно непроницаем. Рядко разкрива истинските мотиви за действията си. Например аз винаги съм смятал, че се посвети на обществото като компенсация заради някои от черните овце в рода Пендъргаст.

– Наистина ли? – Любопитството на Виола отново се събуди.

Той се засмя безгрижно.

– Ами да. Вземете например пра-лея Корнелия. Живее недалеч от тук, в болницата за душевноболни престъпници „Маунт Мърси“.

Интересът ѝ бе заменен от изненада.

– Душевноболни престъпници?

– Точно така. Всяко семейство си има своите черни овце, предполагам.

Виола си спомни за собствения си пра-пра-дядо.

– Да, наистина.

– А някои семейства – повече от други.

Тя кимна, вдигна очи, видя, че Диоген я гледа и зарея поглед настрани.

– Смятам, че това придава известна пикантност на родословието. Далеч по-добре е пра-пра-дядо ти да е убиец, отколкото магазинер.

– Доста интересна гледна точка. – Може би Диоген бе по-странен, отколкото изглеждаше на пръв поглед, но определено беше забавен.

– Няма ли някой интересен престъпник във вашия произход? – по-интересува се той. – Ако, разбира се, не възразявате против любопитството ми.

– Няма проблем. Не точно престъпници, но имам роднина, който е бил един от най-големите цигулари-виртуози на 19-ти век. Полудял и измръзнал до смърт в една овчарска колиба.

– Точно това имах предвид! Сигурен бях, че все ще имате някой интересен предшественик. Нямате скучни счетоводители или пътуващи продавачи в семейството, а?

– Не знам за такива.

– Всъщност ние сме имали пътуващ продавач в рода. В интерес на истината, доста допринесъл за богатствата на Пендъргастови.

– О?

– Да. Забъркал някакво лекарство, нарекъл го „Комбинирания еликсир на Йезекия“ и започнал да го продава от фургона си.

Виола се разсмя.

– Какво смешно име за едно лекарство.

– Направо да се спускаш от смях. Само че се състояло от смъртоносна комбинация от кокаин, ацетанилид и някои доста гадни, богати на алкалоиди растения. Причинило безброй пристрастявания с фатален край, включително това на собствената му жена.

Смехът замря в гърлото на Виола Почувства лека тръпка на безпокойство.

– Разбирам.

– Естествено, по онова време никой и не подозирал за опасността от наркотици като кокаин. Не можем да виним пра-пра-дядо Йезекия за това.

– Не, разбира се, че не.

Последва тишина. Лекият снежец продължаваше да се сипе, снежинките падаха от тъмното небе, проблясваха на светлината на фаровете и се стопяваха.

– Смятате ли, че съществува престъпен ген? – попита Диоген.

– Не – отвърна тя. – Мисля, че това са глупости.

– Понякога се чудя. В нашето семейство е имало толкова много. Ето, да речем, чичо Антоан. Извършил едно от най-големите масови убийства на 19-и век. Убил и осакатил почти сто работници и работнички, момичета и момчета.

– Какъв ужас! – промърмори Виола. Чувството на безпокойство се засили. Диоген безгрижно се засмя.

– Англичаните транспортирали престъпниците в колониите си – Джорджия, а после и Австралия. Смятали, че така ще прочистят англосаксонската раса от криминалната прослойка, но колкото повече престъпници транспортирали, толкова по-висока ставала престъпността.

– Очевидно престъпността е имала много по-голяма връзка с икономическите условия, отколкото с генетиката – каза Виола.

– Така ли смятате? Наистина – не бих искал да съм бедняк в Англия от 19-и век. От моя гледна точка истинските престъпници от онова време са били аристократите. По-малко от един процент хора притежавали повече от 95% от земята. А и с тези закони английските лордове без да им мигне окото прогонвали фермерите от земите си, които от своя страна се стичали в градовете и нямали друг избор, освен да умрат от глад или да се превърнат в престъпници.

– Така е – тихо се съгласи Виола. Изглежда Диоген бе забравил, че и тя произхожда от аристокрацията.

– Но тук в Америка е било различно. Как бихте обяснили факта, че престъпността се е предавала в семейството както сините очи или

русата коса? Във всяко поколение на рода Пендъргаст е имало по един убиец. След Антоан, да видим... Ами да, Комсток Пендъргаст. Известен хипнотизатор, магьосник и ментор на Хари Худини. Убил своя бизнес-партньор, както и цялото семейство на горкия човечец, а после извършил самоубийство. Два пъти си прерязал гръкляна. А след това...

– Моля? – Виола усети, че несъзнателно е сграбчила дръжката на вратата.

– О, да. Два пъти. Нали разбирате, първия път не натиснал достатъчно дълбоко. Предполагам, че не му е харесала мисълта да умре бавно от загубата на кръв. Аз самият не бих имал нищо против една такава смърт – доколкото съм чувал, усещането е сякаш заспиваш. Ще имам много време да се възхищавам на кръвта, която притежава такъв невероятен цвят. На вас харесва ли ви цвета на кръвта, Виола?

– Моля? – Тя усети как паниката се надига в нея.

– Кръв. С цвета на прекрасен рубин. Или обратното. Аз лично го намирам за най-красивия цвят. Някои могат да ме помислят за ексцентрик, но така си е.

Виола се опита да потисне чувството на страх и несигурност. Намираха се далеч от града, а тъмната нощ летеше покрай тях. Само случайни светлинки проблясваха в смълчаните квартали, край които минаваха, а и те едва се виждаха от магистралата.

– Къде отиваме? – попита тя.

– На едно уютно местенце, казва се Спрингс. В една очарователна къща на брега. Остават ни около два часа.

– И Алойзиъс е там?

– Разбира се. Умира да ви види.

Цялото това пътуване беше колосална грешка, сега го виждаше. Поредното глупаво и импулсивно решение. Беше се поддала на опияняващата романтика, на облекчението от това, че Пендъргаст е жив. Но истината беше, че не можеше да се каже, че го познава. А и този негов брат...

Внезапно мисълта да прекара още два часа с него ѝ се стори непоносима.

– Виола – долетя мекият глас. – Извинете, добре ли сте?

– Да, всичко е наред.

– Изглеждате ми разтревожена.

Тя пое дълбоко въздух.

– Откровено казано, Диоген, бих предпочела да остана в Ню Йорк тази нощ. По-изморена съм, отколкото си мислех. Ще се видя с

Алойзиъс, когато дойде в града.

– О, не! Той ще бъде съсипан.

– Много съжалявам. Ако обичате, бихте ли обърнали колата? Наистина, извинявам се, че толкова внезапно си промених решението, но така ще бъде най-добре. Бяхте много любезен. Моля, върнете ме в Ню Йорк.

– Щом така желаете. На следващия изход ще обърнем.

Тя почувства вълна на облекчение.

– Благодаря ви. Наистина страшно съжалявам, че ви причиних тези неприятности.

Изходът скоро се появи: Хемпстед. Колата намали и отби. Приближи знака „стоп“ в началото на лентата за ускорение и спря. Не се виждаха коли и Виола се облегна назад, като все още несъзнателно стискаше дръжката на вратата. Зачака Диоген да продължи.

Но той не продължи. Изведнъж тя усети странен мирис на химикали.

Извърна се рязко.

– Какво е...

Една ръка, която държеше сгъната кърпичка, се притисна към устата ѝ, докато другата се уви около врата ѝ със светкавична бързина и брутално я дръпна назад към седалката. Беше като окована, а вонящият плат безмилостно притискаше носа и устата ѝ. Опита се да се бори, да вдиша чист въздух, но сякаш пред нея бе зейнала врата, пълна с мрак: против желанието си тя се наведе напред и започна да пропада в тъмнината, а после светът се изключи.

Зимният пейзаж не можеше да е по-безрадостен: предишната нощ сняг бе покрил като тънка пелена гробището и сега през голите дървета духаше хапещ вятър, тракаше клоните и изпращаше снежни камшици по измръзналата земя. Самият гроб изглеждаше като черна рана в земята, заобиколен от яркозелената изкуствена трева. Ковчегът почиваше до грозната дупка, прикрепен към машината, която щеше да го спусне долу. Наоколо бяха разпръснати огромни букети от свежи цветя, които потрепваха на вятъра и прибавяха сюрреалистична нотка към пустия пейзаж.

Нора не можеше да отмести поглед от ковчега. Накъдето и да извърнеше очи, в крайна сметка отново се втренчваше в него. Беше лакиран, с пиринчени дръжки и обков. Тя не можеше да повярва, че нейната новооткрита приятелка лежи вътре. Мъртва. Ужасно беше като си помислеше, че само преди няколко дни двете с Марго вечеряха заедно в апартамента ѝ и си бърбеха за музея.

Точно в онази нощ е била убита.

А после и това смуцаващо спешно обаждане от Пендъргаст...

Тя затрепери неконтролируемо и пое на няколко пъти дълбоко дъх. Пръстите ѝ замръзваха въпреки ръкавиците, а носът ѝ се бе превърнал в ледена висулка. Толкова ѝ беше студено, че имаше чувството, че сълзите ще замръзнат по лицето ѝ.

Облеченият в дълго черно расо свещеник четеше от молитвеника, а звучният му глас отекваше в мразовития въздух. Беше се събрала голяма тълпа – впрочем, изненадващо голяма предвид времето. Много от хората бяха от музея – очевидно Марго бе направила силно впечатление през краткото си пребиваване. От друга страна, преди години беше карала стажа си там. Сред служителите Нора зърна директора на музея, Кольпи, заедно със зашеметяващо красивата си жена, по-млада дори и от нея. Тук беше и по-голямата част от отдела по антропология, освен тези, които надзираваха последните отчаяни приготовления по шоуто „Свещени образи“: тържественото откриване бе тази вечер. Самата тя би трябвало да е с тях, но никога нямаше да си прости, ако пропуснеше погребението на Марго. Тук бяха и опакованият като ескимос Прайн, бършещ зачервения си нос с памучна кърпичка, както и директорът на охраната, Манети, който изглеждаше искрено поразен и явно приемаше

смъртта на Марго като личен провал. Очите ѝ обходиха тълпата. Близо до новоизкопаня гроб бе застанала тихо ридеща жена, подкрепяна от двама църковни служители. Несъмнено това бе майката на Марго. Имаше нейната кестенява коса, същите фини черти и изящно телосложение. Изглежда тя бе единственият член на семейството на Марго – сега Нора си спомни, че на вечерята приятелката ѝ бе споменала, че е единствено дете.

Един особено силен порив на вятъра помете гробището, като за миг заглуши гласа на свещеника, който нареждаше:

– О, Боже, предаваме твоята смирена рабиня Марго, наша скъпа сестра, в твоите ръце, като на наш Създател и всемилостив Спасител и те молим да я сложиш от дясната си страна...

Нора се присви срещу острия вятър и придърпа палтото си по-плътнo, заслушана в тъжните, успокояващи думи. В този миг ѝ се щеше Бил да е с нея. Странният телефонен разговор с Пендъргаст – а това наистина беше Пендъргаст, нямаше съмнение – я бе разтърсил. Животът на Бил в опасност? Той се крие? Нима и тя бе застрашена? Всичко изглеждаше толкова невероятно и същевременно – заплашително. Сякаш тъмен облак бе надвиснал над малкия ѝ свят. И все пак доказателството беше право пред очите ѝ. Марго бе мъртва.

Бръмчащ звук прекъсна мрачните ѝ мисли. Машината спускаше ковчега в гроба със скърцане на зъбчати колела и бучене на двигател. Гласът на свещеника се издигна слабо и той направи кръст с вдигната ръка при произнасянето на последните думи от заупокойната служба. Ковчегът се удари глухо и свещеникът направи знак на майката на Марго да хвърли буца пръст. Последваха я още няколко души, замръзналите буци падаха върху лакираното дърво с тревожен, кух звук.

Нора имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Приятелството ѝ с Марго, което бе тръгнало така лошо, тъкмо бе започнало да разцъфтява. Нейната смърт представляваше трагедия в истинския смисъл на думата – тази жена бе толкова смела, с такова чувство за правдивост.

Службата свърши и тълпата започна да се оттегля към пътеката, където бяха паркирани колите. Във въздуха се издигаше мразовит полъх. Нора погледна часовника си: десет часа. Трябваше веднага да се връща в музея, да завърши последните приготовления преди откриването.

Когато се обърна и понечи да тръгне, видя един мъж, облечен в черно, да се приближава; след няколко минути беше зад нея. Той изглеждаше съсипан от скръб и тя се запита дали Марго не бе имала и други близки роднини.

– Нора? – долетя niskият глас.

Нора се стресна и спря.

– Не спирайте, моля.

Тя продължи да върви, обхваната от нарастваща тревога.

– Кой сте вие?

– Агент Пендъргаст. Защо излязохте навън, въпреки предупреждението ми?

– Трябва да продължа да живея живота си.

– Няма да можете да го живеете, ако го изгубите.

Тя въздъхна.

– Искам да знам какво се е случило на Бил.

– Той е в безопасност, както ви обясних. Вие сте тази, за която се безпокоя. Представявате отлична мишена.

– Мишена за какво?

– Не мога да ви кажа това. Но мога да ви уверя, че трябва да предприемете мерки да се защитите. Би трябвало да се страхувате.

– Агент Пендъргаст, аз се страхувам. Телефонното ви обаждане ме уплаши до смърт. Но не можете да очаквате да захвърля всичко. Както вече ви казах, имам откриване, трябва да се приготвя за тази вечер.

Последва рязко, раздражено издишане.

– Той убива всички около мен. Ще убие и вас. И тогава ще пропуснете не само откриването, но и остатъка от живота си.

Гласът, далеч от медения провлачен говор, който си спомняше, бе напрегнат и настоятелен.

– Трябва да поема риска. Ще бъда в музея през останалата част от деня, изложбената зала е под строга охрана. А след това вечерта ще съм на тържественото откриване, заобиколена от хиляди хора.

– Строгата охрана не го спря преди.

– Кой е той?

– Както ви споменах, да ви кажа повече означава само да ви изложи на по-голям риск. О, Нора, какво трябва да направя, за да ви предпазя!

Тя залитна, шокирана от отчаянието в гласа му.

– Съжалявам. Вижте, не ми е в природата да бягам и да се крия. Твърде дълго съм работила за това откриване. Хората разчитат на мен. Разбирате ли? Нека утре говорим отново за това. Само не днес.

– Така да бъде. – Непознатият силует се отдалечи – странно колко малко приличаше той на онзи Пендъргаст, когото Нора си спомняше – сякаш се с групата хора, които крачеха към колите си и след малко вече го нямаше.

45

Д'Агоста спря пред офиса на Хейуърд, почти страхувайки се да почука. Болезненият спомен за първата им среща връхлетя в съзнанието му неканен и той с голямо усилие го прогони. Почука на вратата по-силно, отколкото възнамеряваше.

– Влез! – Самият звук на гласа ѝ накара сърцето му да пропусне един такт. Той си пое дъх, натисна бравата и влезе.

Офисът изглеждаше много по-различно. Бяха изчезнали многобройните купчини листове, творческият безпорядък. Сега той представляваше въплъщение на безмилостна организация – и беше ясно, че Хейуърд работеше, живееше и дишаше за един-единствен случай.

Беше се изправила зад бюрото си – дребната ѝ, стройна фигура изглеждаше още по-привлекателна в елегантния зелен костюм с капитански нашивки на раменете – и го гледаше. Погледът ѝ бе толкова силен, че сякаш го отблъскваше назад. Той отмести очи.

– Седнете. – Гласът беше студено безразличен.

– Виж, Лора, преди да започнем бих искал само да кажа...

– Лейтенант – долетя отсеченият отговор, – извикан сте тук по полицейски задачи и ако се каните да кажете нещо, свързано с личния си живот, недейте – крайно неуместно е.

Д'Агоста я погледна. Не беше честно.

– Лора, моля те...

Лицето ѝ се смекчи, но само за миг и тя заговори тихо.

– Винсънт, не причинявай това нито на мен, нито на себе си. Особено сега. Трябва да ти покажа нещо и ми е много, много трудно.

Това спря Д'Агоста.

– Моля, седни.

– Предпочитам да остана прав.

Последва кратка тишина, в която тя напрегнато се взираше в него. После заговори отново.

– Пендъргаст е жив.

Д'Агоста почувства, че изстива. Не знаеше за какво го бе извикала, дори не се бе осмелил да прави догадки, но това бе последното, което очакваше.

– Как разбра? – избърбори той.

Лицето ѝ се стегна от гняв.

– Значи все пак си знаел.

Нова напрегната пауза. Тя се протегна и придърпа към себе си лист хартия. От мястото си Д'Агоста можеше да види, че са написани на ръка бележки. Какво ставаше? Никога не бе виждал Лора толкова напрегната.

– На 19-и януари професор Торънс Хамилтън е бил отровен пред пълна зала студенти, докато четял лекция в университета на щата Луизиана в Ню Орлиънс. Починал час по-късно. Единствената полезна улика от сцената на местопрестъплението – влакна от черна тъкан, открити в офиса му – е анализирана в този доклад. – Тя извади една тънка папка и я сложи на бюрото си.

Д'Агоста погледна папката, но не я взе.

– В доклада се казва, че влакната са от изключително скъп вълнен плат, смес кашмир и мерино, който се е произвеждал за съвсем кратко през петдесетте години в една фабрика близо до Прато, в Италия. Единственото място, на което се е продавал в Америка – единственото – е било малко магазинче на улица „Леспинар“ в Ню Орлиънс. Чиито редовни клиенти са били семейство Пендъргаст.

Д'Агоста почувства пламъче на внезапна надежда. Може би все пак тя му бе повярвала? Може би бе проверила за Диоген?

– Лора, аз...

– Лейтенант, оставете ме да довърша. Следователският ми екип претърси апартамента на Пендъргаст в „Дакота“ – поне стаите, в които можахме да проникнем – и взе проби от влакна. Освен това намерихме две дузини еднакви черни костюми в гардероба. Костюмите и всички влакна идват от един и същи източник: вълната от кашмир и мерино, боядисана в черно. Практически това е уникално влакно. Не може да има грешка.

Д'Агоста усети, че го полазват странни тръпки. Внезапно го осени предчувствие накъде отиват нещата.

– На 22-и януари Чарлз Дюшам е бил обесен през прозореца на апартамента си на ъгъла на Петдесет и трета и Парк Стрийт. И в този случай сцената на престъплението се оказва необичайно чиста. Но все пак нашият екип успя да открие още няколко от същите черни влакна. Освен това установихме, че въжето, използвано за обесването на Дюшам, е изтъкано от рядък вид сива коприна. Научихме, че това е специално въже, което се използва в будистките религиозни церемонии в Бутан. Монасите заплитат тези копринени въжета в удивително сложни възли с медитативна цел. Това са уникални възли, които не се срещат

никъде другаде по света.

Тя замълча и извади снимка на въжето, на която добре се виждаше потъналият в кръв възел.

– Конкретно този възел се нарича „Ран Танка Дурдаг“, заплетената пътека към ада. До мен достигна информацията, че специален агент Пендъргаст е прекарал известно време в Бутан, където изучавал именно тези монаси и техните възли.

– Отговорът е съвсем прост...

– Винсънт, ако ме прекъснеш още веднъж, ще наредя да ти завържат устата.

Д'Агоста прехапа устни.

– На следващия ден, 23-и януари, специалният агент на ФБР – Майкъл Декър, е бил убит в къщата си във Вашингтон, пронизан през устата с античен щик от Гражданската война. Местопрестъплението отново е чисто. Екипът откри влакна от същата вълна. – Като каза това, тя извади нов доклад и го побутна към Д'Агоста – Около два часа след полунощ на 26-и януари Марго Грийн бе намушкана с нож в Нюйоркския природонаучен музей. Лично прегледах списъците с персонала и установих, че тя е била последната, която е влязла в изложбената зала. Но е била и последната, която е излязла от залата – явно убиецът е използвал нейната карта, за да се измъкне. Местопрестъплението не беше чак толкова чисто, колкото предишните. Грийн е била достоен противник и се е съпротивлявала. Използвала е за самозащита резец за картон и успяла да нарани нападателя си. На сцената на престъплението бе открита кръв, която не принадлежеше на жертвата, както върху резеца, така и под формата на една-единствена капка на пода. – Тя направи пауза. – ДНК-тестовите станаха готови късно миналата вечер.

Лора извади нов лист хартия и го хвърли върху останалите.

– Ето и резултатите.

Д'Агоста не можеше да се насили да погледне. Бездруго вече знаеше отговора.

– Точно така. Специален агент Пендъргаст.

Д'Агоста не каза нищо. Последва кратка, напрегната тишина.

– Което ме води към мотива. Всички жертви са имали нещо общо – били са близки познати на Пендъргаст. Хамилтън е бил преподавател на Пендъргаст в гимназията; Дюшам е бил неговият най-близък – впрочем, може би единствен – приятел от детинство. Майкъл Декър е бил негов ръководител във ФБР. Главно благодарение на него Пендъргаст изобщо е оцелял в Бюро, като се имат предвид цялата каша, в която са го

забърквали необичайните му методи. И най-сетне, както сам добре знаеш, Марго Грийн беше близка приятелка на Пендъргаст след двата случая отпреди няколко години: музейните убийства и убийствата в метрото. Всички тези доказателства и тестове бяха проверени и препроверени. Не може да има грешка. Специален агент Пендъргаст е убиец-психопат.

Д'Агоста се бе вцепенил. Сега вече осъзнаваше защо Диоген е погнал на Пендъргаст, защо е спасил живота му след случилото се в замъка на Фоско. Не беше достатъчно само да убие приятелите му, не – той щеше да го обвини за престъпленията.

– А сега, това! – каза Хейуърд и му връчи поредната папка. Тя бе прозрачна и през корицата се виждаше следният надпис:

Психологически профил.

Убиецът на Торънс/Дюшам/Декър/Грийн.

Отдел по бихейвиористки науки.

Федерално бюро за разследвания, Куонтико.

– Не им казах, че подозирам един от техните. Казах им само, че смятаме, че престъпленията може да са свързани и ги молим да направят профил. Благодарение на убийството на Декър, го получих след 24 часа. Давай, прочети го, ако искаш. Тук има и кратко резюме. Килърът е високо образован мъж с поне четиригодишна след-докторска специализация. Той е експертен химик. Отлично е запознат с юридическите и полицейски процедури и вероятно някога е работил, или продължава да работи, към силите на реда. Притежава богати познания по редица науки, литература, математика, история, музика и изкуство – накратко, той е истински ренесансов човек. Коефициентът му на интелигентност е между 180 и 200 точки. На възраст е вероятно между трийсет и петдесет. Пътувал е много и се предполага, че знае много езици. Може би е бивш военен и е имал ранг на офицер. Притежава значителни финансови средства и се маскира изключително ловко. – Тя погледна Д'Агоста право в очите. – Това да ти напомня за някого, Винсънт?

Д'Агоста не отговори.

– Това са външните детайли. А сега е ред и на психологическия анализ. – Тя замълча, докато намери доклада. – Убиецът е човек, който обича да упражнява контрол и самоконтрол. Той е извънредно добре организиран, подреден и отдава голямо значение на логиката. Подписва външните изблици на емоция и – рядко или никога – се доверява на

някаго. Ако изобщо има такива, истинските му приятели са малко. Изпитна затруднения в създаването на връзки с противоположния пол. Този индивид вероятно е страдал от тежко детство със студена и властна майка, и баща, който често е отсъствал. Семейните взаимоотношения не са били близки. В рода вероятно има случаи на умствени болести или престъпления. Като малко момче убиецът вероятно е претърпял дълбока, осакатяваща душевна травма, свързана с близък член на семейството – майка, баща, брат или сестра – която се е опитвал да компенсира през целия си живот. Отнася се с подозрение към властите, смята себе си за интелектуално и морално по-издигнат от другите...

– Какъв водопад от психо-дивотии! – избухна Д'Агоста. – Всичко е извъртяно, въобще не е такъв.

Той спря рязко. Хейуърд го наблюдаваше с вдигнати вежди.

– Значи разпознаваш този човек.

– Естествено, че го познах! Но всичко това е нелепо извращаване на истинската му природа! Пендъргаст не е отнел живота на тези хора. Набеден е. Брат му Диоген е действителният извършител.

Отново тишина.

– Продължавай – подкани го тя. Гласът прозвуча безстрастно.

– След покушението над Пендъргаст в Италия, когато всички мислехме, че е мъртъв, Диоген го е завел в клиника, където да се възстанови. Лежал е болен, упоен от лекарства. Това със сигурност е дало на Диоген хиляди възможности да си набави „уликите“, които са му трябвали, за да натопи брат си – косми, влакна, кръв. Диоген е убиецът! Нима не виждаш? Той е мразил Пендъргаст цял живот, планирал е всичко години наред. Изпрати му подигравателно писмо, в което казва, че ще извърши съвършеното престъпление и определя датата – днес.

– Винсънт, откажи се от идеята да ми натрапваш тази налудничава теория...

– Мой ред е да говоря. Диоген е на път да стори нещо по-отвратително от това да убие брат си. Той иска да унищожи всички, които Пендъргаст обича, но самия него ще остави жив. Сега явно се опитва да набеди брат си за същите тези убийства...

Д'Агоста се спря. Изражението на Хейуърд бе почти изтерзано – гледаше го със смесица от съжаление и болка.

– Вيني, помниш ли когато ми каза да проверя за Диоген? Е, направих го. Изобщо не беше детска игра, но ето какво открих.

Тя отвори една папка, извади нов лист и го плъзна пред него. Беше подпечатан и нотариално заверен.

– Какво е това?

– Смъртен акт. На Диоген Бернули Пендъргаст. Загинал е преди двацет години при катастрофа в Англия.

– Фалшификат. Видях писмата му. Знам, че е жив.

– Откъде си сигурен, че не Пендъргаст е написал писмата?

Д'Агоста се вгледа в нея.

– Сигурен съм, защото видях Диоген. Със собствените си очи.

– Така ли? И къде?

– Пред замъка на Фоско. Когато ни преследваха. Имаше очи с два различни цвята, точно както ни каза Корнелия Пендъргаст.

– Как разбра, че е той?

Д'Агоста се поколеба.

– Пендъргаст ми каза.

– Говорихте ли?

– Не. Но съвсем скоро видях негова снимка като дете. Лицето е същото.

Последвалата пауза бе дълга. Накрая Хейуърд отново взе психологическия профил.

– Тук има и нещо друго. Прочети го.

Тя му подаде няколко листа.

Субектът може да проявява симптоми на рядка форма на раздвоение на личността, вариант на синдрома на Мюнхаузен, при който болният разиграва две отделни, диаметрално противоположни роли: на убиец и на следовател. При такова необичайно състояние килърът може да е и служител на закона, който работи по собствения си случай. При друг вариант на патологията, убиецът е цивилно лице, което само започва разследване на убийствата и често прави брилянтни открития на улики, които полицията е пропуснала да забележи! И в двата случая личността на убиеца оставя незначителни следи, които личността на разследващия да открие, обикновено проявявайки почти свръхестествени способности за наблюдение и/или дедукция. Личностите, съответно на убиеца и на следователя, не подозират за взаимното си съществуване на съзнателно равнище, но за подсъзнателното, патологично ниво е характерно сливане на раздвоената личност.

– Пълни глупости! Синдромът на Мюнхаузен е типичен за хора, които търсят внимание. А Пендъргаст прави какво ли не, само и само да остане извън светлината на прожекторите. Той изобщо не отговаря на

това описание. Знаеш какъв е, работила си с него. Какво ти говори интуицията, за Бога!?

– По-добре да не ти казвам какво ми говори интуицията. – Тъмните очи на Хейуърд го наблюдаваха настойчиво. – Вини, знаеш ли защо споделям с теб тази информация?

– Защо?

– На първо място, защото смятам, че се намиращ в голяма опасност. Пендъргаст е един побъркан кучи син и ти ще си следващата му жертва. Сигурна съм.

– Не, няма, защото не е убиец.

– Този Пендъргаст, когото познаваш, не знае, че е убиец. Той вярва в съществуването на Диоген и наистина мисли, че вие двамата ще го откриете. Пендъргаст действително е убеден в това. Всичко е част от патологичното състояние, описано тук. – Тя удари върху папката с доклада – Диоген е просто другото му лице, друга личност в същото тяло. С тази личност ти още не си се срещал, но и това ще стане... когато те убие.

Д'Агоста дори не можеше да открие думи, с които да отвърне.

– Не знам. Може би не биваше да ти казвам. – Гласът ѝ зазвуча потвърдо. – Нямах право да научиш каквото и да е за това, след като така почтено си изми ръцете. Скъсах си задни-ка заради теб, направих чудеса, за да ти уредя такъв страхотен пост – а ти, ти проигра доверието ми, обърна гръб на моята...

Тя спря, дишаше тежко и се опитваше да се успокои.

Д'Агоста за пръв път от началото на разговора им усети, че го обзема истински гняв.

– Аз да съм предал теб? Слушай, Лора – опитах се да говоря с теб за това. Опитах се да ти обясня. Но ти ме отблъсна и каза, че не може вечно да се държа като обсебен от нечия смърт. Как мислиш, че се почувствах? И как мислиш, че се чувствам сега, като те слушам как ме изкарваш наивен глупак затова, че съм се доверил на Пендъргаст? Виждала си как работя и преди, и знаеш на какво съм способен. Защо смяташ, че толкова греша този път?

Въпросът му увисна във въздуха.

– Не му е нито времето, нито мястото за подобен разговор – каза Хейуърд след малко. Тонът ѝ бе станал безразличен и делови. – Освен това променяме темата.

– А каква, ако мога да знам, е тя?

– Искам да ни доведеш Пендъргаст.

Д'Агоста стоеше като ударен от гръм. Трябваше да се досети.

– Доведи го. Спаси се. Спаси кариерата си. Ако той е невинен, нека го докаже в съда.

– Но уликите срещу него са смазващи...

– Така е. Дяволски смазващи. А ти дори не си видял и половината. Но това е начинът, по който работи нашата система: доведи го и нека се срещне лице в лице със съдебното жури.

– Да го доведе? Но как?

– Вече съм планирала всичко. Ти си единственият човек, на когото вярва.

– Караш ме да го предам?

– Да го предадеш? Господи, Вини, този човек е сериен убиец! Четирима невинни са мъртви. Има и нещо друго, което очевидно пренебрегваш. Действията ти до този момент – държиш в тайна съществуването на Пендъргаст, лъжеш ме, лъжеш капитан Сингълтън – са на границата на възпрепятстване на правосъдието. И сега, след като знаеш, че Пендъргаст е беглец – точно така, вече е издадена заповед за арестуването му, – всякакви по-нататъшни действия от твоя страна да го защитиш ще бъдат считани за престъпно възпрепятстване и съучастие. Затънал си достатъчно и това е единственият начин да се измъкнеш от тази каша. Доведи ни го, защото иначе ти отиваш в затвора. Толкова е просто.

Известно време Д'Агоста не каза нищо. Когато заговори, гласът му звучеше глухо и сковано дори в собствените му уши.

– Дай ми един ден да го премисля.

– Ден? – Тя го погледна невярващо. – Разполагаш с десет минути.

Виола се събуди с ужасно главоболие. Известно време гледа объркано и неразбиращо към богато надипления балдахин на леглото, който се издигаше над нея. После всичко се върна в съзнанието ѝ: пътуването по тъмната магистрала, танцуващите снежинки, все по-странните коментари на брата на Пендъргаст, внезапното нападение...

Тя отблъсна надигашата се вълна на паника и продължи да лежи неподвижно, концентрирайки се само върху дишането си, като се опитваше да не мисли за нищо друго.

Най-сетне, когато почувства, че отново се владее, се изправи бавно.

Виеше ѝ се свят и пред погледа ѝ танцуваха тъмни петна. Затвори очи. Когато пулсирането поутихна, отново ги отвори и огледа стаята.

Беше малка спалня с тапети на рози, стара викторианска мебелировка и един-единствен прозорец с решетки. Като се премести внимателно – заради главоболието и за да не вдига шум – тя провеси крака от леглото и стъпи несигурно на пода. Тихо се протегна към топката на вратата и я завъртя, но – както очакваше – вратата се оказа заключена. Втората вълна на паника бе потушена много по-бързо от първата.

Тя се приближи към прозореца и погледна навън. Къщата се намираще на няколко метра от блатист залив. Отвъд силуета на мършавите дюни се виждаше линията на прибойа и тъмния океан с белите гугли на разпенените вълни. Небето бе с металносив цвят и с инстинкта на човек, прекарал много нощи под открито небе, тя усети, че е сутрин. Отляво и отдясно забеляза две порутени крайбрежни къщи, чиито прозорци бяха обковани с дъски за през зимния сезон. Брегът бе пуст.

Протегна ръка през решетките и почука по стъклото. То изглеждаше необикновено синьо и дебело – може би беше нечупливо. А също и звуконепроницаемо – във всеки случай тя не можеше да чуе прибойа.

Продължи да се движи бавно, като полагаше всички усилия да пази тишина и влезе в малка пристроена баня. Както спалнята, и тя бе старомодна и изискана – с умивалник, с вана на крачета и друг малък прозорец, също с решетки и със същото странно, дебело стъкло. Тя завъртя кранчето и бликна струя вода, която бързо премина от студена във вряла. Завъртя го обратно и се върна в спалнята.

Отпусна се на леглото и се замисли. Всичко бе толкова нереално, толкова странно, че бе направо неразбираемо. Човекът, който я бе

посрещнал бе братът на Пендъргаст, в това изобщо не се съмняваше – по извънредно много неща си приличаха. Но защо му беше да я отвлича? Какви бяха намеренията му? И – нещо още по-важно: каква, по дяволите, бе ролята на Пендъргаст в случая? Как е могла до такава степен да греша по отношение на него?

Но след това, като си спомни кратката им среща на остров Капрая миналата есен, тя осъзна колко странно бе всичко. Може би слухът за трагичната му смърт я бе накарал да гледа твърде романтично на единствената им среща, да вижда в нея по-дълбок смисъл, отколкото тя съдържаше в действителност. А после това писмо с новината, че Пендъргаст е жив и романтичната му, импулсивна молба...

Импулсивна. Това бе думата. Тя за пореден път бе позволила на импулсивността си да ѝ докара неприятности – и този път те се очертаваха като много сериозни.

Възможно ли бе и Д'Агоста да е забъркан в това? Дали цялата тази история за смъртта на Пендъргаст не е била измама, част от някакъв сложен заговор да я подмамат да дойде тук? Дали това не беше някаква сложна схема за отвличане? Дали не я държаха тук за да поискат откуп? И колкото повече мислеше за пълната бъркотия, в която бе попаднала, толкова по-голям гняв и обида я завладяваха. Но тя успя да потисне и тази емоция. По-добре бе да помисли как може да се измъкне оттук.

Върна се в банята и разгледа какво има в нея: пластмасов гребен, четка за зъби, паста за зъби, водна чаша, чисти хавлиени кърпи, халат, шампоан. Протегна ръка и взе чашата. Беше тежка и студена, истинско стъкло.

Повъртя я замислено в ръце. Едно остро стъклено парче би могло да се превърне в оръжие, но можеше да се използва и като инструмент. За бягство през прозореца не можеше да става и дума, а вратата без всякакво съмнение бе подсилена и здрава. Но от друга страна, къщата бе стара и стените под тапетите вероятно бяха от шперплат.

Тя взе една кърпа, уви я плътно около чашата и няколко пъти я удари силно в ръба на мивката, докато се счупи. Когато разви кърпата, видя, че стъклото се е счупило – както се надяваше – на няколко големи парчета. Избра най-остротото, върна се в спалнята и, като внимаваше да сведе шума до минимум, заби острия край в един от тапетите и натисна за опит.

То веднага се хлъзна и обели част от хартията. За свое изумление, Виола видя, че отдолу проблясва метал. Обели с нокти тапета и пред очите ѝ се разкри гладка стомана.

По гърба ѝ полазиха тръпки. В този момент на вратата се почука.

Тя се стресна, след това бързо изпълзя обратно в леглото и се прес-тори на заспа.

Почукването се повтори и потрети, а след това се чу изщракване на ключ в ключалката. Вратата изскърца и се отвори. Тя продължаваше да лежи със затворени очи, прикрила с тялото си острото стъкло.

– Скъпа Виола, знам, че си станала.

Тя не помръдна.

– Виждам, че вече си открила, че стаята е облицована с метал. А сега, моля те, имай добрината да станеш и престани с този уморителен маскарад. Имам да ти казвам нещо важно.

Виола се изправи, гневът ѝ се връщаше. На вратата стоеше един мъж, когото тя не разпозна. Въпреки че гласът несъмнено бе на Диоген.

– Извини ме за необичайния ми външен вид; облечен съм като за града. Накъдето ще се отправя след няколко минути.

– Под прикритие, както изглежда. Ти явно наистина се мислиш за Шерлок Холмс.

Той леко се поклони.

– Какво искаш, Диоген?

– Получих каквото исках – теб.

– И за какво съм ти?

Странният мъж се усмихна широко.

– За какво би могла да си ми? Честно казано, няма защо да ме интересува, освен заради едно: събудила си интереса на брат ми. Чух го да произнася името ти само веднъж. Така любопитството ми се събуди. За щастие, името ти е уникално, семейството ти – известно, така че успях да науча доста неща – доста неща – за теб. Заподозрях, че таиш към брат ми нежни чувства. Когато отговори на писмото ми, разбрах, че предположението ми е било вярно и че съм получил повече, отколкото бих могъл да се надявам.

– Ти си пълен глупак! Не знаеш нищо за мен.

– Скъпа ми Виола, вместо да си блъскаш главата над това какво знам, би трябвало да се тревожиш за две неща, които ти не знаеш – а би трябвало. Първо трябва да разбереш, че не можеш да излезеш от тази стая. Стените, подът, таванът и вратата са изработени от занитени стоманени плоскости за корабен фюзелаж. Прозорците са от два слоя нечупливо, шу-моизолиращо, бронирано стъкло. Стъклото е еднопосочно, което означава, че ти можеш да виждаш навън, но хората отвън – а такива и бездруго няма – не могат да виждат вътре. Казвам ти всичко

това, само за да ти спестя усилията. На лавиците има книги, в банята те че питейна вода, а в чекмеджето на бюрото има бонбони, от които можеш да си вземеш.

– Боже, дал си си много зор, хвърлил си средства. Даже и бонбони!

– Действително.

– Действително. – Тя се подигра на изискания му, провлачен акцент. – Каза, че имаш да ми съобщиш две неща. Кое е второто?

– Че трябва да умреш. Ако вярваш в някакъв висш разум, непременно си разчисти сметките с Него. Смъртта ще те посети утре сутринта по традиционното време: на изгрев слънце.

Почти неволно Виола се разсмя. Бе гневен, горчив смях.

– Ако само можеше да се видиш отстрани що за помпозен задник си! Ще умреш по изгрев. Колко театрално.

Диоген отстъпи крачка назад и по лицето му мина мигновена сянка, преди то да заеме предишното си безстрастно изражение.

– Каква духовита лисичка си била!

– Какво съм ти направила, мръсен побърканик?

– Нищо. Но си направила нещо на брат ми.

– Нищо не съм направила на брат ти. Това да не е някаква откачена шега?

Последва сух кикот.

– Наистина е откачена шега, много откачена.

Гняв и объркване прогониха страха ѝ. Виола внимателно стисна парчето стъкло.

– Като за истински гадняр изглеждаш непоносимо доволен от себе си.

Сухият смях затихна.

– Боже, боже, определено имаме остър език тази сутрин.

– Ти си луд.

– Не се съмнявам, че според обществените критерии съм клиничен случай.

Виола присви очи.

– Значи си последовател на шотландския психиатър Ленг.

– Не съм ничий последовател.

– Или поне така вярваш в своето невежество. Ленг е казал: „Умственото заболяване е нормалният отговор на един ненормален свят“.

– Поздравления на господина – който и да е той – за прозорливостта му. Скъпа ми Виола, за съжаление не разполагам с цял ден да разменяме любезности...

– Скъпи ми Диоген, само ако знаеше колко си отегчителен. – Тя направи дяволски точна имитация на провлачения му говор. – Наистина ужасно съжалявам, че не можем да продължим този очарователен разговор. Ти с твоите нещастни опити за демонстрация на добри обноски!

Настъпи тишина Усмивката на Диоген се бе стопила, но ако мислеше нещо, то не се отрази по лицето му. Виола се изуми на дълбочината и пламенността на собствения си гняв. Дишаше на пресекулки, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

Най-сетне Диоген въздъхна.

– Разговорлива си като маймунка и почти толкова умна. Ако бях на твоє място, нямаше да бъда толкова бърбив и щях да посрещна края си с достойнство, както подхожда на положението ти.

– Положението ми? О, Господи! Не ми казвай, че и ти си от ония американски дръвници, които се прехласват щом срещнат някой барон със зачервен нос или някой дърт виконт. Всъщност, трябваше и сама да се сетя.

– Виола, моля те. Вземаш нещата твърде надълбоко.

– Ти нямаше ли да вземеш нещата „твърде надълбоко“, ако са те подмамили отвъд океана, дрогирали са те и са те отвлекли, заключили са те в една стая и те заплашват...

– Виола, са suffit! (Достатъчно (фр.). Б.пр.) Ще се върна в малките часове на нощта, за да изпълня обещанието си. И по-точно – ще ти предрежа гърлото. Два пъти. В чест на нашия чичо Комсток.

Тя внезапно се спря и преглътна. Страхът я връхлетя отново с пълна сила.

– Защо?

– Най-сетне един разумен въпрос. Аз съм екзистенциалист, слагам свой печат върху мършата в тази гниеща вселена. Макар и не по своя вина, ти попадаш в тази схема. Но не те съжалявам. Светът прелива от болка и страдание. Аз просто избрах да ръководя парада, вместо да се предлагам като поредната малоумна жертва. Не изпитвам удоволствие от страданията на другите – освен на един. Това е смисълът на съществуването ми. Живея заради брат си, Виола; той ми дава сили, той ми дава цел, той ми дава живот. Той е моето спасение.

– Ти и брат ти можете да вървите в ада!

– Ах, скъпа Виола, не знаеше ли? Това е Адът. Но скоро ще се освободиш.

Виола скочи от леглото и се втурна към него с вдигнато парче стъкло, но преди да се е опомнила, лежеше прикована към пода. Диоген

някакси се бе оказал върху нея, лицето му бе само на сантиметри от нейното, дъхът му – сладко ухаещ на детелини – докосваше лицето ѝ.

– Сбогом, моя пъргава, малка маймунке! – прошепна той и нежно я целуна по устните. След това с едно бързо, подобно на прилеп движение, се изправи и си отиде, а вратата се затръшна след него. Тя се хвърли към нея, но бе твърде късно: чу се звук от добре смазана стомана, която се плъзгаше в стомана и вратата остана студена и неподатлива като вход на гробница.

47

Д'Агоста нямаше нужда от цял ден да разсъждава над предложението на Хейуърд; нямаше нужда дори от десет минути. Прекарваше времето си в службата с надеждата да се добере до папките със случая на Марго, за да ги занесе на Пендъргаст, но това вече си оставаше само теория. Щом излезе от сградата, веднага извади клетъчния телефон, който агентът му бе дал, и помоли за незабавна среща.

Четвърт час по-късно, докато излизаше от таксито на ъгъла на Бродуей и Седемдесет и втора, споменът за срещата им все още го изгаряше. Но си каза, че не може да мисли за това точно сега. На следващата пресечка се спря и отново извади телефона. Обади ми се пак, когато стигнеш „Кълъмбъс“ и Седемдесет и втора, бе казал Пендъргаст. Д'Агоста вече бе много близо до апартамента на агента в „Дакота“. Дали си бе вкъщи? Изглеждаше абсурдно предвид обстоятелствата. Той набра номера.

– Да? – долетя гласът на Пендъргаст, съпроводен от тракане по клавиатура.

– На ъгъла съм – отвърна той.

– Много добре. Стигни незабелязано до Западна седемдесет и втора, номер 24. Сградата е смесена – донякъде жилищна, донякъде търговска, и входът е заключен в работно време, но портиерът обикновено пуска всеки, който изглежда нормален. Слез по стъпалата към мазето и намери вратата с табелка Б-14. Увери се, че си сам. После почукай бавно седем пъти. Разбра ли ме?

– Да.

Линията прекъсна.

Като прибра телефона, Д'Агоста пресече улицата и продължи към парка. Напред, на отсрещния ъгъл, се виждаше назъбената, с пясъчен цвят грамада на „Дакота“. Изглеждаше като извадена от анимационно филмче на Чарлз Адамс. В основата ѝ, до огромния готически вход, имаше портиерска будка. Две ченгета в униформа се въртяха наоколо; близо до Сентръл Парк Уест бяха паркирани три полицейски коли.

Изглежда кавалерията бе вече тук.

Д'Агоста забави крачка, като се стараше да е възможно най-близо до сградата и хвърляше бдителни погледи към полицаите. Номер 24 на Западна седемдесет и втора улица беше голяма постройка от кафяв

камък, половин пресечка по-надолу. Той отново се озърна и като не видя никой подозрителен, натисна звънеца, получи разрешение да влезе и бързо се вмъкна вътре.

Фойето беше малко и тъмно, със стени, покрити с похабен сив мрамор. Д'Агоста кимна на портиера, после се спусна по стълбите в задния край. Имаше само един коридор в мазето, с метални врати, на равни интервали в бетонните стени. Беше работа за шейсет секунди да открие нужната врата. Огледа се за последен път, след което почука седем пъти, както бе инструктиран.

В първия момент му отговори тишината. После се чу звук от дръпване на резе, вратата се отвори и на прага застана мъж в черно-бяла портиерска униформа. Той предпазливо надзърна да огледа коридора, после кимна на Д'Агоста и го въведе вътре.

За своя изненада Д'Агоста се озова не в стая, а в един много тесен коридор, който едва стигаше за раменете му и продължаваше напред в мрака. Портиерът включи някакво фенерче и го поведе.

Сякаш вървяха цяла вечност. Стените се промениха от бетон на тухла, после на шперплат, после отново на тухла. Отвреме-навреме коридорът се разширяваше, друг път ставаше толкова тесен, че Д'Агоста трябваше да преминава почти странично. Няколко пъти свиваха наляво, после надясно. В един момент излязоха в малко дворче и той видя късче синьо небе високо над главите им. Сякаш се намираше в основата на комин. Изкачиха няколко стъпала, портиерът отвори поредната врата с огромен старомоден ключ и попадна в нов тъмен коридор.

Коридорът завършваше с малък старовремски служебен асансьор. Портиерът издърпа месинговата решетка, отключи вратата с друг ключ и направи знак на Д'Агоста да влезе, след което го последва. Асансьорът потегли нагоре със скърцане.

Вратата беше без прозорец и Д'Агоста нямаше представа колко етаж са изкачили: може би четири или пет. Асансьорът спря като че по собствена инициатива и портиерът отвори вратата. Когато бронзовата решетка се дръпна встрани, той видя къса пътека, която водеше към една-единствена врата. Вратата беше отворена и в рамката ѝ стоеше Пендъргаст, облечен в обичайния си черен костюм.

Д'Агоста спря и вперя очи в него. Всеки път след изненадващото си „възкръсване“ агентът се бе появявал маскиран по един или друг начин – или лицето, или дрехите, а най-често и двете – променен до неузнаваемост – и сега Д'Агоста усети странна тръпка като видя стария си приятел такъв, какъвто бе в действителност.

– Винсънт – каза Пендъргаст. – Влез. – И той го въведе в малка, почти безлична стая. Вътре имаше дъбов гардероб, един кожен диван, както и две работни маси. Върху едната бяха строени четири лаптопа, заедно с някакви устройства, които приличаха на мрежов център. В задната част на стаята се виждаха две врати: едната затворена, а другата отворена към малка баня.

– Това ли е апартаментът ти в „Дакота“? – попита ДАгоста невярващо.

Върху лицето на Пендъргаст се появи слаба усмивка, но бързо изчезна.

– Едва ли – отговори той, затваряйки вратата. – Апартаментът ми е един етаж по-горе.

– Тогава що за място е това?

– Приеми го като скривалище. Едно високотехнологично скривалище. Беше оборудвано миналата година по съвета на един мой познат от Охайо в случай, че услугите му временно не могат да бъдат използвани.

– Добре, но ти не можеш да стоиш тук! Около входа към „Дакота“ гъмжи от ченгета. Току що излизам от офиса на Лора Хейуърд и тя има почти сигурен заподозрян.

– Мен.

– И как, по дяволите, го научи?

– Знам го от известно време. – Очите на Пендъргаст се местеха от монитор на монитор, докато пръстите му летяха над клавиатурите. – Когато пристигнах на мястото на убийството на моя приятел Майкъл Декър, намерих няколко косъма в стиснатата му ръка. Руси косми. Косата на брат ми не е руса: тя е червеникава. Още тогава разбрах, че планът на Диоген е бил много по-интересен, отколкото съм предполагал. Планирал е не само да убие всички мои близки хора, но и да ме набеда за техните убийства.

– Ами бележките, които Диоген ти написа? Те не са ли достатъчно свидетелство, че той е жив?

– Не. Спомняш ли си странния почерк, за който ти бях казал, че ми е удивително познат? Това е бил моят почерк, но достатъчно променен – така че като се даде на експерт-графолог да излезе, че аз съм се опитвал да го преправа.

На ДАгоста му потрябва известно време, за да го смели.

– Защо не си ми казал?

– Не виждах причина да те товаря с това преди да се наложи. Още когато видях онези косми ми стана пределно ясно, че Диоген е

разхвърлял фалшиви доказателства по другите сцени на престъпление. Сигурен съм, че по време на възстановяването ми в Италия той се е снабдил с всичките физически доказателства, от които е имал нужда, като е взел включително и кръв от мен. Беше само въпрос на време да ме свържат с убийствата. Надявах се, че няма да стане толкова скоро. Хейърд е свършила похвална работа.

– Това не е всичко. Лора ме помоли да те предам. Излязох, когато чух това. Издали са заповед за задържането ти. Не можеш да останеш тук.

– Тъкмо наопаки, Винсънт. Трябва да остана тук. Това е единственото място с необходимото ми оборудване. Като в откраднатото писмо на Едгар Алан По – последното място, където се очаква да ме търсят е вкъщи. Присъствието на полицията е чиста формалност.

Д'Агоста се втренчи в него.

– Ето откъде си знаел, че Диоген няма да убие Лора. Тя е тази, която разследва убийството на Дюшам. Диоген е залагал на това, че тя ще те заподозре.

– Точно. А сега си издърпай един стол, нека ти покажа с какво се занимавам – каза Пендъргаст и махна към четирите лаптопа. – Тези компютри са свързани паразитно с мрежата от улични камери за наблюдение, заедно с някои от основните секретни системи – банкомати и банки, например. – И той посочи един от екраните, който беше разделен на дузина малки прозорчета: във всяко от тях черно-бели видеоленти, показващи низ от тротоари, улични пресечки и обширни площи, се превъртаха бързо.

– Защо ти е всичко това?

– Убеден съм, че последното престъпление на Диоген ще бъде в Манхатън или около него. А в наши дни човек не може да се движи в град като Ню Йорк без да бъде сниман, записан на лента или наблюдаван по някакъв начин по дузина пъти на час.

– Но Диоген е маскиран!

– Да, за повечето хора. За мен обаче не. Можеш да промениш външността, но не и маниерите си, начина по който се движиш, дори начина по който мигаш с очи. С Диоген изключително много си приличаме физически. Сам се заснех на видеолента и сега я прокарвам през програма с алгоритми за разпознаване на образи и матрици, която ще сравни моето изображение с тези, заснети на различни места из града. – Той махна към един от другите лаптопи. – Както виждаш, насочил съм вниманието си предимно върху камерите в близост до „Дакота“ и

пресечките около имението на Ривърсайд Драйв. Знаем, че Диоген е бил в къщата, а вероятно и тук горе, в апартамента. Ако успее да го засека и да заснема лицето му, ще мога да го проследя донякъде и може би да открия система в ходовете му.

– За това ще са ти нужни по-мощни компютри от тези, които могат да се намерят в малък университет!

– Ето защо ми бе нужна тази инсталация – каза Пендъргаст, протегна се и отвори заключената врата. Малкото помещение бе запълнено от пода до тавана с всевъзможна апаратура, жици, сървъри и уреди с електрическо захранване.

Д'Агоста подсвирна.

– И ти разбираш как действат всички тези джаджи?

– Не. Но знам как да ги използвам.

Пендъргаст се извъртя да го погледне. При все, че кожата му беше по-бледа от всякога, в очите му светеше опасен блясък. Агентът притежаваше маниякалната енергия и измамната бодрост на човек, който не е спал няколко дни.

– Диоген е някъде там, лейтенант. Крие се из този огромен информационен поток. За да извърши своето перфектно престъпление, ще трябва да се покаже на повърхността. Именно това е шансът ми – моят последен, единствен шанс – да го спра. Тази стая остана едничкото място, снабдено с технологиите, които могат да ми помогнат. – Последва дрънкане на ключове. – Моят познат, за когото ти споменах, от Охайо. Той би се справил със задачата далеч по-добре от мен. Но се наложи да стане невидим заради... заради собствената си безопасност.

– Лора не е от тези, които обичат да чакат. Сигурно вече са тръгнали за теб.

– Както и за теб, не ще и дума.

Д'Агоста не отвърна.

– Претърсиха апартамента ми, вероятно и къщата на Ривърсайд Драйв. А що се отнася до онази заповед за задържането ми... е, ти сам се убеди, че имам частен изход от „Дакота“. Дори портиерите не подозират за него. Само Мартин, с когото преди малко се запознахте.

Пръстите на агента за миг спряха неподвижни върху клавиатурата.

– Винсънт, има нещо, което се налага да свършиш.

– Какво е то?

– Ще отидеш право при Лора Хейуърд и ще кажеш, че си готов да им съдействаш по всякакъв начин, но че аз сякаш съм се изпарил и нямаш представа къде може да съм. Няма нужда да продължаваш да

съсипваш кариерата си.

- Казах вече, с теб съм до край.
- Винсънт, настоявам да се оттеглиш.
- Хей, Алойзиус?

Пендъргаст го погледна.

- Гледай си работата!

Видя, че агентът не отмества очи от него.

- Няма да забравя това, Винсънт.
- Не съм направил нищо особено.

Пендъргаст се върна към работата си. Минаха десет минути, после двацет – и изведнъж той замръзна.

- Откри ли го?

– Вярвам, че да – каза агентът. Взираше се напрегнато в един от компютрите и ту смаляваше, ту увеличаваше някакъв неясен, зърнест образ.

Д'Агоста надзърна иззад рамото му.

- Това той ли е?

– Да, според програмата. А също и според мен. Но има нещо странно – снимката не е направена пред „Дакота“, както очаквах, а на около шест пресечки от...

В този момент от една кутия на масата прозвуча кънтящ звън.

- Какво, за Бога, е това?
- Мартин. Изглежда някой е дошъл да ме види.

Д'Агоста се стегна.

- Полицията?

Пендъргаст поклати глава. Приведе се към кутията и натисна някакво копче.

- Пратеник на велосипед, сър – долетя гласът. – Носи плик.
- Помолихте ли го да изчака?
- Да.
- И полицията не знае за посещението му, надявам се?
- Не, сър.

– Доведете го. Като, разбира се, вземете обичайните предпазни мерки. – Пендъргаст пусна бутона и се надигна. – Нека видим защо е всичко това. – Тонът бе небрежен, но лицето му изглеждаше уморено.

Прекосяха късия коридор към асансьора. Изтече минута без да разменят дума. После асансьорът нададе вой и затропа нагоре. Не след дълго металната решетка се отмести и от кабината излязоха две фигури – вратарят, когото Д'Агоста бе срещнал по-рано, и пратеникът с колелото,

строен младеж с очевидно испанска кръв, увит в дебел шал и плътно яке. В ръката си държеше голям плик.

Когато зърна колета, бледото лице на Пендъргаст посивя. Той безмълвно бръкна в джоба на черното си сако, извади чифт медицински ръкавици и ги нахлузи. След това измъкна двайсетдоларова банкнота от портфейла си и я подаде на момчето.

– Имате ли нещо против да почакате няколко минутки, моля? – учтиво запита агентът.

– Предполагам, че не – промърмори пратеникът и изгледа подозрително ръкавиците.

Пендъргаст пое внимателно плика и размени поглед с портиера. После кимна на Д'Агоста да го последва и с бързи крачки се отправи към стаята.

– От Диоген ли е? – попита Д'Агоста, като затвори вратата Пендъргаст не отговори. Вместо това разстла един бял лист хартия върху бюрото, сложи плика отгоре и го изследва внимателно. Беше неподпечатан, задната част бе привързана хлабаво с навит червен конец. Пендъргаст разгледа отблизо конеца. После го размота и предпазливо го отвори.

Отвътре изпадна сгънат лист, последван от кичур лъскава тъмна коса.

Пендъргаст рязко си пое дъх. В стаята това прозвуча неочаквано силно. Той бързо се наведе и разтвори сгънатото писмо.

Хартията беше красива, ръчно пресован лен, с щампован герб отгоре: отворено око над две луни и лъв с гордо вдигната глава. Отдолу с оцветено в тютюнев цвят мастило бе изписана с автоматична писалка или с перодръжка, една дата: 28-и януари.

Д'Агоста осъзна, че приличаше на бележката, която Пендъргаст бе получил няколко месеца по-рано в имението на Ривърсайд Драйв. За разлика от онази обаче, върху тази бе написана не само дата. Очите му се плъзнаха по думите:

Тя е много духовита, братко. Разбирам защо ти харесва.

Приеми този подарък като гаранция за думите ми: една къдрица от прелестните ѝ коси. Запази го за спомен от нея, когато вече няма да е между живите. Ако го погалиш, почти можеш да усетиш опияняващото ухание на Капрая в ноздрите си.

Разбира се, възможно е да те лъжа за всичко. Кичурът би могъл да принадлежи на друга. Потърси истината в сърцето си.

Frater, ave atque vale.

– О, Господи... – промълви Д'Агоста. Думите му секнаха, защото гърлото му се сви неволно. Хвърли поглед към агента. Той седеше на пода и държеше нежно къдрицата. Изразът на лицето му беше толкова ужасен, че Д'Агоста се извърна. – Може да е лъжа. Брат ти е лъгал и преди.

Пендъргаст не отговори. Между тях падна кратка и страшна тишина.

– Ще отида да разпитам пратеника – каза накрая Д'Агоста и излезе, като не се осмеляваше да погледне назад.

Отправи се по коридора към асансьора. Младежът бе там и чакаше заедно с Мартин.

– НПУ – каза той кратко и показва значката си. Сякаш всичко се движеше на забавена лента, като в кошмар. Почувства се странно тежък, като че ли не можеше да помръдне крайниците си. Запита се дали това е усещането, когато си в шок.

Момчето кимна.

– Кой ти даде пакета?

– Някакво такси го остави при нас.

– Как изглеждаше пътникът?

– Беше само таксиджията, нямаше пътник.

– А каква точно беше колата?

– Типичното жълто такси. От града.

– Запомни ли име или някакъв регистрационен номер? – Още докато задаваше въпроса, Д'Агоста разбра, че не би имало значение дали хлапето ги помни или не; без съмнение Диоген бе покрил добре следите си.

Пратеникът поклати глава.

– Как ти платиха?

– Шофьорът ми даде петдесетачка. Инструкциите му бяха пакетът да бъде предаден от пратеник на някой си д-р Пендъргаст на Западна седемдесет и втора. Ако е възможно, лично. И да не разговаря с никого, освен с д-р Пендъргаст или портиера.

– Много добре. – Д'Агоста си записа името и работодателя на момчето. После дръпна Мартин настрана и го помоли да се увери, че ченгелата няма да спрат пратеника, докато излиза от сградата. Странното чувство на тежест не го бе напуснало. Той се обърна и пое по коридора към малката стая.

Пендъргаст не вдигна глава при влизането му. Все още седеше на

пода, приведен напред и гледаше кичура коса пред себе си. Самотното, поразено от скръб изражение на лицето му бе изчезнало и на негово място се бе настанило пълно безстрастие. Той не помръдваше, не мигаеше, сякаш дори не дишаше. На Д'Агоста му се струваше, че агентът е на светлинни години оттук.

Може би наистина е, помисли си Д'Агоста. Може би медитира. Или пък просто се опитва да запази разсъдъка си.

– Момчето не знаеше нищо – каза той възможно най-меко. – Следата е прикрита твърде добре.

Пендъргаст не показа, че го е чул и остана като каменна статуя. Лицето му не загуби нищо от бледността си.

– Как, по дяволите, е разбрал за Виола? – избухна Д'Агоста. Агентът заговори почти като робот.

– През първата седмица, докато бях под грижите на Диоген, бълнувах. Бях в унес. Възможно е да съм споменал името ѝ. Нищо не му убягва – нищо.

Д'Агоста се отпусна в един от близките столове. В момента му се струваше, че не би могъл да се изправи, дори ако Лора Хейуърд, дузина агенти на ФБР и цяла армия ченгета връхлетяха в апартамента. Можеха да го заключат и да изхвърлят ключа, щеше да е все едно. Животът бе гаден.

Повече от половин час двамата седяха в стаята неподвижни и безмълвни.

После, без предупреждение, Пендъргаст изведнъж скочи на крака така внезапно, че сърцето на Д'Агоста се обърна в гърдите му.

– Сигурно е пътувала със собственото си име! – рече той, а очите му блестяха напрегнато.

– Какво? – попита Д'Агоста и се надигна.

– Не би дошла, ако я е помолил да използва псевдоним или ѝ е предложил фалшив паспорт. И сигурно току що е пристигнала. Той не би забавил бележката – не би имал време за това!

Той се хвърли към най-близкия лаптоп и започна бясно да набира нещо. След двайсет секунди тракането на клавиши изведнъж спря.

– Ето я! – възкликна той.

Д'Агоста скочи да погледне екрана.

Инфоцентър Фокстоун.

Търсачка 4.041.а.

ЛИЧНО & ПОВЕРИТЕЛНО

Търсене на пътническа митническа декларация.

Резултати от търсенето.

Открито едно сведение:

ВА-0002359148

Маскелене, лейди Виола.

Бритиш Еървейз, полет 822

Заминаване: Лондон, Гетуик, 27 януари, 23:54 ч. по Гринуич.

Пристигане: Ню Йорк, Международно летище „Дж. Ф. Кенеди“, 28 януари, 00:10 ч. източно време.

Край на търсенето.

Пендъргаст обърна гръб на монитора. Сякаш цялото му същество прашеше от енергия, а очите му – преди така празни и далечни – горяха.

– Ела, Винсънт. Тръгваме към летището. С всяка минута следата изстива. – И без да каже нито дума повече, той излетя от стаята и се затича по коридора.

48

Като едно време, мрачно си помисли Д'Агоста: Пендъргаст, облечен в черния си костюм, отново летеше по улиците на Ню Йорк сити в Ролса си. Само че съвсем не беше като едно време. Пендъргаст бе преследван, а и самият Д'Агоста бе затънал до такава степен в кашата, че щеше да се нуждае от барокамера, когато се покажеше на повърхността – ако това изобщо се случеше някога.

Ролс Ройсът закова пред терминал 7 на „Пристигащи“. Пендъргаст изскочи от колата и остави двигателя да работи. Един полицаи се разхождаше по паважа и Пендъргаст буквално се хвърли върху него.

– Федерално бюро за разследване. – Той бързо показа значката си, след което с плясък я затвори и отново я пхна в костюма си.

– Какво мога да направя за вас, сър? – изпъна се мъжът, мигновено изпълнен с респект.

– Тук сме, за да направим разследване от първостепенна важност. Мога ли да ви помоля да наглеждате колата ми, офицер?

– Да, сър. – Човекът буквално изкозирува. Пендъргаст закрачи към терминала, а черното му сако плющеше. Д'Агоста го последва към гишетото за изгубен багаж. Зад него един едър гард търпеливо изслушваше някакъв мъж, който крещеше, че чантата му е изгубена. Пендъргаст отново отвори значката си.

– Специален агент Пендъргаст, ФБР. Партньорът ми Винсът Д'Агоста, НПУ.

– Е, крайно време беше! – кресна мъжът с костюма. – Изключително ценните бижута на жена ми...

– Никога не слагайте ценни бижута в куфарите си – посъветва го Пендъргаст гладко и деликатно го изтласка навън, като междуременно се шумгна през вратата и я заключи след себе си.

– С вас изглеждаше толкова лесно! – ухили се гардът.

– Има ли някой Картър на смяна? – запита го Пендъргаст, а очите му пробягаха по табелката с името му.

– Това съм аз, Рандъл Картър. С какво мога да ви помогна?

– Казаха ми, че сте най-подходящият човек, който да се справи с проблема ми.

– Наистина ли? – светна лицето на мъжа. – Кой...?

– Трябва да прегледаме някои секретни видеоленти от миналата

нощ. Точно след дванайсет. Спешно е.

– Да, сър. Нека само да се обадя на директора на охраната.

Пендъргаст поклати глава в почуда.

– Нима още не са ви казали, че това е уредено?

– Така ли? Нямах представа. Странно, че не са изпратили никого да...

– Е – прекъсна го Пендъргаст бързо, – радвам се, че поне са имали благоразумието да ме изпратят при вас. Човек би си помислил, че не сте от онези бюрократи. – Той внезапно се наведе към лицето на мъжа и го сграбчи за рамото. – Въоръжен ли сте?

– Въоръжен? Не ни го изискват... Но защо...?

– По-добре да тръгваме.

– Да, сър. – Човекът не се нуждаеше от повече убеждаване. Той се промуши през задната врата на стаичката и отключи служебната врата.

Продължиха, после поеа по един бежов коридор, отвориха още една заключена врата и се озоваха в просторна компютърна зала, пълна с монитори, на които се излъчваше заснетото от видеокамерите по целия терминал. Няколко гардове седяха около малка масичка и пиеха кафе, а в единия ъгъл слаб, раздразнен техник бясно чукаше по някаква клавиатура.

– Тези господа са дошли да видят някои от видеозаписите – обърна се Картър към техника.

– Момент.

– Не, сега. Господинът е от ФБР; отнася се за нещо страшно важно.

Техникът се изправи и изсъска раздразнено:

– Е, добре. Дайте да видя разрешителното ви. – И той протегна ръка.

– Това е уредено. Имаш позволенията ми да действаш. Техникът завъртя очи.

– Та какво искате?

Пендъргаст пристъпи напред.

– Полет 822 на Бритиш Еървейз е пристигнал тук от „Гетуик“ малко след полунощ. Искам секретните видеозаписи от лентата за багажи и преди всичко трябва да видя записа от залата за посрещачите точно след изхода от митницата.

– Седнете, това може да ни отнеме време.

– Опасявам се, че нямам време.

– Ще направя каквото мога, но не ми дишайте във врата.

По лицето на Пендъргаст се разля мила усмивка. Само като видя

изражението му, Д'Агоста се стегна инстинктивно.

– Вие сте Джонатан Мърфи, нали? – попита агентът с меден глас.

– Значи можете да четете? Браво!

– Аз се доверявам на метода на моркова и тоягата, Джонатан – продължи Пендъргаст приятно. – Намерете ми това, което ми трябва за пет минути и ще получите награда от десет хиляди долара от Програмата на ФБР „Обществено стимулиране“. Със сигурност сте я чувал. От друга страна, ако се провалите и не ми намерите видеолентата, ще трябва да сложа червено флагче в досието ви, което би означавало, че никога няма да работите на друго летище, или изобщо на друг охраняем обект в тази държава. Сега кажете кое да бъде: морковът, или тоягата?

Настъпи тишина. Гардовете се побутваха с лакти и се хилеха. Очевидно техникът не беше сред обичаните. Мърфи подсмръкна.

– Вземам наградата.

– Отлично.

Техникът седна отново и с настървение се захвана за работа, пръстите му чукаха бясно по клавишите. Д'Агоста гледеше как цифрите се въртят шеметно по екрана.

– Вече не използваме видеоленти – каза той. – Информацията се съхранява дигитално, в сайт. И всичко заема цял терабайт от...

Внезапно той спря да удря по клавиатурата.

– Добре. Полетът е пристигнал десет минути след полунощ на изход 34. Да видим... Отнема около петнайсет минути средно да се мине през митницата и да се излезе на лентата за багажа... Ще задам направо 00:20 часа, просто за да сме сигурни.

Записът оживя на екрана. Пендъргаст се наведе напред и загледа съсредоточено. Д'Агоста се надвеси над рамото му. Виждаше се как празната лента за багажа се върти.

– Ще ускоря, докато хората започнат да пристигат – каза Мърфи.

Лентата се завъртя по-бързо. Секундите прескачаха в бързо движение върху монитора. След малко започнаха да се появяват и хора и да търсят куфарите си. Мърфи натисна серия копчета и записът се върна до нормална скорост.

– Ето я! – прошепна Пендъргаст възбудено, сочейки екрана.

Д'Агоста забеляза стройната фигура на Виола Маскелене. Тя носеше малка чанта. Приблужи се към митническото гише, скръсти ръце и зачака.

Цяла минута Пендъргаст стоя загледан в образа. След това отново заговори:

– Включи залата за посрещане, ако обичаш. По същото време.

Техникът набра няколко команди. Предишното изображение изчезна, заменено от залата на посрещачите след митническата проверка. Почти нямаше хора, няколко групички се разхождаха неспокойно в очакване на пътниците.

– Там – каза Пендъргаст.

Отстрани стоеше висок, строен мъж, облечен в тъмно палто. Беше с рижа коса и оглеждаше залата с известно безразличие. Очите му се обърнаха и спряха върху охранителната камера.

Д'Агоста трябваше да се насили, за да не отстъпи инстинктивно назад. Мъжът се вирише право в тях. Лицето му беше загоряло и ъглова-то, с ниско подстригана брада, с едно млечно-синьо и едно кафяво око. Д'Агоста мигновено разпозна в него човека, когото бе видял на склоновете над замъка на Фоско в Италия в онзи съдбовен ден преди по-малко от два месеца.

Мъжът учтиво кимна към камерата, вдигна леко ръка и помахна. Устните му помръднаха, сякаш казваше нещо.

Д'Агоста погледна към Пендъргаст. Лицето му беше побеляло от ярост.

Той се обърна към техника.

– Задръжте и принтирайте това – момента, в който мъжът маха с ръка.

– Да, сър.

Миг по-късно принтерът забръмча. Пендъргаст откъсна цветното копие и го пхна в джоба си.

– Давайте нататък, докато дамата излезе и се появи пред него.

Образите на екрана отново препуснаха лудо, забавяйки при появата на Виола. Диоген се приближи към нея с протегнати ръце и широка усмивка. Д'Агоста гледаше със затаен дъх как двамата си разменят по всяка вероятност любезности, как след това Диоген размаха банкнота и един носач се втурна към него. Те се обърнаха и се насочиха към вратата, а носачът ги последва с багажа на Виола Пендъргаст посочи екрана.

– Кой е носачът?

Картър примижа.

– Прилича на Норм. Норман Сондърс.

– Тук ли е все още?

Картър поклати глава:

– Нямам представа.

– Тръгва си в осем – обади се един от гардовете. – Но понякога

работи извънредно.

Записът показва как двете фигури изчезват зад стъклената врата.

– Прехвърлете се на външната камера.

– Добре.

Ново почукване по клавиатурата. Сцената отново се промени рязко. Диоген крачеше към тъмен Линкълн. Хвана дръжката, отвори вратата на Виола и ѝ помогна да влезе. Изчака носачът да затвори багажника, заобиколи и се плъзна на шофьорската седалка.

Колата потегли напред, ускорявайки в тъмнината и се изгуби от поглед.

– Върнете – каза Пендъргаст – и ми принтирайте колата. Когато вратата се отваря, ако обичате: искам да видя интериора. И още едно копие, когато колата тръгва, така че да се вижда табелката с номера.

След малко принтерът изплю изображенията и Пендъргаст мигновено ги мушна в палтото си.

– Добре. Сега отиваме да търсим Сондърс.

– Ако е тук, ще е на източната лента – обади се услужливо Картър.

– Благодаря. – Пендъргаст се обърна да излезе.

– Ей, чакайте – спря го техникът, – как да си получи десетте бона?

Пендъргаст спря.

– Десет хиляди долара? Само за това, че сте си свършил работата?

Какво абсурдно хрумване.

Те излязоха, изпратени от глух смях и поклащане на глави.

– Ако Сондърс е тук, ще е при багажите – повтори Картър. – Ще ви покажа.

Бяха кацнали няколко самолета и се бе струпала голяма тълпа около лентата. Върху нея се носеха сакове и куфари, а носачите притичваха чевръсто.

Картър спря един от тях.

– Сондърс оставал ли е за извънредна смяна?

Мъжът завъртя глава.

– Тръгна си след полунощ.

Докато гледаше след носача, Д'Агоста забеляза четири ченгета от летището – стояха на площадката над чакалнята за багажа и наблюдаваха тълпата. Той побутна Пендъргаст.

– Това не ми харесва.

– На мен също.

Безжичният телефон на Картър извънтя и той го грабна.

– Най-добре ще е да изчезваме оттук – промърмори Д'Агоста.

Те се насочиха с бързи крачки към изхода.

– Хей! – долетя зад тях. – Чакайте!

Д'Агоста се обърна и видя служителя, който си проправяше път през тълпата.

– Вие двамата! Чакайте!

Пендъргаст хукна през навалицата и скоро се озоваха отвън. Ченгето на входа лениво обикаляше Ролс Ройса, докато говореше по телефона си. Пендъргаст прелетя покрай него и Д'Агоста се метна почти с подскок на седалката до шофьора. Протестът на мъжа се изгуби в рева на двигателя и ужасното скърцане на гуми, когато колата почти излетя от тротоара.

Докато ускоряваха към магистрала „Кенеди“, Пендъргаст измъкна принтираните копия от джоба си.

– Включи лаптопа ми и търси лимузина Линкълн с нюйоркска регистрация 453A WQ6. Свържи се с будката за събиране на винетни такси до крайпътен стълб 11 по магистрала „Ван Уик“ и убеди някого да прегледа какво са заснели охранителните камери между 12:30 и 1:00 през нощта – както пътуващите на изток, така и пътуващите на запад.

– Ами ние?

– Ние поемаме на изток.

– На изток? Не смяташ, че я е завел в града, така ли?

– Всъщност, именно това смятам, че е направил. Но като се има предвид, че Диоген сякаш умее да предсказва мислите ми, тръгвам на изток – към далечния край на острова.

– Добре.

– И още нещо: ще трябва да се сдобием с нова кола – каза Пендъргаст и рязко отби от магистралата за летището в паркинга пред един офис на „Херц“, паркира на едно от празните места и изгаси двигателя.

Д'Агоста вдигна поглед от лаптопа.

– Какво? Ще вземем нещо под наем ли?

– Не. Ще откраднем.

49

Смитбак за пореден път пристъпи в елегантния кабинет на д-р Тисандър, този път с наръч книги под мишница. Беше осем часът. Доста след варварския час за вечеря тук в „Ривър Оукс“ – 17:30. Той намери психиатъра удобно седнал зад бюрото си, но тази вечер обичайният му израз на учтиво благоволение леко се разваляше от раздражения блясък в очите.

– Едуард – рече д-р Тисандър. – При все, че съм извънредно зает, с удоволствие ще ви отделя пет минути.

Смитбак не изчака да го поканят да седне и стовари книгите върху бюрото.

– Размишлявах върху нещо, което казахте по време на разговора ни онзи ден – започна той. – Вие казахте: Тъжно е да лишиш една личност от свободата ѝ, ето защо подобни процеси трябва да бъдат изпълнявани с необходимата скрупулъзност.

– Възможно е да съм казал нещо такова, да.

– Казахте точно това. И на мен ми стана любопитно да разбере какъв именно е този процес.

Тисандър кимна благо.

– Изглежда сте останал доволен от нашата библиотека.

– Изключително доволен. Всъщност, открих точно това, което търсех.

– Колко хубаво – каза Тисандър, опитвайки се да демонстрира интерес, докато крадешком хвърляше поглед към часовника си.

Смитбак потупа най-горната книга.

– Законите на щата Ню Йорк, отнасящи се до задържане на умствено болните против волята им, са едни от най-стриктните.

– Осведомен съм. Това е една от причините, поради която има толкова много бездомници по улиците.

– Не е достатъчно семейството да подпише документите, за да затвори някого против волята му. Това е цял процес.

Последва ново, мъдро кимване от страна на Тисандър.

– Не е ли вярно, например, че съдия трябва да се е произнесъл дали човекът е *non compos mentis*?

– Вярно е.

– Но дори и съдията няма право да направи такова изявление.

Освен при две условия. Помните ли кои са те, д-р Тисандър?

Този път психиатърът се усмихна искрено, очарован от възможността да демонстрира ерудицията си.

– Разбира се. Ако човекът – душевно или физически – представлява заплаха или за себе си, или за обществото.

– Правилно. В първия случай обикновено трябва да е налице намерение за самоубийство или реален опит, който да е освидетелстван в подпечатано писмо от лекар. Във втория случай, когато индивидът е опасен за обществото, най-често се предполага, че трябва да е бил арестуван.

– Доста сте се потрудили, Едуард – поклати глава Тисандър.

– А после, след обявяването за non compos mentis, трябва да се изготви и психиатрична оценка, която да препоръчва задържането против волята на пациента.

– Всичко това са стандартни процедури. А сега, Едуард, тъй като минава осем и светлините отдавна са изгасени, бихте ли...

Смитбак измъкна една от книгите в купчината.

– Ще свърша след минутка.

Тисандър се изправи и започна да подрежда листите по бюрото си.

– Стига да сте бърз. – Той кимна незабележимо и от сенките до вратата изникна един санитар.

Смитбак припряно издърпа някакъв лист от книгата и го подаде през бюрото.

– Съставих списък с документи, които – по закон – би следвало да са в досието ми.

Тисандър пое листа и го прегледа намръщено.

– Съдебна декларация. Документ, удостоверяващ опит за самоубийство – подписан от лекар, или заповед за задържане. Психиатрична оценка – Той продължи да чете. – Не се съмнявам, че всички са тук. А сега, Едуард, време е.

Санитарят пристъпи напред.

– Само още нещо – каза Смитбак.

– Благодаря ви, Едуард. – В плътния глас на Тисандър бе пропъзляла нотка на нетърпение.

– Един въпрос. Тази психиатрична оценка трябва да е в досието – кой я издава?

– Ние. Винаги. Със сигурност си спомняте разговора и тестовите, които направихте при идването си, Едуард.

– Ето къде скапа нещата, Тисандър. – Смитбак тръшна тежкия том

обратно на бюрото за повече ефективност. – Точно тук се казва, че...

– Джонатан.

Едрият санитар изникна до Смитбак и го хвана за лакътя.

– Оттук, господин Джоунс.

– ... Според закона – продължи Смитбак високо – психиатричната оценка не може да се прави от никой член на персонала на приемащото здравно заведение.

– Глупости! Заведете мистър Джоунс в стаята му, Джонатан.

– Истина е! – извика Смитбак щом санитарят го хвана за ръката. –

През петдесетте един млад мъж бил затворен от семейството си в приют за душевноболни. Те заграбили наследството му. Ето защо след това бил издаден закон, който повелява, че оценката трябва да бъде направена от независим психиатър. Проверете го, страница 337, Романски срещу Болница „Рейнолд Стейт“...!

– Оттук, господин Джоунс – повтори санитарят и решително го повлече през персийския килим.

Смитбак заби пети в пода.

– Тисандър, когато изляза, ще съдя „Ривър Оукс“ и лично теб! Ако не успееш да направиш независимата оценка, ще загубиш делото – и това ще ти струва скъпо.

– Лека нощ, Едуард.

– Ще превърна това в цел на живота си. Ще те преследвам както фуриите преследвали Орест. Ще ти отнема всичко, което имаш, работата ти, репутацията ти, цялата болница. Както знаеш, богат съм като Крез! Провери в досието. Знам със сигурност, че тук вече си нарушил закона! Няма независима оценка и ти го знаеш!

Смитбак усети, че го влачат към вратата.

– И когато излезете, затворете вратата, ако обичате, Джонатан – каза д-р Тисандър.

– Тисандър! – отново викна Смитбак. – Можеш ли да си позволиш тази грешка? Ще загубиш цялата торта, заедно с черешката, проклет кучи...!

Джонатан плътно затвори вратата към кабинета.

– Хайде, Джоунс – рече той и леко побутна Смитбак към коридора. – Мирясайте най-сетне.

– Разкарайте мръсните си ръце от мен – кресна Смитбак и се замаята.

– Хей, човече, просто си върша работата.

Смитбак се отпусна.

– Така е. Съжалявам. Предполагам, че тук е също толкова забавно да работиш, колкото и да си „клиент“.

Санитарят го пусна и Смитбак изтупа якето си.

– Е добре, Джонатан – каза той, като се опита да скалпи някаква усмивка. – Ескортирай ме към клетката. Утре ще пробвам с нова стратегия.

Тъкмо докато завиваха зад ъгъла, гласът на Тисандър проехтя по коридора.

– Джонатан, доведете господин Джоунс обратно.

Джонатан се спря.

– Изглежда ще получиш още един шанс.

– Да бе.

Когато пое на назад, Смитбак чу тихия глас на мъжа зад гърба си.

– Късмет.

Той влезе в кабинета. Докторът седеше зад бюрото в скована поза. Смитбак видя собственото си досие, а до него лежеше отворена книгата, която бе посочил – страница 337.

– Седнете – рече Тисандър кратко. После кимна на санитаря.

– Можете да почакате отвън.

Смитбак се отпусна на стола.

– Мислите се за умен – каза психиатърът. Цялата фалшива доброта и благоволение си бяха отишли. Лицето му беше стегнато и посивяло като преварен картоф.

– Аз бях прав – промърмори Смитбак повече на себе си, отколкото на Тисандър.

– Чиста техническа подробност. В този щат няма психиатрична болница, която да прави независими оценки. Съмнявам се, че някой изобщо е чувал за този смехотворен закон. Но при тези обстоятелства не мога да си позволя да ви задържам тук.

– Адски сте прав, че не можете. Ще ви съдя оттук чак до Албания...

Тисандър затвори очи и вдигна ръка:

– Господин Джоунс, моля ви. Възнамерявахме да ви помогнем, но проклет да съм, ако оставя някакво разглезено мамино синче да развали цялото добро, което съм изградил през годините. Честно казано, не го заслужавате.

– Значи съм свободен?

– Веднага, след като напиша документите за освобождаване. За съжаление, вече е късно и няма да можете да си тръгнете преди шест сутринта утре.

– Утре?! – повтори Смитбак, като почти се страхуваше да повярва на ушите си.

– Вярвайте ми, с удоволствие бих се отървал от вас още сега. Джонатан?

Санитарят отново влезе.

– Господин Джоунс ще бъде освободен сутринта. Погрижете се да получи цялото необходимо внимание дотогава.

Те напуснаха кабинета и веднага щом вратата се захлопна, Смитбак се ухили:

– Джонатан, ще се омитам отгук.

Санитарят плесна вдигнатата му ръка с широка усмивка.

– Как го постигна, човече?

Смитбак сви рамене.

– Чиста гениалност.

Нора Кели се спря на пресечката на Седемдесет и седма и Мюзийм Драйв и се загледа на север. Големият вход в романски стил към музея беше ярко осветен, а на фасадата висеше пететажен банер, който оповестяваше откриването. Улицата представляваше обичайният за Ню Йорк хаос от лимузини и черни Мерцедеси, бълващи всякакви известни личности и кинозвезди в кожи или в черни костюми, залени от фотографски светкавици. Вечният червен килим бе постлан по гранитните стъпала, обточени с възета, все едно имаше кинопремиера, за да държат на разстояние пресата и непоканените.

От целия този театър ѝ прилошаваше.

Марго Грийн бе брутално убита едва преди два дни и погребана тази сутрин, а музеят сякаш вече я бе забравил. За миг се запита какво ли ще стане, ако просто се обърне и се върне в апартамента си, но вече знаеше отговора: беше все едно да целуне кариерата си за сбогом. Предполагаше се, че тя е една от звездите на това шоу, според разясненията на Джордж Аштън. „Шоуто трябва да продължи...“

Тя си пое дълбоко въздух, придърпа вълненото си палто по-плътнo към раменете и тръгна напред. Докато се приближаваше забеляза някаква суматоха. Група ниски, набити мъже, облечени в еленови кожи и увити в шарени одеала, стояха в кръг, като биеха барабани и припяваха. Някои размахваха китки димящ пелин. След миг изумление тя внезапно осъзна какво значи всичко това: протестиращите Тано бяха пристигнали. Виждаше как Манети, директорът на охраната, говори с тях и жестикулира, заобиколен от няколко ченгета и от музейната охрана. Изглежда суматохата бе започнала да привлича вниманието на гостите и някои от тях вече се стичаха да видят какво става.

– Извинете! – Нора си запроправя път през тълпата зяпачи, шумugna се под кадифеното възенце, тикна значката, която показваше, че е служител на музея под носа на протестиращия пазач и се доближи до индианците. Точно в този момент се появи красива млада жена, потънала в сълзи – някаква звезда или звездичка, ако се съдеше по шлейфа от папараци, който се влачеше след нея.

– Това е частна собственост – опитваше се да каже Манети на мъжа, който по всяка вероятност бе водачът на необичайната група. – Нямаме нищо против да протестирате, но го направете тук, на тротоара...

– Сър – започна вождът с тих глас. – Не протестираме, а се молим...

– Няма значение, това е частна собственост.

Звездата се присъедини към тях. Нора разпозна в нея киноактрисата Вонда Морсо, висока, екзотична и странно чуждоземна. За нея се шушукаше, че ще бъде обявена за най-добра актриса на предстоящите Оскари.

– Един момент! Защо не давате право на тези хора да се молят? – театрално се обърна тя към святкащите фотоапарати. Горичка от подвижни микрофони се залюля пред нея в стремежа си да улови всяка безсмъртна фраза, която би могла да се откъсне от устните ѝ. Светнаха телевизионни прожектори.

Нора веднага осъзна надвисналия медиен скандал.

– Не казвам, че не могат да се молят – отвърна Манети изнервено. – Казвам само, че това е частна собственост и...

– Тези коренни американски жители се молят. – Марсо се обърна и попита, сякаш току що ѝ бе хрумнало: – Но защо се молят?

– Молим се за нашите свещени маски, заключени в музея – отговори вождът.

– Заключили са вашите свещени маски?! – Лицето на актрисата се изкриви в престорен ужас.

Камерите забръмчаха.

Нещо трябваше да се направи – и то бързо. Нора се изблъска напред, като бутна на една страна полиция и на друга – Манети.

– Хей, един момент! – опита се да каже нещо директорът на охраната.

– Нора Кели, помощник куратор на изложбата – обясни тя на ченгето и размаха значката си пред всяко служебно лице, което мерна наоколо. После се обърна към директора на охраната.

– Аз ще се справя с това, господин Манети.

– Д-р Кели, тези хора навлизат в територията на музея...

– Знам. Ще се справя.

Манети млъкна. Странно как, помисли си Нора, резкият тон и проявата на авторитет – авторитет, който не притежаваше – можеха да обърнат нещата.

Тя погледна към водача на Тано и се изненада като видя колко бе стар – най-малко на седемдесет. Спокойствието и достойнството, изписани върху лицето му бяха впечатляващи. Това не беше младият, разярен активист, когото си бе представяла. Останалите мъже също бяха

възрастни, някак закръглени и наметнати с вълнени одеала. Старият автобус „Фолксваген“, с който бяха пристигнали, истинска бричка, бе паркиран неправилно на Мюзийм Драйв и паяците сигурно скоро щяха да го вдигнат.

– И'аа шас ели – дз 'ин ница – обърна се тя към мъжа. Вождът се взря в нея невярващо.

– И'аа шас – отвърна той припряно, сякаш току що се опомни. – Откъде...?

– Прекарах известно време с Тано пуебло – каза Нора. – Само това знам на вашия език, така че, моля ви, не ми отговаряйте. – Тя се усмихна и протегна ръка. – Нора Кели, един от кураторите на шоуто. Предполагам, че съм говорила с един от вашите хора.

– Говорихте с мен.

– В такъв случай вие сигурно сте господин Уаметоуа.

Старецът кимна.

– С какво мога да ви помогна? – попита тя.

– Те искат да се помолят – провикна се Морсо някъде отстрани.

Нора я игнорира и се постара да концентрира вниманието си върху Уаметоуа.

– Молим се на маските – отвърна той. – Искаме само това – да поговорим с нашите маски.

– Да поговорите с тях?

– Да. Да ги уверим, че сме тук, че ни е грижа за тях, че не са забравени.

С периферното си зрение Нора видя, че Манети върти очи.

– Това е толкова прекрасно! – просълзи се Морсо и обърна глава, така че камерите да хванат профила ѝ. Пробляснаха още няколко светкавици.

– Ние вярваме, че маските са живи, че имат душа. Бяха сами, далеч от нас в продължение на дълго време. Сега сме тук, за да ги благословим и успокоим.

Внезапно решението я осени.

Тя се престори, че се замисля. От кратката седмица, която бе прекарала с Тано пуебло в дните, когато беше аспирантка, си спомни, че те гледат на всяко решение, което е взето бързо, като на лошо.

– Тук не е подходящото място за това – каза тя най-сетне.

– Тъкмо това се опитвах да кажа и аз... – започна Манети. Нора не му обърна никакво внимание.

– Чудя се дали не би се намерило по-добро място...

– Има такава – намеси се директорът, – тук, на тротоара.

Нора го стрелна с очи.

– Бихме искали да сме по-близо до нашите маски, а не по-далеч – отвърна Уанетоуа.

– Защо тогава не влезете? – обади се Нора.

– Няма да ни пуснат.

– Заповядайте като мои гости. Ще ви заведе при маските още сега, така че да можете да им поговорите насаме – преди отварянето на залата.

– Д-р Кели, полудяхте ли? – възрази Манети. Старейшината на Тано я гледа в продължение на минута.

После широкото му старо лице засия в сърдечна усмивка. Той се поклони с достойнство.

– Ееиш – ат дзи. Вие сте човек, мис Нора.

– Браво! – извика Морсо.

– Няма да допусна това – заяви директорът на охраната.

– Господин Манети, поемам пълна отговорност.

– Не можете хей така да вкарате тези хора в залата, преди да е преязала лентата – това просто е невъзможно!

– Нищо не е невъзможно. Всъщност, точно така би трябвало да бъде. – Тя се обърна към индианците. – Господа, бихте ли ме последвали?

– Много ще се радваме.

Морсо пхна ръката си под тази на стреснатия стар вожд и всички заедно тръгнаха след Нора, притискани от тълпата зяпачи и репортери.

– Сторете път на старейшините на Тано – подвикваше Морсо. – Сторете път! – Роклята ѝ с пайети сияеше под прожекторите, а лицето ѝ светеше от удоволствие, че така гениално е успяла да се превърне в център на внимание.

Като по магия тълпата се раздели, докато изкачваха покритите с червен килим стъпала. Тано запяха тихо и отново започнаха да бият барабаните си, докато прекосяваха ротондата и влизаха в „Небесната зала“, а Нора се озова лице в лице с цяла тълпа почти хипнотизирани величия, които гледаха възхитено преминаването на индианците през залата. Несъмнено всички те бяха убедени, че процесията е част от програмата. Кметът тръгна напред, усетил, както Морсо, подходяща възможност.

Манети ги следваше отзад, лицето му бе зачервено, но държеше устата си затворена – явно съзнаваше, че да продължи спора пред целия град ще бъде пагубно.

Сега пък Кольпи се втурна от тъпата.

– Нора! Какво, за бога...

Тя се наведе към него и бързо прошепна:

– Тано биха искали да получат няколко минути насаме с маските, преди лентата да бъде прерязана.

– Защо?

– За да се помолят и да благословят маските.

Само затова Кольпи се намръщи.

– Нора, сега не му е времето! Със сигурност може да почака.

Тя го погледна право в очите.

– Д-р Кольпи, моля ви да ми се доверите за това. Добре познавам индианците от югозапада, живяла съм и съм работила сред тях години наред. Не са дошли тук, за да причиняват проблеми или обществени скандали. Те просто искат за малко да се усамотят със своите маски. Нищо повече. Докато церемонията свърши, ще са си отишли. И всичко ще се успокои. Това е най-добрият начин да се справим с проблема и съм убедена, че ако помислите внимателно, ще се съгласите с мен. – Тя понижи глас още повече. – Освен това ни се отваря страхотна възможност пред медиите.

Кольпи я погледна. По патрицианското му лице се бе изписало изумление. След това премести поглед към Манети. Най-сетне се обърна към Тано, които очакваха решението му. Прочисти гърло и приглади коса. Челото му се бе набръчкано от напрегнатите мисли.

Внезапно на лицето му светна приветствена усмивка. Той протегна ръка към вожда:

– Добре дошли, господин...?

– Уаметоуа.

– Да, разбира се. Добре дошли! Музеят е щастлив да посрещне вас и вашите хора като представители на народа на Тано. Научих, че сте изминали дълъг път, за да видите Великите маски на Кива.

– Три хиляди и двеста километра.

През тъпата премина шепот. Камерите продължаваха трескаво да жужат.

– Толкова се радваме, че успяхте да дойдете навреме. Това е голяма чест за музея и лично за мен.

Пресата щеше да ги погълне. Нора изпита огромно облекчение: все пак всичко щеше да свърши добре.

– Нашият директор на охраната, господин Манети, ще ви заведе в залата, за да... ъ-ъ-ъ... останете с маските насаме. Господин Манети?

Сигурен съм, че ще се справите с охранителните системи дори извън плана. И ги оставете сами, докато се молят.

– Да, сър.

– Ще бъде ли достатъчен половин час? – обърна се Коъпи към водача.

– Да, благодаря.

– Великолепно. А след това всички сте поканени да се присъедините към празника, господин Уем... ъ-ъ-ъ... Уем...

– Уаметоуа.

– Отлично. Можем ли да направим още нещо за вас?

– Засега това е напълно достатъчно. – Индианците кимнаха, огледаха се и закимаха и помежду си. – Да ви кажа честно, не очаквахме да бъдем посрещнати с такова уважение.

– Но моля ви! Толкова се радваме, че сте тук! – Коъпи се обърна към камерите с вече напълно възстановено хладнокръвие. – Музеят благодарни на народа на Тано за привилегиите да сподели тези забележителни маски с останалата част от света.

Морсо започна да ръкопляска и скоро цялата зала ехтеше от аплодисменти, а камерите улавяха всяка подробност.

Манети поведе групата индианци по коридора, говорейки в същото време по радиостанцията, а Нора се обърна и се насочи към най-близкия стол, където се отпусна. Не можеше да повярва, че е говорила с директора на музея по този начин. Коленете ѝ бяха омекнали, сякаш бяха гумени.

Някак разсеяно, тя си помисли, че това беше най-подходящата елегия за Марго. Това беше толкова важно за нея, спора за маските и правото на Тано върху тях. Щеше да бъде безкрайно щастлива да види тези индианци как влизат в изложбената зала с внимание и спект.

Внезапно пред нея се появи една студена чаша с шампанско. Тя вдигна очи изненадано и видя Хюго Менцес, който стоеше зад нея; изглеждаше блестящ във великолепия си смокинг с шал яка, с вълнистата си бяла коса, сресана назад и сияещо лице.

Той взе ръката на Нора и сложи в нея студената чаша, потупа я нежно по гърба и седна.

– Някой казал ли ти е колко си гениална? – ухили се той. – Това е най-страхотният рекламен удар, на който съм имал привилегиите да бъда свидетел.

Нора поклати глава.

– Можеше да бъде и пълна катастрофа.

– Можеше да бъде катастрофа, ако ти не беше там. Но ти не само се справи с Тано, но направи така, че музеят да изглежда благосклонен и доброжелателен. Блестящо, направо блестящо! – Той се кискаше от удоволствие, а очите му искряха. Нора никога не го бе виждала толкова възбуден.

Тя отпи глътка шампанско. Изминалата седмица беше отвратителна – заплахите към Бил, укриването му, смъртта на Марго, стресът от откриването на изложбата, предупрежденията на Пендъргаст... Но в момента се чувстваше толкова изморена и изтощена, че не можеше да изпитва страх. Единственото, което искаше, бе да се прибере въщи, да заключи здраво вратата и да се свие в леглото. Но вместо това трябваше да изтърпи часове ораторстване, размяняне на официални реплики и принудително веселие.

Менцес нежно сложи ръка върху рамото ѝ.

– Когато цялата тази бъркотия свърши, ти предлагам да си вземеш една седмица отпуск. Заслужаваш го.

– Благодаря. Иска ми се да можех да го направя още сега.

– Само още три часа.

Нора вдигна чашата си.

– Само още три часа – повтори тя и отпи нова глътка от шампанското.

Един струнен квартет засвири Хайдновия „Император“, когато тълпата тръгна към масите с храна. Бяха отрупани с блини с хайвер, прошуто, редки френски и италиански сирена, планини от хрупкави франзелки, плодове и зеленчуци, пресни стриди в канапета от натрошен лед, студени опашки от омар, пушена есетра... Други маси се огъваха под тежестта на вината и шампанското, а всеки трети човек изглежда бе келнер, който търчеше насам-натам със сребърен поднос, пълен с напитки и храна.

– Нора – каза Менцес, – налага се да пообиколиш.

Тя простена.

– Бог да ми е на помощ.

– Е, хайде, заедно ще посрещнем опустошаващите орди. – Той взе ръката ѝ и двамата започнаха бавната си обиколка през тълпата. На всяка крачка я поздравяваха, а пресата я засипваше с въпроси. Малкото ѝ представление с индианците изглежда бе минало изключително добре, защото всички смятаха, че отдавна е било планирано.

Когато най-сетне се върна на определената им маса, завари там още няколко души от отдела, включително Аштън – главния куратор на

шоуто. След като похапнаха, Кольпи заедно с младата си жена се изкачи на подиума и изнесе кратка, но остроумна реч.

После дойде време за прерязването на лентата. Нора, Менцес, Аштън и още няколко от уредниците се подредиха на подиума, докато Кольпи с помощта на една огромна ножица, която се използваше само за такива случаи, преряза с едно шракване лентата. От тълпата се надигнаха радостни възгласи и внушителните врати към изложбата „Свещени образи“ се отвориха. Кимайки с усмивки, Менцес, Нора и останалите от отдела по антропология поведоха, следвани от възбудената тълпа.

Отне им около половин час, за да стигнат до далечния край на залата, тласкани от нетърпеливите гости. Нора потръпна, докато минаваха през сепарето, където Марго бе убита, но естествено, всички следи от местопрестъплението бяха заличени и никой, освен нея, изглежда не подозираше какво е ставало тук. Докато се отдалечаваше от мястото, тя почувства, че ужасът ѝ се заменя от тиха гордост. Не можеше да повярва, че все пак са успели да подготвят всичко.

Менцес вървеше близо до нея, като отвреме навреме подхвърляше по някой комплимент за експонатите, които тя бе аранжирала. Тано бяха дошли и си бяха тръгнали, като бяха оставили няколко парченца тюркоаз, цветен прашец и царевично брашно върху сандъците с маските и до този момент никой не бе дръзнал да ги премести. Най-сетне, когато стигнаха последното отделение на залата, Менцес се обърна към Нора и се поклони.

– Вярвам, че изпълнихме дълга си – усмихна се той със сияещо лице. – Сега вече можеш дискретно да се оттеглиш. За съжаление аз имам още работа горе в кабинета си. Следващата седмица ще поговорим за отпуската, която ти дължа.

Поклони се отново и Нора с облекчение пое към най-близкия изход и оттам – към дома.

Лари Ендърби взе решение – сигурно за петдесети път през последните два дни – да напусне и да не стъпва повече в това проклето място.

Не стига, че работеше в едно мазе без прозорци в Природонаучния музей, най-призрачното място в цял Ню Йорк. Просто не можеше да се отърси от ужаса от това, което бе открил преди два дни. Не му бяха дали дори един ден отпуска, не му предложиха съвет от психолог, даже не му благодариха. Все едно не го брояха за нищо. Сякаш и нея не брояха за нищо – просто си продължиха напред с изложбата, като че нищо не бе станало.

Марго Грийн. Не я познаваше добре, но през малкото пъти, в които се бяха срещали, винаги се държеше мило с него. Което не би казал за повечето куратори и за всички чиновници. Музеят се отнасяше така с всеки под определено ниво. Наемна ръка.

Но, трябваше да признае Ендърби, главното му недоволство идваше от това, че бяха избрали точно този момент – по време на най-големия купон от пет години насам – да вържат поредната зала към охранителната система. И сега вместо да похапва хайвер и шампанско с елегантните гости два етажа по-нагоре, той и колегите му отново бяха заточени в това мазе и си играеха с някакви софтуерни простотии. Естествено, и те бяха поканени на партито, както всички останали в музея. Но това само добавяше сол в раната.

Той се завъртя на стола си пред компютъра и въздъхна театрално.

– Върви ли? – попита от мястото си зад близкия монитор Уолтсмит, мениджър на проекта за подновяване на охранителната система.

След откритието на Ендърби отпреди два дни, Смити се държеше необичайно благо. Всички стъпваха на пръсти около него, сякаш бе починал някой от семейството му.

– Какво ще кажеш да прекъснем за малко и да отидем на купона? – предложи Ендърби. – Не бих отказъл няколко коктейлни скариди.

Смити поклати глава. Държеше бира в една ръка и клетъчен телефон в другата.

– Съжалявам, Лари, съмнявам се, че ще можем.

– Хайде де, Смити – обади се Джим Чой, софтуерният инженер, без да престава да се взира в изпълнения с цифри дисплей. – Дай ни само половин час. Ще се изненадаш като видиш колко скариди мога да

излапам за толкова време. Партито почти свърши, скоро ще ометат всичката храна.

– Знаеш, че не можем да променяме графика. Зала „Морган“ е като всяка друга. Просто следващата по списък. Какво, ще върнем стрелките на атомния часовник пет минути назад и ще се надяваме никой да не забележи ли? – Смити се засмя над тъпата си шега.

Чой завъртя очи. Мениджърът не се славеше с особено остроумие.

Въпреки общото си раздражение, Ендърби трябваше да признае, че Смити не е лош шеф. Беше се изкачил по стълбицата на йерархията и при все че бе едва на трийсет и пет, вече можеше да се нарече стар музеев служител. Беше истински педант и общо взето нямаше чувство за хумор, но ако си съвестен работник и си вършиш работата, те гледаше като писано яйце. Смити не беше виновен, че важните клечки настояваха новата охранителна система да е инсталирана и да работи от днес за вчера.

Смити се изправи и прекоси стаята, минавайки покрай рафтове със свързани в мрежа компютри и сървъри, докато стигна до седемдесетина малки монитори, наредени амфите-атрално. Повечето от тях показваха черно-бели изображения на празните музейни зали и експонатите. В десния долен ъгъл обаче екраните, следящи „Небесната зала“, показваха оживление. От мястото си Ендърби наблюдаваше с натежало сърце как дребните човешки фигурки танцуват и сноват по екрана. На горния етаж кураторите вървяха рамо до рамо с разни звездни хубавици, а той седеше тук като троглодит в това подземие. Наистина, можеше и да е по-лошо – можеше да работи в „Ямата“, централният охранителен офис на музея, който беше два пъти по-просторен, но неприятно задушен и натъпкан дори с повече апаратура от тази тук. По-лошо, но не много.

Смити погледна накриво към бирата си.

– Окей, готови ли сте да започнем с последния тест?

Никой не отговори.

– Ще приема това за „да“. – Той се обърна и набра нещо на клавиатурата си. – Зала „Морган“, последна проба на обновената охранителна система, 28-и януари, 20:28 ч.

Боже, винаги изкарва нещата така, сякаш от това зависи животът ни, помисли си Ендърби и погледна към Джим Чой, който отново завъртя очи.

– Лари, какъв е статусът на системата? – попита Смити.

– Изглежда ми наред.

– Джим, я ми дай един ъпдейт на лазерната решетка в зала

„Морган“.

Последва кратко тракане на клавиши.

– Готов е за пускане – отвърна Чой.

– В такъв случай задействай първо ниво на теста.

Всички замълчаха, докато Смити и Чой едновременно активираха два независими теста. Ендърби, чиято работа бе да наблюдава поведението на старата охранителна система, докато новата проработи, се взираше в монитора си. Това сигурно бе четиридесетата зала, в която подновяваха охраната И при всяка подмяна трябваше да се извършат стотици дреболии. Можеше да изкарва три пъти по-голяма заплата в някоя богата начеваща компания в Пало Алто. И тогава сигурно нямаше да се спъва в разни трупове посред нощ.

Смити вдигна поглед от клавиатурата си.

– Джим, кажи ми резултата.

– 780E4F3 hex.

– Потвърждавам. Продължаваме. – Смити вдигна телефона и набра някакъв номер.

Ендърби наблюдаваше отегчено. Знаеше, че Смити се обаждаше на момчетата в „Ямата“, за да ги предупреди кога ще стане превключването – просто едно напомняне, в случай, че някой новак се стресне като види мигащите монитори. Винаги едно и също. Старата система трябваше да се деактивира. Щеше да има един деветдесетсекунден период, в който новата система да се задейства. А после щяха да я подложат на двайсетминутен последен тест, за да се уверят, че инсталирането е успешно. През тези двайсет минути щяха само да си въртят синджирчетата. След това новата система най-готне щеше да заработи с пълен капацитет, а старата да остане като резервен вариант. Той се прозя така широко, че челюстите му изпукаха. Звукът беше придружен от недоволното куркане на червата му.

– Централна охрана? – тъкмо казваше Смити в слушалката. – Кой е на телефона, Карлос ли? Здравсти, обажда се Уолт Смит от Технологичния център. Активираме лазерите в зала „Морган“. Ще започнем след около пет минути. Точно така. Ще се обадя пак, когато инсталацията завърши.

Той остави слушалката на вилката и погледна Ендърби.

– Хей, Лари! – Гласът му прозвуча меко.

– Какво?

– Колко време каза Чой, че му е необходимо да изяде скаридите?

– Само трийсет минути – услужливо се обади Чой. Смити се наведе

напред и се облегна на бюрото си.

– Вижте какво, ако се справим с инсталацията и пуснем двайсетминутния тест, ще ви дам четвърт час почивка. Четвърт час, включително времето, което ще ни отнеме да отидем дотам и да се върнем.

Ендърби живна.

– Горе на партито?

Смити кимна. Чой се ухили широко.

– Току що ме спечели за цял живот.

– Хубаво. Да видим тогава колко бързо можем да отхвърлим списъка със задачите. – С тези думи Смити се извърна към компютъра си.

Хюго Менцес пхна ключа си в служебния асансьор и се понесе от втория към петия етаж. Когато излезе от кабината закрачи замислено по дългия, лъскав коридор. Офисите на ку-раторите бяха разположени от двете страни: стари дъбови врати с матирани стъкла, върху всяка се виждаше – изписано на старомодна златна пластинка – името на куратора, дори и на тези, назначени съвсем наскоро. Менцес се усмихна, изпита нещо като носталгия по старата грамада с нейните овехтели традиции.

Той спря пред вратата на кабинета си, отвори я и влезе колкото да вземе платнената си чанта, която го придружаваше почти навсякъде. После заключи след себе си и продължи към отсрещния край на коридора, където се виждаше врата без табелка. Отключи я и пристъпи по стълбището отгатак, спусна се два етажа по-долу и се озова в тъмна, пуста зала – залата на индианците от северозападния бряг. Това бе една от най-старите зали в музея, истински бисер на музейното дело на късния деветнадесети век. Вътре миришеше на стар кедър и пушек. Маски, тотемни колони и купи от аспид проблясваха в тъмните ниши. Менцес спря да вдъхне от въздуха с наслада. След това премина бързо през празната зала и през още няколко други, докато накрая стигна до голяма метална врата с надпис:

Диамантена зала „Морган“

Очите му се спряха с любов на вратата в цялото й стоманено великопие. Отбеляза си наум присъствието на видеокамерите от двете страни, които се взираха надолу в него като черни мънистени очи – само че – той добре знаеше това – в момента те не работеха. Той се усмихна отново, извади един голям, кръгъл часовник от джоба на жилетката си и го погледна. Макар по форма да наподобяваше на джобен часовник, това бе всъщност модерен дигитален хронометър. По циферблата му числата се сменяха с огромна скорост с точност до хилядни от секундата.

Часовникът регистрираше времевите сигнали от същия сателит, който използваше и охранителната система на музея.

Той почака, докато хронометърът отмери определена точка във

времето с тихо изписукване. Остави го веднага, бързо пристъпи през вратата, допря ухо до нея, след което светкавично прокара магнитната си карта през четящото устройство. Вратата не се отвори; вместо нея на нивото на очите се разкри малко прозорче с ретинен оптичен скенер.

Менцес наклони глава, свали меките контактни лещи от очите си и ги прибра в приготвения за това пластмасов контейнер, а после пристъпи към оптичния четец. През лицето му премина лъч светлина; настъпи моментна тишина, след което едно тихо изщракване оповести отварянето на ключалката. Той бързо се шмугна през вратата в залата отвъд нея и чу как тя автоматично се затваря зад гърба му.

С пъргавост на движенията, изненадваща за напредналата му възраст, Менцес коленичи, отвори чантата си и се залови за работа. Първо с рязко дръпване свали бялата си лъвска грива, бутна перуката в чантата, а после бръкна в устата си и извади пет гумени протези за бузите и брадичката. Това действие доведе до потресаваща трансформация във формата и очевидната възраст на лицето. Още няколко ловки движения – и рунтавите вежди, както и няколко старчески петна – изчезнаха.

После, все още коленичил, мъжът извади от чантата повече от дузина малки зъболекарски огледалца, закачени на странни поставки с различни форми и големини, всички от.

изящно обработен месинг. Последваха ги някакви черни предмети, свързани помежду си, една пачка тънки фолиеве листи, няколко малки режещи сечива, екзотични на вид метални инструменти и четири-пет лепкави тампончета с големината и формата на зърна от леща.

След като всичко това бе подредено на пода с военна прецизност, човекът зачака спотаен и неподвижен, като се взираше в хронометъра в ръцете си. Само веднъж вдигна глава и огледа залата пред себе си. Тя бе тъмна, съвсем тъмна, без дори най-слабото сияние, което да издава необичайното й съдържание. Мракът беше част от охраната, тъй като единствената електромагнитна радиация вътре се състоеше от невидими инфрачервени лъчи. Дори и безбройните лазерни А лъчи, които пресичаха помещението бяха инфрачервени и следователно – незабележими за невъоръжено око. Но той нямаше нужда от светлина: бе репетираше това стотици пъти в точно копие на тази зала, което сам бе конструирал.

Часовникът отново изписка тихо и той светкавично се раздвижи. Със скоростта на копей се стрелкаше из стаята и поставяше зъболекарските огледалца на точно определени места, като всяко бе нагласено под точния ъгъл.

След две минути бе готов и отново застана на мястото си до

вратата, като дишаше бавно и равномерно и държеше часовника в ръка.

Следващото изписуване му подсказа, че лазерните лъчи отново са се включили – сега вече пренасочени да обикалят стените, вместо да се пресичат из залата. Новата система включваше серия от въртящи се лазерни решетки, несъмнено техниците долу в мазето вече се поздравяваха за поредния успешен тест.

Мъжът отново зачака, вгледан в циферблата. Поредно изписуване го изправи на крака, като този път нагласи фолиото върху лещите на видеокамерите, поставени на многобройни стратегически позиции. Прозрачните за просто око фолиеве листи всъщност бяха ецвани с холограмми, които реагираха силно на инфрачервена светлина и пресъздаваха точната картина, към която инфрачервените видеокамери бяха насочени – с изключение, разбира се, на мъжа. Когато камерите се включеха отново, щяха да отразяват същия скучен пейзаж, както и преди. Само че той нямаше да е истински.

Гъвкав като котка, мъжът отново се оттегли в ъгъла и за пореден път изчака предупреждението на хронометъра.

Този път той пробяга покрай стените на залата, като слагаше във всеки ъгъл по една малка черна кутия, свързана с жици към малък акумулатор. Това бяха мощни радарни съоръжения като тези които използваше пътната полиция, само че модифицирани така, че да неутрализират новата радарна система на музея, за която се твърдеше, че е толкова чувствителна, че може да засече движението на хлябарка по килима.

След като радарните неутрализатори бяха инсталирани и активирани, мъжът се изправи, отупа коленете си и се засмя сухо и хрипливо. С почти лениви движения извади фенерче от чантата, включи го и мътната зелена светлинка заигра из залата – дължината на вълната беше избрана нарочно, така че никой от деликатните магнитни сензори да не може да я улови.

Човекът небрежно се отправи към центъра на залата, където се издигаше четирикрак стълб, на върха на който бе положена дебела плексигласова кутия. Наведе се и се взря през нея. Върху богатата сатенена подложка лежеше тъмният силует на сърцевиден диамант с необичайни, почти невероятни размери: „Сърцето на Луцифер“, гордостта на музея, определен като най-ценният диамант в целия свят. Със сигурност бе най-красивият.

Добро начало.

С помощта на един от малките резци мъжът изрязва дупка в плексигласа. После чрез няколко тънки, създадени тъкмо за тази цел

инструмента, както и няколко от малките лепкави тампончета той бръкна вътре и извади диаманта, като внимаваше да не позволи на „спусъка“ под камъка да се задейства. С едно сръчно движение постави на мястото на диаманта голямо стъклено топче, което щеше да натиска надолу „спусъка“.

Мъжът задържа камъка в ръката си, осветявайки го за миг с фенерчето. На зелената светлина изглеждаше черен и мъртъв, безцветен почти като парче въглен. Но той не се притесняваше: знаеше, че червените диаманти винаги изглеждат черни под зелена светлина. А този диамант бе червен – или по-точно – с богат канелен оттенък, но без следа от кафяво. Сините диаманти се получаваха при наличието на бор или водород, заключени в кристалната решетка, зелените – в резултата на естествена радиация, жълтите и кафявите – в присъствието на азот, а розовите – на микроскопични ламели. Но този цвят? Никой не знаеше.

Той го вдигна и го освети отзад. Виждаше собствените си очи да се отразяват и умножават от фасетите му, създавайки сюрреалистичен калейдоскоп и все повече и повече очи, стотици очи, които се взираха под всякъкви ъгли вътре в камъка. Той го въртеше и се наслаждаваше на гледката.

А най-странното от всичко бе, че очите имаха различни цветове: едното лешниково, а другото – млечно белезникавосиньо.

Лари Ендърби седеше на бюрото си в технологичния център и пухтеше измъчено. Празнотата в стомаха му бе заменена с неприятно чувство на преситеност. По-точно – чувстваше се като гойно прасе. Той се оригна и разхлаби колана си. Липсваше само едно лимонче в устата му.

Погледна към колегите си Уолт Смит и Джим Чой. Смити, който – верен на природата си – бе действал умерено, спокойно се взираше в мониторите. Не можеше да се каже същото за Чой, плюснал пред своя терминал с изцъклен поглед. През петнайсетте минути, които Смити им бе отпуснал, Чой действително бе демонстрирал впечатляваща способност да поглъща скариди и шампанско. Ендърби се отказа да брои скаридите на шейсет и втората.

Той се оригна отново и потупа стомаха си предпазливо. Бяха стигнали до масата с храната тъкмо навреме: останалите почти се бяха наплюскали. Имаше няколко зрънца хайвер по ризата му и той ги разкара с нокаът. Но четвъртата чаша с шампанско, която бе погълнал в последния момент, вероятно бе грешка. Надяваше се само да се задържи да не повърне до края на смяната. Хвърли поглед на часовника: само още час. Щяха да се убедят, че ъпгрейдваната охранителна система на зала „Морган“ работи, след което да преминат през процедурата за дезактивирането на старата. Нищо особено: беше го правил стотици пъти и сигурно можеше да го свърши и насън.

Прозвуча дълбок звън.

– Това е рече Смити. – Двайсет минути. – Той погледна към Чой. – Какво е състоянието на системата в зала „Морган“?

Чой примигна малко неадекватно към монитора си.

– Тестът завърши без инцидент. – Очите му пробягаха по картината, която показваха видеокамерите. – Залата изглежда наред.

– Погрешни логвания?

– Никакви. В системата няма отклонения.

– А лъчевата модулация?

– На всеки пет минути, както е програмирано. Отново без отклонения.

Смити се отправи към стената от монитори. Ендърби го наблюдаваше как се взира в картината, предавана от камерите в диамантена зала „Морган“. Виждаше едно след друго сандъчетата със скъпоценни

камъни, които проблясваха леко на инфрачервената светлина. Нямаше никакво движение, разбира се: веднъж щом лазерните лъчи се активираха след заключването на залата, дори на пазачите не се позволяваше да влизат във високо охраняемите зони.

Смити изръмжа одобрително, след което вдигна вътрешния телефон.

– Карлос? Уолт от технологичния център е. Завършихме двайсет-минутната проверка на лазерната решетка на зала „Морган“. Как изглеждат нещата от централния офис на охраната? – Пауза. – Да, добре. Ще свършим стандартните процедури.

Той остави телефона и се обърна към Ендърби.

– Тия в „Ямата“ казват, че всичко е на шест. Приключвай, Лари. Аз ще помогна на Джим да свърши останалата работа по лазерната решетка.

Лари кимна и приближи стола си до бюрото. Време беше да включи старата охранителна система на резервен режим. Той примигна, обърса уста с opakото на ръката си и започна да набира серия команди.

После внезапно се облегна назад.

– Странна работа.

Смити го изглежда.

– Какво има?

Ендърби посочи светодиода, който стоеше до бюрото му. В левия му горен ъгъл блестеше червена точка.

– Когато включих първа зона на режим стендбай, системата ми даде код червено.

Смити се намръщи. „Код червено“ показваше задействане на алармата. В зала „Морган“ той можеше да се активира само ако диамантът е преместен от подложката си.

– Коя зона беше?

– Първа.

Ендърби се обърна към друг компютър и набра нещо, за да провери.

– Само един-единствен диамант. „Сърцето на Луцифер“.

– Но това е съвсем в средата на залата. – Смити се приближи отново към видеомониторите и напрегнато се взря в единия. – На мен всичко ми изглежда наред. Явно става дума за някаква софтуерна засечка. – Той отново погледна Ендърби. – Включи втора зона.

Ендърби набра още няколко команди в главния си терминал. На светодиодния екран незабавно светна втора червена точка.

– Пак ми дава код червено.

Смити се приближи с притеснено изражение на лицето. Ендърби се взираше в екрана. Устата му бе пресъхнала, а алкохолната мъгла бързо се разсея.

– Опитай се да ги включиш всичките – каза Смити. – Всички зони в залата.

Ендърби си пое дълбоко въздух и набра нещо кратко на клавиатурата. После се облегна назад потресен.

– О, не! – задъха се той. – Не!

Малкият светодиод на бюрото му бе разцъфнал като коледно дръвче в червено.

За миг се възцари шокирана тишина. После Смити махна с ръка успокоително.

– Хайде да не се паникьосваме. Явно софтуерът е засякъл. Вероятно става дума за някаква несъвместимост между новатата и старата система. Няма защо да правим от мухата слон. Лари, изключи модулите на старата система един по един. И после рестартирай.

– Не трябва ли да докладваме на централния офис?

– Какво? И да се направим на глупаци? Ще докладваме след като разрешим проблема.

– Окей. Ти си шефът. – И Ендърби започна да чука по клавишите.

Смити изтипоса лека усмивка и посочи към видеоекраните, показващи празната зала с блестящите диаманти в сандъчетата си.

– Искам да кажа – я погледнете! – тази зала изглежда ли ви ограбена?

Ендърбъри се закиска. Може би Смити все пак имаше някакво чувство за хумор.

54

Д'Агоста превключваше каналите на портативната полицейска радиостанция, която бе взел от Ролса и се вслушваше да разбере дали някой полицай не говори за тях. Появата им на летището беше размърдала служителите на реда по цял Лонг Айлънд от Куинс до Бриджхемптън. Властите бяха открили Ролс Ройса на паркинга и идентифицирали откраднатата Тойота. Пендъргаст и Д'Агоста бяха успели да избегнат няколко пътни засади, като се придържаха към обиколни пътища и подслушваха полицейските честоти.

Намираха се в мрежа и тя се затягаше.

Все пак Пендъргаст продължаваше да търси, като спираше във всяка денонощна бензиностанция или магазин и отказваше да се предаде. Но на Д'Агоста всичко това му изглеждаше като безнадеждна задача, приличаше му на онзи вид изцеждаща, брутално форсираща полицейска работа, която отнемаше часове и рядко даваше резултати.

Пендъргаст наби спирачките пред поредния магазин в Яфанг, който изглеждаше точно като петнайсетината други, през които вече бяха минали: стъклени врати и болезнено зеленикави флуоресцентни светлини, които отбиваха мрака. В някакъв момент, мислеше си Д'Агоста, щяха да попаднат на служител, който е чул, че ги преследват. И това щеше да е краят.

Пендъргаст се измъкна от Тойотата като котка. Сякаш го изгаряше жесток, неугасим пламък. Занимаваше се с тази работа повече от дванайсет часа и през цялото това време, прекарано в редуване на търсене и изплъзване от преследвачи, той бе изрекъл само няколко думи, които не се отнасяха пряко до случая. Д'Агоста се питаше колко време може да издържи агентът.

Пендъргаст влезе в малкото магазинче и върху съненото лице на продавача се появи объркване: агентът дори не го изчака да се надигне от удобния си стол зад плота, откъдето явно гледаше някакъв филм.

– Специален агент Пендъргаст, ФБР – каза той с обичайния си хладен глас, който кой знае как успяваше да прозвучи заплашително без да бъде груб, и размаха значката си под носа на слисания служител. Едновременно с това Д'Агоста се протегна и изключи телевизора и между тях легна внезапна, изнервяща тишина.

Краката на стола, върху който седеше мъжът, изтропаха по пода, докато той рязко се изправяше.

– ФБР? Ами да, хубаво, добре. Какво да направя за вас?

– Откога сте на смяна? – попита Пендъргаст.

– От полунощ.

– Погледнете ги! – Той извади разпечатките, които бе взел от летище „Кенеди“ и му ги показа. – Виждали ли сте този мъж? Би трябвало да е минал предишната нощ някъде между един и три.

Продавачът взе снимката, мръщейки лице. Д'Агоста го наблюдаваше внимателно и леко се отпусна, когато разбра, че човекът не е чул за издирването им. Хвърли поглед навън към тъмната магистрала. Почти четири след полунощ. Беше само въпрос на време. Никога нямаше да попаднат на следа, беше все едно да търсят игла в копа сено. Полицаяте щяха да ги намерят и...

– Аха – обади се човекът. – Видях го.

Въздухът в малкия магазин се наелектризира.

– Погледнете и тази снимка, ако обичате. – Пендъргаст му подаде втора разпечатка – Искам да сте сигурен. – Говореше тихо, но тялото му беше напрегнато като навита пружина.

– Да, това пак е той – промърмори мъжът. – Спомням си странните му очи, малко ме шашнаха.

– А видяхте ли тази кола? – попита Пендъргаст и извади трета снимка.

– Ами не мога да кажа, че си спомням – мина през колонката за самообслужване, нали разбирате. Не се заглеждах много.

Пендъргаст прибра снимките.

– А името ви е...?

– Арт Малек.

– Господин Малек, можете ли да кажете дали с него имаше още някой?

– Влезе сам в магазина. Както казах, не съм излизал, така че не знам дали е имало още някой в колата. Съжалявам.

– Всичко е наред. – Пендъргаст прибра снимките в сакото си и се приближи още повече. – А сега ми кажете точно какво си спомняте от престоя му.

– Ами... Дойде миналата нощ, както сам казахте, сигурно ще да е било към три сутринта. Не стана нищо необичайно. Спря, сам си зареди колата и влезе да плати.

– Кеш.

– Точно така.

– Забелязахте ли нещо интересно?

– Всъщност не. Имаше странен акцент, малко като вашия. Да не се обидите, де – добави Малек припряно. – Като се замисля, доста приличаше на вас.

– С какво беше облечен?

Човекът очевидно се опитваше да си спомни.

– Сещам се само, че имаше тъмна горна дреха. И дълга.

– Направи ли нещо друго, освен да плати?

– Мисля, че се поразходи из магазина, но не купи нищо.

При тези думи Пендъргаст замръзна.

– Предполагам, че имате охранителни камери?

– Разбира се.

– Бих искал да видя лентите от миналата нощ.

Мъжът се поколеба.

– Системата ги рециклира на всеки трийсет часа и ги изтрива, когато...

– В такъв случай спрете охранителната система веднага! Трябва да видя записа.

Човекът направо подскочи, за да се подчини и хукна към задната стаичка.

– Изглежда най-сетне попаднахме на следа – каза Д'Агоста.

Пендъргаст впери почти мъртви очи в него.

– Тъкмо наопаки. Диоген се е надявал да намерим това място.

– Откъде знаеш?

Пендъргаст не отвърна.

Продавачът се появи запъхтян с видеолентата в ръце. Пендъргаст извади военния филм от видеото и бутна вътре записа от охранителните камери. На екрана се появи гледка откъм тавана, показваща целия магазин, а в левия долен ъгъл просветваха датата и часът. Агентът натисна бутона за превъртане, после спря, превъртя отново. След минута беше открил записа от три сутринта на 28-и януари. Превъртя половин час назад, за да не пропуснат нещо. После пусна лентата на бързи обороти.

Качеството на черно-бялата картина беше лошо. Пътеките между рафтовете потрепваха мъгливо върху екрана. Отвреме навреме някоя фигура се втурваше напред, подскачаше насам-натам като топче за пинг-понг, грабваше по нещо от рафтовете и отново изчезваше.

Внезапно Пендъргаст натисна един бутон и касетата се завъртя с нормална скорост. На екрана се бе появил още един човек. Той се разхождаше нагоре надолу, а очите му – различни отсенки на сивото – потърсиха и се спряха точно върху охранителната камера.

Беше Диоген. По лицето му се разля усмивка и той небрежно бръкна в джоба си, откъдето извади лист хартия. Разгъна го и безгрижно го протегна към камерата.

BRAVO, FRATER! УТРЕ СЕ ОБАДИ НА 466 И ПОТЪРСИ ВИОЛА. ТОВА ЩЕ БЪДЕ ПОСЛЕДНИЯТ НИ РАЗГОВОР. НЕКА ЗАПОЧНЕМ НОВ ЖИВОТ!

VALEAS.

– 466? – изненада се Д'Агоста. – Но това не е легитимен номер за спешни случаи...

После се спря. Не беше телефонен номер, осъзна той, а адрес.

Първо авеню №466 беше подземният вход при „Белвю“, който водеше към моргата на Ню Йорк сити.

Пендъргаст се надигна, извади касетата и я прибра в джоба си.

– Можете да я задържите – каза продавачът услужливо, докато си тръгваха.

Агентът се плъзна зад волана, запали Тойотата, но не потегли. Лицето му бе посивяло, очите – полузатворени.

Настъпи ужасна тишина. Д'Агоста не знаеше какво да каже. Чувстваше се почти физически зле. Сега бе по-лошо, отколкото в „Дакота“ – по-лошо, защото през последните дванайсет часа бяха имали поне надежда. Нищожна, но все пак надежда.

– Ще проверя полицейските честоти – рече той сковано. Щеше да е безсмислено действие, просто нещо, с което да се занимава. Дори разговорите на полицаите за издирването им бяха за предпочитане пред тежкото безмълвие.

Пендъргаст не каза нищо, когато Д'Агоста включи радиостанцията.

От слушалката се изля водопад от френетични прекъсващи се гласове.

Д'Агоста инстинктивно погледна през прозореца. Нима ги бяха открили? Но пътищата около бензиностанцията бяха съвсем празни.

Той се облегна назад и смени честотата. Още истерични гласове изпълниха купето.

– Какво, по дяволите, става? – Д'Агоста започна да натиска бутона за смяна на честотите. Почти половината канали звучаха така и в разговорите не ставаше дума за тях. В града изглежда ставаше нещо голямо. Той се заслуша, опитвайки се да разбере какво е то и изведнъж забеляза, че Пендъргаст също внезапно е застанал нащрек.

По настоящата честота разговаряха за някакъв обир в Природонаучния музей. Изглежда диамантена зала „Морган“ е била ударена.

– Премести на канала за команди и контрол – каза Пендъргаст.

Д'Агоста набра.

– ... Рокър каза да изпотите техниците – казваше един глас. – Това е работа на човек отвътре. Ясно е като бял ден.

Д'Агоста слушаше невярващо. Рокър в четири сутринта? Трябва да беше нещо катастрофално.

– Всичко ли са взели? Включително „Сърцето на Луцифер“?

– Аха. И проверете кой е знаел кодовете на охранителната система, направете списък. Бързо! И на музейната охрана.

– Разбрано. Кой е застрахователят?

– „Уърлд“.

– Мили боже, ще се изприщят като научат за това...

Когато погледна към Пендъргаст, Д'Агоста бе шокиран от съсредоточеното изражение на лицето му. Странно как в един такъв момент на дълбока криза можеше да остане толкова погълнат от нещо, което нямаше връзка с проблема им.

– Президентът на музея е на път. Освен това са измъкнали кмета от леглото му, а знаете, че той е готов да разпне всеки, който го обезпокои по маловажни причини...

– Някой е ограбил диамантената зала – възкликна Д'Агоста. – Предполагам, че това временно ни е поставило на втори план.

Пендъргаст не каза нищо. Д'Агоста се стресна от погледа му.

– Хей, Пендъргаст, добре ли си?

Агентът обърна сребристите си очи към него.

– Не – прошепна той.

– Не разбирам. Това какво общо има? Някакъв обир на диаманти...

– Всичко общо. – Той погледна навън към зимния мрак. – Всички тези брутални убийства, всичките подигравателни бележки и писма... са били само хвърляне на пясък в очите. Жестока, студенокръвна, садистична подигравка.

Той внезапно даде газ и се понесе обратно към квартала, през който току що бяха минали.

– Къде отиваме?

Вместо да отвърне, Пендъргаст наби спирачки пред някаква сграда. Посочи един пикал, паркиран на алеята. „ПРОДАВА СЕ“ – бе написано на предното му стъкло.

– Имаме нужда от нова кола – заяви той. – Пригответи се да преместиш радиостанцията и лаптопа в тази.

– Ще купуваме кола в четири сутринта?

– За крадените съобщават твърде бързо. А ние имаме нужда от повече време.

Пендъргаст излезе от колата и тръгна по късата циментова пътека. Натисна входния звънец кратко, после още веднъж. След минута лампите на втория етаж светнаха. Един прозорец се отвори със скърцане и се чу глас:

– Какво искате?

– Пикала. Важи ли още офертата?

– По дяволите, приятелче, знаеш ли че е четири сутринта?

– Една солидна сума в брой ще помогне ли да се измъкнеш от

леглото?

Прозорецът се затръшна с ругатня. Миг по-късно лампата на верандата светна и в рамката на вратата застана едър мъж по халат.

– Струва три хиляди. И работи добре. Освен това е зареден с гориво.

Пендъргаст бръкна в джоба си и извади пачка банкноти, от които отброи три хилядарки.

– Какво става? – попита мъжът с леко съмнение в гласа Пендъргаст измъкна значката си.

– Аз съм от ФБР. – Той кимна отсечено към Д'Агоста: – А той е от НПУ.

Като балансираше с лаптопа и радиостанцията под мишница, Д'Агоста прибра полицейската си значка.

– Работим по секретен случай, свързан с наркотици. Бъдете така добър и запазете тази информация за себе си, става ли?

– Разбира се.

– Ключовете?

Мъжът изчезна и се върна след малко с един плик.

– Всичко е тук.

Пендъргаст го пое.

– Един служител от полицията ще се погрижи за предишната ни кола. Но не казвайте нищо за пикала, както и за нас на никого, включително и на полицаите. Предполагам знаете какво е да се работи под прикритие?

Човекът закима енергично.

– Разбира се, разбира се. По дяволите, единствените книги, които чета са кримките.

Агентът поблагодари и се отдалечи. Пет минути по-късно се носеха по шосето.

– С това ще спечелим няколко часа – каза Пендъргаст, докато се насочваше по посока на магистрала „Монтаук“.

Диоген Пендъргаст караше бавно, без да бърза през зимния град по магистрала „Олд Стоун“: Барнс Хоул, Ийтсайд, Спрингс. Отпред светофарът светна червено и той намали и спря на пресечката.

Обърна едрата си глава наляво, после надясно. От едната страна се простираше зимно картофено поле, замръзнало и покрито със сняг. В края му се издигаха голи дървета с бели клони. Светът беше в черно и бяло, без дълбочина: беше плосък, като оживял кошмар от страниците на Едуин А. Абът. (Англ. теолог (1808–1882), автор на математическата сатира „Страната на равнините: един роман с много измерения“. Б. пр.)

Светофарът светна зелено и Диоген бавно натисна педала за газта. Колата се мушна напред и зави надясно по Спрингс Роуд, когато той завъртя волана, като го остави да се плъзне през ръцете му, докато колата изправяше. Натисна още по-силно педала на газта и го отпусна чак когато приближи ограничението на скоростта. Отдясно продължаваха да се нижат картофени ниви, отвъд които се виждаха няколко реда сиви къщи, а зад тях бяха блатата Акабонак.

Всичко бе сиво, безкрайно сиво.

Диоген се протегна към таблото и увеличи потока топъл въздух в купето. Не чувстваше нито триумф, нито отмъстителност, само някаква странна празнота: тази, която идва с постигането на нещо голямо, с довеждането на дълго планирана работа до успешен край.

Диоген живееше в един сив свят. В него не се появяваха цветове, освен мимолетно, когато най-малко го очакваше, някъде в периферното му зрение. Много отдавна всичко бе потънало в сивота и се бе превърнало в монохроматична вселена от форми и сенки, а багрите бяха напуснали дори сънищата му. Не, не съвсем. Подобно твърдение би било лицемерие, мелодрама. Съществуваше едно последно място, което съхраняваше цвят и то бе там, в кожената чанта.

Колата се движеше бавно по празния път. Навън нямаше никого.

Съдейки по промяната в едноцветния пейзаж около себе си, той прецени, че нощта отпуска хватката си върху света. Утрото не бе далеч. Но Диоген нямаше особена нужда от слънчева светлина, също както нямаше нужда от топлина, любов, приятелство или кое да е от безбройните неща, които бяха толкова важни за останалата част от човечеството.

Докато шофираше, той превъртя в съзнанието си събитията от предишната нощ до най-малкия детайл. Припомни си всяко действие, движение, всяка дума, изпитвайки удоволствие от това, че не е направил грешка. В същото време си мислеше за предстоящите дни, като отбелязваше наум подготовката, която трябваше да направи, задачите, които да свърши, голямото пътуване, което щеше да предприеме – и, aber natuerlich, краят на пътуването. Спомни си Виола, брат си, детството – всички те изглеждаха по-истински от настоящето. За разлика от другите торби с месо и кръв, които съставяха неговия вид, каза си Диоген, той можеше да проследява няколко различни нишки на мисълта си едновременно.

Събитието, което бе лишило Диоген от цвят, бе заграбило и способността му да спи. Пълната забрава му бе отказана. Вместо това той се въртеше в леглото си, потопен в някакво подобие на сънища: спомени от миналото, пожари, разговори, планове, животни, отровени и умиращи в ужасни мъки, с тела, сгърчени върху разпятията, риза, изтъкана от нервни ганглии, стъкленница, пълна с прясна кръв – несвързаните образи от миналото пробягваха по сцената на съзнанието му като представления с магически фенери. Диоген никога не им се съпротивляваше. Съпротивата би била безполезна, а на безполезна, разбира се, трябваше да се отвръща със съпротива. Позволяваше на виденията да го връхлитат и да се оттичат. Беше се научил на безразличие.

Всичко това щеше да се промени. В крайна сметка той даваше всичко от себе си. Онова, което го бе преследвало в ума му, най-сетне щеше да изчезне. Отмъщението към брат му щеше да е пълно.

...Докато караше, Диоген остави мислите си да се зареят трийсет години назад. Отначало – след като Онова се беше случило – се бе загубил в лабиринта на собственото си съзнание, скитайки възможно най-далеч от реалността и разсъдъка. Дори когато една малка част от него оставаше прозаична, обикновена, способна да общува с външния свят, чиято истинска същност – благодарение на Събитието – се бе разкрила пред него.

Но после бавно, много бавно лудостта сама по себе си бе загубила силата си да закриля. Тя вече не беше утеха, макар и горчива. Затова той се върна, но се чувстваше като гмуркач, който е стигнал твърде надълбоко, където въздухът му е свършил и се е устремил към повърхността само за да бъде разбит в брега.

Това беше най-лошото от всичко.

И все пак тъкмо в този момент, докато балансираше върху

жестокото острие на действителността, той разбра, че има цел, която го чака в истинския свят. Двойна цел: разплащане и възмездие. Щеше да му отнеме десетилетия на планове. По правилата на вътрешния му мир то щеше да е произведение на изкуството: шедьовърът на един живот.

И така, Диоген се завърна в света.

Сега вече знаеше що за място е той и какви създания го обитават. Не беше прекрасен, съвсем не. Беше свят на болка, зло и жестокост, в който царстваше безсърдение. Но новооткритата му цел, краят към който бе насочил целия си интелект, правеше този свят поне поносим. Той се превърна в хамелеон, който криеше всичко, всичко зад бързо сменящата се кожа на прикритост, уклончивост, заблуда, ирония, хладно отчуждение.

Отвреме навреме, когато волята му заплашваше да се срине, той откри, че някои развлечения успяваха да го разсеят, да го измъкнат от дълбините. Някои може би биха нарекли чувството, което го поддържаше, омраза, но за него това бе манната, която го хранеше, която му даваше свръхчовешко търпение и фанатично внимание към детайлите. Откри, че може да живее не просто двойствен живот, а да се въплъти в личността на половин дузина несъществуващи хора в няколко различни държави според изискванията на крайната му цел.

Беше се слял с някои от тези хора още преди години, когато полагаше сложната основа на своя майсторски план.

Пред него изникна кръстовище. Диоген забави и зави надясно.

Нощта си отиваше, но окръг Съфок все още спеше. Фактът, че брат му Алойзиъс не бе един от онези потънали в сладострастен унес, му носеше удовлетворение. Алойзиъс никога вече нямаше да спи добре. Никога. Тъкмо в този момент сигурно осъзнаваше пълните размери на онава, което той, Диоген, му бе причинил.

Планът му притежаваше силата и функционалното съвършенство на добре смазан вълчи капан. А сега Алойзиъс бе хванат между челюстите му в очакване на ловеца и на милостивия куршум в мозъка. Само че Диоген нямаше да прояви подобна милост.

Той обърна поглед към чантата на седалката до себе си. Не я беше отварял до този момент. Мигът, в който щеше да разгледа диамантите на спокойствие почти бе дошъл. Мигът на свобода, за който бе копнял от толкова време.

Защото само чрез ярката, искряща, пречупена светлина, в която сияеха цветните диаманти, Диоген можеше да се освободи за малко от своя черно-бял затвор. Само тогава можеше да събуди тези слаби, но

така търсени спомени от миналото си – спомените за цветя. А от всички цветове червеното беше истинската му страст. Червено във всичките му прекрасни оттенъци.

„Сърцето на Луцифер“. С него щеше да започне и с него да завърши. Алфата и омегата на цвета.

А след това трябваше да се погрижи и за Виола.

Всички инструменти бяха почистени, излъскани и наточени. Виола щеше да отнеме известно време. Тя беше като първокласно вино, което заслужаваше да бъде извадено от избата, да постои на стайна температура, да се отвори, за да подиша – преди да му се насладиш глътка по глътка, докато не остане нищо. Трябваше да страда – не заради себе си, а заради белезите, които това щеше да остави по тялото ѝ. А никой нямаше да разпознае тези белези по-добре от Алойзиъс. Щяха да му причинят страдание равно или по-голямо от болката, която бе изпитала притежателката на тялото.

Може би щеше да започне от влажното каменно мазе на вилата с възстановка на сцената, изобразена в „Юдит и Олоферн“. Това открай време бе любимата му картина от Караваджо. Бе стоял с часове пред нея в Националната галерия за антично изкуство в Рим, изпълнен с благоговение пред всеки детайл: прекрасната малка бръчка на решителност върху челото на Юдит, докато боравеше с ножа; начинът, по който бе отдръпнала всяка част от тялото си, освен голите си ръце, надалеч от мръсната си работа; ярките кървави резки по чаршафите. Да, това щеше да е добро начало. Може би дори с Виола щика да обсъдят картината заедно, преди той да се захване за работа. Юдит и Олоферн. Разбира се, с разменени роли и с едно допълнение: купа за събиране на кръвта, благодарение на която да не се загуби нито капка от безценната течност...

Диоген профуча през празното село Джерард Парк. Заливът Гардинърс изплува пред него като хладен метален лист, нагънат от тъмните очертания на далечния остров. Колата зави надясно по Джерард Драйв, оставяйки пристанището Акабонак от едната страна, а залива – отляво. Оставаше по-малко от миля. Той се усмихна слабо.

– Vale, Frater – прошепна той на латински. – Vale.

* * *

Виола бе примъкнала стола до запрещения прозорец и наблюдаваше с отчужден унес как първата резка светлина пропълзва над черния Атлантик. Беше като кошмар, от който не можеше да се събуди, като сън толкова истински и жив, колкото и безсмислен. Това, което я плашеше

най-много от всичко бе мисълта за това през колко затруднения и разходи е преминал Диоген, за да създаде тази затворническа килия – стени, подове и тавани, облицовани със стоманена мрежа, метална врата със заключалка от сейф, да не говорим за нечупливите прозорци и специалните електро- и водопроводи. Беше по-охранявано и от най-добре пазения затвор.

Защо! Наистина ли бе възможно сега, след като утрото настъпваше, да й остават броени минути живот?

Въпреки всичко тя се насили да изтласка тези мисли от ума си.

Отдавна бе установила, че бягството е невъзможно. В конструирането на килията й бе вложена много мисъл и всяко нейно усилие да намери изход бе предвидено и предварително блокирано. Той беше отсъствал през цялата нощ. Или поне дълбоката тишина говореше така. Беше блъскала вратата, бе пищяла, в един момент дори бе започнала да я удря със стол, докато той стана на парчета в ръцете й. Но никой не дойде.

Светлата резка се окъпа в леко кървава багра: огнено сияние над развълнувания океан. Свиреп вятър браздеше тъмната вода с дантели от бяла пяна. Камшици от замръзнал сняг – или пясък? – шибаха земята.

Внезапно тя се изправи, застанала нащрек. Бе чула слабия, приглушен звук от отваряне на врата. Втурна се към собствената си врата и прилепи ухо до нея. Звукът идваше отдолу, стъпки, изтракване на брава.

Беше се върнал.

Усети внезапен пристъп на страх и очите й пробягаха през стаята. Лимбата на слънцето тъкмо се изкачваше над сивия Атлантик и същевременно се скриваше зад тъмен буреносен облак. Нарочно бе пристигнал тъкмо по изгрев. Навреме за екзекуцията.

Виола се усмихна. Ако си мислеше, че може да я убие без бой, горчиво грешеше. Щеше да се съпротивява до смърт...

Тя преглътна, когато осъзна колко глупава е дързостта й, насочена към мъж, който със сигурност щеше да носи оръжие и да знае как да го използва.

Опита се да потисне внезапната паника и да успокои накъсаното си дишане. В гърдите й се надигна смесица от странни, противоречиви чувства: от една страна изгарящото, инстинктивно желание да оцеее, независимо на каква цена; от друга – вроденият стремеж да умре – ако смъртта наистина беше близо – с достойнство, а не с писъци.

До слуха й долетяха още звуци и без да се замисли, тя се просна на пода, за да ги долови по-добре през тясното пространство между вратата и прага.

Изправи се и се втурна в банята, дръпна рулото тоалетна хартия от поставката му и измъкна картонения цилиндър в средата с рязко движение. После отново се спусна към вратата като допря единия край на цилиндъра до ухото си, а другия промуши през пролуката отдолу.

Сега чуваше много по-добре: шумолене на дрехи, подреждане на някакви предмети, звук от отваряне на ключалка.

Последва внезапно, рязко поемане на въздух. А след това дълбока тишина. Така изтекоха пет минути.

После до слуха ѝ долетя странен и ужасяващ звук: тихо, измъчено ридание, почти като предсмъртния стон на ранено животно. Надигаше се и спадаше напевно и изведнъж се извиси в писък на чисто, непоносимо терзание. Беше нечовешко, сякаш се откъсваше от устните на жив мъртвец, бе най-злокобният звук, който някога бе чувала – и идваше от него...

56

Таксито спря срещу сградата на „Таймс“. Смитбак нетърпеливо подписа разписката за кредитната карта – пътуването му бе излязло 425 долара – плащаше с картата, която бе взел от апартамента си. Подаде хартиятката обратно на шофьора, който я взе намръщено.

– Къде е бакшишът? – промърмори той.

– Ти шегуваш ли се? С парите, които току що ти платих можех да отида със самолет до Аруба.

– Виж, приятелче, плащам гориво, застраховка, имам какви ли не други разноски...

Смитбак затръшна вратата и влезе в сградата, спринтирайки към асансьора. Щеше да отиде при Дейвис, да уведоми шефа си, че се е върнал и да се увери, че мястото му не се е овакантило, след което се канеше да се отпрати към музея и да потърси Нора. Беше девет и четвърт: не я бе заварил в апартамента, значи явно бе тръгнала за работа.

Той натисна копчето за трийсет и третия етаж и зачака, докато асансьорът благоволи да се вдигне. Кабинката потегли нагоре с вбесяваща мудност. Леко извъняване извести пристигането му и той изскочи и хукна по коридора, спирайки пред вратата на Дейвис само за миг, колкото да успокои дишането си и да приглади непокорната си коса, която винаги изглежда щръкваше във възможно най-неподходящия момент.

Пое си дълбоко дъх и почука вежливо.

– Отворено е – долетя глас отвътре.

Смитбак прекрачи прага. Слава богу: Хариман не се виждаше наоколо.

Дейвис вдигна поглед от бюрото си.

– Бил! Казаха ми, че си в „Сейнт Люк“, на прага на смъртта.

– Възстанових се бързо.

Дейвид го погледна изпод вежди.

– Радвам се да те видя толкова дебел и щастлив. – Той направи пауза. – Предполагам, че ще ми дадеш бележка от доктора си.

– Разбира се, разбира се – запелтечи Смитбак. Бе предположил, че Пендъргаст ще се погрижи за това, както за всичко останало.

– Избра си удобно време да изчезнеш. – Гласът на Дейвис бе натежал от ирония.

– Не съм избирал. То ме избра.

– Седни.

– Ами аз тъкмо се канех да...

– О, извини ме. Не съобразих, че имаш спешен ангажимент.

Когато чу ледените нотки в гласа му, Смитбак реши да седне. Умираще да види Нора, но нямаше нужда да нервира Дейвис още повече.

– Брайс Хариман успя да поеме щафетата по време на твоето неразположение – както убийството на Дюшам, така и другото в музея, тъй като полицаите твърдят, че са свързани...

Смитбак се наведе напред.

– Извинете, споменахте за някакво убийство в музей? Кой музей?

– Ти май наистина не си в час. Нюйоркският природонаучен музей.

Преди три дни намушкаха един куратор...

– Кого?

– Не съм чувал името. Не се безпокой, тази история отдавна я пее Хариман. – Той извади голяма кафява папка. – Вместо това виж какво имам за теб тук. Голяма работа е и ще бъда откровен с теб, Бил: изпитвам леки опасения да я поверя на някой с разклатено здраве. Мислех си и нея да дам на Хариман, само че той вече е претоварен, пък и беше излязъл, когато новината изскочи преди двайсет минути. Миналата нощ в музея е станал голям грабеж. Изглежда там напоследък се случват доста неща. Ти имаш връзки, писал си книга за мястото, така че статията е твоя, въпреки опасенията ми.

– Но кой...

Дейвис побутна папката към Смитбак.

– Някой е опразнил диамантената зала по време на смяна в охранителните системи. Ще има пресконференция в десет. Пропускът ти е тук. – Той хвърли поглед на часовника си. – Имаш половин час, затова най-добре се размърдай.

– За убийството в музея... – започна Смитбак отново. – Кой е убитият?

– Както казах, никой важен. Някоя си новоназначена на име Грийн. Марго Грийн.

– Какво!? – Смитбак усети, че е сграбчил стола, олюлявайки се. Това беше невъзможно. Просто невъзможно.

Дейвис го погледна с тревога.

– Добре ли си?

Смитбак се изправи на треперещите си крака.

– Марго Грийн... Убита?

– Познаваш ли я?

– Да. – Смитбак едва успя да отговори.

– Е, тогава още по-добре, че не отрази ти случая – каза Дейвид бързо. – Да пишеш за нещо, свързано с теб, казваше старият ми редактор, е като да се опитваш сам да си бъдеш адвокат: имаш си глупак за адвокат и глупак за... Хей! Къде тръгна?

Докато завиваше от „Кълъмбъс“ авеню по Западна седемдесет и седа улица, Нора осъзна, че в музея се е случило нещо голямо. Мюзийъм Драйв бе претъпкана с полицейски коли без опознавателни знаци и микробуси на следствените служби, на свой ред заобиколени от автомобили на телевизията и кипяща тъпна репортери.

Тя погледна часовника си – беше десет без петнайсет, обичайно време, в което музеят все още се събуждаше. Пулсът ѝ се ускори. Нима имаше ново убийство?

Бързо се отправи към служебния вход. Полицията вече бе разчисти-ла пътека за пристигащите музейни служители и отблъскваше все по-настървената тъпна зяпачи. Очевидно каквото и да бе станало, вече бе съобщено по сутрешните новини, тъй като стълпотворенията се увеличаваха с всяка изминала минута. Но благодарение на откриването предишната вечер тя се бе успала и не бе имала време да слуша радио.

– Музеен служител ли сте? – обърна се към нея едно ченге. Тя кимна и извади значката си.

– Какво става?

– Музеят е затворен. Минете оттам.

– Но какво...

Ченгето вече крещеше на някой друг и тя се остави да я избутат към служебния вход, на който се бе струпала половината музейна охрана. Манети, директорът на охраната, също бе там и бясно жестикулираше на нещастните гардове.

– Всички пристигащи служители – към оградената с въже пътека отдясно – кресна един от пазачите. – Пригответе значките си!

Нора забеляза Джордж Аштън сред тъпната пристигащи и го сграбчи за рамото.

– Какво се е случило?

Той я погледна изумен.

– Ти сигурно си единствената в града, която не знае.

– Успях се – произнесе тя раздражено.

– Насам! – изрева един полицаи. – Музейните служители – насам!

Каdifените въжета, поставени за откриването предишната вечер, за да спират зяпачите и пресата, сега се използваша отново, този път за да отделят музейния персонал към входа на охраната, където гардовете

проверяваха пропуските и успокояваха изнервените служители.

– Някой е ударил зала „Морган“ миналата нощ – рече Аштън задъхано.

– Направо я е опразнил. Точно по време на партито.

– Опразнил я е?! Дори „Сърцето на Луцифер“?

– Най-вече „Сърцето на Луцифер“.

– Но как?

– Никой не знае.

– Мислех, че зала „Морган“ е недосегаема.

– Така се твърдеше.

– Движете се надясно, моля – провикна се ченгето. – След малко ще ви пуснем вътре.

Аштън направи гримаса.

– Точно това ми трябваше на сутринта, след пет чаши шампанско.

По-скоро десет, помисли си Нора, докато си припомняше заваления брътвеж на Аштън от миналата вечер.

Полицайте и музейната охрана проверяваха документи, разпитваха всички служители, след което ги пускаха в остъкленото пространство отвъд входа на охраната.

– Някакви заподозрени? – попита Нора.

– Никакви. Само дето са убедени, че крадецът е получил помощ отвътре.

– Значките! – извика един полицай в ухото ѝ.

Тя зарови в чантата си, Аштън я последва.

– Д-р Кели – ченгето бе извадило някакъв бележник. Друг полицай дръпна Аштън настрана. – Може ли да ви задам няколко въпроса?

– Давайте.

– Бяхте ли в музея миналата нощ?

– Да.

Той си отбеляза нещо.

– По кое време си тръгнахте?

– Около полунощ.

– Това беше всичко. Минете нататък и веднага, щом можем, ще отворим музея, за да отидете на работа. Ще се свържем с вас по-нататък, за да поговорим още.

Нора се отклони към втората оградена пътека. Чуваше зад себе си извисяващия се глас на Аштън, който искаше да знае защо не са му прочетени правата. Кураторите и персоналът се тълпяха наоколо и разтриваха ръце, за да ги стоплят, а във въздуха се виеха тънки струйки пара

от дъха им. Отвсякъде се носеха недоволни гласове.

Нора чу някаква суматоха откъм улицата и погледна натам. Журналистите напираха напред, жонглирайки с камери върху раменете и размахваха микрофони. После тя видя причината: вратите на музея се люлееха отворени. Появи се директорът на музея, Фредерик Уотсън Колъпи, придружен от Рокър, полицейският комисар. Зад тях стоеше една фаланга униформени полицаи.

Пресата избухна във въпроси. Това, както изглежда, беше началото на пресконференция.

В същия този момент тя улови с периферното си зрение движение отстрани и се обърна. Беше съпругът ѝ, който си пробиваше път през тълпата, като крещеше неистово и се опитваше да стигне до нея.

– Бил! – спусна се тя към него.

– Нора! – Смитбак размахва още по-яростно лакти през тълпата зяпачи, блъсна един мускулест гард от охраната, прескочи кадифените въжета и се вряза в групата на служителите от музея. – Нора!

– Хей, къде отива този? – опита се един полицай да го спре. Смитбак се добра до Нора, обви ръце около нея и я вдигна.

– Нора! Господи, колко ми липсваше...

– Бил, какво се е случило с теб? Каква е тази цицина на главата ти?

– Не се тревожи – завъртя глава той. – Току що чух за Марго. Наистина ли е убита?

Нора кимна.

– Вчера бях на погребението ѝ.

– О, боже. Не мога да повярвам, че е истина. – Той избърса лицето си и тя видя, че очите му бяха пълни със сълзи. – Не мога да повярвам.

– Къде беше ти, Бил? Толкова се притеснявах.

– Това е дълга история. Бях затворен в един санаториум за душевноболни.

– Какво?

– Ще ти разкажа по-късно. И аз се притеснявах за теб; Пендъргаст смята, че тук се навърта някакъв маниакален убиец, който иска да очисти всичките му приятели.

– Знам. Предупреди ме. Но това стана точно преди церемонията по откритването – нищо не можех да направя...

– Този мъж не трябва да е тук – прекъсна я един от музейната охрана и застана между тях. – Тук е само за служители на музея...

Смитбак се обърна да отговори, но бяха прекъснати от писъка на микрофон от импровизирана радиоредба. Миг по-късно комисар Рокър

пристъпи напред, помоли за тишина и като по чудо я получи.

– Аз съм от „Таймс“ – каза Смитбак, измъкна някакви документи от джоба си и започна да рови за химикалка.

– Ето, вземи моята – каза Нора.

Тълпата стоеше притихнала, когато полицейският комисар започна да говори.

– Миналата нощ – подзе той – е била ограбена диамантената зала „Морган“. По тази причина екипите от криминалисти все още са на сцената на местопрестъплението, заедно с няколко от най-добрите в света съдебни експерти. Всичко, което можеше да се направи, се прави. Все още е твърде рано да се говори за предположения или заподозрени, но аз ви обещавам, че при развитие на ситуацията пресата ще бъде уведомена незабавно. Съжалявам, че не мога да ви съобщя нищо повече, но разследването е в самото начало. Ще кажа само, че това е изключително професионално извършена работа, очевидно планирана отдавна, от технологично напреднали крадци, които, както изглежда, са отблизо запознати с охранителната система на музея и които са използвали суматохата при снощното откриване на изложбата за своя изгода. Ще отнеме известно време, докато се анализира и разбере как са пробили музейната охрана. Това е всичко, което мога да кажа в този момент. Доктор Кольпи?

Президентът на музея пристъпи напред изправен, като се опита да изглежда спокоен, но не успя. Когато заговори, гласът му трепереше.

– Искам да повтора това, което комисар Рокър вече каза: всичко, което може да се направи, се прави. Истината е, че повечето от откраднатите диаманти са уникални и ще бъдат мигновено разпознати от всеки търговец на скъпоценни камъни в света. Те не могат да бъдат монтирани в сегашната си форма.

Надигна се неспокоен шепот при намека, че могат да бъдат изрязани в друга форма.

– Скъпи мои съграждани нюйоркчани, знам каква огромна загуба е това за музея и за града. За съжаление, в този момент не знаем достатъчно, за да можем да кажем кой би могъл да го е извършил или защо, или какви са намеренията му.

– А какво ще кажете за „Сърцето на Луцифер“? – извика някой от репортерите.

Кольпи сякаш се поколеба.

– Ще направим всичко, което можем, обещавам ви.

– Откраднато ли е „Сърцето на Луцифер“? – попита друг.

– Бих искал да дам думата на нашия директор на „Връзки с обществеността“, Карла Роко...

Последва вълна от въпроси, една жена пристъпи напред и вдигна ръце нагоре:

– Ще отговарям на въпроси само ако има тишина – каза тя.

Врявата утихна и тя посочи:

– Госпожа Лилиентал от „АБС“, вашият въпроси?

– Какво ще кажете за „Сърцето на Луцифер“? Откраднато ли е?

– Да, взето е заедно с останалите диаманти.

Признанието бе посрещнато с шумни възгласи. Роко отново вдигна ръце.

– Моля ви!

– Музеят твърдеше, че има най-добрата охрана в света! – провикна се един репортер. – Как са проникнали вътре крадците?

– Това се проверява сега, докато говорим. Охраната действа на няколко нива. Залата се намираше под постоянен видео-надзор. Крадците са оставили след себе си голямо количество техническо оборудване.

– За какво техническо оборудване става дума?

– Ще отнеме дни, може би дори седмици, за да анализираме.

Нова вълна от въпроси. Роко посочи към друг репортер.

– Роджър?

– За каква сума беше застрахована колекцията?

– Сто милиона долара.

Над тълпата премина впечатлен шепот.

– Каква е всъщност действителната ѝ цена? – настоя репортерът.

– Музеят никога не я е оценявал. Следващият въпрос – господин Уърт от Ен Би Си.

– Колко струва „Сърцето на Луцифер“?

– Не може да бъде оценен. Но ми позволете да подчертая, че очакваме да си върнем диамантите – до един.

Колъпи рязко пристъпи напред.

– Колекцията на музея се състои предимно от „фенси“ диаманти – ще рече, цветни – повечето от които са толкова необичайни, че могат да бъдат разпознати дори само по цвета и шлифовката. Това важи с особена сила за „Сърцето на Луцифер“. В света не съществува друг диамант с неговия наситен канелен цвят.

Нора видя как Смитбак прекоси кадифеното въже, за да се присъедини към останалите представители на пресата и размаха ръка.

Роко го посочи и присви очи.

- Смитбак от „Таймс“?
- „Сърцето на Луцифер“ се счита за най-красивия диамант в света, нали?
- За най-красивия цветен диамант, да. Поне така ми бе казано.
- В такъв случай как ще обясните това на нийоркчани? Как ще ни обясните загубата на този уникален скъпоценен камък? – Гласът му внезапно затрепера от емоцията. На Нора й стори, че Смитбак влага целия си гняв от смъртта на Марго в този въпрос. – Как музеят позволи това да се случи?!
- Никой не е позволявал – каза Роко отбранително. – Охраната в зала „Морган“ е най-сложната в света.
- Както изглежда, не е достатъчно сложна.
- Врвата се усили и отново изригнаха въпроси. Роко махна с ръка.
- Моля ви! Позволете ми да говоря.
- Шумът премина в разтревожен шепот.
- Музеят дълбоко съжалява за загубата на „Сърцето на Луцифер“. Ние разбираме, че това е важно за града, а също чака – за страната. Ще направим всичко, за да си го върнем. Моля ви да проявите търпение и да дадете на полицията време да свърши работата си. Господин Карлсън от „Поуст“?
- Въпросът ми е към президента Кольпи. Как вие лично, като шеф на музея, възнамерявате да поемете отговорност за това?
- Шумът отново се усили, но внезапно утихна, когато Кольпи вдигна ръце.
- Истината е – каза той, – че всяка охранителна система, измислена от човек, може да бъде преодоляна от човек.
- Това е по-скоро фаталистична гледна точка – продължи Карлсън.
- С други думи, вие признавате, че музеят не може да гарантира сигурността на колекциите си.
- Ние определено гарантираме сигурността на нашите колекции – прогърмя гласът на Кольпи.
- Следващият въпрос! – извика Роко. Но репортерите бяха докопали плячка и нямаха намерение да я изпускат.
- Бихте ли обяснили какво разбирате под гарантиране! Най-забележителният диамант в света е бил току що откраднат, а вие ни казвате, че сигурността му е била гарантирана?
- Мога да обясня. – Лицето на Кольпи се изду от гняв.
- Тук май нещо не се връзва – извика Смитбак.
- Казах това, защото „Сърцето на Луцифер“ не е измежду

откраднатите диаманти! – изкрещя Кольпи.

Настъпи внезапна тишина. Роко се обърна и погледна удивено към Кольпи, което направи и комисар Рокър.

– Извинете, сър... – подзе Роко.

– Тишина! Аз съм единственият човек в музея, посветен в това, но предвид обстоятелствата не виждам смисъл да пазя повече тази информация. Камъкът върху поставката бе копие – истински диамант, но получен по изкуствен начин и оцветен при радиоактивна обработка. Оригиналният диамант „Сърцето на Луцифер“ винаги се е намирал в трезора на застрахователната компания на музея. Камъкът бе твърде ценен, за да се излага – застрахователната компания не би го позволила.

Той вдигна глава, очите му блестяха триумфиращо.

– Крадците, които и да са те, са откраднали един фалшификат!

Отново заваляха въпроси от всички страни. Но Кольпи просто избърса челото си и се оттегли.

– Пресконференцията се закрива! – обяви Роко. – Край на въпросите!

Но от възбудата и виковете бе ясно, че за никакъв край не може да става и дума и че тепърва ще има още много, много въпроси.

Часове наред пътуваха през пусти крайбрежни градчета. Утрото бе преминало в студен мрачен ден, а от оловно сивото небе шибаше остър вятър. Д'Агоста унило слушаше полицейските честоти и тревогата му нарастваше все повече: Свързаните с тях разговори на полицията рязко бяха секнали – не само заради диамантения обир, при все че това бе основната тема на повечето канали, но и защото най-вероятно бяха преминали на секретни честоти, които не можеха да бъдат уловени от радиостанцията им.

За него бе очевидно, че не могат да направят нищо повече. Проверките на други магазини щяха да са безсмислени – с пълен резервоар Диоген едва ли бе спирал някъде другаде. Следата, която бяха хванали в Яфанг, само потвърждаваше, че Диоген е искал да знаят, че отива на изток и че Виола скоро ще е мъртва. И нищо повече. Д'Агоста го болеше заради Пендъргаст: нямаше надежда и той го знаеше.

Все пак те продължаваха, спираха в мотели, търговски центрове, денонощни ресторанти, като всеки път се излагаха на възможността да бъдат засечени от полицията и арестувани.

Малкото информация, която Д'Агоста бе получил от радиостанцията, бе обезкуражаваща. Подкрепена от силното федерално присъствие, полицията бързо настъпваше. По пътищата бяха поставени още засади, а местните власти бяха нащрек. Несъмено скоро щяха да научат, че са купили този пикал. Часовете им на свобода бяха преброени, освен ако Пендъргаст наистина не измъкнеше някой фокус от ръкава си.

Пикапът зави рязко и Д'Агоста се хвана за дръжката над вратата, докато Пендъргаст набиваше спирачки на един малък паркинг пред кафене „Старбъкс“. Зад него имаше обществен паркинг, а отвъд това – сияият, развълнуван Атлантик.

За момент останаха в колата, заслушани в полицейските честоти, където все още се обсъждаше музейната кражба. В момента течеше някаква пресконференция.

– Няма начин да са спрели тук – каза Д'Агоста. Пендъргаст отвори лаптопа и го включи.

– Ще използвам специално устройство, което да открие отворен порт и така ще вляза в интернет. Оставих програмата за разпознаване на образи и матрици да работи в апартамента в „Дакота“. Може би тя ще

ни каже нещо повече.

Д'Агоста мрачно го гледаше как набира нещо на клавиатурата.

– Ще бъдеш ли така любезен да ми поръчаш кафе, Винсънт? – попита агентът без да вдига поглед. Д'Агоста излезе от пикала и влезе в „Старбъкс“. Когато след няколко минути се върна с две чаши лате, Пендъргаст се бе преместил на седалката до шофьора и бе спрял да пише.

– Нещо ново?

Пендъргаст поклати глава, бавно се отпусна назад и затвори очи.

Д'Агоста зае шофьорското място с въздишка. В този момент забеляза полицейска патрулка, която влизаше в паркинга. Тя забави, докато минаваше покрай тях и спря в отсрещния край.

– По дяволите! Това ченге със сигурност ще ни разпознае!

Агентът сякаш не го чу. Седеше неподвижно със спуснати клепачи.

– Дотук бяхме. Прецакахме се.

Патрулкага зави рязко и се насочи към тях. Пендъргаст най-сетне отвори очи.

– Аз ще държа кафетата. Виж какво можеш да направиш, за да го отстраниш от пътя ни.

Д'Агоста тръшна вратата, натисна газта и стремително се понесе към шосето покрай полицейската кола. Патрулката моментално включи сирената и светлините и полетя след тях.

Поеха по крайбрежния път. Миг по-късно Д'Агоста чу друга сирена, която идваше някъде отпред.

– Плажа – каза Пендъргаст, като умело балансираше с пълните чаши.

– Готово. – Д'Агоста премина на четвърта, завъртя волана, блъсна перилата и се отправи по дъсчената пътека. Пикапът затрака по неравните дъски и за кратко полетя във въздуха, след което кацна на пясъка.

Д'Агоста се обърна и видя полицейските коли, които продължаваха да ги преследват.

Щеше да се наложи да бъдат по-добрите.

Той ускори още, гумите на пикала вдигаха облаци от влажен пясък. Пред себе си виждаше дюни, един от многото частни имоти по южния бряг. Зави право към него, разби поредната дървена ограда и премина през обраслите със суха трева дюни с осемдесет. Имотът очевидно бе голям, а Д'Агоста нямаше никаква представа къде отива, затова подкара към най-грубия терен, където храстите бяха най-гъсти, а дюните най-високи и покрити с дребни борчета. Патрулките нямаше да могат да ги последват тук.

Внезапно Пендъргаст се изправи като пружина.

Д'Агоста прехвърча през хрусталаците и хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. Нищо. Преследвачите им бяха спрели, но той знаеше, че са се спасили само временно. Всички участъци по южния бряг разполагаха с джипове – знаеше, защото самият той бе карал такъв преди няколко месеца, сякаш в някакъв друг живот. Все още бяха здраво загазили и той трябваше да намери друг начин да...

– Спри колата – рязко произнесе Пендъргаст.

– Абсурд! Трябва да...

– Спри!

Нещо в тона му накара Д'Агоста да натисне спирачките. Пикапът се завъртя диво и спря под сянката на една голяма дюна. Д'Агоста изключи фаровете и двигателя едновременно. Това беше лудост. Всеки идиот можеше да проследи дирята им.

По радиостанцията все още течеше пресконференцията и те се заслушаха.

– ... винаги се е намирал в трезора на застрахователната компания на музея. Камъкът бе твърде ценен, за да се излага – застрахователната компания не би го позволила...

Пендъргаст се обърна към Д'Агоста. Потрес и внезапна свирепа надежда озаряваха лицето му.

– Това е!

– Какво?

– Диоген най-сетне направи грешка. Това е пролуката, от която се нуждаехме. – Той извади клетъчния си телефон.

– Адски ми се иска да знам за какво говориш.

– Ще проведе няколко разговора Сега имаш една жизненоважна задача, Винсънт. Върни ни обратно в Манхатън.

Изад дюните долетя слабият звук от включена сирена.

Смитбак бавно затвори телефона. Бе отнело няколко разговора – първо с „Ривър Оукс“, после с „Гаймс“ – но Пендъргаст тъй или иначе бе успял да го открие.

Видя, че Нора го гледа с любопитство. Полицията най-сетне бе отворила служебния вход на музея и персонала се стичаше покрай тях, бързайки към топлината вътре.

– Какво има, Бил? – попита го тя. – Кой беше?

– Специален агент Пендъргаст.

– Какво искаше?

– Моля? – Чувстваше се зашеметен.

– Попитах какво искаше. Изглеждаш шокиран.

– Току що получих едно ъ-ъ-ъ... твърде необикновено предложение.

– Предложение? Какво искаш да кажеш?

Смитбак сякаш се събуди от сън и сграбчи Нора за рамото.

– По-късно ще ти обясня. Слушай, ще се справиш ли сама? Тревожа се за безопасността ти, след като Марго е мъртва, а и след всички тези предупреждения от Пендъргаст.

– В момента най-безопасното място в цял Ню Йорк е музеят. Наоколо има сигурно хиляда ченгета.

Смитбак кимна замислено.

– Така е.

– Виж, трябва да отивам на работа.

– Идвам с теб. Ще говоря с д-р Кольпи.

– Кольпи? Късмет!

Смитбак вече виждаше как кордонът от полицаи и гардове отблъсква голяма разлютена тълпа репортери. Не пускаха никого вътре, освен служители. А и той беше добре познат – твърде добре познат на охраната.

Усети ръката на Нора да се опира успокояващо на рамото му.

– Какво се каниш да правиш?

– Трябва да вляза вътре.

Нора сви вежди.

– Това има ли нещо общо с обаждането на Пендъргаст?

– И още как! – Той надникна в зелените ѝ очи, погледът му се

плъзна по медната ѝ коса и луничавото носле. – Знаеш ли какво всъщност искам да направя...?

– Не ме изкушавай. Имам един тон работа. Днес изложбата се отваря и за широката публика – впрочем, ако изобщо някога отворим.

Смитбак я прегърна и целуна. Опита се да се отдръпне, но Нора не го пускаше.

– Бил – прошепна тя в ухото му, – слава богу, че се върна. Останаха прегърнати още няколко мига, после Нора бавно отдръпна ръце. Усмихна се, намигна му и влезе в сградата.

Смитбак остана загледан след нея. След това се изблъска през тълпата от служители покрай вратата и подмина гмежта от репортери. Всички музейни работници бяха приготвили пропуските си. Полицията и охраната проверяваха документите на всекиго: щеше да е дяволски трудно да се промъкне. Смитбак се замисли за момент, после извади визитката си и надраска няколко думи на гърба.

Когато дойде неговият ред да премине през охранителната бариера, един от гардовете се изпречи на пътя му.

– Вашият пропуск?

– Аз съм Смитбак от „Таймс“.

– Попаднал си на погрешното място, приятелю. Пресата е нататък.

– Чуйте ме. Имам много спешно, лично съобщение за д-р Кольпи. Трябва да му бъде предадено незабавно, инак ще хвърчат глави. Вашата също... – Смитбак хвърли поглед към табелката с името му. – ... господин Праймъс, в случай, че не ме допуснете.

Пазачът изглеждаше постреснат. Музейната администрация в последните години никак не правеше живота на тези долу лесен и поддържаше климат по-скоро на страх, отколкото на приятелство. Смитбак бе използвал този факт и преди, при това с добри резултати и се надяваше да проработи и този път.

– За какво става въпрос? – попита Праймъс.

– За диамантения обир. Имам вътрешна информация.

Гардът изглежда се колебаеше.

– Ами не знам.

– Не ви моля да ме пуснете вътре. Моля ви само да предадете тази бележка право на директора. Не на секретарката му, нито на който да а друг – само на него. Вижте, не съм някой мошеник. Ясно? Ето ми журналистическата карта.

Мъжът я взе и заразглежда.

Смитбак притисна бележката в ръката му.

– Не я четете. Сложете я в плик и я доставете лично. Повярайте ми, няма да съжालявате.

Човекът се поколеба. После взе визитката и изчезна в будката на охраната. След малко се появи с плик в ръка.

– Запечатах я вътре, изобщо не съм я поглеждал.

Смитбак взе плика и надраска отгоре: „За д-р Кольпи, извънредно важно, да се отвори веднага. От Уилям Смитбак младши, от «Ню Йорк Таймс».“

Пазачът кимна.

– Ще се погрижа да я доставят.

Смитбак се наведе напред.

– Не разбирате – искам вие лично да я доставите. – Той се огледа. – Не бих се доверил на нито един от тези некъдърници тук.

Гардът се изчерви и кимна.

– Добре тогава – и изчезна по коридора.

Смитбак зачака с мобилния си телефон в ръка. Пет минути изтекоха. Десет.

Петнайсет.

Започна да се разхожда неспокойно. Това не изглеждаше добре.

Изведнъж телефонът му извън рязко. Той бързо го отвори.

– Обажда се Кольпи – долетя аристократичният глас. – Смитбак ли е?

– Да, аз съм.

– Един от охранителите ще ви съпроводи веднага до офиса ми.

* * *

Сцена на контролиран хаос посрещна Смитбак, докато приближаваше внушителните врати от резбован дъб, които водеха към кабинета на директора. Отпред се бяха струпали полицаи, детективи и музейни служители, вратата бе затворена, но щом придружителят на Смитбак обяви името му, веднага го пуснаха вътре.

Кольпи нервно се разхождаше край редицата сводести прозорци с ръце зад гърба. Отвън се виждаше зимната голота на Сентръл Парк. Смитбак разпозна директора на охраната, Манети, заедно с още няколко важни клечки, които бяха наобиколили бюрото на Кольпи.

Кольпи го забеляза и спря да крачи.

– Господин Смитбак?

– Същият.

Кольпи се обърна към Манети и останалите.

– Пет минути.

Изчака ги да излязат и прочисти гърлото си. Стискаше визитката в ръка, а лицето му бе леко порозовяло.

– Кой стои зад този безобразен слух, господин Смитбак?

Смитбак преглътна. Трябваше да прозвучи убедително.

– Това не е точно слух, сър. Дойде от конфиденциален източник, който не мога да разкрия. Но проведох няколко разговора и проверих. Може да се окаже, че има нещо вярно.

– Смятам, че е съвсем неприемливо. Имам си достатъчно тревоги и без това. Трябва да е някаква ексцентрична спекулация, която не заслужава внимание.

– Не съм убеден, че това е разумно.

– Защо? Не се каните да публикувате неподкрепени от нищо клевети като тази в „Таймс“, нали? Уверението ми, че диамантът е в безопасност при нашите застрахователи би трябвало да ви е достатъчно.

– Вярно е, че „Таймс“ не публикува слухове. Но както казах, имам надежден източник, който твърди, че това е вярно. Не мога да го игнорирам.

– По дяволите!

– Нека ви задам един въпрос – рече Смитбак, стараяйки се гласът му да прозвучи като възмущение на разума. – Кога за последен път видяхте лично „Сърцето на Луцифер“?

Колъпи му хвърли изпитателен поглед.

– Трябва да е било преди четири години, когато подновихме договора.

– Изследва ли го специалист-геолог (Специалист по скъпоценните камъни. – Б.пр.) по онова време?

– Не. Този камък не може да бъде събран... – Гласът на Колъпи замря, щом разбра колко слаб е аргументът му.

– Вие откъде знаете, че това е бил истинският камък, д-р Колъпи?

– Направих съвсем разумно допускане.

– Точно в това е загадката, нали? Истината е – продължи Смитбак благо, – че всъщност не знаете със сигурност дали „Сърцето на Луцифер“ все още е в трезора на застрахователната компания. И дали, ако там има скъпоценен камък, е истинският.

– Това е една абсурдна теория на конспирацията – възкликна директорът и отново закричи напред-назад из стаята. – Нямам време за подобни неща.

– Не бихте желали да оставите история като тази извън контрол.

Знаете, че подобни слухове прояват склонност да заживяват свой живот. А и аз трябва да пусна статията си тази вечер.

– Статията? Каква статия?

– Във връзка с твърденията, за които ви споменах.

– Само посмейте да я публикувате, и адвокатите ми ще ви схрускат за закуска!

– Да се заемат с „Таймс“? Съмнявам се. – Смитбак говореше меко и изчакваше, давайки време на Кольпи да обмисли нещата, за да стигне до неизбежно предначерталото заключение.

– Проклятие! – изруга Кольпи и се завъртя на пета. – Предполагам, че просто трябва да го донесем тук и да удостоверим автентичността му.

– Любопитно предложение – кимна Смитбак. Кольпи не спираше да крачи.

– Ще трябва да е публично, но, естествено, при здрава охрана. Не можем да поканим всеки срещнат да дойде и да гледа.

– Мога ли да се осмеля да кажа, че всичко, от което се нуждаете е „Таймс“? Останалите ще запечат нашата песен. Винаги го правят. Ние създаваме общественото мнение.

Кольпи се завъртя.

– Може би сте прав. – Последва нова разходка из стаята и ново обръщане. – Ето какво ще направя. Ще повикам гемолог, който да удостовери, че камъкът, който се съхранява от нашите застрахователи, действително е „Сърцето на Луцифер“. Ще свършим това точно там, в сградата на застрахователна компания „Уърлд“ и то при най-строга охрана. Вие ще сте единственият журналист вътре и, да ви вземат мътните, по-добре напишете статия, която да разсее слуховете веднъж завинаги.

– Ако диамантът е истински.

– Ще бъде истински, в противен случай музеят ще се откаже от застрахователна компания „Уърлд“ и господ да ми е на помощ.

– Ами гемологът? Трябва да бъде независим, за да му се има доверие.

Кольпи спря.

– Вярно, не можем да използваме някой от нашите куратори.

– И репутацията му очевидно трябва да бъде безупречна.

– Ще се свържа с Американския гемологически институт. Те могат да изпратят някой от техните експерти. – Кольпи се отправи към бюрото си, вдигна телефона и набързо проведе няколко разговора. После отново се обърна към Смитбак.

– Всичко е уредено. Ще се срещнем в сградата на застрахователна

компания „Уърлд“, на „Авеню ъв ди Америкас“, номер 1271, 42-и етаж, точно в един часа.

– А гемологът?

– Нарича се Джордж Каплан. Казват, че е един от най-добрите. – Той погледна Смитбак. – А сега, моля да ме извините, но имам страшно много работа. Ще се видим в един. – Директорът се поколеба за миг. – И благодаря за дискретността.

– На вашите услуги, д-р Кольпи.

Д'Агоста се вслуша в сирените, които идваха иззад дюните. Звукът се усили, заглъхна, след което отново се усили. От времето, когато работеше в Саутхемптънското полицейско управление, различаваше тенекиения звук, който идваше от лошокачествените „буркани“ на патрулките.

Бяха спрели в сянката на една пясъчна дюна на скрито и се опитваха да преценят ситуацията. Ако останеха на плажа, нямаше начин да не забележат джипа им. Ако пък се върнеха на улицата, щяха да ги спипат на мига, след като вече знаеха приблизителното им местонахождение, марката на колата и регистрационния номер.

Намираха се близо до Саутхемптън, стария район на Д'Агоста, и той познаваше терена на местността поне в най-общи линии. Трябваше да има начин да се измъкнат. Просто трябваше да го намери.

Той запали двигателя и освободи ръчната спирачка.

– Дръж се здраво.

Пендъргаст, който явно бе свършил с телефонните разговори, се обърна към него.

– В твоите ръце съм.

Д'Агоста си пое дълбоко дъх. След това даде газ, пикапът изскочи от ниското и започна да се катери по склона на дюната, изхвърляйки струи пясък след себе си. Попаднаха в друга дупка, заобиколиха няколко дюни, после закатериха диагонално нагоре една особено голяма, която ги отдели от сушата. Д'Агоста зърна на четиристотин метра зад тях няколко патрулни коли, които летяха напред по твърдия пясък. Поне още две сред самите дюни се движеха по следите им.

По дяволите! Бяха по-близо, отколкото бе очаквал.

Щом стигнаха билото, Д'Агоста натисна педала до ламарината. За миг се отделиха от земята, след което се приземиха на отсрещната страна, затъвайки в пясъка, и се запровираха през някакви гъсти хрусталаци. Частният имот свърши и пътеката отпред се оказа блокирана от няколко величествени именения. Докато се бореше с волана, Д'Агоста бързо подреди местната топография в главата си. Ако сега успееш да минат покрай имененията, съобрази той, щяха да се озоват при блатото на Скътълхоул.

Дюните се изравниха и той подкара към една дъсчена ограда, оставяйки я на трески, след което излезе на тесен път. Отсреща се виждаше висок жив плет от тъмнозелен чемшир, който обикаляше около едно от

именията и там, където пътят извиваше, той видя точно това, което търси – утъпкана пътека сред храсталака. Промени рязко посоката, насочвайки се директно натам. Пикапът прегази плета с деветдесет, при което двете странични огледала се отчупиха и потънаха в гъстата плетеница от жилави листа и клони, а те продължиха да се носят бясно по десетакровата ливада. Отляво се издигаше огромно имение, закрит басейн отъдно, а пред тях се простираше италианска розова градина.

Той профуча покрай басейна, прегази градината с рози, откърти ръката на скулптурата на някаква гола жена и се връза в една леха със зеленчуци. Отпред като зелена стена се издигаше друга ограда от жив плет.

Пендъргаст погледна през задното стъкло, върху лицето му бе написано болезнено изражение.

– Винсънт, прокарваш същинска бразда зад нас – каза той.

– В такъв случай добави оскверняването на голата статуя към разрастващия се списък на престъпленията ми. Но засега ми се струва, че е най-добре да си закопчаш колана. – И той ускори към плета.

Сблъсъкът с живия плет почти спря колата. Двигателят закашля и се разтресе и за миг Д'Агоста се уплаши, че ще угасне. За щастие обаче успяха да преодолеят преградата. Отвъд поредния тесен път той видя счупена ограда, а зад нея се простираха блатата около язовира Скътълхоул.

В последните няколко седмици времето се бе оказало много студено. Сега идваше моментът Д'Агоста да разбере дали е било достатъчно студено.

Той прелетя през пътя, докато стигна дупката в оградата, после насочи пикала през нея. Наложил се да намали скоростта, докато кривуличеше през рехавата иглолистна горичка, заобикаляща блатото. Все още чуваше слабия вой на сирените зад тях. Ако бе успял да спечели преднина, пресичайки имението, то тя беше незначителна.

Дребните борчета постепенно отстъпиха на блатна трева и мочурлива почва. Пред себе си виждаше мъртвите стъбла на папура. Самият язовир изглеждаше забулен в сива мъглица.

– Винсънт? – рече Пендъргаст меко. – Ти, разбира се, си наясно, че пред нас има воден басейн.

– Напълно.

Пикапът ускори от замръзвания бряг, гумите изхвърляха парчета пращящ лед, които се пръскаха след тях като искрящ шлейф. Стрелката на скоростомера отново удари шейсет, седемдесет, осемдесет и

продължи да се движи надясно. За това, което се канеше да направи, щеше да му трябва възможно най-висока скорост.

Папурите пред тях изплюяха и в следващия миг пикапът бе върху леда.

Пендъргаст сграбчи дръжката на вратата, очевидно забравил кафетата.

– Винсънт...?

Пикапът бързо се плъзгаше по гладката повърхност, ледът зад тях се трошеше с картечен пукот. Огледалото за обратно виждане показваше зейващите пукнатини, в които се плискаше черна вода.

– Идеята е, че няма да успеят да ни последват – изръмжа Д'Агоста през стиснати зъби.

Пендъргаст не каза нищо.

Отсрещният бряг, по който се редяха внушителни къщи, бързо приближаваше. Сега пикапът сякаш плуваше като лодка по трошачия се лед.

Д'Агоста чувстваше, че губят скорост. Подаде още малко газ, като се стараяше бавно да отпусне педала. Колата изрева, а пукотът се усили.

Двеста метра. Той подаде още газ, но това само завъртя колелата още по-бързо.

Мощността, предавана от колелата на хлъзгавата повърхност, постепенно намаляваше. Пикапът подскочи, забави и се плъзна странично, а ледът около тях се превърна в мрежа от пукнатини.

Не е време за половинчати действия. Д'Агоста отново натисна педала до ламарината, двигателят изрева, колата ускори, по не достатъчно, за да се отдалечи от зейващите в леда бездни.

Сто метра.

Двигателят сега виеше и пикапът продължаваше да се движи косо, само по инерция.

Отсрещният бряг бе близо, но колата забавяше с всяка изминала секунда. Пендъргаст бе мушнал лаптопа и полицейската радиостанция под мишница и изглежда се приготвяше да отвори вратата.

– Още не! – Д'Агоста рязко изви волана, за да изправи. Носът, по-тежката част, все още беше нагоре и докато останеше така...

С ужасно чувство за пропадане предната част на пикала започна да потъва. Настъпи миг на върховно напрежение. След което носът остро се наклони напред, блъсна се в леда и въздушната възглавница се отвори със свистене.

Д'Агоста отвори вратата и се хвърли в мразовитата вода, хвана се за

ледената кора, опитвайки се да се изтегли отгоре. Успя да изпъзли на място, където ледът все още бе цял, тъкмо навреме, за да види как изведнъж колата се обръща вертикално, а задните колела все още се въртят и пръскат вода. Миг по-късно машината потъна с клокочене и го заля с вълна, в която танцуваха остри късчета лед.

Щом пикапът изчезна, Д'Агоста съзря Пендъргаст. Агентът стоеше на ръба на зеещата дупка с компютър и радиостанция под мишница, а черното му сако бе сухо и без нито една гънка.

Д'Агоста несигурно се изправи на крака, балансирайки върху стенищия лед. Намираха се само на десетина метра от брега. Той хвърли поглед назад, но патрулките все още не бяха се появили на хоризонта.

– Да тръгваме.

След няколко минути вече бяха отвъд, скрити зад високия пристан. Полицейските коли тъкмо пристигаха, жълтата светлина на фаровете им пронизваше мразовития сив въздух. Гледката, която се откриваше пред очите им говореше достатъчно: една дълга, начупена дيريا от люшкац се лед, която прекосяваше езерото до зейнала бездна от черна вода. Тънка бензинова струя бавно обагряше тъмната повърхност с цветовете на дъгата.

Пендъргаст хвърли поглед към езерото иззад гредите на пристана.

– Това, Винсънт, беше извънредно ловка маневра.

– Благодаря – произнесе Д'Агоста с тракащи зъби.

– Ще им отнеме известно време, преди да разберат, че все още сме живи. Междувременно предлагам да видим какво може да ни предложи околността що се отнася до транспортни средства.

Д'Агоста кимна. Не помнеше някога да му е било по-студено. Косата и дрехите му замръзваха, а ръцете му пламтяха от студ.

Допълзяха до една от къщите – лятна вила, необитавана през зимата. Алеята бе празна и те заобиколиха сградата и надзърнаха през прозореца на гаража.

Вътре стоеше класен Ягуар върху дървени трупчета, колелата му коротко лежаха в здрача на единия ъгъл.

– Това би трябвало да свърши работа – промърмори Пендъргаст.

– Гаражът има алармена инсталация – успя да смутолеви Д'Агоста.

– Естествено. – Пендъргаст се огледа наоколо, откри една жица, скрита зад улука, проследи я до гаражната врата и след минута откри куплунга към таблото на алармената инсталация. – Доста аматьорско – каза той, изтръгна един закривен пирон от таблото и го отвори, като внимаваше да не прекъсне жиците. После издърпа рулетната врата на

трийсетина сантиметра нагоре и двамата се промушиха под нея. В гаража беше задушно.

– Винсънт, можеш да се постоплиш, докато се приготвя.

– Как, по дяволите, успя да излезеш сух от водата? – поиш га Д'Агоста и се залепи за тръбите на парното.

– Предполагам, че прецених по-добре момента. – След като свали връхната дреха и самото си и нави искрящо белите си ръкави, той дотъркаля четирите колела до местата им, вдигна с крик единия край на колата, нагласи едната джанта, завинти болговете и повтори процедурата с останалите три колела. – Стопли ли се? – рече той, докато работеше.

– Горе-долу.

– В такъв случай, Винсънт, ако нямаш нищо против, отвори предния капак и свържи акумулатора. – Пендъргаст кимни към една кутия с инструменти, която стоеше в ъгъла.

Д'Агоста извади гаечен ключ, отвори капака, свърза акумулатора, провери нивото на електролита и огледа двигателя.

– Изглежда ми добре.

Пендъргаст изрита последното трупче и монтира четвъртото колело.

– Отлично.

– Няма кой да съобщи на ченгетата за откраднатата кола.

– Ще видим. При все, че мястото изглежда изоставено през зимата, опасността от любопитни съседи винаги съществува. Този Марк VII Купе от 1954-а година едва ли ще остане незабелязан по улиците. А сега идва моментът на истината. Ако обичаш, влез вътре и ми помогни да включим двигателя.

Д'Агоста се метна на шофьорското място и зачака инструкции.

– Натисни газта. Издърпай смукача. Изключи от скорост.

– Готово.

– Когато чуеш, че двигателят тръгне, му подай малко газ.

Д'Агоста се подчини. Миг по-късно моторът заръмжа.

– Върни смукача – каза Пендъргаст. Отиде до аларменото табло, огледа, избра една дълга жица, свърза я с двете метални платки на алармата, след което отвори вратата – Изкарай я.

Д'Агоста изведе колата навън. Пендъргаст затръшна гаражната рулетка и се качи на задната седалка.

– Да подгоним това бебче – каза Д'Агоста, докато се суетеше с непознатите уреди и подкара по улицата.

– Оставям го на теб. Аз ще легна и... Хо, какво е това? – Той

измъкна просташко спортно яке във всички оттенъци на зеленото. – Имаме късмет, Винсънт. Сега ще подхождаш на колата.

Д'Агоста съблече наквасеното си полицейско яке, захвърли го на пода и навлече новото.

– Колко на място.

– Да, бе, съвсем.

В този момент мобилният телефон на Пендъргаст извънтя.

– Да – произнесе Пендъргаст в слушалката. – Разбирам. Да, отлично. Благодаря. – И затвори. – Имаме три часа да стигнем до Манхатън – съобщи той, поглеждайки към часовника си. – Смяташ ли, че ще се справиш?

– И още как! – отвърна Д'Агоста и после се поколеба за миг. – Ще ми кажеш ли кой се обади и какво, по дяволите, имаш наум?

– Беше Уилям Смитбак.

– Журналистът?

– Да. Разбираш ли, Винсънт, най-сетне може да се окаже, че сме направили пробив.

– Какво те кара да мислиш така?

– Диоген е човекът, който е проникнал в зала „Морган“ миналата нощ и е взел диамантите.

Д'Агоста се обърна и го изгледа потресено.

– Диоген? Сигурен ли си?

– Това е несъмнено. Винаги е бил obsesен от диамантите. Всички тези убийства са били просто едно ужасно отвличане на вниманието, колкото да ме държи настрана, докато е планирал истинското си престъпление: ограбването на диамантената зала. И нарочно посегна към Виола най-накрая, за да е сигурен, че ще съм максимално разсеян по време на самия обир. Винсънт, това все пак наистина се оказа идеално престъпление, от една по-зрелищна гледна точка, ненасочено просто срещу мен.

– И кое превръща това в пробив?

– Онова, което Диоген не е знаел – не би могъл да знае, – е че най-красивият от всички диаманти, несъмнено този, който най-много е искал, не е бил изложен. Не е откраднал „Сърцето на Луцифер“: откраднал е фалшификат.

– И?

– И затова смятам да открадна истинското „Сърце на Луцифер“ вместо него и да направя размяна. Моторът загря ли достатъчно? Хайде да се връщаме в Ню Йорк – нямаме време за губене.

Д'Агоста натисна газта.

– Виждал съм те да вадиш зайци от цилиндъра си, но как, по дяволите, се каниш да задигнеш най-ценния диамант в света? Не знаеш къде е, не знаеш нищо за това как се охранява.

– Може би. Но, скъпи ми Винсънт, оказва се, че плановете ми вече са задействани. – И Пендъргаст потупа джоба си, където стоеше телефонът му.

Д'Агоста задържа поглед на пътя.

– Има един проблем – рече той тихо.

– Какъв е той?

– Допускаме, че Диоген все още има какво да размени.

Настъпи кратка тишина, преди Пендъргаст да заговори.

– Можем само да се молим за това.

Лора Хейуърд бързо изкачваше стъпалата на манхатънската федерална сграда, а капитан Сингълтън я следваше по петите. Както винаги, той бе облечен спретнато: палто от камилска вълна, марков шал, тънки черни кожени ръкавици. Не бе казал почти нищо по пътя им дотук, но на Хейуърд и без друго не ѝ се говореше.

Бяха минали едва двацет и четири часа, откак Д'Агоста бе обърнал гръб на кабинета и на ултиматума ѝ, но все едно че бе изтекла цяла година. Хейуърд винаги се бе проявявала като изключително уравновесена личност, но докато влизаше във федералната сграда, я обхвана почти непреодолимо чувство за нереалност. Може би нищо от това не се случваше, може би тя не бе на път към спешен брифинг на ФБР, може би Пендъргаст не бе най-издирваният престъпник в Ню Йорк, а Д'Агоста – неговият съучастник. Може би просто щеше да се събуди и отново щеше да е 21-и януари и апартаментът ѝ все още щеше да мирише на прегорялата лазаня на Вини.

На охранителния пункт тя показва значката и оръжието си и се подписа. Всичко това не можеше да завърши с хепиенд. Защото ако Д'Агоста не бе съучастник на Пендъргаст, то щеше да бъде негова жертва.

Залата за конференции беше просторна, облицована в тъмно дърво. От двете страни на вратата на месингови пръти безжизнено висяха знамената на Ню Йорк и на Съединените щати, а от стените гледаха цветни снимки на изтъкнати политически дейци. В стаята доминираше голяма овална маса, заобиколена от кожени столове. Кафеварката и отрупаната с понички маса, символ на срещите на отделите в НПУ, липсваха. Наместо това пред всеки стол бе сложена половинлитрова бутилка минерална вода.

Непознати мъже и жени в тъмни костюми стояха тук там на малки групички и тихо разговаряха помежду си. Щом Хейуърд и Сингълтън влязоха, групичките бързо се отправиха към столовете. Лора избра най-близкото място, а Сингълтън се отпусна до нея и свали шала и ръкавиците си. Нямахше къде да окачат връхните си дрехи, затова се оказаха единствените двама души в стаята, които носеха палта.

В този момент един висок, набит мъж влезе в залата. По петите му като верни хрътки вървяха двама по-ниски мъже. Всеки от тях носеше куп червени папки под мишница. Високият спря за миг и огледа

присъстващите. За разлика от останалите лица в стаята, почти посинели от нийоркския студ, неговото имаше слънчев загар. Не беше равномерният, изкуствен тен, който се получава в солариум: този човек бе прекарал дълги часове, работейки на някакво слънчево и горещо място. Очите му бяха малки, тесни и изпълнени с раздразнение.

Той се отправи към челното място, където имаше три свободни стола и зае средния. Васалите му седнаха от двете му страни.

– Добро утро – каза мъжът със стържещ лонгайландски акцент, в противоречие с тена си. – Аз съм отговорникът по случая, специален агент Спенсър Кофи, а тук с мен са специални агенти Брукс и Рабинър. С тяхна помощ ще водя издирването на специален агент Пендъргаст.

Мъжът сякаш изплю последната дума и докато я произнасяше, гневът изкриви цялото му лице.

– Фактите, такива каквито са ни известни досега, са следните: Пендъргаст е главен заподозрян за четири убийства. Едно в Ню Орлиънс, едно във Вашингтон и две тук, в Ню Йорк. Имаме доказателства от анализи на ДНК и влакна от четирите сцени на престъпленията и си съдействаме с местните власти, за да получим още улики.

Сингълтън хвърли на Хейуърд многозначителен поглед. Представа на Кофи за „съдействие“ се бе svela до това, че цял легион агенти на ФБР бяха връхлетели в офиса ѝ, бяха въртели хората ѝ на шиш и накрая си бяха взели всичко, което сметнаха, че може да им послужи за доказателство. Каква ирония, че собствената ѝ молба за досието от Куонтико бе всъщност това, което събуди интереса на Кофи.

– Очевидно е, че имаме работа с душевно-неуравновесен индивид – психологическият профил потвърждава това. Съществува голяма вероятност той да планира още убийства. Вчера следобед е бил засечен на летище „Кенеди“, където се е изплъзнал на охраната и полицейските служители, откраднал е кола и е избягал. Изоставил е собствения си автомобил на един паркинг – Ролс Ройс.

При тези думи през залата мина тих шепот, съпроводен от няколко покашляния и мрачни погледи. Явно Пендъргаст си бе създал повече от полагаемата бройка врагове по време на пребиваването си във ФБР.

– Забелязан е няколко пъти миналата нощ и тази сутрин – макар информацията да не е потвърдена – в няколко магазина и бензиностанции в окръзите Насао и Съфок. Сега разследваме тази следа. Пендъргаст пътува с още един мъж, за когото смятаме, че е лейтенант Винсът Д'Агоста от НПУ. Освен това току що получихме съобщения за високоскоростно преследване в околностите на Саутхемптън.

Предварителните доклади на полицаите-очевидци говорят, че и тук става дума за Пендъргаст и Д'Агоста.

Хейуърд се помръдна неловко на стола си. Сингълтън гледеше право напред.

– В момента наши екипи претърсват апартаментата на Пендъргаст на Седемдесет и втора улица и къщата му в Ню Орлиънс. Всяка новополучена информация, която би могла да хвърли светлина върху бъдещите му действия, ще бъде сведена до вас. Създаваме командно-контролен център, който ще позволява бързото разпространение на новите сведения. Ситуацията ще се променя много бързо, затова трябва да сме готови да ревизираме стратегията си според нея.

Кофи кърпа към своите хрътки, които се изправиха и обиколиха масата, раздавайки червените папки. На Хейуърд й направи впечатление, че нито тя, нито Сингълтън получиха папка. Тя бе смятала, че това ще бъде работна среща, но изглежда специален агент Кофи имаше свои собствени представи как да се справи със случая и нито се нуждаеше, нито пък желаше намеса от който и да било друг.

– В тези папки ще откриете първоначалните си инструкции и задачи. Ще работите в екипи и към всеки екип ще има по шест полеви агента. Нашият първи приоритет е да изясним действията на Пендъргаст за последните двайсет и четири часа, да потърсим общ модел на поведение, да разположим на ключови места хората си и да затягаме мрежата си, докато го хванем. Не знаем защо кръстосва Лонг Айлънд и спира в магазините и бензиностанции: от думите на тези, с които разговаряхме изглежда, че търси някого. Ежечасно очаквам лично на мен или на специални агенти Брукс и Рабинър да се представят устни доклади от всеки екип.

Кофи се изправи тежко и обгърна масата с гневния си поглед.

– Няма да захаросвам нещата. Пендъргаст е един от нашите, той знае всички трикове на занаята. Макар да изглежда, че сме го спипали на източен Лонг Айлънд, той все пак би могъл да ни се изплъзне. Ето защо ще хвърлим всички ресурси на Бюрото в тази операция. Трябва да заловим това копеле, и то бързо! Репутацията на Бюрото е поставена на карта.

Той отново измери присъстващите с поглед.

– Някакви въпроси?

– Да – обади се Хейуърд.

Всички очи се обърнаха към нея. Не бе възнамерявала да заговори, но думичката просто се бе изтъргулила неволно.

Кофи я погледна, а тесните му очички се превърнаха на карфици.

– Капитан... ъ-ъ-ъ... Хейуърд, нали?

Тя кимна.

– Слушам ви.

– Не споменахте каква роля ще играе НПУ в преследването.

Веждите на Кофи подскочиха.

– Роля?

– Точно така. Чух много за това, което ФБР ще направи, но нищо за съдействието с НПУ, за което споменахте по-рано.

– Лейтенант Хейуърд, според последни данни, ако сте ме слушали, Пендъргаст се намира в окръг Съфок. Не бихте могли да направите много за нас там.

– Вярно е, но в Манхатън сме пълни с детективи, които са запознати със случая, освен това практически ние открихме всички доказателства...

– Лейтенант – прекъсна я Кофи, – никой не е по-благодарен за помощта на НПУ за това разследване от мен. – Но изражението му изобщо не изглеждаше благодарно, ако не друго – изглеждаше дори по-раздразнено от преди. – В момента обаче случаят излиза извън вашата юрисдикция.

– Извън пряката ни юрисдикция – да. Но той винаги би могъл да се върне в града и като се има предвид, че агент Пендъргаст се издирва заради две убийства, чието разследване водя аз, искам да съм сигурна, че веднъж щом е задържан, ще имам достъп за разпити...

– Нека да не избързваме толкова – сопна се Кофи. – Още е на свобода. Други въпроси?

Залата остана тиха.

– Хубаво. Само още едно нещо. – Гласът му стана по-нисък. – Не искам никой да поема риск. Пендъргаст е въоръжен, отчаян и изключително опасен. В случай на сблъсък един въоръжен отпор ще бъде съвсем на място. С други думи, стреляйте по кучия син. Стреляйте на месо!

Джордж Каплан излезе от изградената си от кафеникави тухли къща до Гремърси Парк, поспря се на горната площадка на стълбите, за да оправи кашмиреното си палто, изтръска от него невидима пращинка, стегна безупречната си вратовръзка, потупа джобовете си, вдиша дълбоко мразовития януарски въздух и слезе. Живееше в тих квартал, който лете потъваше в зеленината на стари дървета, а домът му гледаше към самия парк. Дори и сега, през зимата, по виещите се алеи се разхождаха майки с деца, чиято весела глъч се издигаше всред голите клони.

Каплан буквално трепереше от нетърпение. Обаждането бе колкото неочаквано, толкова и приятно. Повечето гемолози прекарваха живота си без да могат да надзърнат в дълбините на камък дори милион пъти по-обикновен и неизвестен от „Сърцето на Луцифер“. Разбира се, той го бе виждал в музея зад дебела стъклена преграда, под отвратително осветление, но досега не бе знаел защо светлината е толкова лоша: ако диамантът бе изложен при подходящото осветление, поне няколко специалисти, в това число и той самият, биха разпознали в него фалшификат. Изключително добър фалшификат, не ще и дума – истински диамант, радиационно облъчен така, че да придобие този невероятен канелен цвят, несъмнено подсилен и с помощта на фиброоптичен светлинен източник, умело монтиран зад камъка. Каплан бе виждал какво ли не през четиридесетгодишната си практика, всякакви измами, фалшификации и двойни игри в занаята. Той се смъмри наум, задето не се бе сетил, че диамант като „Сърцето на Луцифер“ не би могъл да бъде изложен. Нито една компания не би застраховала камък, който е винаги под лъчите на прожекторите и чието местонахождение се знае от целия свят.

„Сърцето на Луцифер“. Колко струваше? Последният червен диамант, предложен за продажба, беше „Червеният дракон“, петкаратов камък, който бе оценен на шестнайсет милиона долара. А този бе десет пъти по-голям, по-добре шлифован и с по-хубав цвят, несъмнено най-красивият цветен диамант в света.

Стойност? Кажете каква да е цена.

След като получи телефонното обаждане, Каплан прекара няколко минути в библиотеката си, за да си припомни историята на диаманта. При диамантите обикновено се считаше, че колкото по-малко цвят имат, толкова по-добре. Но това бе вярно само донякъде. Когато един диамант

притежаваше дълбока интензивна багра, стойността му рязко скачаше; той ставаше най-редкият от редките – а от всички цветове, които един диамант можеше да притежава, червеният определено бе най-редкия. Каплан знаеше, че от цялата непреработена продукция на диамантени мини „ДеБийрс“, качествените червени екземпляри се появяваха едва веднъж на две години. За „Сърцето на Луцифер“ определението „уникален“ звучеше като клише. Със своите четиридесет и пет карата той бе голям, изрязан във формата на сърце камък, който Американският гемологически институт бе сертифицирал като VVS1 „Fancy Vivid“ с „много много малки включения“, изумително бистър и с „много жив“ блясък. Нямаше друг в света, който дори да се доближава до него. А и този цвят! Не беше рубинен, нито гранатов, всеки от които би бил сам по себе си извънредно рядък. По-скоро притежаваше интензивен, богат червеникавооранжев цвят, толкова необичаен, че отхвърляше обикновените имена. Някои го наричаха канелен и макар Каплан да смяташе, че е по-червен от истинското канелено, самият той не можеше да намери по-добра дума, с която да го опише. Най-близката аналогия, която му идваше наум, бе за кръв на ярка слънчева светлина, но все пак той бе по-наситен. Нямаше нищо друго в целия свят, което да притежава подобен цвят – нищо! За да открият кое му придаваше такава неповторима багра, учените трябваше да унищожат парченце от диаманта – а това, разбира се, нямаше никога да се случи.

Камъкът имаше кратка, кървава история. Необработеният къс, едно чудовище от сто и четири карата, било открито от копач в река Конго в началото на трийсетте. Поради цвета му той дори не разбрал, че това е диамант и го използвал, за да си плати натрупаните в местен бар дългове. Когато по-късно научил какво е открил, копачът се опитал да си го вземе обратно от бармана, но естествено срещнал отказ. Ето защо една нощ влязъл с взлом в дома на бармана, убил него, жена му и трите им деца и прекарал часовете до сутринта като се опитвал да скрие престъплението си, режейки труповете и хвърляйки парчетата от тях през задната веранда на крокодилите в река Буимай. Бил заловен и по време на процеса за убийството загинали полицейският инспектор и неговият помощник. Полицаята се опитали да застрелят дузина крокодили и да използват съдържанието на стомасите им като доказателство, но станали плячка на озверелите влечуги.

Скъпоценният камък, все още нешлифован, попаднал на черния пазар – както се говори, след още няколко убийства – и по-късно отново излязъл на бял свят в Белгия като собственост на известен с лошата си

слава нелегален дилър. Мъжът лошо повредил камъка по време на обработката му, като оставил в него ужасна пукнатина, след което се самоубил. Вече повреденият камък обикалял средите на диамантените търговци известно време и накрая попаднал в ръцете на един израелски шлифовчик на камъни, на име Аренс, един от най-добрите в света. Извършвайки онова, което по-късно било наречено най-брилянтната шлифовка, правена някога, Аренс успял да създаде сърцевиден камък от напукания къс по такъв начин, че да премахне дефекта без да нацепи камъка или да изгуби прекалено много материал. Отнело му осем години да завърши обработката. Работата му се превърнала в легенда. Прекарал три години да наблюдава камъка, още три да се упражнява в рязане и полиране на ни повече, ни по-малко от звеста подобия на оригинала, като експериментирал, за да открие най-добрия начин да запази максимална големина, да избере най-изящната форма и дизайн и в същото време изцяло да премахне опасната пукнатина. Успял подобно Микеланджело, който изваял „Давид“ от зле отцепен мраморен блок, който другите скулптори отхвърлили като неподлежащ на обработка.

Когато Аренс приключил, той бил създал един необикновен сърцевиден камък наред с няколко дузини по-малки камъчета, всички от един и същ къс. Нарекъл големия диамант „Сърцето на Луцифер“ заради мрачната му история, коментирайки за пресата, че е бил „дяволски труден за обработка“.

А после в акт на извънредна щедрост Аренс завещал камъка на Нюйоркския природонаучен музей, който бил посещавал като дете и чиято диамантена зала определила професията му, а оттам – и делото на живота му. Според слуховете продал по-малките камъчета за потресаваща сума, но колкото и да е странно, никой от тях не се появил отново на пазара. Каплан смяташе, че са били използвани за направата на едно-единствено шармантно бижу, чиято собственичка, естествено, искаше да запази самоличността си в тайна.

Каплан сви зад ъгъла на Гремърси Парк и пое на запад към Парк Авеню, където най-лесно щеше да хване такси за към центъра. Имаше половин час, но трафикът по обед е непредвидим, а това бе среща, за която той в никакъв случай не желал да закъснява.

Когато спря на ъгъла на „Лекс“ да изчака смяната на светофара, се стресна като видя голяма черна кола да спира до него със смъкнато стъкло на прозореца. Вътре седеше мъж в зелено спортно яке.

– Господи Джордж Каплан?

– Да?

Мъжът се приведе напред, извади значка, която го определяше като лейтенант от НПУ и отвори вратата.

– Влезте, ако обичате.

– Имам важна среща, господин полицай. Защо е всичко това?

– Знам. Застрахователна компания „Уърлд“. Аз ще ви ескортирам.

Каплан внимателно разгледа значката: лейтенант Винсънт Д'Агоста. Беше истинска – Каплан имаше отличен опит в разпознаването на фалшификати – а пък и човекът зад волана със сигурност не би могъл да бъде друго, освен ченге, въпреки необичайния си избор на облекло. А и кой друг би могъл да знае за срещата му?

– Много мило от ваша страна – Каплан се качи, вратата се затвори, ключалките щракнаха и колата набра скорост.

– Охраната ще бъде много солидна – рече полицаят. После кимна към сивата пластмасова кутия на седалката между тях. – Налага се да ви помоля да оставите клетъчния си телефон, портфейла с всичките ви лични документи, оръжие – ако имате такова, както и всичките ви инструменти. Сложете ги в тази кутия до вас. Ще ги предам на моя колега и ще ви бъдат върнати при трезора, след като са били щателно проверени.

– Наистина ли е необходимо?

– Абсолютно. И съм сигурен, че разбирате защо.

Каплан, не много изненадан предвид обстоятелствата, извади нещата си и ги сложи в кутията. На следващия светофар на Парк Авеню един Ягуар, който ги следваше, се изравни с тях, прозорците и на двете коли се смъкнаха и полицаят връчи кутията на някакъв мъж в другата кола. Когато хвърли поглед на съседния автомобил, Каплан видя, че шофьорът има грижливо подстригана светлоруса коса и носи отлично ушит черен костюм.

– Колегата ви кара твърде необичайна кола за полицай.

– Той е твърде необичаен човек.

Когато светофарът светна зелено, Ягуарът зави надясно, докато полицаят, който караше Каплан, пое на юг.

– Извинете, господин полицай, но би трябвало да карате на север – рече Каплан. – Застрахователна компания „Уърлд“ е в сградата на „Авеню ъв ди Америкас“ номер 1271.

Колата ускори на юг, а полицаят се обърна към него без усмивка.

– Съжалявам, че трябва да ви кажа, господин Каплан, но това е една от уговорките, която няма да можете да спазите.

Събраха се в приемната на Харисън Грейнджър, изпълнителен директор на застрахователна компания „Уърлд“. Офисът му бе кацнал високо в кулата на „Уърлд“, гледаше на север от началото на големия каньон на „Авеню ъв ди Америкас“ до самия му край, десетина пресечки по-нататък – тъмния правоъгълник на Сентръл Парк. Точно в един часа Грейнджър – червендалест мъж с големи уши и тясна глава, оплешивяващ, сърдечен и весел – се появи от кабинета си.

– Е, всички ли сме тук? – рече той и се огледа.

Очите на Смитбак пробягаха по присъстващите. В устата си чувстваше вкус на лепило, освен това се потеше. Чудеше се как, по дяволите, се е съгласил да участва в такъв налудничав план. Това, което му се бе сторило като вълнуващо приключение сутринта, като шанс за единствен по рода си журналистически удар, сега изглеждаше напълно смахнато под ярката светлина на реалността: Смитбак бе на път да стане съучастник в много сериозно престъпление – да не говорим, че щеше да обърне гръб на цялата си професионална етика.

Грейнджър се усмихна.

– Сам, ти си по уводните приказки.

Самюъл Бек, шефът на охраната, пристъпи напред и кимна. Въпреки нервността си Смитбак забеляза, че стъпалата на мъжа са малки като на балерина.

– Господин Джордж Каплан – започна шефът на охраната, – старши сътрудник в Американския гемологически институт.

Каплан, спретнат мъж в черно, с добре поддържана брада тип „каринарче“ и очила без рамки, притежаваше елегантното излъчване на човек от миналия век. Той рязко се поклони и също така бързо се изправи.

– Фредерик Уотсън Кольпи, директор на Нюйоркския природонаучен музей.

Кольпи се здрависа с всички. Не изглеждаше особено доволен, че е тук.

– Уилям Смитбак от „Ню Йорк Таймс“.

Смитбак някак успя да се здрависа на свой ред, а ръката му бе влажна като подерия.

– Харисън Грейнджър, изпълнителен директор на застрахователен холдинг „Уърлд“.

Последва нова поредица ръкостискания.

– Ранд Маркони, финансов директор на „Уърлд“.

О, боже, помисли си Смитбак. Всички тези хора ли щяха да дойдат?

– Фостър Лорд, секретар.

Кимвания и размяна на учтивости.

– Скип Макгигън, ковчезник.

Смитбак се размърда.

– Джейсън Мактийг, служител в охраната.

Напомняше представяне на благородници на официален бал. Тежко въоръженият гард се изправи, кимна, но не подаде ръка.

– И моя милост – Самюъл Бек, директор на охраната на застрахователна компания „Уърлд“. Достатъчно е да кажа, че всички ние сме били проверени и проучени преди да бъдем допуснати. – Той се усмихна кратко на собственото си остроумие, което бе подкрепено от сърдечния смях на Грейнджър.

– Добре тогава, да започваме – каза финансовият директор и протегна ръка към асансьорите.

Те се насочиха към дълбините на сградата, спускайки се първо с един, после с втори, с трети асансьор, кривуличейки през дълги, безименни коридори, преди да стигнат до най-огромната, най-лъскавата, най-блестящата врата на трезор, която някога Смитбак бе виждал. Той се възря във вратата и сърцето му сякаш падна в петите.

Бек се занимаваше със серия ключалки и един скенер на ретина, докато те всички чакаха.

Най-после той се обърна.

– Господа, сега се налага да изчакаме необходимите пет минути, за да се отвори вратата. Този трезор – продължи той гордо – съхранява всички наши оригинални, изпълнителни полици: всички! Застрахователната полица представлява договор, а единствените валидни копия на нашите договори са тук – с покритие от почти половин трилион долара. Те са защитени от най-модерните охранителни системи, измислени до този момент. Този трезор е проектиран да издържи земетресение до девета степен по скалата на Рихтер, пета степен на торнадо и детонация от 100-килотонова атомна бомба.

Смитбак се опитваше да си води записки, но продължаваше да се поти обилно и химикалката се хлъзгаше между пръстите му. Мисли за статията, мисли за статията.

В този миг се чу мек, мелодичен звук.

– А това, господа, е сигналът, че трезорът е отключен. – Бек натисна бравата и до слуха им достигна лекото бръмчене на мотор, след което вратата бавно се отвори. Тя бе изумително плътна, шест стъпки здрава, блестяща, неръждаема стомана.

Пристъпиха напред – въоръженият охранител бе последен – и преминаха през още две масивни врати, преди да се озоват в онова, което очевидно представляваше същинският трезор – широко помещение, облицовано в стомана, с метални касетки от пода до тавана.

Сега напред пристъпи изпълнителният директор, както изглежда, наслаждавайки се на ролята си.

– Вътрешният трезор, господа. Но дори тук не държим диаманта незащитен, където би могъл да изкуши някой от доверените ни служители. Той се съхранява в специален „трезор в трезора“ и за да бъде отворен са нужни най-малко четирима представители на „Уърлд“ – аз, Ранд Маркони, Скип Макгигън и Фостър Лорд.

Тримата мъже, облечени в еднакви сиви костюми, плешиви и достатъчно приличащи си, за да бъдат сбъркани с братя, се усмихнаха при тези думи. Бе очевидно, че не им се случва много често да се поперчат с работата си.

Вътрешният трезор се намираше в далечния край на помещението – поредна метална врата в стената с четири, строени в една линия, ключалки. Над тях светеше малка червена лампичка.

– А сега ще изчакаме външната врата да се затвори, преди да влезем във вътрешния трезор.

Смитбак се заслуша – прещракване, боботене, бръмчене и глух грохот.

– Сега вече сме заключени. И докато вътрешният трезор е отключен, вратата на външния ще остане заключена. Дори да искахме да откраднем диаманта, нямаше да можем да излезем с него! – закиска се Грейнджър. – Господа, извадете ключовете си.

Мъжете извадиха малки ключове от джобовете си.

– Осигурихме маса за господин Каплан – произнесе изпълнителният директор и посочи елегантна масичка наблизо.

Каплан я погледна критично и присви устни с неодобрение.

– Наред ли е всичко? – попита изпълнителният директор.

– Извадете диаманта – каза сухо Каплан. Грейнджър кимна.

– Господа?

Всеки от служителите пхна ключа си в една от четирите ключалки. Размяна на погледи, след което ключовете се завъртяха

едновременно. Малката червена лампичка светна в зелено и сейфът щракна и се отвори. Вътре имаше просто метално сандъче с осем чекмеджета. Върху всяко стоеше етикет с номер.

– Чекмедже номер две – каза изпълнителният директор.

Чекмеджето се отвори; Грейнджър протегна ръка и извади сива метална кутия, която положи почтително върху масичката пред Каплан. Гемологът седна и започна да вади със суетене малък набор от инструменти и лещи, като ги подреждаше прецизно отгоре. Извади навита на руло подложка от черно плюшенено кадифе и я разгъна, оформяйки спретнат квадрат в средата на масата. Всички бяха вперили очи в работата му, застанали в полукръг около него, с изключение на гарда, който стоеше малко по-назад със скръстени пред гърдите ръце.

Най-накрая Каплан надяна чифт хирургически ръкавици.

– Готов съм. Подайте ми ключа.

– Съжалявам, господин Каплан, но правилата изискват аз да отворя кутията – произнесе директорът на охраната. Каплан махна раздражено с ръка.

– Така да бъде. Само да не го изпуснете, сър. Диамантите може и да са твърди, но се чупят лесно като стъкло.

Бек се наведе над кутията, пхна ключа и вдигна капака. Всички очи бяха вперени в кутията.

Не го пипайте с голите си потни ръце! – произнесе Каплан остро.

Директорът на охраната се отдръпна. Каплан бръкна в кутията и извади оттам камъка така небрежно, сякаш беше топка за голф, след което го постави върху кадифето пред себе си. Отвори една лупа и се наведе над камъка.

Внезапно той се изправи рязко и заговори с остър, висок, недоволен глас.

– Моля да ме извините, но не мога да работя, заобиколен от цяла тълпа. Моля ви, ако обичате!

– Разбира се, разбира се – кимна Грейнджър. – Нека всички се отдръпнем назад и да оставим господин Каплан да работи на спокойствие.

Те отстъпиха и гемологът отново се наведе да изследва камъка. Вдигна го с тънка щипка с легло от четири зъбци и го огледа, после остави лупата.

– Подайте ми Челси-филтъра – произнесе той остро, без да се обръща към никого конкретно.

– Но какво е това? – попита Бек.

– Продълговатият бял предмет, ей там.

Директорът на охраната го взе и му го подаде. Каплан го пое, отвори го и разгледа камъка отново, като си мърмореше нещо неразбираемо.

– Всичко ли е по вкуса ви, господин Каплан – попита Грейнджър загрижено.

– Не – отвърна мъжът просто. Напрежението в трезора се увеличи.

– Светлината достатъчна ли ви е? – намеси се изпълнителният директор.

Смразяваща тишина.

– Подайте ми тестера. Не, не това. Това.

Бек му подаде странно приспособление със заострен край. Каплан много нежно докосна камъка с него. Чу се кратко бибиждане и уредът светна в зелено.

– Хм. Знаем поне, че не е моасанит – произнесе гемологът отсечено и върна приспособлението на Бек, който не изглеждаше очарован от отредената му роля на асистент.

Ново мърморене.

– Поларископа, ако обичате.

След няколко фалстарта Бек му го подаде. Дълго разглеждане, ръмжене.

Каплан се изправи и се огледа, спирайки очи върху всеки един в помещението.

– Доколкото мога да кажа, което не е кой знае колко много, предвид отвратителното осветление тук, по всяка вероятност става дума за фалшификат. Великолепен, но фалшификат.

Надвисна тежка тишина. Смитбак хвърли крадешком поглед към Кольпи. Лицето на президента на музея бе станало мъртвешки бяло.

– Но не сте сигурен, нали? – попита изпълнителният директор с треперещ глас.

– Как мога да съм сигурен? Как можете да очаквате от експерт като мен да изследва диамант с такъв капризен цвят на флуоресцентно осветление.

Тишина.

– Но не трябваше ли да си донесете собствено осветление? – дръзна да попита Грейнджър.

– Собствено осветление?! – извика Каплан. – Сър, простете, но невежеството ви е направо шокиращо. Този диамант е „фенси“ – има цвят, класифициран като жив и човек не може просто ей така да си донесе една стара лампа и да го разглежда на нея! Нуждая се от истинска светлина – при това в точно определен час от деня, различен за северното и за

южното полукълбо, за да бъде сигурен. Естествена светлина! Нищо друго няма да свърши работа. Никой не ми спомена, че ще трябва да изследвам най-прекрасния диамант в света на флуоресцентно осветление! Това е оскърбление за професията ми.

– Би трябвало да споменете това, когато се споразумявахме – каза Бек.

– Предполагах, че имам работа с опитна застрахователна компания, добре запозната със спецификата на скъпоценните камъни! Нямах представа, че ще ме карате да изследвам диамант в някакъв задушен трезор в сутерен. Да не говорим за половината дузина хора, които ми дишат в тила и ме гледат, сякаш съм шимпанзе в зоологическа градина. Моето крайно становище е, че става въпрос за вероятен фалшификат, но окончателният резултат може да бъде съобщен след повторно изследване на естествена светлина. – Каплан скръсти ръце и изгледа свирепо изпълнителния директор.

Смитбак преглътна мъчително.

– Е – каза той и взе листите, надявайки се, че си е водил смислени бележки. – Предполагам, че това е всичко. Статията ми е готова.

– Каква статия? – обърна се Кольпи към него. – Няма да има никаква статия. Това е неокончателно.

– Определено съм на същото мнение – произнесе Грейнджър, а гласът му трепереше. – Нека не избързваме с изводите.

Смитбак вдигна рамене.

– Моят източник ми каза, че диамантът е фалшификат. Сега и господин Каплан казва, че може да е фалшификат.

– Ключовата дума тук е може – прекъсна го Грейнджър.

– Един момент – обърна се Кольпи към Каплан. – Нуждаете се от естествена светлина, за да кажете със сигурност?

– Не казах ли точно това току що?

Кольпи погледна изпълнителния директор.

– Няма ли тук някакво място, където камъкът може да бъде разгледан на естествена светлина?

Известно време никой не отговори. Кольпи се изкашля сухо.

– Грейнджър. – Гласът му прозвуча остро. – Съхранението на този камък беше ваша отговорност.

– Можем да занесем камъка в Заседателната зала – отговори Грейнджър. – На осмия етаж. Там светлината е достатъчно силна.

– Извинете, господин Грейнджър – намеси се Бек, – но политиката ни е категорична: диамантът не може да се изнася от трезора.

– Чухте какво каза експертът. Нуждае се от по-добро осветление.
– С цялото ми уважение, сър, но имам инструкции и дори вие не можете да ги промените.

Изпълнителният директор махна с ръка.

– Глупости! Въпросът е от изключителна важност. Със сигурност можем да нарушим правилата.

– Само с писмено, нотариално заверено пълномощно от застрахования.

– Добре тогава! Ето ви тук самият президент на музея. А Лорд е нотариус, нали Фостър?

Лорд кимна.

– Д-р Кольпи, ще дадете ли необходимото писмено разрешение?

– Естествено. Още сега трябва да разберем за какво става дума. – Лицето му бе придобило сив, почти мъртвешки цвят.

– Фостър, изгответе документа.

– Като директор по сигурността аз съм категорично против – произнесе Бек тихо.

– Господин Бек – каза Грейнджър, – оценявам загрижеността ви. Но ми се струва, че не разбирате напълно ситуацията. Имаме сто милиона долара лимит, записан в договора ни с музея, но „Сърцето на Луцифер“ се разглежда в специална добавка и едно от условията за съхранение на камъка е да няма ограничение на падежа Каквато и цена да определи независимият специалист, ние сме длъжни да я заплатим. Трябва да получим отговор на въпроса дали диамантът е истински, и то още сега!

– И въпреки това – заяви Бек, – искам да повтора за протокола, че продължавам да съм против изнасянето на камъка извън трезора.

– Непременно ще го отбележим. Фостър? Изготви документа, а д-р Кольпи ще го подпише.

Секретарят извади бял лист хартия от костюма си и написа нещо. Кольпи, Грейнджър и Макгигън се подписаха, след което Лорд го завери нотариално със собствения си подпис.

– Да тръгваме – рече изпълнителният директор.

– Ще извикам охранителен ескорт – произнесе мрачно Бек. Междувременно Смитбак забеляза, че шефът на охраната извади пистолет, провери го, освободи предпазителя му и го прибра обратно.

Каплан взе камъка с четириъзбата щипка.

– Аз ще го направя, господин Каплан – каза Бек тихо, като поедържката на щипката и внимателно постави диаманта в кадифената му кутийка. После затвори капака и го заключи, пхна ключа в джоба си и

взе кутията под мишница.

Изчакаха Каплан да събере инструментите си, след което затвориха вътрешната врата и зачакаха външната да се отвори. Продължиха назад през серията масивни врати, където ги посрещнаха кордони от гардове. Пазачите ги придружиха до асансьора и след пет минути всички пристъпиха в малка, но изключително елегантна заседателна зала, издържана в екзотична дървесина. През няколко широки прозореца се лееше светлина.

Бек постави още двама пазачи пред вратите, след което заключи.

– Моля всички да отстъпят назад – каза той. – Господин Каплан, това ще свърши ли работата?

– Великолепна – рече Каплан със сияйна усмивка. Настроението му изглежда започна да се подобрява.

– Къде бихте искали да седнете?

Експертът посочи един стол в ъгъла.

– Тук ще е идеално.

– Разположете се удобно.

Гемологът отново се зае с подреждането на инструментите си върху кадифето. После вдигна глава.

– Камъкът, ако обичате?

Бек постави кутията пред него, отключи я и вдигна капака. Скъпоценната вещ лежеше на кадифената си подложка.

Каплан посегна и го извади със специалната си щипка, след което поиска двойните лещи на Гробет. Взря се през тях в диаманта, първо погледна през едната леща, после през другата, а накрая и през двете едновременно. Докато го държеше, през камъка премина лъч светлина и по стените на залата внезапно затрептяха точки с ярък канеленочервен цвят.

Изминаха няколко минути в пълна тишина. Смитбак усети, че е заатаил дъх. Най-сетне Каплан бавно върна диаманта върху кадифето, свали гробетовите лещи от очите си и дари изтръпналата си публика с лъчезарна усмивка.

– О, да! – рече той. – Каква прелест! Разликата под естествена светлина е невероятна. Това е то, господа! Без ни най-малко съмнение това е „Сърцето на Луцифер“.

Последва облекчена въздишка, сякаш всички в стаята бяха задръжали дъха си наред със Смитбак. Каплан махна с ръка.

– Господин Бек? Можете да го приберете. С щипката, ако обичате.

– Слава богу! – възкликна изпълнителният директор като се обърна

към Колъпи и сграбчи ръката му.

– Наистина трябва да благодарим на Господ – отвърна Колъпи, разтърсвайки подадената ръка, докато бършеше челото си с кърпичка. – Прекарах ужасни мигове.

Междувременно Бек с неразгадаемо и все още мрачно лице се пресегна с щипката към диаманта. В същия момент Каплан се надигна от стола и се блъсна в него.

– Моля за извинение...!

Всичко се случи толкова бързо, че Смитбак със закъснение проумя какво е видял. В един момент Каплан държеше камъка в едната си ръка и пистолета на Бек в другата, насочен към притежателя му. Той стреля почти в лицето на Бек, извъртайки дулото така че куршумите да го отминат на косъм и да се забият в стената. Произведе три бързи изстрела, а мощният звук потопа залата в ужас и объркване. Всички се хвърлиха на пода, включително и самият Бек.

А в следващия момент Каплан изчезна. През вратата, която се смяташе за заключена.

Бек се изправи мълниеносно.

– Хванете го! Спрете го!

Докато се надигаше от пода с все още звънящи уши, Смитбак видя през двойната врата как проснатите гардове се вдигат на крака и хукват по коридора с извадени оръжия.

– Той взе камъка! – крещеше Колъпи. – Той взе „Сърцето на Луцифер“! За бога, хванете го! Направете нещо!

Бек бе извадил радиостанцията си.

– Охрана? Обажда се Самюъл Бек. Заключете цялата сграда! Заключете я! И не искам никой – нищо – да я напуска: никакъв боклук, поща, хора, изобщо нищо! Чувате ли ме? Спрете асансьорите, блокирайте стълбищата. Вдигнете тревога! Нека целият персонал на охраната да търси личност на име Джордж Каплан. Вземете снимката му от видеокамерата на входа. Никой да не... Не, по дяволите забраната за стрелба в сградата! Това е директорска заповед. Освен това искам рентгенов апарат, който да може да засече погълнат или скрит скъпоценен камък, както и пълен технически екип, който да го управлява. А на изхода към Шесто авеню удвоете хората!

Той се обърна към останалите.

– И никой от вас, никой от вас, да не напуска тази стая без позволенieto ми.

Два изтощителни и изпитателни часа по-късно Смитбак се озова на опашка от около хиляда служители на „Уърлд“. Опашката се виеше безкрайно през фойето на сградата, в отсрещния край на което всички колечки с писма и пратки преминаваха през рентгенови апарати, подобни на тези по летищата. „Каплан“ не бе открит – а лично Смитбак знаеше, че няма и да бъде.

Докато приближаваше началото на опашката той чу врява от гласове, които спореха; идваше от голяма група недоволни, които отказваха да минат през рентгена. Отвън чакаха пожарни камиони с включени светлини, полицейски коли и неизбежните представители на пресата. Един по един хората биваха внимателно претърсвани, минаваха през рентгена и когато излезеха навън в сивия януарски следобед, ги посрещаше серия от светкавици на фотоапарати.

Смитбак се опитваше да контролира потенето си. С течение на времето нервността му само се бе увеличавала. За хиляден път се прокле, че се е съгласил да участва в това. Претърсиха го два пъти, включително всичките му телесни кухини. Поне и останалите в заседателната зала, включително Колъпи, Бек и служителите на „Уърлд“, бяха преминали през същото по настояване на директора на музея. Междувременно Колъпи, който бе извън себе си от възбуда, правеше всичко по силите си да убеди Смитбак да не публикува нищо. Господи, само ако знаеха...

Защо, о, защо изобщо се бе съгласна на това!

На опашката пред него оставаха само десет души. Всеки преминаваше през нещо, което приличаше на тясна телефонна будка, свързана с монитори, в които се вираха поне по четирима техници. Някой отпред бе пушал транзистор, около който се бе събрала малка тълпа. Удивително колко бързо се разпространяваха новините! Изглежда истинският Каплан е бил освободен без да пострада до къщата си преди около половин час и в момента полицията го разпитваше. Все още никой не знаеше кой е бил фалшивият Каплан.

Само още двама души. Смитбак се опита да преглътне, но установи, че не би могъл. Стомахът му се гърчеше от страх. Идваше най-лошата част. Най-лошата от всичко.

Ето че дойде и неговият ред. Двама техници го подканиха да стъпи на постелка с обичайните жълти отпечатъци от стъпки и го претърсиха за пореден път, малко прекалено старателно, за да е спокоен. Прегледаха временния му пропуск за сградата, шофьорската му книжка и журналистическата му карта. Накараха го да отвори уста и натиснаха езика му с шпатулка. После отвориха вратата на будката и го натикаха вътре.

– Не мърдайте. Дръжте ръцете си плътно до тялото. Гледайте точката върху стената... – Указанията се сипеха бързо.

Последва кратко избърмчаване. През стъклото се виждаше как техниците проверяват резултатите. Най-сетне, след часове, както се стори на Смитбак, един от тях кимна.

Друг от екипа отвори вратата на будката, сложи тежката си ръка на рамото на Смитбак и го избута навън.

– Свободен сте да си вървите – рече мъжът и махна към изхода.

Докато правеше този жест, техникът леко се отърка в него.

Смитбак се обърна и измина десетте метра до въртящата се врата – бяха най-дългите десет метра в живота му.

Веднъж щом се озова навън, той закопча якето си, притича всред светкавиците на фотоапаратите, игнорира сипещите се въпроси, изблъска се през тълпата и сковано закрочи по „Авеню ъв ди Америкас“. На пресечката с Петдесет и шеста спря такси и се плъзна на задната седалка. Подаде на шофьора адреса си, изчака автомобилът да се слее с трафика, след което се обърна и в продължение на пет минути се визира неспокойно през задния прозорец.

Чак тогава се осмели да се отпусне на седалката и да пъхне ръка в джоба си. Там, на дъното му, усети хладните, твърди очертания на „Сърцето на Луцифер“.

Д'Агоста и Пендъргаст седяха безмълвно в „Ягуара“ на авеню „Вермилия“ в горен Манхатън. Слънцето бавно се спускаше всред сиви талази. Залезът бе ознаменуван с един последен камшик кървавочервена светлина, прорязал небето, който озари с мимолетно сияние мрачните жилища и магазини, преди да го погълне нощта.

Слушаха 1010-УИНС, новинарското радио на Ню Йорк. Топ новините се повтаряха на всеки двацет и две минути, а в случая това бе вестта за диамантения обир в музея. Възбуденият глас на говорителя контрастираше на мрачното настроение в колата. Едва преди десет минути се бе появила и друга новина, свързана с предишната, но дори позрелищна – кражбата на „Сърцето на Луцифер“ от сградата на застрахователна компания „Уърлд“. Д'Агоста не се съмняваше, че полицията се е опитала да потули случилото се, но просто нямаше начин нещо толкова експлозивно да не излезе наяве с гръм и трясък.

– Най-безочливият диамантен обир в историята, осъществен под носовете на музейните и застрахователните служители, и то непосредствено след кражбата в музея. Осведомени източници твърдят, че заподозреният в двете престъпления е един и същ...

Пендъргаст слушаше напрегнато с бледо, сякаш изсечено от мрамор лице и напълно неподвижно тяло. Мобилният му телефон лежеше на седалката между тях.

– ... В момента полицията разпитва Джордж Каплан, известен геолог, който трябваше да изследва „Сърцето на Луцифер“ в сградата на застрахователна компания „Уърлд“, но на път за там е бил временно похитен близо до жилището си в Манхатън. Осведомени източници съобщават, че крадецът е използвал неговата самоличност, за да получи достъп до диаманта. От полицията вярват, че е възможно той все още да се крие в сградата на „Уърлд“, където текат усиленни проверки...

Пендъргаст се наведе напред и изключи радиото.

– Откъде си сигурен, че Диоген ще слуша новините? – попита Д'Агоста.

– Ще ги слуша. За първи път е объркан. Не успя да вземе диаманта. Ще бъде в агония, на ръба – ще слуша, ще чака и ще мисли. И веднъж щом научи какво е станало, ще бъде принуден да стори единственото възможно.

– Искаш да кажеш, ще бъде наясно кой го е откраднал.

– Абсолютно. До какво друго заключение би могъл да стигне? – Пендъргаст се усмихна невесело. – Ще разбере. И след като няма друг начин да ми изпрати съобщение, ще ми се обади.

Празната улица се озари от бледата жълта светлина на луминисцентни реклами. Температурата бе паднала до едно-цифрени числа. От Хъдсън вееше безмилостен вятър и завих-ряше искрящи снежинки.

Внезапно клетъчният телефон иззвъня.

Пендъргаст се поколеба само секунда. После го вдигна и натисна копчето на микрофона. Не каза нищо.

– Ave, frater – долетя гласът.

Тишина. Д'Агоста погледна Пендъргаст. Под отразената светлина на уличните лампи лицето му изглеждаше с цвета на алабастр. Устните му се движеха, но от тях не излизаше нито звук.

– Това ли е начинът да поздравяш отдавна изгубения си брат? С неodobрителна тишина?

– Тук съм – произнесе Пендъргаст задавено.

– Там си! Каква чест за мен е да ме удостоиш с присъствието си. Почти компенсира отвратителното усещане от необходимостта да ти се обадя. Но нека оставим празните любезности. Имам само един въпрос: ти ли открадна „Сърцето на Луцифер“?

– Да.

– Защо?

– Знаеш защо.

Отреща настъпи моментна тишина, последвана от бавно издишване на въздух.

– Братко, братко, братко...

– Не съм ти брат.

– Ах! Но ето къде грешаш. Ние сме братя, независимо дали ти харесва или не. И тази връзка определя кои сме ние. Знаеш го, нали, Алойзиус?

– Знам, че си един болен човек, който отчаяно се нуждае от помощ.

– Наистина: болен съм. Никой не се възстановява от болестта да бъде роден. Няма лек за това страдание. Освен смъртта. Но когато става дума за нея, всички се чувстваме малко зле, а ти повече от останалите. Да, ние сме братя – в болестта, както и в злото.

Пендъргаст изглежда отново не намери какво да отговори.

– Но ето на, че пак разменяме учтивости! Да се захващаме ли с работата?

Никакъв отговор.

– В такъв случай, аз ще поведе дискусиата. Първо: едно голямо право за осъществяването в един следобед на онова, което аз планирах с години – и в което в крайна сметка се провалих. – Д'Агоста чу бавно ръкопляскане от другата страна. – Предполагам, че всичко това е с цел да направим малка сделка. Една личност в замяна на камъка. Защо иначе би се подложил на нещо, което със сигурност е представлявало известно неудобство?

– Предполагаш правилно. Но първо... – Гласът на Пендъргаст заглъхна.

– Искаш да разбереш дали все още е жива!

Този път бе ред на Диоген да остави тишината да се проточи. Агоста погледна крадешком към Пендъргаст. Той стоеше вцепенен, като изключим трепкането на някакъв мускул под дясното му око.

– Да, Жива е още – засега.

– Ако я нараниш по какъвто и да било начин, ще те преследвам до края на света.

– Тц, тц. Щом така и така сме подхванали темата за жените, да поговорим за младото същество, което криеш в имението на нашия наско-ро споминал се роднина, чиято смърт така ни опечали. Ако, разбира се, тя действително е „младо същество“, в което започвам да се съмнявам. Много съм любопитен за нея. Конкретно за нея всъщност. Усещам, че това, което се вижда на повърхността, е подобно на това, което виждаме на повърхността на един айсберг – просто пречупване на светлината. И същността ѝ е скрита зад огледало в огледалото. А на фундаментално равнище чувствам, че нещо в нея е прекършено.

По време на тази реч Пендъргаст видимо се стегна.

– Слушай ме, Диоген, стой далеч от нея! Ако я приближиш отново, ще...

– Какво ще направиш? Ще ме убиеш ли? Тогава кръвта ми ще изцапа ръцете ти – дори повече, отколкото в момента – както и тази на четиримата ти мъртви приятели. Защото ти, frater, си отговорен за всичко това. Знаеш го. Ти ме превърна в това, което съм.

– Не съм те превърнал в нищо.

– Добре казано! Добре казано! – Сух, почти беззвучен смях долетя от микрофона. Тръпки на отвращение ползиха Д'Агоста.

– Да преминем на въпроса – успя да каже Пендъргаст.

– Да преминем на въпроса? Точно когато разговорът започна да става интересен? Не искаш ли да поговорим за това, че си напълно и

изцяло отговорен за всичко? Попитай кой да е брачен консултант и той ще ти каже колко е важно да се разговаря, frater.

Изведнъж Д'Агоста усети, че не издържа повече.

– Диоген! Слушай ме, болен мозък такъв: искаш диаманта? В такъв случай край на гадните ти номерца!

– Няма диамант – няма Виола.

– Ако нараниш Виола, ще взема един чук, ще халосам диаманта и ще ти изпратя праха. И ако мислиш, че се шегувам, продължавай да дрънкаш.

– Празни заплахи.

Д'Агоста стовари юмрук върху таблото, предизвиквайки силен трясък.

– Внимателно! Леко! – Гласът внезапно прозвуча високо и уплашено.

– В такъв случай си затваряй устата!

– Глупостта е една от природните стихии и аз я уважавам.

– Ама ти продължаваш да дрънкаш!

– Ще играем по моите правила – произнесе Диоген рязка. – Чувате ли ме? По моите правила!

– С две условия – тихо каза Пендъргаст. – Първо: размяната трябва да стане на остров Манхатън в рамките на шест часа. Второ: тя трябва да се осъществи по такъв начин, че да не можеш да се отметнеш. Каж ми какъв е планът ти и аз ще отсъдя. Разполагаш само с един шанс.

– Това ми прозвуча като пет условия, а не две. Но, разбира се, братко, разбира се! При все това трябва да отбележа, че това е един доста заплетен малък проблем. Ще ти се обадя пак след десет минути.

– Нека са пет.

– Още условия? – И линията прекъсна.

Тишината се проточи. По челото на Пендъргаст лъщеше влага. Той извади копринена носна кърпа от костюма си, попи ситните капчици и я прибра.

– Можем ли да му се доверим? – запита Д'Агоста.

– Не. Никога. Но не смятам, че ще има достатъчно време да измисли ефективна тактика за двойна игра само за шест часа. А той иска „Сърцето на Луцифер“ – иска го със страст, която ти и аз не бихме могли да си представим. Мисля, че можем да се доверим на тази страст, ако не на нещо друго.

Телефонът извън повторено и Пендъргаст вдигна.

– Да?

– Добре, frater. Време е за блиц-викторина по урбанистична география. Знаеш ли мястото, наречено Железния часовник?

– Колелото, където обръщат влаковете?

– Отлично. Знаеш ли къде се намира?

– Да.

– Добре. Ще го направим там. Несъмнено ще искаш да доведеш доверената си хрътка Вини.

– Така възнамерявам.

– Чуй ме внимателно. Ще се срещнем... шест минути преди полунощ. Влезте през тунел VI и бавно излезте на светло. Вини може да остане в тъмното и да те прикрива, ако желаеш. Можеш да му позволиш да си избере оръжие. Това ще ви увери в почтеността ми. Спокойно можеш да вземеш своя „Лес Байер“ или какъвто там моден аксесоар носиш напоследък. Няма да има престрелки, освен ако нещо не се обърка. Но нищо няма да се обърка. Искам си диаманта, а ти си искаш Виола в замяна. Ако си запознат с топографията на Железния часовник, ще разбереш, че е идеалната сцена за нашата, нека го наречем, транзакция.

– Разбирам.

– Така. Имам ли одобрението ти, братко? Спокоен ли си, че няма да те измамя?

Пендъргаст остана безмълвен за миг.

– Да.

– Тогава a presto.

Връзката прекъсна.

– От това копеле ме побиват тръпки – изръмжа Д'Агоста.

Пендъргаст дълго не каза нищо. После отново извади кърпичката, обърса челото си и прилежно я сгъна. Внезапно сякаш достигна до някакво решение, след което се обърна и, за изненада на Д'Агоста, взе ръката му.

– Има нещо, което ще те помоля да направиш – рече той.

– Предупреждавам те предварително: то ще е нещо, срещу което са всичките ти инстинкти като мой партньор и приятел. Но трябва да ми повярваш като ти казвам, че това е единственият начин. Няма друго решение. Ще го направиш ли?

– Зависи какво е.

– Неприемлив отговор. Преди това искам обещанието ти.

Д'Агоста се поколеба.

По лицето на Пендъргаст се изписа тревога.

– Винсънт, моля те. Безкрайно важно е да мога да разчитам на теб в

такъв изключително напрегнат момент.

Д'Агоста въздъхна.

– Окей. Обещавам.

Умореното тяло на Пендъргаст се отпусна с очевидно облекчение.

– Добре. А сега ме слушай внимателно, моля.

Диоген Пендъргаст се вира в телефона, сложен върху масата от борово дърво, в продължение на много време. Единственото, което подказваше за обладалите го силни емоции, бе лекото потрепване на кутрето на лявата му ръка. През едната му буза минаваше сиво парче плат и, ако погледнеше в огледалото – нещо, което правеше само когато подготваше дегизировката си – Диоген знаеше, че ще види сляпото си око да изглежда по-мъртво от всякога.

Най-сетне погледът му се плъзна от телефона към една малко бутилка, покрита с гумена мембрана, до която имаше спринцовка за подкожни инжекции, направена от стъкло и метал. Взе бутилката, обърна я с гърлото надолу докато вкарваше иглата, изтегли малко течност. След известен размисъл увеличи количеството, постави пластмасов предпазител върху спринцовката и я пусна в джоба на костюма си.

Очите му се преместиха на тестето с карти таро, което лежеше накрая на масата. Беше колодата на Албано-Уейт – точно според предпочитанията му. Той взе картите, разбърка ги леко и подреди върху масата три от тях с лицето надолу по начина, по който гадаеха циганите.

Като сложи останалата част от тестето настрана, обърна първата карта: Папесата Интересно.

Пресегна се към втората. Тя изобразяваше висок слаб човек в черна пелерина, извърнат настрана с наведена глава. В краката му се въргяха три преобърнати златни бокала, от които се разливаше червена течност. На заден план се виждаше река, а отвъд нея – злокобен замък. Петица чаши.

Щом видя това, Диоген рязко пое дъх.

По-бавно отпреди, ръката му се премести към третата, последна карта. Той се поколеба за миг, след което я отвори.

Картата беше наопаки. Изобразяваше една ръка, протегната над гол пейзаж, която се подаваше от черен облак дим. Държеше голям меч с дръжка, инкрустирана със скъпоценности. На върха на острието бе низана златна корона.

Асо мечове. Обърната.

Диоген остана втрепен в картата за миг, после бавно издиша. Повдигна я с трепереща ръка и изведнъж с едно свирепо движение я разкъса на две, после още на две. Разпиля късчетата.

Сега неспокойният му поглед се плъзна върху парчето черно кадифе, разстлано на масата. Върху гладката му повърхност лежаха четиристотин осемдесет и осем диаманта, почти всички от които с ярък цвят, блещукащи под силната светлина на бижутерската лампа.

Докато се взираше в тях, нервността му сякаш започна да стихва.

Като обузда трескавото си желание, ръката му се плъзна над океана от искряща, заключена в кристалите светлина и най-накрая се спря над един от най-едрите камъни – насите-носин тридесет и три каратов диамант, наречен „Кралицата на Нарния“. Той го задържа в дланта си, наблюдавайки как тайнствените му глъбини улавят и пречупват светлината, а след това безкрайно внимателно го поднесе към здравето си око.

Гледаше света през шлифованите му стени. Беше като откrexване на врата, зад която се разкриваше магически свят, свят на цветове и живот, истински свят – така различен от този фалшив, едноизмерен свят на сиво ежедневиe.

Дишането му стана по-дълбоко и равномерно, а треперенето на ръцете се успокои, докато съзнанието му се освобождаваше от своя затвор и започваше да скита по отдавна забравени алеи на паметта.

Диаманти. Всичко започваше с тях. Беше в ръцете на майка си, а диамантите проблясваха около шията ѝ, висяха от ушите ѝ, просветваха по пръстите ѝ. Самият ѝ глас бе като диамант, чист и хладен. Пееше му песен на френски. Той бе на не повече от две години и плачеше не от мъка, а от болезнената красота на майчиния си глас. Макар и да се боря, коварната власт на песента ме връща назад, докато сърцето заридеа...

Сцената избледня.

Сега той бродеше из голямата къща на улица „Дофин“ по дълги коридори, край тайнствени стаи, много от които, дори тогава, бяха седели заключени от десетилетия. Но щом откrexнеше някоя от вратите, знаеше, че винаги ще намери нещо вълнуващо: легло с разкошен балдахин, мрачни портрети на жени в бяло и мъже с мъртви погледи; че ще се натъкне на екзотични вещи, донесени от далечни земи – костена панфлейта, сребърна гравюра, изобразяваща странни зверове, месингова халка, озъбена глава на ягуар, крак на египетска мумия.

Майка му винаги бе там, готова да го приласкае с топлината си, с мекия си глас, с диамантите, които искряха, когато се движеше, лумвайки във внезапни многоцветни огънове. Диамантите бяха живи, те никога не се променяха, не помътняваха, не умираха. Щяха да останат, прекрасни и неизменни, до края на времената.

Колко различни бяха от капризните превратности на плътта.

Диоген разбираше Нерон, който бе наблюдавал Рим, взрян в пламъците през скъпоценен камък. Нерон е разбирал преобразяващата сила на елмазите. Осъзнавал е, че да гледаш света през такъв камък означава да трансформираш както света, така и самия себе си. В своята същност светлината е трептене; а особените трептения, които идваха от сърцевината на диамантите, докосаха най-дълбоките струни на душата му. Повечето хора не можеха да ги чуят; може би дори никой на земята не можеше. Но той можеше. Те му говореха, шептяха му, даряваха го със сила и мъдрост.

Днес диамантите, а не картите щяха да пророкуват.

Диоген продължи да се вира в синия диамант. Всеки скъпоценен камък имаше различен глас и той бе избрал точно този заради неговата мъдрост. Закача, говорейки му тихо, умоляваше го да проговори.

И не след дълго това се случи. Отговорът на прошепнатата му молба долетя като ехото на ехо, полудочуто в началото на сън.

Бе добър отговор.

Виола Маскелене слушаше странното мърморене, прилично на молитва или песнопение, което идваше отдолу. Звукът бе толкова нисък, че не можеше да различи думи. Последва изнервяща половинчасова тишина. След което долетя шумът, от който се боеше: скърцането на стол, бавните, внимателни стъпки на мъжа, който се изкачваше по стълбището. Всичките й сетива крещяха за опасност, мускулите й се напрегнаха.

На вратата се почука учтиво. Тя чакаше.

– Виола? Бих искал да вляза. Моля те, отстъпи към отсрещната стена и застани до леглото.

Тя се поколеба, после се подчини.

Бе казал, че ще я убие по изгрев. Но не го беше сторил. Слънцето вече бе залязло и нощта се приближаваше. Нещо се бе случило. Бе променил плановете си. Или – което беше по-вероятно – бяха променени против волята му.

Вратата се отвори и Диоген застана на прага. Изглеждаше различен – леко раздърпан. Лицето му издаваше умора, вратовръзката му бе накрито, а рижата коса – малко разрошена.

– Какво искаш? – попита тя дрезгаво.

Той продължаваше да я гледа.

– Започвам да разбирам какво намира брат ми за толкова очарователно у теб. Ти, разбира се, си красива и интелигентна, а също така и духовита. Но едно от качествата ти истински ме изненадва. Не познаваш

страха.

Тя не удостои думите му с отговор.

– Трябва да те е страх.

– Ти си луд.

– В такъв случай съм подобен на Бог, защото ако Бог съществува, то Той самият е луд. Чудя се защо не се боиш. Храбра ли си, или глупава – или просто ти липсва въображение да си представиш собствената си смърт? Виждаш ли, аз мога да си я представя, представял съм си я толкова ясно. Когато те погледна, виждам чувал с кръв, месо и кости, покрити с най-крехката и уязвима обвивка, която толкова лесно се пробива и разкъсва. Длъжен съм да призная, че очаквах това с нетърпение. – Той я наблюдаваше внимателно. – О! Нима съзирам нотка на страх?

– Какво искаш? – повтори тя.

Той вдигна ръка с театрален жест. Между пръстите му сияеше зашеметяващ диамант. Светлината на лампата го прониза и той хвърли цветни отражения из стаята.

– „Ултима Туле“.

– Моля?

– Този диамант, познат като „Ултима Туле“, е получил името си от един стих от Виргилиевите „Георгики“. Това е латинското название на страната на вечния лед.

– И аз съм учила латински в училище – рече Виола саркастично.

– Тогава ще разбереш защо диамантът ми напомни за теб.

С нов ловък жест той го подхвърли към нея и тя инстинктивно го улови.

– Малък прощален подарък.

Нещо в начина, по който бе произнесъл „прощален“, предизвика тръпки по гърба ѝ.

– Не желая подаръци от теб.

– О, но той е толкова подходящ... Двайсет и два карата, ножична фасетировка тип „принцеса“, класификация за включения IF – абсолютна чистота, цветова категория „Д“. Запозната ли си с класификацията на диамантите?

– Какви глупости дрънкаш!?

– Категория „Д“ се дава на диамант, който изобщо няма цвят. Нарича се още „бял“. Хората без въображение намират това за желателно качество. Гледам те, Виола, и какво виждам? Богата, аристократична, красива, умна и преуспяла жена. Имаш великолепна кариера като египтоложка, имаш разкошна къща на остров Капрая, имаш голямо старинно

имение в Англия. Несъмнено вярваш, че живееш живота си пълноценно. И не само това – ти си имала връзки с множество интересни мъже: от оксфордски професор през холивудски актьор, та до известен пианист. Дори един италиански футболист. Колко ли ти завиждат другите!

Виола остана потресена от това грубо нахлуване в личния ѝ живот.

– Ах ти, проклет...

– И все пак не всичко е такова, каквото изглежда. Нито една от връзките ти не е потръгнала. Сигурно си казваш, че вината е у мъжете. Кога ще прозреш, Виола, че вината е у теб? Ти точно като този диамант – безупречна, брилянтна, свършена и напълно безцветна. Всичките ти жалки опити да изглеждаш вълнуваща, необикновена, в крайна сметка са си само това – жалки опити. – Той се изсмя остро. – Като че ли да разкопаваш мумии или да плевеш разкаляното си парче земя на Средиземноморието би могло да създаде характер! Този диамант, който целият свят определя като толкова свършен, в действителност е убийствено обикновен. Като теб. Ти си на трийсет и пет години, необичана и необичаща. Толкова ли отчаяно търсиш любовта, та прелиташ половината свят в отговор на писмо от мъж, който си срещала само веднъж? „Ултима Туле“ е твой, Виола. Ти го заслужи.

Тя се олюля. Думите му се сипеха една след друга като физически удари, всеки от които попадеше в целта. Този път нямаше отговор.

– Точно така. Няма значение къде си – ти живееш в Ултима Туле, страната на вечния лед. Както някой бе казал: където и да отидеш, не можеш да избягаш от себе си. У теб няма любов, затова и за теб няма любов. Участиа ти е пустиня.

– Ти и твоето стъкълце можете да вървите по дяволите! – изкрещя тя и хвърли разярено диаманта към него. Той ловко го хвана.

– Стъкълце, казваш? Знаеш ли какво направих вчера, докато седеше тук самичка?

– Интересът ми към твоя живот би бил незабележим дори за най-мощния микроскоп.

Диоген извади квадратно парче вестник от джоба си и го разгъна. Беше първата страница на „Ню Йорк Таймс“.

Тя се взря в него през стаята, присвивайки очи, за да разчете заглавията.

– Ограбих диамантена зала „Морган“ в Нюйоркския природонаучен музей. Това е престъпление, което планирах, за чиято подготовка бях под прикритие в продължение на почти двацет години. И ти ми помогна да го осъществя. Ето затова исках да ти дам камъка. Но щом не го

искаш... – Той сви рамене и го пусна в джоба си.

– Боже мой! – Виола се взря в него. Сега за първи път бе истински уплашена.

– Ти изигра важна роля. Най-важната. Виждаш ли, изчезването ти накара брат ми да кръстосва цял Лонг Айлънд и да те търси фанатично, отчаяно боящ се за безопасността ти, докато аз ограбих музея и пренесох скъпоценните камъни тук.

Тя преглътна, но чувството за буца, заседнала в гърлото ѝ, не изчезна. Фактът, че е все още жива не бе нищо повече от временно отлагане на присъдата. Нямах да ѝ казва всичко това, ако смяташе да я остави жива.

Наистина щеше да я убие.

– Исках да ти дам това като малко сувенирче, като спомен, защото ние ще се разделим и никога повече няма да се видим на този свят.

– Ще ходя ли някъде? – попита тя, а гласът ѝ трепереше въпреки усилията ѝ.

– О, да.

– Къде?

– Ще разбереш.

Тя забеляза, че ръката му е в джоба и пръстите му опипват нещо. Диоген направи крачка напред. Вратата зад него остана отворена.

– Ела тук, Ледена кралице.

Тя не помръдна.

Той се приближи с още една крачка, после още една. В този момент Виола се спусна към вратата. Но кой знае как, той го бе очаквал – завъртя се и се хвърли към нея със скоростта на леопард. Тя почувства потресавашо силната му ръка, твърда като метален кабел, да се увива около шията ѝ; другата му ръка се плъзна в джоба и когато я извади, в нея проблесна иглата на спринцовка. В следващия миг тя усети изгарящо пробождане в бедрото и сякаш потъна в ревящо море от топлина. Светът се сви в безкрайно малка точка, която трепна и се стопи.

– Имаш ли някаква представа защо е всичко това? – попита Сингълтън, докато се носеха с експресния асансьор към обезлюдените горни етажи на площад „Полиция“ №1.

Лора Хейуърд поклати глава. Ако комисар Рокър бе пожелал да види само нея, щеше да очаква мъмрене за това, че е свързала Пендъргаст с убийствата. Но тя и Сингълтън бяха повикани да се явят заедно. Освен това Рокър винаги говореше директно. Не беше по увъртанията.

Стигнаха четиридесет и шестия етаж и поеа по покрития с плюшен килим коридор към ъгловия кабинет на комисаря. Униформена секретарка в големия външен офис взе имената им, вдигна телефона, проведе кратък разговор с приглушен глас и им махна да влизат.

Кабинетът на Рокър беше обзаведен скъпо, но не и показно. Вместо наградите за точна стрелба и ухилените снимки с колеги, които обикновено се мъдреха по стените на повечето полицейски кабинети, по стените на този кабинет бяха окачени акварелни пейзажи и няколко грамоти. Рокър седеше зад голямо, удобно бюро. Срещу него в полукръг бяха наредени три кресла. На средното се бе разположил ръководещият случая специален агент Кофи, а от двете му страни – неизбежните Брук и Рабинър.

– А, капитан Хейуърд – рече Рокър вместо поздрав и се изправи. – Капитан Сингълтън. Благодаря ви, че дойдохте. – Гласът му звучеше необичайно напрегнато, а челюстите му бяха стиснати.

Междувременно агенти Брук и Рабинър едновременно скочиха на крака, сякаш бяха на пружини. Само Кофи остана седнал. Той им кимна хладно, а малките му бледи очи върху загорялото лице се местеха от Хейуърд на Сингълтън. Рокър махна неопределено към креслата.

– Седнете, моля.

Хейуърд се разположи край прозореца. Значи най-сетне Кофи бе решил да ги посвети в разследването. Не бяха чули и дума нито от него, нито от който и да било друг във ФБР от онази сутрешна среща насам. Затова тя и нейните детективи се бяха заели да задават допълнителни въпроси на музейните служители и продължиха да изследват доказателствата. Това поне бе задържало ума ѝ надалеч от преследването на Д'Агоста из Лонг Айлънд, само стотина километра на изток. Да мисли за Д'Агоста и изобщо за цялата налудничавя ситуация ѝ причиняваше

единствено болка. Никога не би могла да разбере защо той постъпва така, защо бе взел в крайна сметка такава решение. Бе му дала ултиматум, който при тези условия бе повече от справедлив. Постъпи правилно и няма да те държат отговорен. Постъпи правилно не само като ченге, но най-вече като човешко същество и приятел. Не бе го казала точно с тези думи, но беше достатъчно ясно: Или аз, или Пендъргаст.

Д'Агоста бе направил своя избор.

Рокър прочисти гърло.

– Специален агент Кофи, който, както знаете, води разследването, ме помоли да свикам тази среща, за да обсъдим убийствата на Дюшам и Грийн. Помолих и капитан Сингълтън да присъства, тъй като и двете убийства са извършени в неговия район.

Хейуърд кимна.

– Радвам се да го чуя, сър. Получихме безкрайно малко информация от Бюрото относно развитието на преследването и...

– Съжалявам, капитане – прекъсна я Рокър тихо. – Специален агент Кофи би желал да дискутираме прехвърлянето на доказателствен материал за убийствата.

Тя се спря като ударена от гръм.

– Прехвърляне на доказателствен материал? Доказателствата, които събрахме, бяха през цялото време на разположение.

Кофи кръстоса дебелиите си като пънове крака.

– Ще поемем контрола по разследването, капитане.

Последва момент на шокирана тишина.

– Нямате правомощия за това – произнесе Хейуърд.

– Това е случаят на капитан Хейуърд – намеси се Сингълтън и се обърна към комисаря. Гласът му бе тих, но твърд. – Занимава се с него денонощно. Тя е тази, която откри връзката между убийствата във Вашингтон и Ню Орлиънс. Тя разследва доказателствата и отново тя ги свързва с Пендъргаст. Освен това убийството не е федерално престъпление.

Рокър въздъхна.

– Знам всичко това, но...

– Нека обясня – каза Кофи като махна с ръка на Рокър. – Престъпникът е агент на ФБР, една от жертвите е агент на ФБР, случаят надхвърля границите на щата, а заподозреният избяга от вашата юрисдикция. Край на разговора.

– Агент Кофи е прав – каза Рокър. – Случаят е техен. Ние, разбира се, ще бъдем под ръка, за да помогнем с каквото...

– Не разполагаме с достатъчно време да говорим празни приказки – заяви Рабинър. – Да се захващаме с подробностите около трансфера на доказателствата.

Хейуърд погледна Сингълтън. Лицето му се беше зачервило.

– Ако не беше капитан Хейуърд – започна той, – нямаше да има никакво преследване.

– И ние сме горди като паяци от работата на капитан Хейуърд – подсмихна се Кофи. – Но важното е, че това повече не е работа на НПУ.

– Просто им дайте това, което им трябва, моля ви, капитане – каза комисарят с нотка на раздражение.

Хейуърд вдигна очи към него и разбра, че е страшно ядосан от това развитие на нещата, но е безсилен да го спре.

Трябваше да го предвиди. Намесеха ли се веднъж федералните, не пускаха, а на всичкото отгоре този Кофи изглежда изпитваше лична ненавист към Пендъргаст. Господ да им е на помощ и на двамата с Д'Агоста, когато агентите най-сетне успееша да се докопат до тях.

Хейуърд знаеше, че трябва да се чувства въбесена от всичко това. Но през вцепенението чувстваше единствено надигащата се умора. Умора, както и отвращение, толкова силно, че просто не би могла да издържи дори минута повече в една стая с Кофи. Затова тя рязко се изправи.

– Добре – произнесе Хейуърд кратко. – Ще дам ход на процедурата. Ще си получите доказателствата веднага щом необходимите документи бъдат подписани. Нещо друго?

– Капитане? – погледна я Рокър. – Много съм ви благодарен за отличната работа.

Тя кимна, обърна се и напусна стаята.

Забърза се към асансьора с наведена глава и учестено дишане. Изведнъж телефонът ѝ иззвъня.

Тя зачака дишането ѝ да се успокои. След минута-две телефонът иззвъня отново.

Този път вдигна.

– Хейуърд.

– Лора? – долетя гласът. – Аз съм, Вини.

Усети сърцето ѝ да се качва в гърлото.

– Винсънт, за бога. Какво, по дяволите...?

– Моля те, просто ме изслушай. Трябва да ти кажа нещо много важно.

Хейуърд дълбоко си пое дъх.

– Слушам.

Д'Агоста последва Пендъргаст в новата метростанция „Пенсилвания“, която за неин срам, не бе почти нищо повече от един ескалатор в сянката на Медисън Скуеър Гардън. Беше тиха вечер, един съвсем обикновен вторник и в такъв късен час мястото бе почти безлюдно, като изключим няколкото бездомници и един мъж, който раздаваше брошурки със свои стихотворения. Двамата се спуснаха по ескалатора към перона, след това взеха друг, който водеше още по-надолу, до нивото на релсите.

Д'Агоста мрачно установи, че са се запътили към жп линия №13.

Пендъргаст не бе казал почти нищо през последния половин час. Докато насроченото време приближаваше – докато приближаваше да видят Виола и, разбира се, Диоген – агентът ставаше все по-несловоохотлив и затворен.

Нямаше почти никого, освен няколко работници по поддръжката, които метяха боклука, и двама полицаи от охраната, които си говореха тихо и духаха чаши с кафе. Пендъргаст се отправи към отсрещния край на платформата, където релсите се губеха в един тъмен тунел.

– Бъди готов – промърмори той, докато сребристите му очи оглеждаха наоколо.

Изчакаха малко. Двете ченгета се обърнаха и поеха към будката за охраната.

– Сега! – изсъска Пендъргаст.

Скочиха леко на самите релси и се затичаха към мрака. Д'Агоста хвърли поглед назад към смаяващата се платформа, за да се увери, че никой не ги е забелязал.

Тук под земята бе по-топло, все пак над температурата на замръзване, но студът бе много по-влажнен и сякаш без усилие се връзваше през задигнатото от Д'Агоста спортно яке. След още минута тичане Пендъргаст спря, бръкна в джоба си и извади фенерче.

– Имаме да повървим – рече той и освети дългия здрачен тунел. Няколко чифта очи – на плъхове – просветнаха в мрака пред тях.

Агентът поддържаше бърз ход. Д'Агоста го следваше, нащрек да улови грохота на приближаващ се влак. Но чуваше единствено кухите им стъпки, собственото им дишане и шума от водата, която капеше от ледените висулки на стария тухлен таван.

– Значи Железният часовник е колело на железопътни линии? – попита той след малко. Заговори по-скоро за да наруши напрегнатата тишина, отколкото заради друго.

– Да. Много старо.

– Не знаех, че има такива под Манхатън.

– Било е построено, за да обслужва потока от влакове към и от старата станция „Пенсилвания“. Всъщност, то е единствения останал артефакт от първоначалната архитектура.

– И ти знаеш как да го намериш?

– Помниш ли убийствата в метрото, по които работихме преди няколко години? Тогава прекарах доста време в изучаване на подземния ландшафт на Ню Йорк. Все още си спомням доста добре разположение то му под Манхатън, поне най-често използваните маршрути.

– Как смяташ, откъде Диоген знае за него?

– Това е интересен факт, Винсът, който не убягна от вниманието ми.

Стинаха до една метална врата, заключена с ръждясал катинар, която стоеше в ниша на тунелната стена. Пендъргаст се наведе да разгледа катинара, проследявайки плътните линии ръжда с пръста си. После отстъпи назад и кимна на Д'Агоста да стори същото. Извади своя „Уилсън Комбат 1911“ от кобура и стреля в ключалката. Из тунела се разнесе оглушителен трясък и разбитият катинар се срути на земята в ръждив облак. Агентът отвори вратата с ритник.

Надолу водеше каменно стълбище, от което се носеше миризма на плесен и мухъл.

– Колко надолу е?

– Всъщност вече се намираме на нивото на Железния часовник. Оттук пътят просто е по-кратък.

Стълбището беше хлъзгаво и докато слизаха въздухът ставаше все по-топъл. След дълго спускане стълбите се изравниха в площадка, която се разшири в стар тухлен тунел с готически арки.

Д'Агоста се спря.

– Светлини отпред. И гласове.

– Бездомници – отвърна Пендъргаст.

Когато приближиха, Д'Агоста долови миризма на пушек. Скоро се натъкнаха на група опърпани мъже и жени, които бяха наобиколили грубо стъкнато огнище и си подаваха бутилка с вино.

– Какво пък е това? – провикна се един от тях. – Влака ли си изпуснахте, драги?

Смехът затихна, докато отминаваха. От мрака иззад групата долетя внезапен плач на бебе.

– Боже! – промълви Д'Агоста. – Чу ли това?

Пендъргаст само кимна.

Стигнаха нова метална врата, чийто катинар бе вече прерязан от някой преди тях. Отвориха и се закатериха по мокро стълбище, прескачайки струйки течаща вода и се озоваха на нова жп линия.

Пендъргаст спря и погледна часовника си.

– Единадесет и половина.

Сякаш изминаха цели километри мълчаливо, а пред тях отскачаха още плъхове. Но като че ли никакво ходене не можеше да стопли Д'Агоста. В един момент минаха край резервен коловоз, където бяха спрени няколко разнебитени вагона. Малко по-късно, докато преминаваха край серия каменни ниши, Д'Агоста забеляза старинно зъбчато колело, повече от два метра и половина в диаметър. Веднъж дочу далечен тътен на влакове, но изглежда нищо не минаваше по релсите, по които се движеха.

Най-сетне Пендъргаст се спря, изключи фенерчето си и кимна напред. Напрягайки очи в мрака, Д'Агоста забеляза, че тунелът свършва в арка от неясна жълта светлина.

– Това отпред е Железният часовник – каза Пендъргаст тихо.

Д'Агоста извади своя „Глок 29“, отвори магазина, провери го и отново го затвори.

– Знаеш какво да правиш, нали?

Д'Агоста кимна.

Придвижиха се още нататък, тихо и бавно. Пендъргаст водеше, а той вървеше след него. Погледна часовника си – наложи се да го поднесе буквално на сантиметри от носа си, за да види циферблата Дванадесет минути преди полунощ.

– Помни – прошепна Пендъргаст. – Трябва да ме прикриваш оттук.

Д'Агоста се долепи към стената. От тази наблюдателна точка имаше добър изглед към огромното пространство пред тях. Това, което се откри пред очите му, го остави почти без дъх: просторен кръгъл купол, изграден от гранитни блокове, прорязани тук-таме от варовик, и всичко това – построено в изумителен, солиден Романски стил. Под купола се простираше колелото на железопътните линии – един-единствен чифт релси, които се извиваха покрай стените в обширен кръг. Дванадесет сводести тунела се редяха на равни интервали в стените. Над входа на всеки от тях мъждукаше пращен фенер и мъгливо осветяваше

издълбания в камъка номер, красиво изписан с римски цифри – съответно от I до XII.

Значи това е Железният часовник, помисли си той. Баща му бе работил на подобно място, така че имаше известна представа от едно железопътно колело. Такива съоръжения обикновено се намираха в края на жп линията – един-единствен чифт релси водеше към колелото, отвъд което имаше полукръгло депо с отделения за локомотивите. Тук обаче, доста далеч от метростанция „Пенсилвания“, по един от най-натоварените жп маршрути, колелото очевидно носеше друго предназначение: то бе просто свързващо звено, начин влаковете да преминават от една серия тунели в друга.

Звукът от капеща вода отекваше под обширния купол, по чиито стени високо над главата му проблясваха ледени сталактити. Капчиците прелитаха през мръсножълтата светлина и се събираха с тих плясък в черни локви долу.

Той се запита дали някъде там, в някой от останалите единайсет тунела, не се спотайва Диоген.

Точно в този момент до слуха му достигна слаб тътен, последван от усиливащ се въздушен поток. Пендъргаст пъргаво се дръпна навътре като махна на Д'Агоста да стори същото. Миг по-късно в отвора на единия тунел изникна влак от редовните линии и профуча с трясък по колелото, а прозорците му просветнаха и се сляха в една размазана ярка резка като опашка на комета, след което тъмнината отново го погълна. Грохотът постепенно заглъхна до далечно боботене и накрая замря съвсем. Внезапно един участък от релсите в средата на Железния часовник се завъртя с метално скрибуцане и спря звънтейки, като по този начин свърза нови два тунела за следващия влак.

Свързаните сега тунели бяха XII и този, в който те самите се намираха в момента – VI.

Отново се възцари тишина. Д'Агоста забеляза тъмните очертания на плъхове, някои от които – с размерите на малко куче, да се шурат в сенките на отсрещната стена. Водата капеше равномерно. Въздухът бе напоен с мириса на мухъл и развала.

Пендъргаст се размърда и погледна часовника си. Шест минути до полунощ. Време беше за действия. Той стисна ръката на Д'Агоста.

– Знаеш какво да правиш – повтори агентът. Д'Агоста кимна.

– Благодаря ти, Винсънт. Благодаря за всичко.

С тези думи се обърна, излезе от тунела и пристъпи в кръга от мъждива светлина. Две крачки. Три.

Д'Агоста остана в сенките с „Глока“ в ръка. Широкото пространство под купола бе все така празно и тихо, тунелите зееха тъмни, ледените висулки проблясваха като дълги, остри зъби.

Пендъргаст направи още една крачка и спря.

– Ave, Frater!

Гласът отекна в усойния мрак, отразен едновременно отвсякъде. Беше невъзможно да се каже от каква посока е дошъл. Д'Агоста се вцепени и напрегна до болка очи, за да огледа тъмните отвори на тунелите, но от Диоген нямаше и следа.

– Не бъди така свенлив, братко. Пристъпи на по-светло. Искам да видя това твое красиво лице.

Пендъргаст се приближи още. Д'Агоста стоеше и чакаше с пистолет в ръка, готов да го използва.

– Донесе ли го? – долетя ехтящият глас. Тонът беше насмешлив, почти като ръмжене, но при все това в него се чувстваше някакъв странен глад.

В отговор Пендъргаст вдигна ръка и диамантът внезапно се появи между пръстите му, като проблясваше мрачно на смътното осветление.

Д'Агоста чу рязко вдишване, подобно изплющяване на камшик.

– Доведи ми Виола – произнесе Пендъргаст.

– Леко, братко. Всичко с времето си. Стъпи върху релсите на колелото.

Агентът прекрачи и се озова по средата на жп линията.

– А сега върви напред, докато застанеш точно под купола. Ще видиш, че в железото има дупка. В нея се намира една малка кадифена кутийка. Остави камъка вътре. И побързай, ако обичаш – не бихме искали някой преминаващ влак да прекрати цялата сценка преждевременно, нали така?

Д'Агоста отново се помъчи да определи посоката на гласа, но не можеше да се разбере в кой тунел се крие Диоген. Предвид особената акустика тук, той можеше да е навсякъде.

Пендъргаст предпазливо тръгна напред. Когато стигна средата на колелото коленичи, вдигна кутийката, сложи диаманта вътре и я остави долу.

После рязко се изправи, извади своя „Уилсън Комбат“ и го насочи към диаманта.

– Доведи ми Виола – повтори той.

– Ау! Братко! Подобна привързаност не е в твоя стил. Да го направим като по книга. Сега отстъпи назад, докато моят човек го погледне и

се увери, че е истински.

– Истински е.

– Веднъж ти повярвах, много отдавна. Помниш ли? Виж докъде ме докара. – Странна въздишка, почти стон долетя от мрака. – Ще ми простиш, че не ти се доверявам отново. Господин Каплан? Свършете си работата, ако обичате.

Един ужасен, дрипав мъж се измъкна с препъване от тунел XI. Той примигна на оскъдната светлина и се огледа объркано. Носеше тъмен костюм и черно кашмирено палто, окаляно и изпокъсано. На плешивата му глава бе привързана лупа, а в ръка държеше фенерче. Д'Агоста веднага разпозна в него мъжа, когото бяха отвлекли по-рано.

Изглеждаше сякаш е имал необикновено лош ден.

Каплан направи несигурна стъпка напред, после отново спря. Огледа се неразбиращо.

– Кой...? Какво...?

– Диамантът е в една кутия по средата. Идете да го разгледате. Кажете ми дали е „Сърцето на Луцифер“.

Мъжът завъртя глава във всички посоки.

– Кой говори? Къде съм?

– Frater, покажи на Каплан диаманта.

Каплан отново се затътри напред. Пендъргаст махна с пистолета си по посока на кутията.

Гледката на оръжието изглежда събуди Каплан от вцепенението му.

– Ще направя каквото поискате, само не ме убивайте! – извика той.
– Имам деца.

– И пак ще видиш луничавите зверчета – ако постъпваш както аз ти наредя – долетя безтелесният глас на Диоген.

Мъжът коленичи, почти сякаш краката му се подкосиха, и вдигна диаманта. Нагласи лупата на окото си, включи малката лампичка и разглежда камъка.

– Е? – Гласът на Диоген прозвуча високо и напрегнато.

– Един момент! – Мъжът беше на ръба на нервна криза – Дайте ми само един момент, моля ви!

Той се взря в него и светлината разцъфна в диаманта, обгръщайки го в сияен ореол от канеленочервено.

– Прилича на „Сърцето на Луцифер“, така е – рече експертът задавено.

– „Прилича на“ няма да свърши работа, господин Каплан.

Човекът продължи да се вира в камъка, ръцете му трепереха.

После се изправи.

– Сигурен съм, че е той.

– Уверете се още веднъж. Животът ви, както и този на вашето семейство, зависи от точната ви оценка.

– Сигурен съм. Няма друг подобен диамант.

– Диамантът има един миниатюрен дефект. Кажете къде е.

Каптан отново се наведе. Мина минута, после втора.

– На около десет микрометра от центъра на камъка в посока един часа се забелязва малко включение.

От тъмнината долетя съскане – може би от триумф, може би нещо друго.

– Каптан, можете да си вървите. Вашият изход е тунел VI. Frater, останите където си.

С благодарно хлипане мъжът забърза към тунел VI и към чакащия Д'Агоста, като почти се препъваше в нетърпението си да се махне час по-скоро. Миг по-късно влезе в тъмнината на тунела, дишайки тежко.

– Слава Богу! – прошепна той. – Слава Богу.

– Стойте зад мен – каза Д'Агоста.

Каптан се втрени в Д'Агоста и облекчението му бързо се замести със страх, когато разпозна лицето му.

– Един момент. Вие сте ченгето, което...

– Нека се тревожим за това по-късно – каза Д'Агоста, докато го избутваше по-навътре в спасителния мрак. – Скоро ще ви измъкнем оттук.

– А сега настъпи и моментът, който очаквахте – проехтя гласът на Диоген. – Дами и господа, представям ви... лейди Виола Маскелене!

Виола Маскелене внезапно се появи от тунел IX. Тя се спря в осветения кръг, примигвайки несигурно.

Пендъргаст неволно направи крачка към нея.

– Не мърдай, братко! Остави я тя да дойде при теб.

Тя се обърна, погледна към агента и с леко олюляване тръгна към него.

– Виола! – Пендъргаст направи нова крачка напред.

Внезапно проехтя изстрел, оглушителен в затвореното пространство. Облак прах се надигна до вдигнатия му крак. Агентът залегна на мига с пистолет в ръка, като местеше дулото от тунел на тунел.

– Давай, братко! Отвърни на огъня. Колко жалко ще бъде, ако някой рикоширал куршум прониже твоята Ева.

Пендъргаст се извърна. Виола бе замръзнала неподвижно при звука

от изстрела.

– Ела при мен, Виола – каза той.

Тя стоеше и го гледаше.

– Алойзиъс? – попита младата жена плахо.

– Тук съм. Просто ела при мен – бавно и внимателно.

– Но ти... Ти...

– Всичко е наред. В безопасност си. Ела при мен. – И той протегна ръце.

– Каква трогателна сцена – каза Диоген. Думите му бяха последвани от подигравателен циничен смях.

Тя направи няколко несигурни стъпки и след малко се отпусна в прегръдките на Пендъргаст.

Агентът я залюля успокояващо, като леко вдигна брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ.

– Дрогирал си я! – възкликна той.

– Ха! Само няколко милиграма, колкото да я държат тиха. Не се притеснявай – тя е непокътната.

Д'Агоста чу как Пендъргаст шепне нещо в ухото на Виола, но не успя да долови думите. Тя поклати глава, дръпна се назад и се олюля. Той отново я прихвана и я поведе към отвора на тунела.

– Браво, господа! Вярвам, че приключихме – прозвуча ликуващият глас на Диоген. – А сега всички можете да си тръгнете през тунел VI. Впрочем, трябва да си тръгнете през тунел VI. Настоявам за това. И най-добре да побързате, полунощният влак за Вашингтон ще мине по линия VI след пет минути. Бързо ускорява от станцията и скоро ще се движи с поне сто и трийсет километра в час. Ако не успеете да стигнете до първата ниша, която е на около триста метра по-надолу, доста ще изцапате стените на тунела. Ще застрелям всеки, който се опита да тръгне по друг тунел. Така че се размърдайте!

Пендъргаст леко побутна Виола към Д'Агоста.

– Изведи Каплан и нея оттук – промърмори той и сложи фенерчето в ръката на Д'Агоста.

– А ти?

– Имам да свърша още нещо.

Точно това бе отговорът, от който Д'Агоста се боеше. Той сложи ръка на рамото на агента да го спре.

– Ще те убие.

Пендъргаст леко се освободи.

– Не можеш! – прошепна настойчиво Д'Агоста. – Те ще бъдат...

– Чухте ли ме? – прокълня гласът на Диоген. – Остават ви четири минути.

– Тръгвай! – изсъска Пендъргаст.

Д'Агоста му хвърли последен поглед. След това прегърна Виола, обърна се към Каплан и внимателно го тласна напред.

– Хайде, господин Каплан. Да тръгваме.

Включи фенерчето и като обърна гръб на Железния часовник, бързо ги поведе по релсите.

Пендъргаст остана в мрака на тунела с изваден пистолет и зачака. Цареше пълна тишина. Минутите се точеха – една, втора, трета, четвърта.

Изминаха пет минути. Не се чуваше никакъв влак.

Шест минути. Седем.

Той продължи да чака в тъмнината. Осъзна, че брат му – действащ винаги непредпазливо – не би се показал, докато влакът не мине. Пендъргаст бавно се върна в кръга от светлина.

– Алойзиъс! Какво все още правиш тук? – В гласа се усети внезапна паника. – Казах, че ще убия всекиго, който се покаже отново!

– Тогава го направи.

Чу се изстрел и на сантиметри от пръста му се посипаха дребни камъчета.

– Пропусна целта.

Втори куршум рикошира в каменната арка над главата на Пендъргаст, обсипвайки го с пясъчинки и сивкав прах.

– Отново не улучи.

– Влакът ще мине всеки момент – долетя възбуденият глас. – Не е нужно да те убивам – влакът ще го свърши вместо мен.

Пендъргаст поклати глава. После тръгна нехайно по релсите на колелото, водещи точно под свода.

– Върни се обратно! – Последва нов изстрел.

– Мерникът ти днес не е точен, Диоген.

Той спря.

– Не! – извика гласът. – Махай се!

Пендъргаст се пресегна и вдигна кутийката, извади диаманта и го претегли върху дланта си.

– Влакът идва, глупако! Остави диаманта! Той е на сигурно там!

– Няма никакъв влак.

– Напротив, има. Закъснява, това е всичко.

– Никакъв влак не идва.

– За какво говориш?

– Полунощният му курс беше отменен. Предупредих, че има бомба на станция „Бек Бей“.

– Блъфираш! Как би могъл да предупредиш за такова нещо? Не си

могъл да знаеш плана ми.

– Не съм могъл? Тогава защо трябваше да се срещнем шест минути преди полунощ, вместо в полунощ? И защо точно тук? Причината би могла да е само една: трябвало е да се направи нещо с таблото за разписанието на влаковете. Нататък беше елементарно. – И той пусна диаманта в джоба си.

– Върни го обратно, той е мой! Лъжец такъв! Ти ме излъга!

– Никога не съм те лъгал. Само следвах инструкциите ти. По-скоро ти си този, който ме излъга. Много пъти. Каза ми, че ще убиеш Смитбак. А целта ти е била Марго Грийн.

– Убих приятелите ти. Знаеш, че няма да се поколебая да убия и теб.

– Точно това ще ти се наложи да направиш. Искаш ли да ме спреш? Убий ме тогава.

– Копеле! Подобие мое, братко мой – умри сега!

Пендъргаст зачака неподвижно. Изтекоха няколко минути.

– Виждаш ли, не можеш да ме убиеш – каза Пендъргаст. – Затова не се прицели както му е редът. Трябвам ти жив. Доказа го, когато ме спаси от замъка на Фоско. Ти имаш нужда от мен, защото без мен – без омразата ти към мен – не би ти останало нищо.

Диоген не отговори. В подземие то се чу нов звук: звук от бягащи стъпки, кратки команди, пращящи радиостанции. Звучите се приближаваха.

– Какво е това? – Гласът на Диоген беше разтревожен.

– Полицията – отговори спокойно Пендъргаст.

– Извикал си полицията! Глупак такъв, ще арестуват теб, не мен!

– Такъв е замисълът. А изстрелите ти само ще ги доведат по-бързо тук.

– Какви ги дрънкаш? Идиот, ти какво – използваш себе си като примамка? Жертваш себе си?

– Точно така. Разменям свободата си срещу сигурността на Виола и връщането на „Сърцето на Луцифер“. Саможертва, Диоген: единственият завършек, който ти не можеше да предвидиш. Защото това е единственото нещо, което не би могло никога дори да ти хрумне да направиш със себе си.

– Ах ти...! Дай ми диаманта!

– Ела и си го вземи. Можеш дори да му се порадваш минута-две, преди да ни хванат и двамата. Или пък да избягаш веднага и може би – само може би – да се спасиш.

– Не можеш да го направиш, ти си напълно луд...! – Безтелесният глас премина в задавено стенание, толкова пронизително и диво, че прозвуча нечовешко. След което изведнъж секна, оставяйки само ехо.

Миг по-късно Хейуърд излетя от тунел IV с фаланга ченгета зад нея. Следваше ги Сингълтън, който говореше възбудено по радиостанцията си. Ченгетата бързо обкръжиха Пендъргаст, приклекнаха и насочиха оръжия към него.

– Полиция! Не мърдай! Ръцете горе!

Пендъргаст бавно вдигна ръце.

Хейуърд се приближи, преминавайки през пръстена полицаи.

– Въоръжен ли сте, агент Пендъргаст?

Пендъргаст кимна.

– Освен това ще откриете „Сърцето на Луцифер“ в левия джоб на самото ми. Моля ви да се отнесете към него много внимателно. Вземете го лично и не го поверявайте на никого.

Хейуърд хвърли поглед назад и махна на един от подчинените си да го претърси. Отзад се приближи друг полицаи, хвана ръцете на агента, изви ги зад гърба му и ги заключи в белезници.

– Предлагам да се отместим от релсите – рече Пендъргаст. – В името на безопасността.

– Всичко с времето си – отвърна Хейуърд. Бръкна внимателно в джоба му, извади диаманта, разгледа го и го пхна в собственото си джобче.

– Алойзиъс Пендъргаст, имате право да мълчите. Всичко, което кажете може и ще бъде използвано срещу вас в съда.

Но Пендъргаст не слушаше. Той се вираше над рамото на Хейуърд в тъмнината на тунел III. Там се виждаха две малки точки светлина, които приличаха на отражения от бледата светлина под купола. Докато ги гледаше, те изчезнаха за миг, после отново се появиха – както би станало с очи, които мигат. После избледняха и изчезнаха, като оставиха само мрак.

Екипът в линейката вече бе отвел Каплан и Виола. Д'Агоста остана закопчан за един стол, обграден от шестима полицаи в районното управление в Медисън Скуеър Гардън. Беше навел глава, с очи, приковани в пода и се опитваше да избягва да среща очите на своите бивши колеги и подчинени, които стояха наоколо и разговаряха насила. Оказа се лесно: всички подчертано отбягваха да го поглеждат. Все едно че повече не съществуваше, все едно че се бе превърнал в някаква буболечка, която не заслужаваше дори презрение.

Той чу писукането на радиостанции и през стъклените врати на районното забеляза голяма група ченгета в билетния център на метростанцията „Пенсилвания“. Между тях крачеше високата стройна фигура на Пендъргаст в черен костюм със закопчани в белезници ръце зад гърба. От двете му страни вървеше по едно набито ченге. Агентът не се оглеждаше нито наляво, нито надясно, гърбът му бе изправен, а лицето – спокойно. За пръв път от много дни той изглеждаше – доколкото това бе възможно при тези обстоятелства – почти като стария Пендъргаст. Несъмнено го водеха към чакащата ги кола на входа на участъка откъм Осмо авеню. Докато Пендъргаст минаваше, той погледна по посока на Д'Агоста. Въпреки че отделението в което се намираше бе направено от огледално стъкло, изглеждаше сякаш Пендъргаст се взира право в него и му кимва бързо и благодарно.

Д'Агоста се извърна. Целият му свят, всичко, на което държеше бе разрушено. Заради настояването на Пендъргаст да информира Хейуърд за местоположението им, сега приятелят му бе на път към затвора, може би до живот. Имаше само едно нещо, което можеше да го накара да се чувства по-зле и това би била появата на Хейуърд.

И в този момент тя се появи като по команда: вървеше със Сингълтън насам.

Той отново сведе глава и зачака. Чу приближаващи се стъпки. Лицето му гореше.

– Лейтенант?

Вдигна очи. Не беше Хейуърд, а само Сингълтън. Лора просто го бе подминала.

Сингълтън се огледа наоколо и размени няколко думи с ченгетата около Д'Агоста.

– Откопчайте му безелниците, моля.

Един от полицаите го освободи.

– Бих искал да проведе частен разговор с лейтенанта, ако не възразявате.

Ченгетата опразниха помещението с видимо облекчение. Когато и последният излезе, Сингълтън сложи ръка на рамото му.

– Страшно си загазил, Вини – произнесе той меко. Д'Агоста кимна.

– Няма нужда да казвам, че си задържан без право на гаранция. Ще свикат следствена комисия и предварително вътрешно изслушване колкото е възможно по-скоро, вероятно в други ден. За момента бъдещето ти в силите на реда е една голяма въпросителна, но честно казано, това ти е последният проблем. Изглежда имаме на ръка четири обвинения за углавни престъпления: отвлечане, кражба на коли, съпротива на организациите на реда, съучастничество.

Д'Агоста стисна главата си в ръце.

Сингълтън го потупа по рамото.

– Но важното, Вини, е че въпреки всичко ти най-накрая се предаде. Посочи ни Пендъргаст и ние го заловихме. Няколко коли пострадаха, но никой не е ранен. Можем дори да успеем да излезем с твърдението, че планът е бил такъв през цялото време – работил си под прикритие, за да спипаш Пендъргаст.

Д'Агоста не отговори. Гледката на Пендъргаст, когото отвеждат с безелници, бе все още пред очите му. Пендъргаст недосегаемият.

– Виж какво, ще направя каквото мога с тези обвинения и може би ще успея да мина някои от тях за „лошо поведение“. Нищо не обещавам.

Д'Агоста преглътна и успя да смутелеви едно „благодаря“.

– Има един интересен момент. Предварителните показания на отвлечената жертва изглежда сочат, че този Диоген Пендъргаст е жив – и може би дори е отговорен за диамантения обир в музея. Явно просто сме го пропуснали там долу в железопътните тунели. Фактът, че Пендъргаст носеше „Сърцето на Луцифер“ в джоба си също е адски объркващ. Това донякъде... е, ами, оставя случая отворен. Ще трябва да ревирираме някои от хипотезите си.

Д'Агоста вдигна очи и го изгледа остро.

– Мога да обясня всичко.

– Запази обясненията за разпита. Хейуърд вече ми разказа теорията ти, че Диоген е натопил брат си за убийствата. Истината е, че сега знаем, че Пендъргаст се е представил за Каптан и е откраднал диаманта. Каквито и да са по-конкретните детайли, няма да му е лесно да се

измъкне, не ще и дума. Ако бях на твоето място – а сега ти говоря като на приятел, а не като на подчинен – бих се тревожил повече за собствената си кожа и щях да престана да се вълнувам от Пендъргаст. Този кучи син ти докара достатъчно проблеми.

– Капитане, ще се радвам, ако не говорите за агент Пендъргаст по такъв начин.

– Лоялен до последно, а? – Сингълтън поклати глава.

Из районното отекна висок, гневен глас. Една солидна групичка от федерални агенти, водени от висок, загорял от слънцето мъж, чиито очи хвърляха искри, влезе в помещението. Д'Агоста го огледа внимателно: мъжът отпред изглеждаше познат, страшно познат. Опита се да прочисти ума си, да разсее мъглата. Кофи. Специален агент Кофи.

Съзирайки Сингълтън през стъклото, Кофи тръгна към него.

– Капитан Сингълтън? – Дори под тена личеше, че месестото му лице е зачервено.

Капитан Сингълтън вдигна поглед с приятно изражение.

– Да, агент Кофи?

– Какво, по дяволите, става тук? Закопчали сте ги без нас?

– Точно така.

– Знаехте, че това е нашият случай.

Сингълтън направи пауза, преди да отговори. А когато все пак го стори, гласът му бе тих и кротък, все едно говореше на дете.

– Информацията пристигна бързо и трябваше да действате незабавно. Престъпникът се измъкна от вашите хора в окръг Съфок и се върна обратно в града. Не можехме да чакаме. Сигурен съм, че предвид обстоятелствата, ще разберете защо действвахме без вас.

– Изобщо не сте се свързали с нас. В града бяха останали агенти, които бяха готови да действат при даден знак.

Нова пауза.

– Това със сигурност е въпрос на недоглеждане, за което поемам цялата отговорност. Знаете колко е лесно в разгара на действията да пропуснете някоя и друга дреболия. Моите извинения.

Кофи стоеше пред Сингълтън и дишаше тежко. Няколко полицаи от НПУ се изхилиха тихо.

– Залавянето на Пендъргаст ни донесе неочакван бонус – добави Сингълтън.

– И какъв, по дяволите, беше той?

– В джоба му открихме диаманта, „Сърцето на Луцифер“. – Сингълтън се възползва от моментното зашеметяване на Кофи, за да

погледне хората си. – Тук свършихме. Да тръгваме към центъра.

И като изправи Д'Агоста внимателно на крака, той се обърна и излезе.

70

Срядата изгря слънчева и ясна. Сутрешното слънце блестеше през единствения прозорец на трапезарията в малкия апартамент на авеню „Уестенд“. Нора Кели чу вратата на банята да се затръшва. Няколко минути по-късно в антрето се появи Бил Смитбак, облечен за работа с незавързана вратовръзка и праметната през рамо яке. Изражението му беше мрачно.

– Ела да закусиш – покани го тя.

Лицето му се разведри леко, когато я видя. Приблужи се и седна на масата.

– По кое време се прибра снощи?

– Към четири. – Той се надвеси през плота и я целуна.

– Изглеждаш ужасно.

– Не е поради липсата на сън.

Нора побутна вестника към него.

– Първа страница. Поздравления!

Смитбак хвърли поглед. Статията му за кражбата на „Сърцето на Луцифер“ от неизвестен престъпник бе на челно място: мечтата на всеки журналист. Беше зашеметяващ пробив и наред с ареста на Пендъргаст бе избутал материала на Хариман за залавянето на „Ухажора“ на трета страница от приложението – една възрастна жена бе видяла „Ухажора“ да се разгалва пред един банкомат и справедливо възмутена, го бе пратила в безсъзнание с един удар на бастуна си. За първи път, помисли си Нора, Бил не изглеждаше възхитен от злочестината на Хариман.

Той избута вестника настрана.

– Няма ли да ходиш на работа?

– От музея ни казаха да си останем вкъщи до края на седмицата – нещо като принудителна ваканция. Сградата ще бъде заключена, докато не открият как е била разбита охранителната система – Тя поклати глава. – На всичкото отгоре, изглежда, че Хюго Менцес е изчезнал. Май една от камерите го е заснела недалеч от зала „Морган“ малко преди грабежа. Безпокоят се да не би да се е натъкнал на престъпника и да е бил убит.

– Може би той е престъпникът.

– Диоген Пендъргаст е престъпникът. От всички хора ти най-добре знаеш това.

– Може би Менцес е Диоген. – Бил се разсмя сухо.

– Това даже не е смешно.

Смитбак вдигна рамене.

– Съжалявам. Проява на лош вкус от моя страна.

Нора му наля кафе и допълни и своята чаша.

– Има едно нещо, което все още не мога да разбера от статията ти.

Как е успял Пендъргаст да изнесе „Сърцето на Луцифер“ от „Уърлд“? Искам да кажа – веднага са запечатали сградата, всички са минали през скенер, освен това всички, които са влизали и излизали са записани. Но не са открили Пендъргаст. Какво е направил, да не е скочил от прозореца?

Смитбак приглади непокорния кичур над челото си, който отново щръкна веднага щом дръпна ръка.

– Това е най-хубавата част от историята – де да можех да я опиша!

– А защо не можеш?

Смитбак се обърна към нея и се усмихна малко мрачно.

– Защото аз бях този, който изнесе скъпоценния камък от сградата.

– Ти?! – Нора се ококори невярващо.

Смитбак кимна.

– О, Бил...!

– Нора, трябваше да го направя. Беше единственият начин. Но не се бой – следата никога няма да ги доведе до мен. Диамантът отново е там, където му е мястото. Планът бе наистина брилянтен.

– Разкажи ми за него.

– Сигурна ли си, че искаш да чуеш? Това те превръща в съучастник.

– Аз съм ти жена, глупчо. Разбира се, че искам да чуя.

Той въздъхна.

– Пендъргаст измисли всичко. Знаеше, че ще запечатат сградата и ще претърсят всички, които искат да излязат, затова се представи за един от техниците, които се занимаваха с рентгена.

– Но ако охраната е била толкова здраво затегната, колкото казваш, не са ли проверявали и техниците, преди да напуснат сградата?

– Пендъргаст предвиди и това. След като ме прекара през рентгеновия апарат, той ме придружи до изхода. Тъкмо тогава мушна диаманта в джоба ми. След което аз най-спокойно си излязох.

Нора почти не можеше да повярва.

– Ако те бяха хванали, със сигурност щяха да ти друснат двайсет години!

– Не си мисли, че не ми е хрумвало – каза Смитбак и сви рамене. – Но от това зависеше човешки живот. Освен това имам вяра на Пендъргаст – и понякога ми се струва, че съм единственият.

С тези думи той се изправи, отиде до прозореца и се загледа навън неспокойно с ръце на кръста.

– Нищо не е свършило, Нора – промърмори той. – Не и в дългосрочен план.

Смитбак се извърна бързо, а очите му блестяха от гняв.

– Това е пародия на правосъдие! Един невинен чонек бе набеден за ужасен сериен убиец. Истинският килър с все още на свобода. Аз съм журналист. Работата ми е да казвам истината. А в тази история липсва много от истината. И аз ще разбера каква е тя.

– Бил, за бога, не тръгвай след Диоген!

– Ами Марго? Ще оставим ли убиецът ѝ да си тръгне безнаказано? Пендъргаст е в затвора, а Д'Агоста ще бъде разжалван или дори по-лошо – така че не остава никой, който да го свърши, освен мен.

– Недей! Моля те, недей. Това е поредното ти импулсивно – и глупаво – решение.

Той отново се обърна към прозореца.

– Признавам, че е импулсивно. Може би дори глупаво. Така да е.

Нора се надигна от стола си, внезапно почувствала прилив на страх и гняв.

– Ами ние? Ами нашето бъдеще? Ако тръгнеш след Диоген, той ще те убие. Не си му равностоен противник!

Смитбак се загледа навън и не отговори веднага. После се размърда.

– Пендъргаст спаси живота ми – каза той тихо. Обърна се и погледна Нора. – Както и твоя.

Тя се отдръпна раздражено. Смитбак тръгна към нея и я прегърна.

– Няма да го направя... Ако ми кажеш да не го правя.

– Това е единственото, което не бих могла да ти кажа. Решението е твое.

Смитбак отстъпи крачка назад, завърза вратовръзката си и облече якето.

– По-добре да тръгвам за работа. – Той я целуна. – Обичам те, Нора.

Тя поклати глава.

– Бъди много, много внимателен!

– Ще бъда, обещавам. Вярвай ми.

И изчезна през вратата.

71

Ден по-късно и осемдесет километра по на север слънцето светеше слабо през засенения с щори прозорец на една малка стая в интензивното отделение на частна клиника, Една-единствена пациентка лежеше под чаршафа, свързана към няколко апарата, които писукаха тихо, почти успокоително. Очите на жената бяха затворени.

Сестрата влезе, провери уредите, отбеляза някои от жизнените показатели, а после се спря и погледна пациентката.

– Добро утро, Тереза – рече тя лъчезарно.

Очите на жената останаха затворени и тя не отговори. Бяха махнали системите и нямаше непосредствена опасност за живота ѝ, но все пак бе много болна.

– Навън е красиво утро – продължи сестрата, като вдигна щорите и пушна слънцето да влиза в стаята. През прозореца на позанемареното имеие „Кралица Ана“ река Хъдсън блещукаше сред зимния пейзаж на окръг Пътнъм.

Бледото лице на пациентката бе отпуснато на възглавницата, а късата ѝ кестенява коса леко се бе разпиляла по памучния плат.

Сестрата продължи работата си и приглади завивките ѝ. Най-накрая се наведе и отмести кичур коса от лицето ѝ.

Очите на жената бавно се отвориха.

Сестрата взе ръката ѝ.

– Добро утро! – рече тя отново.

Устните на пациентката се помръднаха, но не излезе звук.

– Не се опитвай да говориш още – рече сестрата и тръгна към интеркома. – Всичко ще бъде наред. Преживяла си нещо лошо, но сега всичко ще се оправи.

Тя натисна копчето на интеркома и заговори тихо:

– Пациентката в стая шест се събужда. Съобщете на д-р Уинкър.

После седна на крайчеца на леглото и отново взе ръката на младата жена.

– Къде...?

– Намираш се в клиника „Фивършам“, скъпа Тереза. Няколко километра на север от Колд Спринг. Днес е 31-и януари и ти беше в безсъзнание в продължение на шест дни, но успяхме да те стабилизираме. Сега всичко е наред. Ти си силна, здрава жена и скоро ще се оправиш.

Очите на пациентката се разшириха леко.

– Какво...? – успя да произнесе тя със слаб глас.

– Какво се е случило ли? Сега не се тревожи за това. Беше пострадала, но прескочи трапа и вече всичко е зад гърба ти. Тук си в безопасност.

Устните отново помръднаха.

– Не говори. Пази силите си за доктора.

– ... опита се да убие... – долетя откъслечната фраза.

– Както казах, не бива да се тревожиш. Концентрирай се върху оздравяването си.

– ... ужасно...

Сестрата погали ръката ѝ нежно.

– Сигурна съм, че е било така, но нека да не мислим за това. Д-р Уинъкър ще дойде всеки момент и може да иска да ти зададе няколко въпроса. Трябва да си почиваш, скъпа.

– Уморена съм...

– Разбира се, че си. Много си уморена. Но още не можеш да заспиш, Тереза. Остани будна заради мен и заради доктора. Само за малко, става ли? Така-а-а-а. Добро момиче.

– Аз не съм... Тереза.

Сестрата се усмихна мило и потупа ръката ѝ.

– Не се тревожи за нищо. Известно объркване при събуждането е съвсем нормално. Докато чакаме да дойде лекаря, да погледаме през прозореца. Не е ли чудесен ден?

Хейуърд никога преди не бе посещавала легендарно охраняваното отделение в болница „Белвю“ и вървеше натам с надигащо се чувство на любопитство. Дългите, ярко осветени коридори миришеха на спирт и белина. Наложиха се да минат през четири-пет заключени врати, докато накрая стигнаха до най-респектиращата – две крила от подсилена неръждаема стомана, без прозорци. Отстрани стояха двама санитарни в бели дрехи и един сержант от НПУ. На вратата се мъдреше малка табелка: Охраняема зона.

Хейуърд извади значката си.

– Капитан Лора Хейуърд и един посетител. Очакват ни в Д-11.

– Добрутро, капитане – каза сержантът лениво, след като взе значката ѝ, надраска нещо във формуляра за влизащите и го побутна към нея да се подпише.

– Придружителят ми отначало ще почака тук, докато посетя затворника.

– Разбира се, разбира се – рече сержантът. – Джо ще ви придружи.

По-мускулестият от двамата санитарни кимна, без да се усмихне.

Сержантът се изви към близкия телефон и каза няколко думи в слушалката. Малко по-късно долетя звукът от освобождаването на тежки автоматични ключалки. Санитарят на име Джо отвори вратата.

– Д-11 ли казахте?

– Точно така.

– Насам, капитане.

Отвъд се простираше тесен, добре осветен коридор, чиито под и стени бяха покрити с балатум. От двете страни се редяха многобройни врати. Тези бяха метални, с малки шпионки на нивото на очите. До слуха на Хейуърд достигна странен, приглушен хор от гласове – яростни ругатни, плач, ужасно, почти нечовешко лomotене и всички тези звуци се процеждаха иззад вратите. Тук миризмата бе по-различна – под вонята на спирт и почистващи препарати се долавяше слаб дъх на повръщане, екскременти и още нещо, което Хейуърд разпозна от посещенията си в най-строгото охраняваните затвори: миризмата на страх.

Вратата зад гърба ѝ издрънча и се затвори. Миг по-късно автоматичните ключалки отново се затвориха с подобно на изстрел изщракване.

Тя последва санитаря надолу по завоите на дългия коридор. Там, на края му, лесно разпозна килията, към която се бяха отправили: можеше да е само онази, пред която пазеха четирима костюмирани мъже. Кофи бе пропуснал същинското залавяне, но определено не се канеше да пропусне нищо друго.

Агентите се обърнаха, когато тя ги приближи. В единия от тях Хейуърд разпозна личния лакей на Кофи, агент Рабинър. Не изглеждаше доволен, че я вижда.

– Оставете оръжието си в сейфа, капитане – подкани я той вместо поздрав.

Тя извади служебния си пистолет и спрея и ги предаде.

– Изглежда го спипахме – заяви Рабинър с мазна усмивка – Заковахме го за убийството на Декър, а това определено означава смъртно наказание според федералния статут. В момента само трябва да получим психиатричната оценка. До края на деня ще бъде в изолятора в Данемора. Ще изправим този нещастник на процес кажи речи утре.

– Доста сте разговорлив тази сутрин, агент Рабинър – каза Хейуърд.

Това го накара да млъкне.

– Сега бих искала да го видя. Първо аз, а след това ще доведе и друг посетител.

– Сама ли ще влезете или искате охрана?

Хейуърд не си направи труда да отговори. Просто отстъпи назад и изчака, докато един от агентите надникна през стъклото и отключи вратата с готово оръжие в ръка.

– Извикайте, ако ви нападне – рече Рабинър.

Тя пристъпи в ярко осветената килия.

Пендъргаст, облечен в оранжева затворническа униформа, седеше кротко на една тясна кушетка. Стените на помещението бяха дебело подплатени с мека материя и нямаше никакви други мебели.

Известно време Хейуърд не каза нищо. Дотолкова бе вникнала да го вижда в отлично ушит черен костюм, че сегашните му дрехи изглеждаха необяснимо не на място. Лицето му беше бледо и изпито, но все пак спокойно.

– Капитан Хейуърд. – Той се изправи и й махна към кушетката. – Моля, заповядайте.

– Благодаря. Предпочитам да остана права.

– Много добре. – Пендъргаст също остана прав като проява на учтивост.

В малката килия настъпи тишина. За Хейуърд не бе типично да

остава без думи, но истината беше, че сама не знаеше какъв импулс я бе накарал да направи това посещение. Тя прочисти гърло.

– Какво толкова сте направил, за да вбесите специален агент Кофи?

Пендъргаст се усмихна малко измъчено.

– Агент Кофи има прекомерно високо мнение за себе си. Така и не успях да се съглася с гледната му точка. Преди няколкото години работихме заедно по един случай, който не завърши добре за него.

– Питам, защото се опитахме да получим юрисдикцията по случая, но за пръв път виждам ФБР толкова упорито да спъва НПУ. При това не по обичайния полусърдечен начин.

– Не съм изненадан.

– Работата е там, че около случая се появиха някои доста странни факти, макар и още неофициално, за които исках да ви попитам.

– На ваше разположение съм.

– Оказва се, че Марго Грийн е жива. Някой на бърза ръка я е закарал в болница, като е уредил да получи медицинска помощ под фалшиво име и е изпратил в гробището трупа на някаква бездомна наркоманка. Медицинският експерт го нарича „неволна грешка“, а директорът с искрено разкаяние твърди, че това е „бюрократично объркване“. Интересно, че и двамата се оказват по случайност ваши стари познати. Майката на Грийн за малко щеше да получи сърдечен удар, щом разбра, че дъщерята, която току-що е погребала, е жива – Тя замълча, присви очи, след което избухна: – По дяволите, Пендъргаст! Не можете ли да направите поне едно нещо по правилата? Как можяхте да подложите една майка на подобно изпитание?

Пендъргаст замълча за миг, преди да отвърне.

– Направих го, защото скръбта ѝ трябваше да бъде искрена. Диоген щеше да прозре през всяка преструвка. Колкото и да е жестоко, беше необходимо, за да спася живота на Марго Грийн – а животът ѝ в крайна сметка е по-важен от временната скръб на една майка. Същата тази нужда за пълна секретност ме спря да споделя това дори с лейтенант Д'Агоста.

Хейуърд въздъхна.

– Както и да е, току що говорих с Грийн по телефона. Тя е много отпаднала, но мисли съвсем ясно. И това, което каза, дяволски ме стресна. Упорито настоява, че не вие сте бил нейният нападател, а описанието ѝ пасва с други описания на брат ви, които имаме. Проблемът е там, че на местопрестъплението и по оръжието, с което Грийн се е защитавала, открихме вашата кръв, а също и влакна, косми и други физически

доказателства, които говорят за присъствието ви. Така че в момента сме изправени пред загадка.

– Определено.

– Разговорите ни с Виола Маскелене съвпадат с разказа ви за Диоген, поне доколкото ми е известно. Тя също настоява, че тъкмо той я е отвлякъл, а не вие. Твърди, че практически ѝ е признан за четирите убийства и ѝ е показал един от диамантите, откраднати от зала „Морган“. Разбира се, няма доказателства, освен думата ѝ, но пък тя ни заведе до къщата, където е била държана. Там открихме някои доста показателни улики, които свързват Диоген с грабежа в музея – доказателства, които очевидно не се е канел да оставя.

– Интересно.

– Безмалко да заловим някого в тунелите и лейтенант Д'Агоста се кълне, че е бил Диоген. Минералогът Каплан го подкрепя, както и Маскелене. Предварителните им показания напълно съвпадат, а и ние знаем, че не може да сте бил вие. Помолихме британските ни колеги да започнат разследване на смъртта на Диоген в Англия, но това ще отнеме време. Тъй или иначе някои доказателства изглежда показват, че брат ви все пак може би е жив. Имаме трима свидетели, които определено вярват в това.

Пендъргаст кимна.

– А вие в какво вярвате, капитане?

Хейуърд се поколеба.

– Вярвам, че случаят заслужава по-внимателно разследване. Бедата е, че ФБР са се засилили да повдигат обвинението за убийството на федерален агент и както изглежда в момента не ги е грижа особено за несъвпаденията при другите три убийства. Или по-скоро другите две, тъй като убийството на Грийн в крайна сметка не се оказа такова. Което съвсем затруднява разследването ми.

Пендъргаст кимна.

– Разбирам проблема ви.

Хейуърд го погледна любопитно.

– Просто се чудех имате ли какво да ми кажете по въпроса.

– Имам да ви кажа, че вярвам в способностите ви на полицейски служител да откриете истината.

– И нищо повече?

– Това е много, капитане.

Тя замълча, а после каза:

– Помогнете ми, Пендъргаст.

– Човекът, който може да ви помогне, е лейтенант Д'Агоста. Той знае всичко, което има да се знае по този случай и най-доброто, което можете да сторите, е да използвате услугите му.

– Знаете, че това е невъзможно. Лейтенант Д'Агоста е на път да бъде разжалван и не може да помогне на никого в момента.

– Нищо не е невъзможно. Трябва просто да се научите как да заобикаляте правилата.

Хейуърд въздъхна раздразнено.

– Имам един въпрос към вас – продължи Пендъргаст. – Агент Кофи знае ли за „възкръсването“ на Марго Грийн?

– Не, но се съмнявам, че би се интересувал особено. Както казах, фокусирали са се сто процента върху Декър.

– Добре. Ще ви помоля да запазите тази информация колкото е възможно по-дълго. Вярвам, че Марго Грийн е в безопасност от Диоген поне замалко. Брат ми се е скрил и ще бъде ближе раните си известно време, но когато отново излезе на сцената, ще бъде по-опасен от всякога. Бих искал да не изпускате от очи д-р Грийн до края на възстановяването ѝ. Същото важи и за Уилям Смитбак и съпругата му Нора. Както и за вас самата. Боя се, че всички вие сте потенциални мишени.

Хейуърд потрепера. Това, което бе изглеждало като налудничава фантазия само преди два дни, сега започваше да придобива смразяващо реални очертания.

– Ще го направя – отговори тя.

– Благодаря ви.

Между тях отново надвисна тишина След малко Хейуърд се размърда.

– Е, по-добре да тръгвам. Всъщност дойдох по-скоро като придружител на един човек, който иска да ви види.

– Капитане? – каза Пендъргаст. – Една последна дума.

Тя се извърна да го погледне. Той стоеше там, блед на изкуствената светлина, а хладният му поглед бе спрял върху нея.

– Моля ви, не бъдете твърде сурова към Винсът.

Против волята си Хейуърд бързо отмести очи.

– Всичко, което направи, бе по моя молба. Причината да ви каже толкова малко, причината да се изнесе – всичко това беше, за да ви предпази от брат ми. В името на това да ми помогне, да спаси човешки живот Винсът направи професионална саможертва – надявам се и се моля саможертвата му да не се окаже и лична.

Тя не отговори.

– Това е всичко. Довиждане, капитане.

Хейуърд успя да изрече:

– Довиждане, агент Пендъргаст.

После, избягвайки да срещне очите му, тя отново се обърна и почука на нечупливото стъкло.

Пендъргаст наблюдаваше как вратата се затваря след нея. Стоеше неподвижно в неподходящата му оранжева униформа и слушаше. Чу няколко приглушени гласа отвън, а после се концентрира върху леката, но решителна стъпка на Хейуърд, която се отдалечаваше. Долови изшракването на ключалките и трясъка на тежката врата, която остана отворена в продължение на почти трийсет секунди, след което се отключи отново. Пендъргаст продължаваше да се вслушва, този път дори по-напрягнато. Тъй като сега в коридора се чуваха други стъпки: по-бавни, колебливи. Те се приближаваха. Мускулите му се стегнаха. Миг по-късно по вратата последва грубо потропване.

– Посетител!

След което в рамката застана Виола Маскелене.

Имаше драскотина над едното око и изглеждаше бледа под средиземноморския си загар, но иначе явно бе здрава.

Пендъргаст установи, че не може да се помръдне. Просто стоеше и я гледаше.

Тя пристъпи напред и неловко се спря в средата на килията. Вратата зад нея се захлопна.

Пендъргаст остана неподвижен.

Очите на Виола пробягаха от лицето му към затворническата униформа.

– Бих желал, за твое добро, никога да не ме беше срещала – изрече той почти студено.

– А за твое добро?

Той я гледа дълго, а после каза по-тихо:

– Никога няма да съжалявам, че те срещнах. Но докато изпитваш чувства към мен – ако случаят наистина е такъв – ще се намираш в смъртна опасност. Трябва да си отидеш и повече никога да не ме видиш и да не мислиш за мен. – Пендъргаст спря и сведе очи към пода. – Много, много съжалявам за всичко.

Настъпи дълга тишина.

– Това ли е? – най-сетне попита тя дрезгаво. – И никога няма да разберем, никога няма да получим шанс да...?

– Никога. Диоген все още е на свобода. Ако смята, че между нас е

останала връзка, каквато и да е, ще те убие. Трябва да си тръгнеш незабавно, да се върнеш на Капрая и да разкажеш на всички – в това число и на собственото си сърце – колко безразлична си към мен.

– Ами ти? Какво ще правиш?

– Аз ще остана зад решетките за дълго време, може би завинаги. Моля те, Виола, продължи живота си. Върви си.

Тя рязко пристъпи напред.

– Не искам „да продължа“ живота си. Вече не. – Тя се поколеба, после сложи ръце на раменете му. – Не и след като те срещнах.

Пендъргаст остана неподвижен като статуя.

– Трябва да ме оставиш зад себе си – рече той тихо. – Диоген ще се върне. А аз ще съм безсилен да те защита.

– А когато го хванат?

– Няма да го хванат – не и докато аз съм в затвора.

– Той... ми каза ужасни неща. – Гласът ѝ трепереше. – Изминаха трийсет и шест часа откак излязох от онзи тунел и през цялото време не успях да мисля за нищо друго. Водила съм глупав, празен живот, живот без обич. А сега ти ми казваш да обърна гръб на единственото, което значи нещо за мен.

Този път Пендъргаст нежно сложи ръце на кръста ѝ и погледна търпещо в очите ѝ.

– За Диоген е като игра да открива най-дълбоките страхове на хората. После нанася смъртоносен, отлично прицелен удар. По такъв начин е докарвал хора до самоубийство. Но думите му са лишени от съдържание. Не им позволявай да те засягат. Да познаваш Диоген е като да вървиш в тъмнина. Ти трябва да излезеш от тази тъмнина, Виола. Да се върнеш на светло. А това също така означава – далеч от мен.

– Не – прошепна тя.

– Върни се на своя остров и ме забрави. Ако не заради себе си, Виола, то заради мен.

Очите им се срещнаха и за миг останаха така. След това под рязката светлина в мръсната килия се целунаха.

После Пендъргаст се освободи и отстъпи назад. Лицето му бе необичайно поруменяло, сребристите му очи искряха.

– Сбогом, Виола – каза той.

Тя стоеше като вкопана в земята, а минутите течаха. Накрая с безрайно нежелание се обърна и бавно тръгна към вратата.

На прага се поколеба и заговори, без да го поглежда.

– Ще постъпя както казваш. Ще се върна на острова. Ще кажа на

всички, че изобщо не ме интересува. И ще живея живота си както преди. Но когато най-сетне те освободят, знаеш къде да ме намериш.

Тя бързо почука на стъклото, вратата се отвори и след миг Виола вече я нямаше.

Епилог.

Огънят замря зад решетката на камината, оставяйки купчина светеща жарава. Светлината в библиотеката бе слаба и обичайната тишина обгръщаше всичко: покритите с колосани покривки маси, рафтовете с дремещите по тях томове, засенените с абажури лампи и кожените столове. Навън бе светъл, зимен ден, последният от януари, но на Ривърсайд Драйв 891 сякаш цареше вечна нощ.

Констанс, облечена в старомодна черна рокля, поръбена с бяла дантела, седеше с кръстосани крака на един стол и четеше трактат от 18-и век за ползата от пускането на кръв. Д'Агоста се бе разположил в близкото кресло. В сребърен поднос на масичката до него стоеше изпотена недокоснатата кутийка „Бъдауйзър“.

Той хвърли поглед към Констанс, към съвършения ѝ профил и правата ѝ кестенява коса. В това, че бе красива жена, нямаше никакво съмнение, както бе несъмнено и че е необикновено, дори необяснимо интелигентна и начетена за човек на нейната възраст. Но около нея витаеше нещо особено – нещо много, много особено. Не бе показала никаква емоционална реакция, когато научи, че Пендъргаст е арестуван и затворен. Никаква.

От опита си Д'Агоста знаеше, че такава липса на реакция понякога всъщност се равнява на най-силната реакция. Това го тревожеше. Агентът го бе предупредил за нестабилността на Констанс и бе намекнал за някои тъмни неща в миналото ѝ. А и самият Д'Агоста отдавна изпитваше съмнения за душевното равновесие на младата жена и необяснимото ѝ равнодушие го караше да се чуди още повече. Това, което го подтикна да пренесе малобройните си вещи на Ривърсайд Драйв 891 предишния ден, от една страна бе продиктувано от необходимостта да я наглежда сега, след като Пендъргаст не бе тук, а от друга – от факта, че нямаше къде другаде да отиде.

Освен това оставаше проблемът с Диоген. Наистина, бяха му попечили, плановите му за Виола и „Сърцето на Луцифер“ бяха осуетени, а той самият бе принуден да се крие. Сега вече от НПУ вярвах в съществуването му и го преследвах с настървение. Скорошните открития изглеждат бяха разклатили, макар и не срутили напълно, увереността им, че Пендъргаст е убиецът на Хамилтън, Декър, Дюшам и Грийн. За това пречеа многобройните физически улики, които не можеха да бъдат

пренебрегнати. Сега поне полицията бе сигурна, че Диоген стои зад ограбването на зала „Морган“ и отвличането на Виола. Бяха открили къщата, в която я бе държал и в момента я претърсваха от пода до тавана. Случаят определено не бе приключил.

В известен смисъл провалът и бягството на Диоген го правеха още по-опасен. Д'Агоста си спомни любопитството му към Констанс, проявено по време на телефонния разговор в Ягуара и потръпна. Единственото, което го успокояваше бе фактът, че Диоген обича да планира всичко до най-педантични подробности. Ответният му удар – а Д'Агоста бе повече от сигурен, че ще последва такъв – щеше да почака. Щеше да му трябва известно време да го подготви.

Констанс вдигна поглед от книгата си.

– Лейтенант, известно ли ви беше, че дори в началото на 19-и век пиявиците често са били предпочитана алтернатива пред скарификацията при пускането на кръв?

Д'Агоста я погледна.

– Не може да се каже, че знаех.

– Колониалните лекари често са внасяли европейска пиявица, *hirudinea annelida*, тъй като можела да погълне многократно повече кръв от *macrobeta decora*.

– *Macrobeta decora*?

– Американската пиявица, лейтенант. – И Констанс се върна към четивото си.

Наричай ме Винсънт, поправи я наум Д'Агоста и я изгледа замислено. И бездруго изобщо не беше сигурен колко още ще продължи да бъде лейтенант.

Мислите му се върнаха към предишния следобед и унизителното вътрешно изслушване. От една страна се беше оказало голямо облекчение – Сингълтън остана верен на думата си и цялото злощастно приключение бе представено като зле потръгнала тайна операция, в която Д'Агоста беше проявил недалновидност – един от следствената комисия дори го бе определил като „най-тъпото ченге сред служителите на реда“. Но в крайна сметка стигнаха до извода, че ако е извършил престъпления, то не е било умишлено. Впрочем, списъкът с проявите на „лошо поведение“ бездруго беше достатъчно дълъг.

Глупостта все пак е по-добра от престъпление, беше му казал Сингълтън след това. Щяха да последват още изслушвания, но бъдещето му като полицай в НПУ – като какъвто и да е полицай – оставаше под въпрос.

Хейуърд, разбира се, бе свидетелствала. Показанията ѝ бяха изречени с категорично неутрален глас и на типичния полицейски жаргон, но през цялото време тя не погледна нито нито веднъж към него. Но по някакъв начин думите ѝ му помогнаха да се отърве от някои от по-тежките обвинения.

Д'Агоста за пореден път отвори папката на Диоген, но изпита внезапно чувство на безсилие. Преди десет дена бе стоял в същата тази стая, гледайки същата папка и отново без Пендъргаст, който да му помага. Само че сега четирима души бяха мъртви, а агентът вместо да е „умрял“ се намиреше в „Белвю“, подложен на някакви психиатрични тестове. Тогава Д'Агоста не бе научил нищо полезно – какво би могъл да научи сега?

Но трябваше да продължи да се рови. Бяха му отнели всичко: кариерата, връзката му с Хейуърд, най-близкия му приятел – всичко. Оставаше му да направи само едно: да докаже невинността на Пендъргаст. А за да успее се налагаше да открие Диоген.

В недрата на къщата слабо отекна звънец. Някой стоеше на вратата.

Констанс вдигна очи. За една частица от секундата по лицето ѝ се изписа чист страх – и нещо друго, нещо неуловимо, – преди воалът на равнодушието отново да се спусне.

Д'Агоста се изправи.

– Няма проблем. Сигурно някакви съседски деца си играят. Ще провера какво става.

Той остави папката настрана, крадешком провери оръжието си и се отправи към вратата на библиотеката. Но още пречи да я стигне, видя Проктър, който приближаваше към него от антрето.

– Един джентълмен желае да ви види, сър – каза Проктър.

– Взе ли необходимите предпазни мерки?

– Да, сър, аз...

Но в този момент в галерията зад Проктър изникна човек в инвалидна количка. Д'Агоста запна от изумление, щом разпозна Ели Глин, директорът на „Ефективни инженерни решения“.

Мъжът се плъзна и ги подмина, докато се озова до една от масичките. С рязко движение той избута няколко книги, разчиствайки място за дебела купчина листи: чертежи, скици, планове на сгради, диаграми.

Констанс се бе изправила и се оглеждаше с книга в ръка.

Какво правите тук? – попита Д'Агоста. – Как открихте това място?

– Това няма значение – отвърна Глин, като се обърна към него, а здравото му око блестеше. – Миналата неделя дадох обещание. – Той

вдигна облечената си в черна ръкавица ръка, в която имаше тънка кафява папка. Сложи и нея на масата. – А ето го и него: предварителен психологически профил на Диоген Бернули Пендъргаст. Допълнен, бих добавил, така че да отрази и най-скорошните събития – поне това, което успях да разбера за тях от новините и от собствените си източници. Разчитам на вас да ми разкажете повече.

– Има много повече.

Глин погледна косо:

– А вие сигурно сте Констанс.

Тя кимна почти с реверанс.

– Ще имам нужда и от вашата помощ.

– Разчитайте на мен.

– Откъде се взе този внезапен интерес? – вдигна вежди Д'Агоста. –

Бях останал с впечатление...

– С впечатление, че задачата не е приоритетна за мен? Не беше. По онова време изглеждаше като относително маловажен проблем, като начин да си спечеля лесни пари. Но после се случи това. – И той потупа по папката. – Може би по света не са много хората, опасни като него.

– Не ви разбирам.

Мрачна усмивка изкриви устните на Глин.

– Ще ме разберете, щом прочетете профила.

Д'Агоста кимна към масата:

– А какво представляват останалите документи?

– Чертежи и планове на най-добре охраняваното крило на Поправителен затвор „Клинтън“ в Данемора, Ню Йорк.

– Защо са ми?

– Бих казал, че е очевидно „защо“. Заради клиента ми, агент Пендъргаст.

– Но Пендъргаст е в „Белвю“, не в Данемора.

– Съвсем скоро ще го преместят.

Д'Агоста премести очи от Глин към чертежите, после обратно.

– Да не искате да кажете, че ще...

– Определено искам да кажа точно това. Елате. Имаме много работа.

КРАЙ

© 2005 Дъглас Престън
© 2005 Линкълн Чайлд
© 2005 Доротея Райкова, превод от английски

Douglas Preston, Lincoln Child
Dance of Death, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

Публикация

Първо издание

Редактор: Сергей Райков

Формат: 84×108/32. Печатни коли: 25

ИК „Коала“, София, 2005

Печат: „Атика“

ISBN 954-530-106-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6271>]